BLOSSOM VALLEY 3

ELLEN RINK

Onder de sterren van Silverlake

Virgin River vibes in het hart van Canada

Roman | De Fontein

BLOSSOM VALLEY

DEEL 3

ELLEN RINK

Onder de sterren van Silverlake

DE FONTEIN

OceanofPDF.com

Voor mijn lieve zussen, Niki en Lotte

OceanofPDF.com

High above the tallest trees
Courage will come your way
It's the need that burns, the trust that shines
When you climb out of the shade
Your high awakes the things you want to be
Where the air is thin and sweeps you off your feet

Where the heart is
When the light's at your side
When the faith is ready
No more guidance
Take the leap of your life
As the ground is shaking

'Where The Heart Is'
– HAEVN

OceanofPDF.com

1

'Oké, haal diep adem. Hoofd tussen je knieën, ademen, Liv.' Ik leg mijn handen op haar schouders en probeer te voorkomen dat ze omkiepert en op mijn badkamervloer stuitert. 'Ga zitten. Rustig ademen.'

'Kan ik niet! Ik heb een paniekaanval, ik ga dood. M'n hart. O god, ik ga dood. Bell, ik ga dood!'

'Je gaat niet dood.' Ik wapper haar koelte toe en pak de test er weer bij. Godsamme, ja, die tweede streep is vaag, maar hij is er wel. Ze is onmiskenbaar zwanger. Van Quinn.

'Wel! Ik sterf hier in jouw badkamer! Ik krijg geen lucht.' Ze hapt paniekerig naar adem. Liv heeft van kinds af aan de neiging om een beetje dramatisch te doen zo af en toe, maar nu snap ik haar wel.

'Dit was vast niet hoe je ooit had gedacht te reageren bij het zien van een positieve test,' probeer ik luchtig, ook al weet ik dat de situatie redelijk ingewikkeld is.

'Hij is zelf nog een baby!' kermt ze. 'O, fuck. Dit kan niet, hoe dan? Hóé dan? Ik word nooit zwanger!'

'Blijkbaar dus wel.'

'Nee, Bell, je snapt het niet! Ik volgde speciale diëten, slikte pillen, nam die smerige tarwekiemolie, ging op m'n kop staan na de seks, deed extreem moeilijke standjes zodat Peps zaad zich niet in allerlei bochten hoefde te wringen richting mijn ei, ik heb tientallen hormoonspuiten thuis liggen, IVF lukte niet, en nu...' Ze gebaart met haar handen in de lucht. 'Word ik staand genomen in een fucking paardenstal en ik herinner het me nauwelijks, zo bezopen was ik, en dan ben ik ineens wél zwanger?'

‘Het leven is soms... verrassend,’ reageer ik niet al te overtuigend met een half grijnsje.

‘Begin niet zweverig te doen, please. Dat trek ik nu echt niet.’

Hm, ze moest eens weten hoe zweverig ik tegenwoordig kan doen. Dit was vast ook weer een truc van Grace om liefde naar de ranch te halen én te houden.

Neh...

Dit was gewoon toeval, geluk, simpelweg wetenschap. Zwanger worden is niet romantisch, het is een kwestie van het juiste moment en alle juiste chemische reacties. Of nou ja, geluk... Zou Liv het nu zien als geluk?

‘Ik zal niet zweverig doen,’ besluit ik. ‘Er is ook niets zweverigs aan zwanger worden, dat weet jij nog beter dan ik.’

Liv pakt de test weer op, haar hand trilt als een malle. Ze staart een tijdje naar het afleesvenster en kijkt me daarna met grote ogen aan.

‘Wat nu?’ fluistert ze. ‘Wat moet ik doen?’

Ik besluit maar naast haar op de grond te gaan zitten, aangezien mijn gehurkte positie pijn begint te doen aan mijn... alles.

‘Eh, ik denk dat je moet praten met Quinn.’

‘Praten met Quinn?’ echoot ze. ‘En dan? Dan wil hij me hier misschien houden? Wil ik dat? En Pepijn dan? Mijn leven in Nederland?’

‘Het is klaar met Pep.’ Ik pak haar hand. ‘Toch?’

Ze haalt haar schouders op, slikt. ‘Geen idee,’ mompelt ze.

‘Liv, het is klaar met Pep. En zal ik je eens vertellen waarom?’

Ze kijkt op, in haar donkerbruine ogen zie ik angst. Alleen maar angst. ‘Nou?’

‘Je hing nog aan hem vast met het idee dat hij je laatste strohalm was, snap je dan wat ik bedoel? Je kans op een baby, op een gezinsleven. Dat hij je bedroog en behandelde als oud vuil, meerdere keren wegliep en je gewoon liet zitten, zag je daardoor helemaal niet meer. En nee, ik was er niet bij en moet het doen met jouw versie van wat er allemaal gebeurd is, maar een man die je zoveel pijn doet en je zo kwetst, is níét jouw man. Niet jouw ware. Niet de persoon met wie je oud moet willen worden, en al helemaal niet met wie je een kind moet willen krijgen. Gewoon niet, Liv. Níét. Je gaat niet naar hem terug, ik laat het niet toe.’ Ik pak haar hand vast. ‘In een halfjaar tijd heb ik je twee keer gebroken gezien, in feite waren dat meteen de twee keer dat ik je überhaupt heb gezien. Hij sloopt je,

lieverd. En je kunt niet meer teren op het feit dat jullie al lang samen zijn en elkaar door en door kennen. Mensen veranderen, je zei het zelf toen je hier aankwam. Pep is niet meer wie hij was. Hij is niet meer de man voor jou. Laat hem los, zeker nu je weet dat je wellicht een kindje krijgt van een ander. Pep gaat jou op geen enkele manier nog geven waar je zo naar verlangt.'

Ik denk terug aan de dag dat ik aan het meer stond bij de Getaway-cabin. Blossom Valley is dé plek om te helen, om tot jezelf te komen, knopen door te hakken, touwen door te knippen en ballast achter te laten. Het is sinds een paar weken officieel van ons.

'Dit is bij uitstek de plek om te bedenken welke kant je op wilt met je leven,' zeg ik dus. 'Om te denken aan wat jíj nodig hebt. Hier kun je zaken leren loslaten en verdergaan. De ballast laat je achter, je gaat alleen verder, zonder alles wat je naar beneden trekt.'

Het is even stil.

'Je hebt gelijk,' fluistert ze. 'Maar mijn systeem... ik ben zo voorgeprogrammeerd. Mijn hele... wezen, denk ik, is erop getraind om aan Pepijn te hangen. Hij staat voor mij voor het gezin dat ik zo graag wil, ik kan dat niet zomaar loslaten.'

'En dat moet je tijd geven.'

'Maar Bell...' Ze komt overeind. 'Ik ga morgen al naar huis.'

Ik glimlach. We hadden haar vakantie al met een week verlengd; het lukte haar – net zoals mij toentertijd – niet om te gaan. Niet eens zozeer vanwege Quinn, al hebben ze het wel héél gezellig samen, maar meer vanwege het idee dat ze dan weer terug moet in de structuur van alledag. Het werk, de strijd met Pep, de verplichtingen. De volgebouwde straat, de drukte, het gebrek aan groen en ruimte. Ze kón het gewoonweg nog niet. Ik denk zelfs, kijkend naar hoe Liv erbij liep toen ze hier kwam, dat ze op hetzelfde randje liep als ik vorig jaar. In een krappe drie weken tijd bloeide ze helemaal op.

En raakte ze in één keer zwanger.

'Van mij hoef je niet naar huis,' zeg ik zacht. Ik denk aan de woorden van Mia, voordat ik terugging om zaken af te sluiten in Nederland. 'Waarom moet je terug?'

Ze zakt tegen me aan. 'Eh...'

‘Bas Pouwens kan de tering krijgen.’ Ik begin te tellen op mijn vingers. ‘Je hebt geen reet aan je vader, net zoals Guus en ik, en voor wie blijf je verder nog?’ Ik duw mezelf omhoog van de vloer en ga weer voor haar zitten. ‘We hebben genoeg werk hier voor jou, zoals we eigenlijk stiekem al voor ogen hadden een halfjaar geleden, en dan kun je rustig uitzoeken wat je wilt voor jezelf. En hoe dan ook, als de zwangerschap goed gaat en er een baby wordt geboren, heeft Quinn het recht om zijn kind te kennen, ook al wil je misschien geen relatie met hem.’

‘O, jezus christus...’ Liv vouwt haar handen voor haar gezicht. ‘Wat een puinhoop.’

‘Of niet.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Misschien heb je de puinhoop wel achter de rug en is het nu juist allemaal heel duidelijk.’

‘Ja?’ Ze fronst. ‘Hoe dan?’

‘Volgens mij moet jij dat zelf uitvogelen.’

‘Ik weet het niet.’ Ze klemt haar handen rond mijn polsen. ‘Ik ben hélemaal in de war. Alles staat volledig op z’n kop.’

‘Waar heb je nú behoefte aan?’

‘Wijn.’

‘Dat kan niet.’

‘Dan, eh...’ Ze zoekt de woorden op de badkamervloer. ‘Dan eh, ik... ik... verdomme. Ik heb geen idee. Mijn hoofd heeft kortsluiting.’

‘Kom.’ Ik trek haar overeind en neem haar mee naar beneden, de veranda op. ‘Ga hier maar even zitten. Staar lekker voor je uit. Een paar minuten, een uur, een dag. Wat je nodig hebt. Probeer je gedachten te ordenen, de boel een beetje op een rijtje te krijgen. Het geluid van de rivier werkt rustgevend. Ik zal thee voor je pakken.’

Ik zet Liv op een van de fijne loungestoelen en loop naar binnen om thee voor haar te zetten. Eenmaal in de keuken, wanneer de fluitketel op het vuur staat, komt het besef bij mezelf. *Holy damn*, Liv is zwanger van Quinn. Mijn lieve vriendin die al járen tevergeefs zwanger probeert te worden en onze jonge, vrolijke Quinn. Hij wordt vader. Ik weet een nerveuze giechel niet te onderdrukken. Hóé dan?

‘Hier.’ Ik zet de thee op het tafeltje en ga naast Liv zitten, die rustig en volledig in gedachten naar de rivier zit te staren.

Het weer is heerlijk, een prima drieëntwintig graden met een zonnetje. Alles is groener dan groen, want in de avonden gaat het standaard regenen en overdag schijnt de zon. De perfecte combinatie voor een kleurexplosie in het bos. *Fifty Shades Of Green*, noemt Miss Dana het. De weelderige, Canadese natuur laat zich weer van z’n beste kant zien en het uitzicht vanaf mijn veranda is werkelijk adembenemend. Liv vergeleek het met Yosemite Park in de serie *Untamed* op Netflix. Onmogelijk mooi. Er zijn ook allerlei kleine watervalletjes in de rivier ontstaan door afgestroomd hout dat zich opstapelt tegen de rotsen. Het geeft een heel gaaf effect en ik kan ernaar blijven kijken. Het maakt de rivier nog onstuimiger, zeker nu al het smeltwater zich een weg naar beneden baant.

‘Maar goed. Ik ga weer aan het werk en zal je even met rust laten. Als je me nodig hebt: ik ben in de paddock bezig met Vince en de paarden.’

‘Hm-mm.’ Ze zucht diep. ‘Ga je het aan hem vertellen? Hij zal wel willen weten waarom je ineens weg moest.’

‘Ah nee, Vince vraagt zich nooit iets af en is geen nieuwsgierig type. Ik laat het bij jou of ik het mag delen.’

‘Doe maar. Kijk maar wat hij zegt. Misschien zegt hij wel meteen: o nee, daar moet ze hélemaal niet aan beginnen met Quinn.’

‘Wil je het niet zelf zeg–’

‘Aaah, *hell no*!’ Ze schudt haar hoofd. ‘Nee, nee. Ik ken Vince inmiddels een beetje, maar niet goed genoeg. Dit is me veel te spannend.’

‘Wil je er niet even over naden–’

‘Nee, zeg het. Alsjeblieft. Laat hem zijn mening geven, hij is Quinns broer en hij is... wijs, of zo. Wijs en verstandig. Hij zal weten wat ik moet doen.’

‘Eh...’ Ik denk terug aan hoe die wijze, verstandige man mij gisteren alle hoeken van de kamer liet zien en na afloop van die heftige sekssessie whisky dronk uit mijn navel. ‘Ja, heel wijs,’ mompel ik dus. ‘Maar oké, wel vertellen dus?’

‘Ja, doe maar. En dan kom je bij me terug.’

‘Goed.’ Ik sta op en druk een kus op haar voorhoofd. ‘En Liv...’ Ik leun met mijn handen op mijn knieën en kijk haar aan. ‘Gefeliciteerd met je

zwangerschap.’

‘Nou, dat mocht effe duren.’ Vince komt net de paddock uit met een groepje merries en veulens. Hengstjes Stephen – genoemd naar Stephen King uiteraard – en Dan – naar Dan Brown – rennen het erf over. Vince fluit op zijn vingers, maar ze reageren niet en dartelen vrolijk verder. ‘Dit was ook geen doen in m’n eentje. Die druktemakers schoten alle kanten op.’

Hij gebaart met zijn hand in de richting van de brutale veulens. Uiteraard hangen Patrick en Tamara weer eens met hun geitenkoppies over het hek om te kijken wie de reuring op het erf veroorzaken. Ze blaten vrolijk, terwijl de veulens rondjes rennen alsof ze anders nooit buiten komen. Vince kijkt ernaar en laat een norse zucht horen, maar ik zie dat hij tot in zijn kern geniet van de gekke bokkensprongen van Harry’s laatste fokproducten.

‘Laten we ze maar op de eerste wei zetten.’ Ik neem een van de merries van hem over. ‘Ik moet met je praten.’

‘O?’ Hij kijkt me verbaasd aan. ‘Is alles in orde?’

‘Eh, ik denk het. Misschien.’

Hij gaat voor me staan, verspert me de weg en kijkt me indringend aan. ‘Ben jij oké?’

‘Ja, ik ben oké.’

‘Is er iets met Liv?’

Ik haal diep adem, weet niet of ik het bommetje hier, midden op het erf, kan droppen, maar ja. Waarom niet. Vince gaat me er toch niet langs laten tot hij duidelijkheid heeft. Ik zie Nora achter hem de stal uit rennen, we zien het schatje nooit meer sinds ze het buitenleven ontdekt heeft.

‘Nora!’ roep ik, terwijl ik door mijn knieën ga en mijn voormalige knuffelkatje probeer te lokken. Maar ze negeert me.

‘Isabelle,’ klinkt het afgemeten. ‘Praat.’

Ik kom weer overeind. ‘Liv is zwanger,’ zeg ik maar meteen, terwijl ik mijn hand boven mijn ogen hou tegen de zon. M’n hoed ligt nog binnen.

Vince trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Liv is zwanger?’ herhaalt hij ongelovig. Liv heeft hem de afgelopen weken alles verteld over haar stormachtige relatie en uitblijvende zwangerschap. ‘Van haar ex? Pippin?’

‘Nee, niet van ex Pippin.’ Ik veeg een strootje van zijn witte shirt. ‘Van je broer, Quinn.’

Vince schraapt zijn keel. ‘Wát?’

‘Van Quinn.’ Ik zucht diep, richt me even op een voorbij sjezend veulen. ‘Ja. Het is eh, ja. Quinn is de vader.’

‘Quinn?’ Vince is in totale shock. ‘Onze Quinn?’

‘Ja, je kunt het blijven herhalen tot Pasen en kerst op één dag vallen – of hoe dat spreekwoord ook gaat, maar ja, dat is het. Ik zat bij haar toen ze de test deed, die is onmiskenbaar positief.’

‘Maar hóé in godshemelsnaam?’

‘Door seks te hebben.’

‘Godsallema– dat snap ik!’ stoot hij uit. ‘Maar weet ze zeker d–’ Hij kijkt achter me en stopt met praten. Ik zie hem schakelen. ‘Zijn jullie klaar?’ vraagt hij, terwijl hij alle ongeloof van zojuist keurig aan de kant schuift en zijn professionele, normale blik opzet.

‘Ja baas,’ hoor ik achter me. Het is Quinn.

Ik draai me om en glimlach naar hem. ‘Goedemorgen.’

‘Goedemorgen, Stonemountains. Je ziet er weer stralend uit vandaag, maar van dat geknijp met je ogen krijg je fronsrimpels en we doen hier niet aan botox. Waar is je Stetson?’

Je wordt vader. Je wordt vader. Je hebt een kind verwekt bij mijn vriendin en nu word je vader. Quinn Campbell, je wordt vader. O jezus, ik kan er niet aan wennen.

‘Binnen.’

‘Aha.’

Paul komt ook aanlopen. Ze hebben vanochtend de groep jonge paarden weer verplaatst naar de weide waar ze stonden toen Guus en ik hier kwamen, met de prachtige stal in het midden. Het gras heeft daar voldoende tijd gekregen om te herstellen na de winter, en dus konden ze terug. Het andere weiland, waar wij

het hek repareerden in de sneeuw, kan nu herstellen. En zo verplaatsen we de kuddes met regelmaat.

'Ja, Vince, ze zijn allemaal veilig over,' gaat Quinn verder. 'Wij gaan even koffiedrinken.'

'Wij komen eraan,' knikt Vince. 'Tot zo.'

'Tot zo.' Quinn draait zich om. 'Waar is Liv?' vraagt hij me nog, terwijl hij achteruit richting The Main House loopt. 'Misschien wil ze mee het controlerondje doen.'

'Liv is eh...' Ik wapper met mijn hand richting mijn huisje. 'Die voelde zich moe, ze is even aan het rusten.'

Helaas het foute antwoord. Quinn stopt meteen en loopt terug.

'Rusten? Wat heeft ze dan?'

Vince geeft hem een zetje in de richting van Paul, die al halverwege is. 'Ga, kerel. Laat die vrouw even met rust. Misschien is ze lekker aan het lezen, of voelt ze zich vervelend omdat haar vakantie erop zit. Hup, ga koffiedrinken. Liv komt vanzelf naar je toe.'

'Pff, zo bazig.'

'Ga!' Vince kijkt hem overtuigend aan. Ja, als ik Quinn was zou ik ook gaan lopen. Ik heb gemerkt dat dit soort blikken iedereen op de ranch direct laat luisteren. Vince heeft wat dat betreft een soort natuurlijk overwicht, hij hoeft er maar heel weinig voor te doen.

Pas wanneer Paul en Quinn buiten gehoorafstand zijn durft Vince me weer aan te kijken. De ontsteltenis is direct terug.

'Dus, wat nu?' vraagt hij zacht.

'Ja, goeie. Ik mocht het van Liv met jou bespreken, in de hoop dat jij een antwoord had.'

'Ik?'

'Op de een of andere manier vindt ze je wijs en verstandig.'

Er verschijnt een voorzichtige lach op zijn gezicht. 'Aha.'

'Dus? Wijze en verstandige man? Wat denk jij?'

'Wat wil Liv?'

'Voor zich uit staren en baden in ongeloof.'

'Ze kon niet zwanger worden, toch?'

‘Nou ja... niet...’ Ik beweeg mijn hoofd heen en weer. ‘Ze kan het wel blijkbaar, maar het gebeurde niet. Jaren niet. Na allerlei medische trajecten niet.’

‘Maar nu wel.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ja.’

‘Wil ze het houden?’

‘Daar ga ik wel van uit.’

‘Wil ze terug naar Nederland?’

‘Eh...’

‘Ze moet met Quinn praten.’

‘Ze wilde op de een of andere manier eerst jouw mening.’

‘Ze moet praten met hém, niet met mij.’

‘Maar ze heeft het gevoel dat jij haar kunt helpen met hem. Of het kán. Of er überhaupt een mogelijkheid is dat...’ Ik wapper met mijn handen. ‘Ze is bang. Gespannen.’

‘Oké.’ Vince duwt een halstertouw in mijn handen. ‘Goed. We zetten deze mormels op de wei en dan gaan we wel met Liv in gesprek. Dat is het enige wat we nu kunnen doen.’

OceanofPDF.com

2

We zitten met z'n drieën op de veranda. Vince, Liv en ik. Toen ik met Vince de veranda op stapte zat Liv nog precies zoals ik haar had achtergelaten, alleen de thee was op. Gelukkig straalde Vince zijn gebruikelijke rust uit en ging hij zonder verder ook maar iets te zeggen naast haar zitten. Gewoon, kijkend naar de rivier. Nu, een minuutje verder, zitten we nog steeds zo. Ik heb het koffiezetapparaat aangezet en me daarna bij het zwijgende duo gevoegd. Iemand moet een keer iets gaan zeggen, maar ik gok dat Vince wil dat Liv diegene is. Hij doet nooit zomaar iets, zwijgt niet zomaar. Achter alles zit een bedoeling. Altijd.

Ik leun tegen de balustrade, kijk naar de lucht, kijk of er vissen te zien zijn in de rivier, of er dieren te zien zijn in het bos en uiteindelijk of ik ergens het blauwe vogeltje kan ontdekken. Maar geen enkel dier laat zich zien of horen, als je Patrick en Tamara niet meetelt dan.

'Ik ben zwanger, Vince,' zegt Liv dan uiteindelijk. 'Maar dat weet je als het goed is al.'

'Bell vertelde het me net,' is zijn kalme antwoord. 'Hoe voel je je daarbij?'

'Vreemd.'

Hij knikt alleen.

'Het is alles wat ik wilde de afgelopen jaren, ik was er iedere dag mee bezig. Het werd een obsessie, volledig ongezond.' Ze richt zich op haar handen. 'Maar juist omdat het niet lukte en ik er een beetje van overtuigd begon te raken dat het niet voor mij weggelegd was, overvalt dit me zo. Ik begrijp er niks van, het is... zo surrealistisch.'

'Begrijp ik.'

'Ik droomde van een gezin en ik ken Quinn nog niet zo goed. Ik weet niet wat hij wil, wat hij voor ogen heeft voor zijn toekomst. Ik wil hem niet opzadelen

met iets waar hij niet voor kiest. Hij is te jong, dat wil ik hem niet aandoen.'

'Ook dat begrijp ik.'

Liv veegt langs haar ogen. 'Als ik deze test thuis in handen had gehad – met Pepijn als vader – dan had ik gehuild van geluk omdat het me éíndelijk was gegund. Nu huil ik van schrik, van... radeloosheid, eigenlijk. Ik heb geen idee, echt géén idee wat ik nu moet doen.'

'Maar Pippin was niet goed voor je, toch?'

Liv slikt, schudt uiteindelijk haar hoofd. 'Nee,' fluistert ze.

'Waarom wil je een kind met iemand die niet goed voor je is?' vraagt Vince dan, wat een compleet logische opmerking is, maar hij zegt het wat bot. 'In wat voor gezin wil je je kind laten opgroeien als de basis niet goed is?'

'Hmm...' Liv kan niet anders dan wat geluid produceren, ze hikt van ingehouden verdriet.

'Dus omdat jíj graag moeder wilt worden, gok je er maar op dat je het kind een stabiele basis kunt geven, terwijl je man je aan de lopende band laat zitten? Hoe denk je dat dat werkt wanneer het kind er eenmaal is?'

Liv veegt de tranen van haar wangen, haalt haar neus op. 'Ik heb geen idee. Je hebt gelijk, het was egoïstisch.'

'Eh, schat...' fluister ik. 'Ik weet niet of dit de manie–'

Vince houdt kort zijn hand op, wat ervoor zorgt dat ik mijn zin afkap. Hij zal wel weten wat hij doet.

'Ik weet één ding, Liv, één ding compleet zeker.' Hij legt zijn hand op haar arm. 'En dat is dat Quinn er onvoorwaardelijk voor jou zal zijn. Onvoorwaardelijk, hoor je me?'

'Ja,' huilt ze. 'Ja.'

'Maar dan zul je je leven behoorlijk moeten gaan veranderen, want Quinn wil geen kind op een ander continent, dat kan ik je wel vertellen. En als jij niet van plan bent om hiernaartoe te verhuizen, maar deze baby wél wilt houden... tja, dan moet je het hem nooit vertellen.'

Liv kijkt met een schok op. 'Hè?'

'Want dan komt hij je achterna naar Nederland en ik weet dat hij daar vreselijk ongelukkig zal zijn.'

Ik druk mijn lippen op elkaar en kijk zuchtend de andere kant op. Vince heeft gelijk, hoe hard het ook klinkt.

'Quinn heeft het er weleens over dat het saai is hier, dat hij de stad mist en dat hij wel wat meer reuring in zijn leven kan gebruiken,' gaat Vince verder, 'maar hij kan in feite iedere dag vertrekken, niets houdt hem hier.' Hij spreidt zijn armen. 'Maar hij gaat níét. Net als ik hoort hij hier, in Silverlake, op deze plek. De ranch zit in zijn bloed, dit is zijn leven. Hij gaat hier, als het niet hoeft, nooit meer weg.' Hij gebaart met zijn hand naar rechts. 'Er komen daar prachtige woningen waar hij enorm naar uitkijkt. Hij is alles aan het uitzoeken, van de verf tot het meubilair, en heeft zichzelf al een bepaalde plek toegeëigend, naast een watervalletje. Hij wil hier niet weg, Liv. En als jij hem vertelt dat je zwanger bent en vervolgens naar Nederland vertrekt met zíjn kind in jouw buik, dan gaat hij mee. Ook al betekent het dat hij zijn thuis dan achterlaat.'

'O jezus...' fluistert Liv. 'Wat hebben we gedaan?'

'Dus als je hier niet wilt blijven en dit niet samen met Quinn wilt gaan doen, dan moet je hem niks vertellen en morgen vertrekken. Dat is het.'

'Dat kan toch niet!' stoot ik uit. 'Wij weten het, ík weet het! Zij is mijn beste vriendin en als zij een kind krijgt van Quinn, dan kan ik dat toch niet voor me houden en er nooit over spreken met Quinn? Hij is toch ook niet achterlijk! Als zij hier op vakantie komt met een kind dat op hem lijkt? Hij kan toch rekenen?'

'Dan kan Liv hier dus niet meer komen.'

Liv barst in huilen uit. 'Dat wil ik niet!'

'Dan zul je andere keuzes moeten maken.' Vince zegt het blasé, maar ik zie zijn bezorgdheid wel. Het gaat om zijn broer, die hij met man en macht wilde begeleiden en beter terecht wilde laten komen dan zichzelf. 'Maar dat is wat ík vind, ik zeg niet dat je daar iets mee moet doen. In mijn optiek kun je het best blijven en het samen doen met hem, maar dan kies je óók voor hem en niet alleen voor het kind. Dan ga je voor een gezin met hem. Of het wordt dus die andere optie, je gaat morgen en vertelt het niet aan Quinn. Nooit.'

'Wat gaat ze mij nooit vertellen?' klinkt het dan, angstaanjagend kalm en monotoon vanaf onderaan de verandatrap. Mijn hart begint te bonken en met een schok draai ik mijn gezicht naar links. Quinn staat daar, met over elkaar geslagen armen, tegen de trapleuning aan. Zijn gezicht staat zó vreselijk gekwetst.

Vince sluit zijn ogen en ademt diep in, Liv komt overeind en loopt geschrokken naar de trap, waar ik zo ongeveer sta. Hóé heb ik hem niet gezien? Hij stond praktisch naast me! Een eindje beneden me, dat wel, maar dat mérk je toch?

'O god,' prevelt Liv. 'Quinn, we moeten pra–'

'Praten? Nee, fuck dat. Praat maar lekker verder met deze twee, die blijkbaar prima weten wat je moet doen.' Hij loopt weg, maar draait zich al snel weer om. 'Nee, weet je wat, Liv, ga morgen lekker terug naar Nederland en vertel me niks. Blijf weg, alsjeblieft.'

En met die woorden loopt hij door.

'Doe hier wat aan!' sis ik richting Vince. 'Ga achter hem aan!'

Hij schudt zijn hoofd. 'Dat wil hij niet, dat kan ik je nu al vertellen. We laten hem even bijkomen en dan gaat Liv met hem praten. Wij kunnen ons er beter niet meer mee bemoeien.'

'Maar wat moet ik nu nog zeggen?' Liv kijkt angstig van Vince naar mij en weer terug. 'Hij heeft hiermee acuut een hekel aan me!'

Vince staat op en legt zijn grote handen op haar schouders. 'Hij draait wel bij, dat beloof ik. Straks – en misschien betekent dat wel vanavond pas – kun je gewoon met hem in gesprek en vertellen waarom je het ons eerder vertelde dan hem. Hij zal je begrijpen.'

En dit is zo fijn aan Vince, want hoe opvliegend hij soms ook kan zijn, hij kan ook héél kalm zijn. Misschien is dat wat Liv voor wijs en verstandig aanziet. Die rustgevende stem, die aura om hem heen die zegt: alles komt goed.

'Maar, waarom deed ik dat?' Ze kijkt hem verward aan.

'Omdat jij van mij wilde weten hoe hij zou reageren, omdat je hem nergens mee wilt opzadelen en hem niet voor het blok wilt zetten. Toch?'

'Zoiets...'

'Dan bespreek je dat gewoon, en nu kun je helaas al niks meer verzwijgen.' Hij laat haar weer los. 'Als dat überhaupt een keuze voor je was.'

'Nee,' zegt ze zacht. 'Dat was geen keuze geweest.'

'In dat geval...' – hij loopt richting het trapje – 'is het misschien wijs om je vlucht van morgen te verzetten. Guus zit op kantoor, hij wil dat vast wel met je

regelen. Ik heb een groepje paarden te trainen. Bell, wil je mee of blijf je nog even bij Liv?'

'Ga maar, Bellie,' zegt ze snel tegen me. 'Ik ga Quinn denk ik een brief schrijven. Op het moment suprême weet ik toch niet wat ik moet zeggen. Hij kan het beter lezen.'

'Weet je pen en papier te vinden?'

'Vast ergens in je kast.'

'Tweede laatje rechts.'

Ze zucht diep. 'Toch bedankt, lieverds.'

'Alles komt goed, Liv,' zegt Vince nog. 'Geef hem wat tijd. Alles komt goed.'

Vince en ik trainen vier jonge paarden in het grondwerk. Ik hou ervan om een band op te bouwen zonder dat je op het paard rijdt. Om vanuit vertrouwen en respect voor elkaar aan de slag te gaan. Alles draait immers om het basisgedrag van het paard, en als wij goedgetrainde, betrouwbare paarden willen gaan afleveren aan onze kopers, zullen wij daar al mee moeten beginnen als de paarden nog heel jong zijn. Aangezien we begin volgend jaar ook weer gaan starten met dekhengsten – uit eigen fok uiteraard – is grondwerk al helemaal een must. Hengsten zijn brutaler en uitdagender, een goede basis zorgt ook voor veiligheid in de omgang.

'Heel veel fokkers vinden grondwerk niet van belang, hè, in deze business?' vraag ik Vince, terwijl ik Kingston – een door Vince gefokte hengst – leer halt te houden wanneer ik stilsta. Dat doe ik door lichte aanwijzingen te geven met mijn hand op zijn schouder. Wanneer hij netjes stilstaat en weer meeloopt wanneer ik verder loop, beloon ik hem uitgebreid.

'Ja, ik vind dat zo bizar.' Vince oefent een iets moeilijkere oefening met Emmylou, gefokt door Miss Dana. Zij moet wijken voor druk, wat betekent dat ze geduldig aan de kant stapt wanneer haar leider – Vince in dit geval – dat van haar vraagt. Emmylou begrijpt het alleen niet zo heel goed en begint steeds rondjes om Vince heen te rennen. Het is komisch, maar niet helemaal de bedoeling. 'Uiteindelijk willen we allemaal een paard dat netjes wacht wanneer

wij bezig zijn met werkzaamheden in het veld, een hek moeten openen, of dat zich gedraagt bij de veearts of hoefsmid. Ik begrijp niet waarom iemand dit zou willen overslaan door gewoon op een paard te gaan zitten en weg te rijden. Dat slaat werkelijk helemaal nergens op. Communicatie is *key*, het is de basis.'

'Nou, dat. En ik geniet er zelf ook van.' Ik laat Kingston een paar stapjes achterwaarts zetten door zacht druk te zetten met mijn hand tegen zijn borst. 'Het is spelenderwijs leren en we leren ze goed kennen. Uiteindelijk moet je ook weten wat voor paard je verkoopt, zodat de match goed is met de nieuwe eigenaar.'

'En dat is waar Harry zo bekend om stond.' Vince heeft Emmylou eindelijk zover. 'Het perfecte paard vinden bij de kopers. Wat willen ze precies? Wat zoeken ze? Waar gaat het paard voor gebruikt worden? De match moet kloppen, maar dat is niet heel makkelijk, tenzij je zelf je paarden door en door kent.'

'Ik vind het al knap dat ik ze inmiddels allemaal bij naam ken, het worden er wel wat veel.'

'Gelukkig gaan er binnenkort een paar richting de Chief Joseph Ranch.' Vince kijkt me trots aan en knipoogt, ik kijk trots terug.

'Jazeker.'

'Dankzij uw goede werk, miss Steinberken.'

'Steenbergen.'

'Stoneburghen.'

'Laat maar, Vince Campbell. Amateur.'

'Isabelle Steenbergen,' zegt hij dan in accentloos Nederlands.

'Dát klinkt beter.'

De Chief Joseph Ranch is de ranch die in de serie *Yellowstone* wordt gebruikt als de Dutton Ranch. We kregen daar voet tussen de deur toen zij een week geleden vijf goedgetrainde paarden zochten voor hun ranchwerkzaamheden. Ze kwamen, mede door fijn adverteerwerk van Daisy, uit bij onze ranch. Ik nam de telefoon aan en regelde een ontmoeting. Toen ze de volgende dag op de ranch kwamen en zich voorstelden, sloeg Vince bijna steil achterover. Ik wist ook niet dat het díé ranch was, had ik ook helemaal niet gehoord aan de telefoon. Wist ik veel. Ik dacht dat het gewoon altijd de Dutton Ranch heette.

‘Misschien weten we er een soort langlopende regeling van te maken met hen. Als een partnerschap. Als ze paarden nodig hebben, hoeven ze alleen maar de grens over te rijden en ze zijn er,’ zeg ik enthousiast.

‘Eh, het is ongeveer veertien uur rijden.’ Vince kijkt me droogjes aan. ‘Van Darby, Montana richting ons.’

‘O. Het lijkt dichtbij op de kaart.’

‘Ontzettende Dutchie. Het is geen Europa.’ Hij moet lachen, maar dan zie ik zijn blik afdwalen en zijn lach is direct verdwenen. Ik kijk om; Quinn banjert een eind verderop voorbij met een gezicht als een onweerswolk. Vince zucht hoorbaar.

‘Verdomme, ik baal hier echt van en ik wíst ergens ook dat dit ging gebeuren.’

‘Hij zal denken dat we achter zijn rug om allerlei belangrijke dingen aan het bespreken waren.’

‘Wat ook zo was, natuurlijk.’ Hij kijkt Quinn na en richt zich uiteindelijk weer op Emmylou. ‘Klote, maar goed.’

‘Je zei tegen Liv dat hij wel zou bijdraaien.’

‘Dat gebeurt ook wel. Hopelijk.’

‘Twijfel je?’

‘Hm. Nee. Maar ik zou er zelf wel even beroerd van zijn.’

‘Ja.’ Ik kijk naar de stal, waar Quinn net naar binnen is gegaan. ‘Moet je niet even met hem meelopen?’

‘Nee, ik denk dat ik nu de rode lap ben en hij de stier.’

‘De olie op het vuur.’

Vince knikt, lijkt diep in gedachten. Dan draait hij zich naar me toe. ‘Mag ik je een rotvraag stellen?’

‘Ja. Eh, ik denk het.’

‘Denk je dat Liv dit expres heeft gedaan? Dat ze… ja, ik heb eigenlijk geen idee hoe dat werkt met zwanger worden, ik was er uiteraard ook nooit mee bezig, maar dat ze… hoe zeg ik dat netjes… berekenend is geweest?’

‘Dat ze wist dat ze ovuleerde en hem erin heeft geluisd?’

‘Pfoe, dat ovuleren… geen idee, maar het erin geluisd hebben, dat bedoel ik. Al klinkt dat vervelend.’

Ik denk even na, haal diep adem en focus me op een riempje van Kingstons bosal. ‘Ik durf het je niet te zeggen,’ antwoord ik uiteindelijk zacht. ‘Ik denk het niet, heel eerlijk gezegd. Liv is zó gefocust op Pepijn en wanneer je al jaren níét zwanger wordt, denk ik niet dat je daarmee bezig bent tijdens een vakantieflirt.’

‘Maar ze wist niet of ze verder wilde met Pippin, toch?’

‘Pepijn.’

‘Pepoin.’

‘In ieder geval, dat klopt. Hij heeft zich de laatste tijd van zijn allerslechtste kant laten zien.’

‘Stonemountains!’ klinkt het dan hard achter ons. Ik draai me met een ruk om, Vince ook. Quinn komt naar ons toe lopen, wenkt me en loopt dan weer terug de stal in. ‘Kom even mee, wil je?’

‘Oepsie… kan ik het gaan uitleggen zeker.’

‘Ik zou gewoon zeggen: het is aan Liv en jou, ik bemoei me hier niet meer mee.’ Vince kijkt me aan met een serieuze blik in zijn ogen. ‘Vanaf nu moeten wij er tussenuit blijven. Het is aan hen.’

‘Eens.’

‘En als hij vervelend doet, loop je gewoon weg.’

‘Quinn Campbell is nog altijd geen Vince Campbell.’ Ik druk een kusje op Vinces lippen en laat hem met een nors gezicht achter in de paddock.

Quinn staat over de grote staldeur geleund richting de loopstal, met zijn rug naar me toe. Ik benader hem voorzichtig en laat met een zuchtje horen dat ik naast hem sta.

‘Hoe gaat het, Q?’

‘Geen idee.’

‘Wat heb je meegekregen?’

‘Is ze zwanger? Van mij?’ Hij kijkt opzij.

‘Praat gewoon even met Liv, dat is het beste. In feite hebben wij er niks mee te maken.’

‘Maar jullie stonden wél met haar te praten, en niet ik.’

‘Het was de schrik, ze is er heel erg overstuur van.’

‘Hoezo? Wil ze het niet?’ Zijn blik gaat van boos naar paniekerig. ‘Gaat ze het laten weghalen?’

‘Eh, geen idee. Daar heeft ze niks over gezegd.’

‘Waarom ging ze eerst naar jullie?’ Quinn zucht verdrietig. ‘Ik snap dat niet. We hebben het zo leuk samen en dan doet ze dit. Waarom komt ze niet naar me toe?’

‘Omdat Liv en ik elkaar al ons hele leven kennen en ze graag samen met mij die test wilde doen. Jou kent ze feitelijk nog maar drie weken.’ Ik ga ook over de staldeur hangen. ‘Quinn, luister. Neem het haar niet kwalijk. Ze wil al járen moeder worden, maar dat heeft ze altijd heel anders voor ogen gehad. Dit is enorm schrikken voor haar en héél erg schakelen, ook zij is in paniek en ze weet even niet wat ze moet doen. Dat ze mij erbij haalde is niet gek, daar moet je niet boos om zijn. We zijn als zussen voor elkaar.’

‘Dat begrijp ik ook wel...’ Quinn legt zijn voorhoofd op zijn armen. ‘Maar Vince... Waarom moest hij erbij zijn?’

Nu moet ik heel goed opletten met wat ik zeg.

‘Omdat...’

Denk na, Isabelle. Denk na. Wees eerlijk, maar ook behulpzaam richting Quinn én Liv zonder iemand af te vallen. Zonder Quinn te vertellen dat Liv Vince wijs en verstandig achtte en... nou ja. Laat ik dat gedeelte sowieso maar weglaten. ‘Omdat Liv hoopte dat Vince kon helpen inschatten hoe jij zou reageren. Liv heeft haar leven in Nederland, hè. Misschien wil ze hier niet blijven. Ik denk dat ze hoopte dat Vince – omdat hij jou nou eenmaal goed kent – haar kon vertellen wat jouw reactie daarop zou zijn.’

‘Dat had ze ook aan mij kunnen vragen.’

‘Dat had gekund, maar...’ Ik besluit niet in detail te treden. ‘Ik vond Vince z’n reactie anders heel goed.’

Quinn kijkt me nieuwsgierig aan, al wil hij ook nog steeds heel geërgerd zijn. Hij twijfelt en wiebelt wat heen en weer.

‘Wat zei hij dan?’ De nieuwsgierigheid kreeg dus al snel de overhand.

‘Vince zei dat jij – als er inderdaad een baby komt – je verantwoordelijkheid zou nemen en bij haar zou blijven, maar dat je in Nederland waarschijnlijk

doodongelukkig zou worden als zij zou besluiten daar te gaan wonen met het kind.'

Daar moet Quinn over nadenken.

'Misschien wel,' reageert hij uiteindelijk heel zacht. Gelaten. 'Ik denk niet dat ik iets te zoeken heb ik Nederland.'

'Precies. Liv weet dat nu en kan daar rekening mee houden wanneer ze in gesprek gaat met jou.'

Het is een zwak excuus en het slaat alsnog nergens op, maar oké. Ik weet anders ook niet hoe ik moet goedpraten dat wij het hadden over iets wat hém aangaat, en ons niet. Al begrijp ik Liv ook, het waren wellicht panieksprongen, maar wat Vince zei sneed wel hout. En dan is er ook nog de – terechte – vraag van Vince. Was het met opzet? Is ze bewust zwanger geraakt? Wist ze dat die mogelijkheid er was?

'Quinn?' Ik stoot hem zacht aan. 'Ga in gesprek met haar. Ze is in mijn huisje en is je volgens mij een brief aan het schrijven. Ze is heel erg zenuwachtig. Ga samen even rustig zitten, vergeet je werk vanmiddag. Neem de tijd.'

Hij denkt na en knikt uiteindelijk. 'Nu?' vraagt hij onzeker.

'Ja, doe maar nu,' moedig ik hem aan.

'Oké...' Aan alles is te merken dat hij ook acuut nerveus is. Hij veegt met zijn handen langs zijn broek. 'Eh, oké. Ja.'

'Je kunt dit. Jullie kunnen dit, samen. Alles komt goed.'

'Ja?'

'Ja.' Ik knik. 'Liv is de liefste en ze vindt je leuk.'

Dat doet hem goed. 'Ik haar ook.'

'Nou, hup dan. In gesprek jij.'

Hij knikt en loopt de stal uit. 'Dank, Stonemountains.'

Ik kijk hem na en besef dat we goed zijn weggekomen hiermee. Hij pakte het eigenlijk heel goed op en bleef niet hangen in gevoelens van achterdocht of verraad. Nee, Quinn is echt geen Vince. Ik hoopte al dat hij er snel overheen zou stappen en dat deed hij ook, het duurde een klein uur. Hopelijk komt hij eruit met Liv en wellicht blijft ze dan zelfs hier. Dat zou wel het allerbeste scenario zijn.

OceanofPDF.com

3

Wat er is gebeurd weet ik niet, maar de volgende ochtend zet ik Liv op het vliegtuig zonder dat ze echt nog wat zinnigs tegen me heeft gezegd. Het is iets wat ik nooit eerder heb meegemaakt terwijl we in elkaars buurt waren, die verwijdering, die stiltes. Op mijn vraag of ze wel in orde was reageerde ze nauwelijks, op mijn vraag of het gesprek met Quinn wel goed was verlopen reageerde ze nauwelijks, op mijn vraag wat er in godsvredesnaam aan de hand was reageerde ze nauwelijks en op mijn allerlaatste vraag: 'Heb ik dan iets verkeerd gedaan?' reageerde ze al helemaal niet. Het zorgt voor tranen in mijn ogen op de terugweg vanaf Calgary International en Guus heeft het in de gaten.

'Het komt wel goed, Bell. Ze is gewoon vreselijk in de war.'

'Maar wie weet wat Quinn allemaal tegen haar heeft gezegd!' Ik veeg langs mijn ogen. 'Ik heb haar gisteravond helemaal niet meer gecheckt, ik heb geen idee of alles wel goed is gegaan en nu zegt ze niets meer.'

'Je sliep al, had je dan wakker moeten blijven tot ze binnen was?'

'Dat had ik moeten doen.'

'Voor hetzelfde geld waren zij ook in slaap gevallen. Misschien is dat ook wel gebeurd, weet jij veel.'

'Of ik had haar moeten gaan zoeken, misschien heeft ze de hele nacht moederziel alleen over het erf gedwaald.'

'Ze is een volwassen vrouw, Isabelle, die wellicht een verwarrend gesprek heeft gevoerd met de vader van haar kind. Dat heeft tijd nodig. Je hebt ze rust en tijd gegeven, wat had je anders moeten doen?'

'De vader van haar kind...' Ik staar uit het raam, we rijden de natuur alweer tegemoet. 'Ik kan er niet aan wennen.'

‘Eh, ik ook niet.’ Guus neemt de afslag. ‘Ik weet niet eens of ik ze wel een match vind.’

‘Quinn en Liv?’

‘Hm-mm.’

‘Wat dan?’ Ik kijk op. Guus is meestal niet zo uitgesproken over dit soort dingen.

‘Quinn is toch veel te losjes voor haar? Liv is nog serieuzer dan jij, en jij bent al zo serieus.’

‘Serieus? Hoe bedoel je, serieus?’

‘Qua relaties en zo. Gezinsplanning. Liv wil echt een gezin.’

‘Ik ben toch niet mega-serieus met relaties en… andere serieuze dingen?’

‘Wel, jij hebt de lat altijd hoog gelegd voor jezelf. Je bent een streber en geen party animal.’

‘Nee, ja, goh, hoe zou dat komen.’

‘Ja, uiteraard heeft dat een reden, maar Liv is hetzelfde en dan nog een graadje erger. Ze heeft graag controle en structuur in haar leven en Quinn laveert op vrijheid, blijheid en lol. Hoe gaat dat passen? En al helemaal als er een kind bij komt kijken.’

Ik denk aan de woorden van Vince, over dat het soms egoïstisch is om een kind te willen terwijl er geen basis is. Waar ga je een kind in laten opgroeien?

‘Ik ga Quinn zo meteen aan zijn mouw trekken. Zo ontzettend balen dat ik hem niet meer heb gezien voordat we gingen.’

‘Het is dan ook nog erg vroeg.’ Guus wijst naar het klokje op het dashboard. ‘Nu negen uur, hoe laat zaten we in de auto? Zes uur?’

‘O, reken maar dat die allang uit de veren was en ergens op het terrein liep.’

‘Tja, misschien heb je gelijk.’

Ik staar weer naar de voorbijvliegende bossen, de lucht die langzaam blauw wordt nu de ochtendnevel is opgetrokken. Het belooft weer een fijne zomerse dag te worden, maar de situatie van Liv en Quinn drukt zwaar op mijn schouders.

‘We hebben het gewoon helemaal verkeerd aangepakt. Als Quinn ons niet had horen praten, dan hadden zij hun gesprek heel anders kunnen starten en was het niet begonnen met boosheid, wrok en gekwetste gevoelens.’

‘Dat was toch helemaal niet de intentie, of wel dan? Jullie wilden Liv helpen en dat Quinn dat toevallig hoort is kut, maar dat ging toch niet expres of met het idee om hem buiten te sluiten?’ Guus haalt zijn schouders op. ‘Niet te zwaar maken, hoor.’

Ik zucht diep. ‘Je hebt gelijk.’

‘Weet ik.’

‘Ik vind het gewoon lastig, dit is echt vervelend verlopen. Nu is Liv heel raar vertrokken terwijl ze drie fantastische weken heeft gehad en ik eigenlijk had gedacht dat ze nog even zou blijven. Ik begrijp het gewoon niet.’

‘Dan moet je zo inderdaad bij Quinn zijn, misschien kan hij duidelijkheid geven.’

‘Ja...’

We zwijgen allebei en luisteren naar Taylor Dayne op de radio. Guus trommelt zacht mee met zijn vingers op het stuur.

‘Ik wilde trouwens nog wat met je overleggen.’ Ik ga iets verzitten, probeer het vervelende gevoel met betrekking tot Liv aan de kant te schuiven. ‘Onze verloving is natuurlijk nog niet bekendgemaakt, niemand weet het nog. Ja, jij en Liv, en Vince heeft het vorige week aan Miss Dana verteld toen ze aan het wandelen waren, maar verder hebben we het nog aan niemand verteld. Vince wilde het niet op het festival vertellen, hij houdt niet van de spotlights en vond het ondertekenen van de koopakte al beschamend en ongemakkelijk met al die ogen op zich gericht.’

‘Dat klinkt inderdaad als Vince.’ Guus grinnikt. ‘Hebben jullie een idee?’

‘We wilden eigenlijk iets leuks organiseren voor iedereen die ons lief is, iets van een barbecue.’

‘En het dan aankondigen.’

‘Ja. *Low key*, eenvoudig.’

‘Lijkt me een hartstikke leuk idee. Eten jullie vanavond mee trouwens? Miss Dana komt en die wilde iets vertellen.’

‘O?’ Ik kijk gealarmeerd opzij. ‘Iets... serieus? Om maar in het serieuze thema te blijven.’

‘Geen idee, zo klonk ze niet.’

‘Hm. Oké. Ik had al bij Betty aangegeven dat Vince en ik aansluiten, aangezien we de hele dag druk zijn met de veulens.’ Ik pak ondertussen mijn telefoon en tik een app aan Liv, of ze alsjeblieft wil vertellen wat er aan de hand is en waarom ze toch besloot naar Nederland te gaan. ‘Dan schiet koken erbij in.’

‘Zoals bijna iedere avond.’ Guus knipoogt.

‘Het is fijn om elkaar dan even te spreken, de groep, bedoel ik. Ik merk dat ik dat soms prettig vind.’ Ik leg mijn telefoon op schoot. ‘Om als grote familie bij elkaar te zitten tijdens het eten. Vince spreek ik de hele dag al.’

‘Vind ik ook. Het is gezellig.’

‘Het is wat wij nooit hebben gehad tijdens het eten.’ Ik denk terug aan de eenzame momenten tijdens het avondeten vroeger. Niemand zei wat, vroeg wat, het was stil en oncomfortabel. Het enige wat er vaak wél gebeurde was dat we straf kregen omdat er iets niet goed ging. Een van ons knoeide, vond het eten niet lekker, deed er te lang over, keek verkeerd, er was altijd wel wat. Het gebeurde ook vaak dat m’n moeder gezeur kreeg van m’n vader omdat het vlees te doorbakken was of zoiets. De sfeer was altijd gespannen. ‘Zonder het toen te beseffen heb ik dat gemist vroeger. Gezelligheid, gewoon lekker eten en de dag bespreken.’

‘Pff, nee. Dat kennen we niet,’ beaamt Guus.

Mijn telefoon trilt.

Liv
Bespreek maar even met Quinn.
09.06

‘Liv zegt: bespreek maar even met Quinn.’ Ik frons. ‘Wat moet ik bespreken met Quinn? Waarom kan ze het niet zelf zeggen…?’

‘Wat had je gevraagd?’

‘Of ze wilde vertellen wat er aan de hand is.’

‘En dat moet jij aan Quinn vragen?’

‘Ja, dat typt ze.’

‘Zouden ze woorden gehad hebben?’

‘Het klinkt als een teleurstelling.’ Ik kijk uit het raam en laat mijn hand – met mijn telefoon vastgeklemd tussen mijn vingers – in mijn schoot vallen. ‘Bespreek

het maar met Quinn... Dat klinkt niet heel positief voor mij, moet ik zeggen.'

'Of ze heeft geen zin om het te appen.'

'Hoe dan ook, als het positief was geweest, dan had ze wel gebeld.'

'Of had ze vanochtend normaal gedaan.'

Ik zucht diep. 'Dan ga ik straks Quinn maar even opzoeken.'

Ik vind hem uiteindelijk op de plek waar zijn rivierwoning moet gaan komen. Het was eigenlijk een woord dat Guus grappend gebruikte, rivierwoning, maar het is blijven hangen. Quinn heeft de plek van zijn rivierwoning al uitgezocht, naast een watervalletje, tussen het dichte dennenbos. Van de acht woningen is dit de meest geïsoleerde. Hij zit op een rots naast het watervalletje, starend over de rivier. Dit plekje is echt een oase van rust. De geluiden van de ranch zijn niet te horen, geen blèrende geiten, geen stemmen, geen gehinnik van paarden, alleen het ruisen van de rivier en het ritselen van bladeren en takjes.

Ik besluit gewoon naast Quinn te gaan staan, hij heeft toch allang in de gaten dat ik er ben. Het is best lang stil, wat ik op zich al bijzonder vind voor Quinn. Hij heeft altijd wel iets te zeggen, loopt altijd te ouwehoeren.

'Stonemountains...' zucht hij na een tijdje. Het is geen prettige zucht. Geen berustende of enigszins grappende. Het is een terneergeslagen, verdrietige zucht. 'Ik heb me nog niet vaak zo...' Hij zucht weer. 'Zo raar gevoeld. Gewoon, raar. Snap je me?'

Ik ga naast hem op de rots zitten. 'Kun je het uitleggen?'

'Nou ja, nee. Ik kan geen ander woord bedenken. Ik voel me raar. Alsof mijn leven eventjes niet meer mijn leven is. Anderen maken keuzes voor me en dat voelt... als los zand, of zo. Ik heb het niet onder controle en het maakt me fucking bang.'

'Dat begrijp ik.'

'Ze...' Hij schudt zijn hoofd. 'Ze weet het niet.'

'Liv?'

'Hm-mm.'

'Wat weet ze niet?'

‘We weten het allebei niet.’

Oké, zo onsamenhangend heb ik Quinn ook nog niet vaak gehoord. Ik besluit stil te blijven en geen dingen voor hem te gaan invullen.

Hij pakt een steentje en gooit het met een harde zwieper in de rivier. ‘Ze wil geen gezin met mij.’

Dat schokt me en komt écht uit de lucht vallen. Zo zei Liv dat toch helemaal niet tegen mij? Dat kán ze gewoonweg niet bedoeld hebben. Onmogelijk. Ik kijk Quinn fronsend aan.

‘Hè?’ stoot ik verbaasd uit.

‘Ja, precies. Hè?’ Hij schudt zijn hoofd.

‘Maar…’ Compleet in de war kijk ik naar het kolkende water van de rivier. De verschillende stromingen duwen kleine stukjes drijfhout in onze richting. ‘Dat kán ze niet op die manier gezegd hebben.’

‘Ze zei het toch echt.’

‘Wanneer?’

‘Vanochtend.’

‘Voordat ze wegging?’

‘Ja.’

‘En…’ Ik beweeg met mijn handen, weet even ook niet wat ik moet denken of zeggen of doen, voor mij komt dit ook als een verrassing. ‘Is er dan iets misgegaan gisteren? Jullie hebben elkaar gesproken, toch?’

‘Ja, en in eerste instantie ging dat best goed, maar door jullie opmerking…’ Quinn blijft stil.

O o… wij zouden het toch niet bij voorbaat al verpest hebben voor die twee, hopelijk?

‘Welke opmerking…?’ Mijn stem klinkt zacht van spanning. ‘Hebben we iets verkeerds gezegd?’

‘Nee, helemaal niet. Maar het zette me wel aan het denken.’

‘Wélke opmerking dan?’

‘Dat ik doodongelukkig zou worden in Nederland. Dat ís gewoon zo, hier hoor ik thuis. Alles gaat goed nu, we zijn allemaal op onze plek, zelfs Vince. Het gaat goed met onze familie. Ik wil hier wonen. Híér.’ Hij wijst naar de plek waar

we zitten. 'Iedereen om wie ik geef woont in Silverlake. Dit is mijn leven. Dus dat... dat zei ik.'

'En toen?'

Hij haalt zijn schouders op. 'Toen zei ze "oké", of iets in die trant. Ze deed er een beetje nonchalant over. Daarna zei ze dat haar leven níét hier is, maar in Nederland. We werden er allebei een beetje stug van.' Hij zucht, nu heel diep. Gaat geïrriteerd met zijn handen door zijn haar. 'Hoe dan ook, ze was bij mij, we vielen in slaap. Of tenminste, ik. Wat zij deed weet ik niet. Vanmorgen vroeg was ze weg. Toen ik naar haar op zoek ging, zag ik haar met haar spullen voor jouw huisje en zei ze dat ze terug naar Nederland ging.'

'En toen?'

'Toen zei ik: doe dat. Zoiets.' Hij kijkt weer voor zich uit. 'En vervolgens deed ze heel afstandelijk en zei ze dat ze geen gezin met mij wilde. Toen zei ik dat ik ook geen gezin met haar wilde en toen liep ik weg.'

Ik sluit mijn ogen en laat mijn schouders zakken. 'O, Quinn, jullie klinken als twee pubers die allebei niet willen uitspreken wat jullie daadwerkelijk voelen en in plaats daarvan er maar voor kiezen elkaar weg te duwen en te kwetsen. Jezus, hé, waarom?'

Hij haalt zijn schouders weer op. 'Het is complex,' mompelt hij uiteindelijk.

'Dat begrijp ik, maar kun je aangeven op welke manier dit dan complex is voor jou? Kan ik helpen met... mediator zijn, of zoiets?'

'Neh, dit is...' Hij drukt zijn handen tegen zijn gezicht en wrijft over zijn wangen. 'Kansloos.'

'Helemaal niet!'

'Ze wil het niet, oké, Stonemountains? Ze wil het niet, ze wil mij niet. Eindstand,' zegt hij fel. 'Eíndstand.'

Het valt stil.

'Quinn, voel je je afgewezen?' probeer ik dan voorzichtig.

'Ja, natuurlijk!' stoot hij uit. 'Natúúrlijk! Ze is zwanger, ík ben de vader, en nog is dat niet genoeg om... om voor mij te kiezen, blijkbaar. Het is nog steeds interessanter om terug te gaan naar dat kutland, waar ze alleen maar over klaagt. Naar die kutbaan, waar ze alleen maar over klaagt.' Hij gebaart wild met zijn handen. 'Naar die kut-Pippin en fucking familie, die geen ene moer voorstelt. Ze

heeft zó vaak tegen me gezegd de afgelopen weken dat ze níks heeft in Nederland. Níks! Zelfs nu ze niet meer samen is met Pippin en ze zwanger is van míj, is er geen reden om hier te blijven. Ik ben gewoon niet genoeg! Ik ben blijkbaar níét genoeg om voor te blijven. Samen zijn met mij en samen proberen een kind groot te brengen hier, is níét genoeg.' Hij staat op en smijt met een agressieve zwaai een flinke tak in de rivier. 'Het is níét genoeg!' roept hij kwaad. 'Als dit verdomme niet genoeg is, wat is er dan wel genoeg? Wáárom vindt ze mij niet goed genoeg? Wáárom niet?'

'Dat heeft ze niet gezegd. Liv is hartstikke gek op jou.'

'En ik op haar!' Hij schreeuwt het bijna, de wanhoop klinkt overduidelijk door in zijn stem. 'Ik heb haar dat volgens mij duidelijk gezegd en dan krijgen we misschien ook nog eens een kind samen, *what the fuck* moet ze in Nederland dan?'

'Ik ga daarover praten met haar. Ik gok dat er een flinke miscommunicatie heeft plaatsgevonden en dat jullie allebei niet hebben uitgesproken wat jullie denken of voelen. Liv neemt geen overhaaste beslissingen, een beetje dramatisch kan ze soms wel doen. Wellicht dacht ze dat jíj niet koos voor haar, zoals jij denkt dat ze niet kiest voor jou. Zij heeft ook veel meegemaakt, Q. Jij ook, zij ook. Soms reageer je niet helemaal gepast in bepaalde situaties vanwege je rugzak vol bagage.' Ik pak zijn pols vast en weet er met wat korte rukjes aan zijn arm voor te zorgen dat hij weer naast me op de rots komt zitten. 'Weet je... de zus van Liv, Hannah, is gevlucht voor alles wat er bij hen thuis gebeurde. Heel jong al. Zij woont in Frankrijk met haar gezin en heeft iedereen in Nederland de rug toegekeerd. Livs moeder is overleden en haar vader is een lamlendige alcoholist. Nee, ze heeft niks om voor te blijven, maar dat wil niet zeggen dat ze zomaar kan vertrekken. Ze heeft veel meegemaakt en deze onverwachte zwangerschap maakt haar compleet in de war.'

'Heeft ze nog met jou gesproken?' vraagt Quinn.

'Nee, want ze was gisteren bij jou. En in de auto en op het vliegveld zei ze al helemaal niks.'

'Niks?'

'Ze heeft echt geen woord gezegd. Per app alleen: praat maar met Quinn.'

Hij fronst. 'Is ze boos, denk je?'

‘Nee. Verdrietig, misschien?’ Ik kijk opzij. ‘Wat denk jij?’

Hij zwijgt even en zucht, een trieste zucht deze keer. ‘Ik wil gewoon dat ze terugkomt. Denk je dat ze terugkomt?’

‘Bel haar gewoon even.’

‘Zit ze nog niet in het vliegtuig?’

Ik kijk op mijn horloge. ‘Nee, over een uurtje.’

Hij knikt.

‘Ga je haar bellen?’

‘Doe ik.’ Hij kijkt de rivier over en lijkt diep in gedachten. ‘Eerst even bedenken wat ik wil zeggen.’

‘Doe dat rustig.’ Ik sta op en leg mijn handen op zijn schouders. ‘Jullie komen er vast uit, het is te mooi om weg te gooien, om er niet voor te vechten. Laat haar niet los, Quinn. Dat wil ze niet.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Honderd procent.’

‘Ik wil dat ook niet.’ Hij komt omhoog. ‘*Thanks*, Isabelle.’

Zacht klop ik op zijn schouder. ‘*Good luck*.’

Ik loop terug langs de rivier en kijk nog een keer om naar Quinn, die op de rots blijft zitten. Ik pak m’n telefoon uit de zak van mijn bodywarmer en druk de spraakrecorder uit. Het is vals, wellicht, maar het geeft Liv wat ze nodig heeft. Ik bel haar, ze neemt direct op.

‘En? Is het gelukt?’

‘Jazeker, en ik weet dat hij de juiste dingen zegt. Zal ik ’m versturen?’

‘Heel graag.’

‘Hij gaat je trouwens zo bellen, dus ik hoop dat je het kunt afluisteren voordat je hem spreekt.’

‘Ik ga snel luisteren.’

‘En Liv?’

‘Hm-mm?’

‘Geen wóórd tegen hem, oké?’

‘Natuurlijk niet.’

‘Laat je me weten hoe het gesprek ging?’

‘Uiteraard. Dank, schat.’

‘Succes en *love you*!’

‘Love you.’

Ik hang op en verstuur het complete gesprek met Quinn aan Liv. Soms heeft het lot een helpende hand nodig.

OceanofPDF.com

4

‘Hé…’ Ik ga naast Quinn aan de eettafel zitten en schuif mijn stoel aan. Hij was in gedachten verzonken, maar kijkt direct op.

‘Hé.’ Hij glimlacht. ‘Ik heb gebeld.’

Ik knik hem bemoedigend toe, mijn gezichtsuitdrukking vertelt hem hopelijk dat hij me mag vertellen wat er besproken is. Liv belde me namelijk ook, maar nog voor ze goed en wel kon vertellen wat ze hadden besproken, moest ze van de stewardess haar telefoon ‘nú écht wegdoen want het vliegtuig was al aan het taxiën’. Geen info dus, het enige wat ze zei was: het was een goed gesprek.

‘We komen er wel uit, denk ik,’ begint Quinn voorzichtig. ‘Ik heb toegegeven dat het een ontzettend verwarrende dag was gisteren en dat ik spijt heb van het feit dat ik niet helemaal geweldig had gereageerd, maar dat kwam voornamelijk omdat ik jullie had gehoord en dat begreep ze ook.’

‘Precies, dat was niet echt fantastisch.’

‘Niet echt, nee.’

‘En verder?’

‘We hebben best uitgebreid gesproken over… nou, dat ze het niet expres heeft gedaan, zeg maar. Ze heeft me er écht niet ingeluisd.’

‘Dat had ik ook vreemd gevonden, als dat het geval was geweest.’

‘Ze dacht dat ze niet zwanger kon worden en bovendien waren we dronken, ze had helemaal niet in de gaten dat ik…’ Hij gebaart een beetje onhandig dat ik maar moet begrijpen wat hij bedoelt.

‘Hm-mm.’ Ik knik.

‘En dat ze het heel fijn vindt hier, maar dat ze moet schakelen. Het idee dat ze hier misschien gaat wonen met mij vindt ze nog heel gek, al is dat wel wat ze het liefst wil.’

‘Hm-mm,’ knik ik weer. ‘Liv wil het allerliefst een gezin. Daar hoort een vader bij.’

Quinn kijkt een beetje beduusd wanneer ik het woord ‘vader’ uitspreek. Hij schudt zijn hoofd.

‘Vader, ik kan er nog steeds met m’n kop niet bij.’

‘Ik ook niet, man.’ Ik moet lachen.

‘Pest me niet.’

‘Je zou een geweldige vader zijn.’

Hij kijkt op en grijnst. ‘De beste.’

Miss Dana komt achter hem de woonkamer binnen met Vince. Bridget en Regina – de verpleegkundige van het verpleeghuis waar Bridget en Dana wonen – lopen achter hen.

‘Waarom is Regina erbij?’ fluister ik tegen Quinn.

Hij kijkt me aan. ‘Dat zint me niks.’

‘Vince kijkt bezorgd, zie je dat?’ Ineens zit ik anders op mijn stoel. Er zal toch niks aan de hand zijn?

‘Ja, ik zie het.’ Quinn lijkt plots nerveus. ‘Ik krijg hier een raar gevoel van.’

Ik wissel een blik met Guus, die tegenover mij met Lily zat te kletsen maar ook alert is. Het is sowieso stilgevallen aan tafel, merk ik nu.

‘Zaten jullie over mij te kletsen?’ Miss Dana zakt op een stoel, Regina gaat naast haar zitten. ‘Of waarom stoppen jullie allemaal met praten wanneer ik de kamer binnenstap? Hm?’

‘Waarschijnlijk omdat Regina mee is,’ zegt Daisy eerlijk. ‘Dat stemt ons een beetje ongerust.’

‘Godsallemachtig...’ Miss Dana kijkt Regina aan en schudt haar hoofd. ‘Dat stelletje hier. Alsof ze allemaal m’n moeder zijn. Vince reageerde ook al zo geschrokken toen jij in de auto stapte. Jullie hoeven niet zo gek te kijken allemaal, het gaat goed.’

‘Misschien moet je maar gewoon direct eerlijk zijn, zuster.’ Bridget is aan de andere kant van de tafel gaan zitten. Nu kun je al helemaal een speld horen vallen. Vince gaat naast mij zitten en legt zijn hand op mijn been. Ik kijk hem geschokt aan.

‘Wat is er aan de hand?’ mime ik, maar het enige wat hij doet is diep inademen. Het laat mijn hart bonken; er is dus wel degelijk iets ernstigs gaande. Ik kijk de tafel rond, iedereen zit met een gespannen gezicht naar Miss Dana te kijken. Betty, Daisy, Guus, Lily, Paul, en zelfs Mia en Chad – die ook zijn aangeschoven – kijken benauwd.

‘Wat is er, Dana?’ vraagt Mia. ‘Ben je ziek?’

Miss Dana zucht. ‘Ja, lieverds.’ Ze zet haar bril af en veegt langs haar ogen. ‘Daarom is Regina mee, ik kan het toch allemaal niet uitleggen. Maar dat ik binnenkort ga overlijden staat helaas vast.’

‘Hè?’ klinkt het hardop. Wie het roept weet ik niet. Verder klinkt er een collectief geluid van happen naar lucht, het is een hoorbare schokgolf.

‘O, Dana...’ Mia schudt verdrietig haar hoofd. Verder is het muisstil aan tafel, op wat zacht neus ophalen en een snik hier en daar na.

Ik heb Vinces hand vast en knijp erin, voel een enorm verdriet opkomen. Het dringt mijn borst binnen en zoekt ruimte, maait wild om zich heen. Alles wat ik had moeten voelen bij het nadere eind van mijn moeder – en gek genoeg niet voelde – voel ik nu wel. Miss Dana was vanaf dag één bijzonder voor ons, onze band is hecht. Zelfs nu ze in het verzorgingstehuis zit spreken we elkaar dagelijks of gaan we even langs. Zij is de oma die we niet hadden, samen met Mia. Vanwege haar kregen we de kans om hier te wonen, dankzij haar tomeloze inzet kregen we de goedkeuring voor de koop binnen een jaar voor elkaar. Ze is belangrijk voor ons. Ik wil niet eens weten hoe de Campbells zich voelen, of Mia, of Betty. Mensen die haar al hun hele leven kennen.

‘Wat is er aan de hand, Miss Dana?’ fluistert Lily.

‘Ik heb een hersentumor,’ zegt ze. Haar stem klinkt breekbaar, zacht. Ze kan zo krachtig spreken, zo overtuigend. Het is weg. ‘Meer weet ik niet, dat is me te technisch. Maar het is niet goed, dat staat vast. Regina kan het jullie vertellen.’ Ze zet haar bril weer op.

‘Wilt u dat ik het nu uitleg?’ vraagt Regina haar zacht.

‘Doe maar, lieverd.’

‘Oké...’ Regina zucht kort en richt zich tot ons, terwijl ze haar blik over de tafel laat gaan. ‘Miss Dana heeft inderdaad een hersentumor, de meest vervelende die er is, een glioblastoom. Hij is niet meer te behandelen en sowieso

is het de vraag of we dat moeten willen. Het zijn slopende behandelingen en Dana is natuurlijk bijna eenennegentig. We gaan nu voor symptoomcontrole en comfortzorg. Dat is het beste wat we voor haar kunnen doen, alles in overleg met de artsen natuurlijk.'

Het is nog steeds stil. Iedereen is geraakt, zit stilletjes voor zich uit te turen.

'Wat is comfortzorg?' vraagt Quinn dan met verstikte stem.

'Met comfortzorg wordt bedoeld dat we Miss Dana medisch ondersteunen, gericht op comfort. Dan moet je denken aan de juiste medicatie tegen hersendruk, epilepsie of onrust. Eh, pijnstilling natuurlijk, maar geen heftige ingrepen meer. We gaan ervoor zorgen dat ze deze laatste fase pijnloos en rustig kan doormaken, dat is het allerbelangrijkste nu. Kwaliteit, geen tijdswinst. Daar heeft ze nu niets meer aan.'

'Wat kunnen wij doen?' vraagt Daisy.

'Precies wat jullie nu doen. Langskomen, tijd met haar doorbrengen.' Regina haalt kort haar schouders op. 'Er verandert voor jullie verder niks, jullie doen het al perfect.'

Ik slik mijn tranen weg, zie dat Guus tegenover me ook emotioneel is. Lily zit te huilen, Daisy houdt zich groot.

'Ach, jongens. Ik heb een prachtig leven gehad,' zegt Miss Dana zacht. 'Het is goed zo. Niet verdrietig zijn.'

'Het is gewoon lastig,' zegt Lily zacht. 'Ik ben hier opgegroeid, u hoort in ons leven.'

'Gelukkig is het gefaseerd verlopen.' Miss Dana probeert te glimlachen. 'En was ik al een tijdje niet meer hier.'

'Maar het zal toch anders zijn.' Lily wrijft in haar ogen. 'Sorry, het maakt me gewoon verdrietig.'

'Het maakt iedereen verdrietig.' Betty dept haar wangen met een zakdoekje.

'Hebt u pijn?' vraag ik Miss Dana.

'Nee, liefje. Buiten dat ik me soms wat verward voel en veel meer slaap, heb ik er eigenlijk niet zoveel last van. In het begin wel.'

'Wanneer was het begin?' vraagt Paul. 'Vanaf wanneer weet u het?'

'Pfoe...' Miss Dana kijkt opzij naar Regina.

‘Eh…’ Regina denkt na. ‘Een maand of drie geleden. Toen begon u wat vaker verward te raken.’

‘Dat hebt u dan goed verborgen weten te houden,’ bromt Quinn.

Miss Dana haalt een beetje sullig haar schouders op. ‘Ik denk het.’

‘De artsen zien dat de klachten vrij laat zijn begonnen voor de termijn dat de glioblastoom er inmiddels moet zitten, Dana is voor een oudere dame toch zeer vitaal gebleken.’

‘Het hele leven buiten, hè.’ Miss Dana probeert te glimlachen. ‘Daar word je sterk van.’

‘Absoluut.’ Regina wrijft zacht over haar rug. ‘Beresterk.’

‘En wat gebeurde er toen?’ vraagt Quinn. ‘Moest u naar het ziekenhuis? Waarom wist niemand dat?’

‘Dat wilde die eigenwijs niet,’ mompelt Bridget.

‘Ik wilde even afwachten,’ verklaart Miss Dana. ‘En toen maakten we die foto… hoe heet dat ook alweer, Regina?’ Ze kijkt opzij.

‘Een CT-scan.’

‘Ja. En toen bleek het al snel helemaal niet goed en toen… waren we hier. En was het meteen heel beroerd.’

‘Wat is de prognose nu?’ vraagt Guus voorzichtig.

Miss Dana zucht sip. Regina besluit het woord te nemen.

‘We merken dat Dana steeds hulpbehoevender wordt, maar we zien ook dat ze met de dexamethason helderder is.’

‘Ik slaap er wel minder goed van,’ moppert Miss Dana.

‘Er is wat neurologische achteruitgang,’ gaat Regina verder. ‘Dat is normaal. Gelukkig zijn er tot zover weinig vervelende incidenten.’

‘De bingo wordt lastiger, ik zie soms de cijfers niet en soms denk ik dat ik bingo heb en is het helemaal niet zo.’

Het laat me toch glimlachen, ondanks de zwaarte van het onderwerp. Miss Dana zegt het zo droogjes.

‘Soms gaat het spreken lastig, hè?’ Regina kijkt haar aan. ‘Of je hebt minder honger en dorst. Dat zijn wel allemaal signalen.’

‘Je slaat soms complete wartaal uit.’ Bridget schudt haar hoofd. ‘Dan denk ik: waar heeft die ouwe het nóú weer over?’

‘Je bent zelf nog ouder.’ Miss Dana kijkt over het randje van haar bril.

‘Ik heb tenminste geen tumor.’

‘Je bijdehante mond is één grote tumor.’

‘Ach, ouwe klets.’

‘Maar...’ Quinn onderbreekt de kibbelende zussen. ‘Waarom wordt ze niet geopereerd of zoiets? Jullie laten haar gewoon... doodgaan?’

‘Nee.’ Regina schudt haar hoofd. ‘Dat heeft niets te maken met gewoon laten doodgaan. Je moet kijken naar de kwaliteit van leven en wat mogelijk is op Dana’s leeftijd. Chemotherapie is zéér belastend voor de patiënt en geeft vaak niet het effect dat de artsen willen. Het geeft bij mensen in deze leeftijdsgroep ook risico op infecties en de kwaliteit van leven wordt een stúk minder. En opereren...’ Ze zucht diep. ‘De risico’s van narcose zijn groter bij zo’n vergevorderde leeftijd en het herstelvermogen is lager. Daarnaast is de winst in levensduur beperkt en de kans op complicaties is groot. Dit zijn weloverwogen keuzes en in overleg met Dana het beste voor haar. Met geluk heeft ze nog een aantal prachtige maanden voor de boeg, samen met jullie. Met een behandeling verleng je het misschien een paar maanden, maar ligt ze wellicht constant ziek op bed. Je moet je afvragen of je dat wilt.’

Ik slik; dat is helemaal waar.

‘Ik wil nog drie dingen meemaken voordat ik het loodje leg,’ zegt Miss Dana. Ze houdt haar hand omhoog en steekt haar duim op. ‘Eén: Indian Summer, de prachtige herfstkleuren van de bossen, ik móét het een laatste keer zien, liefst vanuit de Getaway-cabin. Het is mijn favoriete seizoen. En als ik dan in de herfst nog oké ben, dan ga ik voor de kerst, en het allerliefst...’ – nu wordt ze emotioneel, ze zet haar bril af en veegt haar ogen droog – ‘wil ik Vince en Isabelle nog zien trouwen. Daarna ga ik in vrede.’

Nu zijn alle ogen op ons gericht. Van dit gezelschap waren alleen Guus en Miss Dana op de hoogte.

‘Trouwen?’ roept Daisy.

‘Huh?’ Lily zet grote ogen op. ‘Serieus?’

‘Zijn jullie verloofd dan?’ Quinn kijkt me aan met een blik die ik niet kan plaatsen. Hij klinkt mat.

‘Ja,’ fluister ik beschaamd. Dit was niet het moment en de plek, maar ik kan het Miss Dana niet kwalijk nemen, wist zij veel. Bovendien: ik wil het moment niet wegnemen. Ons huwelijk is nu wel het minst belangrijk, totaal niet boeiend.

‘Dan halen we het huwelijk naar voren,’ besluit Vince. ‘En zorgen we dat u erbij bent.’

‘Fijn.’ Ze knikt tevreden. ‘Dan hebben we dat in ieder geval helder. Hopelijk is die tumor dan niet net zo groot als m’n hele hoofd.’

OceanofPDF.com

5

Het eten dat Betty heeft bereid is heerlijk, maar we eten stilletjes en als ik voor mezelf spreek: ik proef weinig. M'n hoofd is een grote chaos. Miss Dana gaat overlijden en ons huwelijk zal binnen nu en een paar maanden gaan plaatsvinden. Het maakt me ook in de war dat ik me wel verdrietig en down voel vanwege Miss Dana's conditie en niet vanwege de situatie van m'n moeder. Wie voelt dat nou zo? Dat is toch raar? We kennen Miss Dana acht maanden en mijn moeder... is mijn moeder. Toch is het anders. Het voelt gewoon anders.

'Ben je oké?' vraagt Vince zacht.

Ik knik. 'Jawel hoor.'

'Had ik dat niet in mijn eentje moeten beslissen? Van onze bruiloft?'

'Ach, dat is het helemaal niet. Het zou geweldig zijn als ze er nog bij kan zijn. Het is meer... haar toestand maakt me verdrietig, maar ik mag daar eigenlijk niets over zeggen. Voor iedereen hier is dat vele malen erger.'

'Verdriet om iemand kent geen maatstaf, lieverd.'

'Weet ik, maar toch. We zijn hier feitelijk nog maar zo kort.'

'Maakt niet uit, ze heeft grote impact op jullie leven.' Vince gebaart naar mij en daarna naar Guus, die ook diep in gedachten is. 'Dit alles.'

Miss Dana zelf is overigens al weg, want ze had weinig honger en wilde graag naar bed. Regina en Bridget gingen natuurlijk mee. Chad en Mia volgden snel, stilletjes, diep verdrietig.

'Het is gewoon zo raar.'

'Hm-mm.' Vince knikt, hij gaat zacht met zijn vinger over mijn pols. 'Ik dacht altijd...' Hij denkt na. 'Dat ze het eeuwige leven had. Ze was onverwoestbaar. Zo sterk.'

Ik glimlach. 'Zo zie ik haar zelfs, terwijl ik haar alleen maar héél oud ken.'

‘Jij doet me aan haar denken.’

‘Echt?’ Ik denk terug aan de eerste weken hier. ‘Zoiets zei ze zelf ook ooit tegen me.’

‘Sterke vrouwen…’ Hij neemt een hapje. ‘Blossom Valley heeft ze nodig. Zonder Dana was Harry niets en vice versa. Ze heeft zoveel betekend voor iedereen hier op de ranch en in heel Silverlake en dat zal ze blijven doen tot ze er niet meer is.’

‘Wist jij het al?’

Hij zwijgt even. ‘Ehm, nee. Niet dit. Wel dat er iets ernstigs aan de hand was, maar Regina had me al verteld dat Dana zelf wilde zeggen wat dat precies inhield. Ze belde me vorige week toen de uitslag van de scan binnen was, maar die uitslag deelde ze nog niet met me.’

‘Was dat de avond dat je zo stil was en je mij wijsmaakte dat je hoofdpijn had?’

‘Hm-mm. Sorry, het ging ontzettend tegen mijn natuur in om je de waarheid niet te vertellen, maar ik had beloofd niets te zeggen en ik wist tenslotte nog maar heel weinig, behalve dat het niet goed was en dat ze ging overlijden.’

‘Het spijt me zo, voor jullie allemaal…’

‘Het doet pijn,’ knikt Vince, zijn stem breekbaar en zacht. ‘Maar Dana is bijna eenennegentig, ze heeft een mooi leven gehad. Natuurlijk met het trieste overlijden van Grace en uiteindelijk ook Harry, maar ook met veel goede momenten. Daar moeten we ons aan vasthouden.’

‘En we zullen haar een paar prachtige laatste maanden geven.’

‘Dat is alles wat we kunnen doen.’

Wanneer we die avond rond het buitenvuur zitten – met de ruisende rivier naast ons en de fonkelende sterrenhemel boven ons – is de sfeer timide, rustig. Iedereen is in gedachten, staart voor zich uit. Vince zit naast mij op het bankje, Guus zit aan mijn andere kant. Lily zit naast Guus, hun vingers verstrengeld met elkaar op Lily’s schoot. Daisy zit naast Lily, ze draait langzaam een glas rode wijn tussen haar handen heen en weer. Quinn heeft een bankje voor zichzelf, hij heeft

zich niet meer laten horen sinds het nieuws dat Vince en ik gaan trouwen. Paul zit op het volgende bankje, naast Poppy en Rosie, die na het nieuws direct naar de ranch kwamen. Jess is er, James en Elsie. Harriet en Riet kwamen ook, zij delen een bankje met Betty. Het is een fijne groep, bijna al mijn lievelingsmensen bij elkaar. Het is fijn dat de schok van Dana's naderende overlijden gedeeld kan worden met elkaar, dat de mensen elkaar vinden wanneer het nodig is. De steun, ook al bestaat die voor dit moment uit zwijgzaamheid, is voelbaar. Ze zijn er gewoon, de club is hecht.

'Gaan we er vanaf nu alles aan doen om Dana's laatste maanden de beste ooit te maken?' vraagt Harriet. Ze kijkt rond. 'En hoe gaan we dat doen?'

'Waar we goed in zijn,' antwoordt Elsie. 'Samenzijn.'

'En luisteren naar wat ze nodig heeft,' reageert Betty zacht. 'De ene dag kan dat gekkigheid zijn, de andere dag stilte en nabijheid. Regina vertelde dat ze soms weinig kan hebben, dan is alles te veel.'

'En als ze een goede dag heeft, de boekenclub bij Harriet in de winkel.' Poppy glimlacht, duidelijk vanwege warme herinneringen aan de hilarische bijeenkomsten, die niets met boeken te maken hebben, maar alles met drank en gesprekken over seks en piemels. De mannen weten daar overigens niets van af.

Het is stil, iedereen lijkt te denken aan hoe we Miss Dana zo fijn en zo goed mogelijk door haar laatste maanden gaan loodsen.

'Ik denk dat ze gelukkig wordt van de ranch,' zegt Vince dan ineens. Hij neemt een slok whisky. 'We gaan haar ophalen als ze dat wil. Laten haar meegenieten van de opening van het Blossom Valley Hotel, van de gasten, de paarden, de veulens, de nieuwe binnenbak.' Hij haalt diep adem. 'De plek waar Harry en Grace liggen, de Getaway-cabin, de nieuwe rivierwoningen... Ze moet weten dat ze zoveel moois achterlaat. Ze moet zien dat het in goede handen is, het levenswerk van Harry en daarvoor het levenswerk van haar ouders. Dít is haar plek. En hoe fijn Silverlake Seasons ook is, dít is haar thuis. Als ze wil, ga ik haar iedere dag halen.'

Harriet knikt trots.

'Daar kunnen we allemaal mee helpen,' zegt Daisy zacht. 'Als Miss Dana het wil, halen we haar op.'

Daar lijkt iedereen het mee eens te zijn.

James loopt een rondje met de fles Schotse single malt en een heerlijke merlot. Ik kon niet kiezen, dus heb een gevuld wijnglas en een gevuld whiskyglas in mijn handen.

'Het is belangrijk dat we goed gehydrateerd blijven,' hoor ik James in het voorbijgaan mompelen.

'Ondanks het nare nieuws over Dana...' begint Harriet dan voorzichtig, 'ben ik hier toch ook omdat me ander nieuws ter ore kwam.' Ze kijkt onze kant op. 'Iets met een lopend vuurtje, excuus als het niet de bedoeling was dat iedereen het weet.'

'Heette dat lopende vuurtje toevallig Mia?' vraagt Vince.

'Zou kunnen.' Harriet rolt met haar ogen.

'God, mam,' zegt Poppy opgelucht. 'Ik ben blij dat je erover begint. Ik durfde het niet te doen, maar fijn, mogen we het nu over luchtigere dingen hebben? Gaan jullie trouwen?'

Er lijkt een collectieve zucht van opluchting door de groep te gaan; de dood is een zwaar onderwerp en het is nog niet zover. Miss Dana leeft nog. Vince kan een korte grinnik niet tegenhouden.

'Ja.' Hij kijkt opzij en knijpt zacht in mijn hand. 'Ze zei ja, wonderbaarlijk genoeg.'

Rosie grijnst. 'Sociaal wenselijk of eerlijk?'

'Sociaal wenselijk,' zegt Vince meteen.

'Eerlijk,' zeg ik, tegelijkertijd.

'Oké, ik zal allebei doen.' Rosie vouwt haar handen bij elkaar. 'Eerlijk? Vince, ik had niet verwacht dat je ooit zo'n leuke en mooie vrouw zou vinden of überhaupt ooit zou trouwen of een vriendin zou krijgen met dat rare gedrag van je.'

'Jee, thanks, Rosie,' mompelt hij droogjes. Ik schiet in de lach.

'Isabelle, weet je waar je aan begint?' gaat ze verder.

'Min of meer.'

'Da's genoeg.'

'Feitelijk weet niemand ooit waar-ie aan begint.' Harriet haalt haar schouders op.

‘Precies. En dan sociaal wenselijk.’ Rosie neemt een slok wijn en grijnst. ‘Jongens, wat geweldig! Ik zag dit al aankomen vanaf dag één!’

‘Dat ben ik met je eens,’ zegt Betty knikkend.

‘Ik ook,’ zegt Daisy met overtuigde blik.

‘Ik ook.’ Guus glimlacht. ‘Vanaf het moment dat ik ze daar samen zag staan en Vince loeichagrijnig was omdat ze aan kwam scheuren op zijn paard.’

Vince spreidt zijn armen en zet grote ogen op. ‘Ja, en of! Ze was een vreemde vrouw, hè, ik had geen idee wie ze was. En ze kletterde gewoon het terrein op met zeventig kilometer per uur, in een halve meter sneeuw ook nog eens! Ik dacht: wat gebeurt hier nou!’

Ik moet lachen en denk met warme gevoelens terug aan de eerste keer dat ik Vince ontmoette.

‘Ik was direct onder de indruk van je,’ geef ik eerlijk toe.

‘Ik ook van jou.’ Vince neemt een slok whisky. ‘En ik was kwaad.’

‘Ik zag het gebeuren in de Tavern, begin dit jaar,’ vult Jess aan. ‘En ik ken Vince natuurlijk al vanaf de basisschool, maar ik had hem nooit eerder zo lang zien praten met een vrouw. Zo geïnteresseerd, zo aandachtig. En dansen, god, jullie hebben gedanst. Het was ook de eerste keer dat ik hem zag dansen.’

‘Hm-mm,’ knikt Harriet. ‘Ik zag dat ook.’

‘Een bizarre avond voor Vince,’ beaamt Rosie. ‘Die normaal gesproken zo mensenschuw is dat hij net zo goed op de maan zou kunnen gaan wonen.’

‘Pfff...’ bromt Vince. ‘Jouw bijdragen vanavond zijn van erg vriendelijke aard, zuster.’

Ze haalt haar schouders op.

‘En kijk jullie nu.’ Lily vouwt haar handen tegen elkaar. ‘Zo’n goed team.’

‘Dat zijn jullie ook.’ Ik gebaar naar haar en Guus.

‘En wanneer heb je Isabelle gevraagd, Vince?’ vraagt Quinn. Hij klinkt vreemd en ik ben niet de enige die het opvalt. Ik wissel een korte blik met Jess en Daisy, die zich daarna – net als ik – allebei op Vince richten voor het antwoord.

‘Eh...’ Hij kijkt opzij. ‘Maandje geleden, denk ik?’

‘Week of vijf, ja.’

‘Zo lang?’ schreeuwt Poppy. ‘Waarom hoorden wij dat allemaal niet?’

Ik haal m'n schouders op en grinnik. 'Geen idee. We wilden eigenlijk iets organiseren, maar dat, eh, dat kwam er steeds niet van. Ik weet het niet.'

'Jullie wilden het gewoon even fijn voor jezelf houden.' Betty knikt goedkeurend. 'Lekker in die bubbel.'

'Heerlijk,' zegt Riet dromerig.

'En toen?' wil Poppy weten. 'Waar vroeg hij het?'

'Bij de Getaway-cabin,' vertel ik. 'Het was een fijne avond en... ik denk dat het een spontane vraag was.'

Vince moet lachen. 'Dat was het zeker. Gelukkig, anders had ik het nooit durven vragen.'

'Hmpf,' snuift Quinn. 'Leuk, jongens. Van harte. Ik ga slapen, tot morgen.'

Hij staat op, zet zijn volle whiskyglas op het bankje en loopt het terrein over tot we hem niet meer zien. Het valt stil. Het is onmogelijk dat iemand dit een normale reactie vindt.

'Goh, er is er eentje gepikeerd,' zegt Rosie, zijn tweelingzus. 'Wat raar is, want ik dacht dat Quinn verliefd was op Liv.'

'Hij is ook verliefd op Liv,' zeg ik snel.

'Quinn heeft zijn buien,' zegt Harriet zacht.

'Hij is competitief,' vult Poppy aan. 'En hij heeft verloren van Vince.'

'Dus, nog maar een drankje?' James staat op en doorbreekt de ongemakkelijke stilte die volgt na Poppy's opmerking. Ik ben hem eeuwig dankbaar. 'En proost, Vince en Isabelle, op jullie. Prachtig nieuws, gefeliciteerd.'

Hij laat ons de reactie van Quinn snel vergeten. Poppy en Rosie staan op om me te omhelzen en welkom te heten in de familie Campbell. Harriet geeft me een lange, uitgebreide knuffel.

'Wat ben ik ontzettend blij met jou,' zegt ze geëmotioneerd. 'Dank, vanuit het diepst van mijn hart, dat je mijn zoon gelukkig maakt. Mijn zorgenkind. Het doet me zo goed om hem blij te zien. Dank je wel.'

Ik glimlach en laat me weer omhelzen. Wat moet Harriet het moeilijk hebben gehad met Vince en wat moet hij het moeilijk hebben gehad met haar. Wat fijn voor beiden dat het nu beter gaat.

‘Goh, iemand was zijn gevoelens voor jou nog niet helemaal vergeten…’ fluistert Daisy wanneer ze naast Jess en mij komt zitten. Ik ben haar net aan het vertellen over de avond van Vinces aanzoek.

‘Dat viel mij ook op,’ fluistert Jess. ‘Bijzonder. Hij loopt weg met Liv, toch?’

‘Absoluut,’ knik ik, een beetje geërgerd vanwege Quinns bijzondere reactie. ‘Ik heb geen idee wat zijn probleem is.’

‘Hij zal het morgen wel uitleggen, Quinn kennende.’ Daisy schenkt mijn rode wijn bij. ‘Of niet.’

‘Het is wel even goed met hem,’ mompel ik.

‘Hoe gaat het met Liv?’ vraagt Jess. ‘Ik hoop dat ze snel terugkomt, ze zou hier perfect passen.’

‘Vind ik ook!’ Daisy knikt enthousiast.

‘Het gaat goed met haar,’ lieg ik, want eigenlijk is dat niet echt zo. Liv is vreselijk in de war en ze klonk vandaag zelfs een beetje depri. ‘En ik denk wel dat ze terugkomt. Ze moet van mij.’

‘Dus, Liv en Quinn even daargelaten…’ Jess gaat er goed voor zitten. ‘Hoe was het aanzoek? Hoe deed hij het? Wat zei hij?’

‘O, daar ben ik ook heel benieuwd naar.’ Daisy buigt zich naar ons toe.

Ik vertel de meiden alles over de avond. Over de sterren, de maan, het vuur, onze gesprekken en inzichten, de liefde en uiteindelijk Vinces vraag, die helemaal niet klonk als een vraag. Ze hangen aan mijn lippen en vragen naar ieder detail. Ze voelen – net als Liv – als vriendinnen en zussen, vrouwen bij wie ik me fijn en op mijn gemak voel. En wanneer we afscheid van elkaar moeten nemen omdat het gaat regenen en iedereen naar huis gaat, vind ik dat oprecht jammer.

‘Het was een lange en intense dag,’ zegt Vince later in bed. De regen slaat met grote kracht tegen het dak van mijn huisje en het is gewoonweg koud geworden, ook al zitten we nog steeds in de zomer. We liggen samen onder het dekbed, dicht tegen elkaar aan. ‘En morgen moet iedereen weer vroeg op.’

‘Maar het was gezellig.’ Ik lig met mijn wang op zijn brede borst. ‘En ik was leuk aan het praten met Jess en Daisy. Het nam de pijn van Miss Dana’s

vervelende nieuws een beetje weg.'

'Dat zag ik. Ik vind het heel fijn dat je zo goed klikt met de dames. Zeker met Daisy, ze is belangrijk voor me.'

'Weet ik.' Ik ga zacht met mijn hand door de haartjes op zijn borst, denk aan het moment dat Miss Dana verklapte dat we gingen trouwen. 'Nou, Miss Dana neemt ons hiermee wel mooi het organiseren van een aankondigingsbarbecue uit handen.'

Vince snuift; ik hoor niet goed of het uit genegenheid of uit ergernis is. 'Ze gooide het zo op tafel.'

Ik grinnik, daarna zwijgen we allebei.

'Ongelofelijk dat ze er straks niet meer is,' fluister ik.

'Ze gaat naar Harry en Grace. Het is goed zo.'

'Heb je er vrede mee?'

'Als zij pijnloos haar laatste maanden kan doorbrengen zoals zij dat graag wil? Ja, daar heb ik vrede mee. Hoeveel pijn het ook doet en hoezeer ik haar ook zal missen. Ze heeft een rijk en betekenisvol leven geleid, dat kan niet iedereen zeggen.'

'Dus we trouwen ergens de komende maanden?' Ik duw me iets omhoog, zodat ik Vince in het zwakke licht van het bedlampje kan aankijken.

Hij ademt diep in en kijkt me schaapachtig aan. 'Sorry.'

'Nee, het is oké. Als... jij dat ook oké vindt?'

'Ik bedacht het en...' Hij haalt al liggend zijn schouders op. 'Ik zou het heel fijn vinden als ze daar nog bij kan zijn.'

'Dan moet het niet ineens heel snel gaan,' mompel ik bezorgd. 'Want dan zijn we aan het haasten en overlijdt ze misschien alsnog voor die tijd.'

'Dat zou het slechtste scenario zijn.' Vince maakt het zich gemakkelijk in de kussens en denkt na. 'Zou je het leuk vinden om te trouwen met kerst?'

'Een kerstbruiloft?'

'Zoiets.'

Ik denk na, zie het voor me. Het is een romantisch idee, bijna té romantisch, en daarom durf ik er eigenlijk niet aan te denken. Een kerstbruiloft... hier, in de sneeuw, op de ranch. Dat zou geweldig zijn. De grote stal, opgetuigd met dennentakken en linten, duizenden lampjes die warm licht werpen op het ruwe

hout en ergens midden in de loopstal een dansvloer. Kerstbomen, het heerlijkste eten. Grote, uitbundige vuren buiten. Glühwein en warme chocomel. Wauw, het idee alleen al.

'En?' Vince strijkt langs mijn wang. 'Wat gebeurt er in je hoofd? Vind je het wat?'

Ik zie hem voor me, de man die, zoals iedereen al zag, vanaf dag één mijn leven veranderde. De man voor wie ik viel vanaf de allereerste blik. Hoe hij zijn Stetson afneemt, zijn wangen rood van de kou, zijn glimlach breed, zijn ogen trots. Al onze dierbaren zijn erbij, Miss Dana vooraan. En omdat het een kerstbruiloft is pakken we maximaal uit met de sfeer, ik kan de gezelligheid al voelen. Het verwarmt mijn botten, mijn complete binnenste. Hoe meer ik aan het idee begin te wennen, hoe geweldiger ik het vind. Het wordt een groot feest, een mooi feest, een prachtig feest. Zelfs de kleinste details gaan door mijn hoofd. De glinstering van de sneeuwvlokken die op mijn sluier blijven liggen, ademwolkjes van alle gasten, de sprookjesachtige, witte omgeving. Bevroren druppels aan de rand van het dak, als schitterende diamanten. Magisch. Een kerstbruiloft is precies wat we Miss Dana gaan geven. Wat we onszelf gaan geven, en het wordt fantástisch.

'Laten we het doen...' Mijn stem klinkt vol van ingehouden enthousiasme. 'Eerlijk gezegd kan ik me geen beter moment bedenken dan een bruiloft met kerst.'

Vince glimlacht, de mooiste glimlach ooit. 'Ik ook niet,' fluistert hij. 'Een kerstbruiloft *it is*. De eerste ooit in Silverlake.'

Ik kruip over hem heen, knip het bedlampje uit en ga vlak boven hem hangen, druk een kus op zijn volle lippen.

'Denk je dat je je Stetson draagt tijdens de bruiloft?'

'Jij denkt dat ik voor het altaar sta te wachten in mijn... werkkloffie?'

'Trouw je niet als cowboy?'

Hij lacht. Een diepe, intense lach, die mij ook laat lachen. Hij antwoordt verder niet meer, die lach was het antwoord. Hij lachte me gewoon uit.

'In ieder geval, cowboy of niet, ik kan niet wachten.'

'Ik ook niet, Dutchie.'

OceanofPDF.com

6

'Hé Q, hoe gaat het?'

De volgende ochtend loop ik de stal in, waar Quinn druk bezig is Eddie te zadelen. Het is aan het schemeren. De miezerregen is smerig, het soort regen waar je heel langzaamaan toch behoorlijk van doorweekt raakt. Toch hou ik van de geur van bos en regen, het ruikt puur en aards, naar échte natuur.

Quinn kijkt op. 'Prima. Met jou?'

'Beetje moe.'

'Ja? Laat geworden?'

'Later dan we hadden gewild.' Ik wrijf in mijn ogen. 'Maar goed, en door.'

Hij knikt en controleert of het zadel goed op Eddies rug ligt. 'Dus ja... gefeliciteerd met je verloving.'

'Hm-mm, dank je. Dat is, eh, waarom ik even met je kom praten.'

'O, ik dacht dat je ook gewoon aan het werk moest en Odessa kwam halen.'

'Nee, ik moet in de veulenwei zijn. Ik wilde met jou praten over je reactie van gisteren.'

'Wat was er met mijn reactie?'

'Het was een bijzondere reactie. Alsof je er chagrijnig van werd,' antwoord ik maar eerlijk, terwijl ik wat strootjes uit Eddies manen pluk. Ik zou nog wel verder willen vertellen wat ik zag, maar ik laat het nu bij Quinn om uit te leggen wat er gebeurde.

'Hm,' mompelt hij, terwijl hij het hoofdstel pakt. 'Niet met opzet, ik was met mijn hoofd nog bij Miss Dana en... Liv, denk ik. Er gebeurde veel op één dag.'

'Dat is absoluut zo, daar heb je helemaal gelijk in.' Ik zucht, het zal wel dan. Gelukkig is er verder niks aan de hand, ik zou het vervelend vinden als Quinn ergens mee zat wat Vince en mij betreft. Maar aangezien hij eigenlijk altijd wel

eerlijk is, neem ik aan dat het oké is zo. Ik draai me om en loop richting de uitgang van de stal. 'Dan ga ik naar de veulens. Tot straks, zie je bij de lunch.'

'Hm-mm.'

Ik ben al bijna buiten wanneer hij me roept.

'Stonemountains?'

Ik draai me terug en zet het kleine stapje weer naar binnen, want het regent inmiddels behoorlijk.

'Ja?'

Hij lijkt nog even te twijfelen, loopt om Eddie heen en staart langs me heen naar buiten. 'Ik denk... misschien vond ik het ergens toch lastig,' geeft hij dan toe.

'Oké...' zeg ik zacht.

'Je weet wel, je begrijpt het vast.' Hij maakt een half wegwerpgebaar en glimlacht een gemaakte lach.

'Ik denk het.'

'Het was uiteindelijk toch...'

Ik wacht, maar hij lijkt een beetje te zijn vastgelopen.

'In ieder geval,' gaat hij verder, 'je bent heel gelukkig nu en dat gun ik jou en mijn broer. Het is helemaal goed zo.'

'Fijn.' Ik werp hem een dankbare blik toe. 'Dat is lief, dank je wel.'

Hij knikt. Ik draai me weer om en loop de stal uit.

'Stonemountains?'

Ik keer op mijn hakken om en besluit nu wel op mijn plek te blijven staan. Ik zet de capuchon van mijn jas op vanwege de regen.

'Ja?'

'Ik was echt verliefd op je,' zegt hij dan. 'Heel erg verliefd.'

Ik slik en zucht diep, weet niet wat ik daarop moet zeggen.

'En ik dacht toen dat dat wederzijds was. Het is gek om te horen dat het eigenlijk niet zo was omdat je blijkbaar al vanaf het eerste moment die connectie had met Vince. Ik was dus niet zo belangrijk, zeg maar. En dat in combinatie met Liv gisteren... haalde oud zeer naar boven.'

Ik besluit toch maar weer de stal in te lopen, want nu het verhaal eindelijk naar boven komt heb ik weinig trek om ondertussen drijfnat te worden. Ik duw

m'n capuchon weer af.

'Wil je dat uitleggen?' vraag ik, vriendelijker dan de woorden impliceren.

'Jawel. Je weet het eigenlijk ook al wel. Alle aandacht ging naar Vince. Niet om een positieve reden, dat begrijp ik ook wel, maar toch. Als jongere kinderen kregen we gewoon echt minder aandacht, ik voelde me met regelmaat onbelangrijk. Toen kwam jij, het eerste meisje dat ik écht bijzonder vond, maar uiteindelijk gaf ook jij Vince meer aandacht, dat bracht dat gevoel weer terug. Kun jij niks aan doen, da's mijn pijn. Liv maakte alles beter, maar dat is nu ook gewoon heel gek en toen kwam het nieuws dat jij en Vince gingen trouwen en... alles voelt gewoon raar deze dagen. Zoals ik gisteren al zei. Ik voel me niet goed, niet mezelf. Niet genoeg, niet belangrijk. Gewoon kut. Het is gewoon kut.'

Zijn woorden alarmeren me een beetje, want het is niet Quinn zoals ik hem ken. Ik kan merken dat de situatie met Liv hem geen goed heeft gedaan. Of beter gezegd: de situatie die wij, niet met kwade opzet, gecreëerd hebben. Wat ik me helemaal kan voorstellen. Volgens mij had hij in andere omstandigheden helemaal niet zo emotioneel gereageerd op het huwelijk tussen Vince en mij, Quinn was allang oké met het feit dat wij samen waren. Maar misschien nu, in combinatie met die verwarrende gevoelens van gisteren over Livs vertrek en de zwangerschap, trekt hij het slecht. Puur omdat hij het gevoel heeft dat hij niet belangrijk of goed genoeg is, of überhaupt genoeg is. Zoals hij het gisteren zei.

'Zag jij jezelf maar zoals anderen je zien.' Ik wrijf over zijn arm. 'Vrolijke, spontane, leuke en gezellige Quinn. Absoluut genoeg, voor iedereen. Je bent júist belangrijk, jij brengt sfeer en licht. Overal.'

'Maar niet belangrijk of genoeg voor jou om met míj samen te zijn en niet belangrijk of genoeg voor Liv om hier te blijven.' Hij laat zijn schouders zakken. 'Dus wat maakt het dan uit voor iedereen en overal?'

'Heb je Liv nog gesproken gisteravond?'

'Ik belde, maar ze nam niet op.'

'Heeft ze teruggebeld?'

'Nee.' Hij schudt zijn hoofd, trekt de capuchon over zijn hoofd en neemt Eddie mee naar buiten. Daarmee eindigt ons gesprek.

We werken de hele dag hard, in de stromende regen. Het geeft me zelfs het gevoel dat de herfst al is begonnen, terwijl we feitelijk nog volop in de zomer zitten. Het onvoorspelbare weer hier blijft, al vind ik dat ergens ook wel leuk. Je weet nooit wat je krijgt die dag, alle seizoenen lopen door elkaar en de weergoden gaan compleet hun eigen gang. Ergens lijkt het dus wel op Nederland, maar van een gematigd klimaat is hier geen sprake. Vaak is het weer direct heel heftig. Sneeuwstormen, *thundersnow*, hitte, kou, wind, extreme regenval, we hebben alles al gehad.

Guus is druk met de aannemers, die vandaag met een groot team alles komen opmeten voor de rivierwoningen. Vince is met een ander team bezig voor de binnenbak. Deze week start de bouw van zowel de woningen als de bak, wat zal zorgen voor een aanzienlijke aanloop van bouwvakkers en een terrein vol grote, lawaaiige machines. Ik weet niet zo goed wat ik daarvan vind, maar ik kijk ontzettend uit naar het resultaat. Alles zal *full force* gaan, snel, intensief, maar met mooie en duurzame materialen uit de regio. Geld speelt gelukkig nauwelijks een rol, dus ik hoop dat de bouwperiode niet al te lang gaat duren. Guus gokt op een maand, dan kan alles in de herfst operationeel én bewoonbaar zijn.

'Hé...' Vince hangt over het hek van de paddock en duwt een vlugge kus in mijn nek. 'Lukt het een beetje? Goed weer, hè, om buiten bezig te zijn?' De grijns die volgt is op z'n minst uitdagend te noemen.

'Heerlijk. Ik geniet tot in mijn kern, zie je dat?'

Vandaag laveer ik dus tussen alles door, bezig met de eigenwijze veulens en jaarlingen. Grondwerk is heerlijk om te doen, maar regen vinden zowel de paarden als ik niet heel denderend.

'Eh, nee.'

'Zeg...' Ik klik de halster van Thunder los en laat hem een beetje door de paddock scharrelen. 'Ik maak me een beetje zorgen om Quinn.'

Vince kijkt achter zich, naar het clubje mannen dat richting de plek loopt waar de binnenbak moet komen.

'Wij lopen vast, baas!' roept er een.

'Ik kom eraan!' roept Vince terug. Hij kijkt me aan, half geïnteresseerd, half... ongeïnteresseerd. 'Wat is er met Quinn?' vraagt hij droogjes, terwijl hij volgens mij een zucht probeert te onderdrukken.

‘Vanwaar deze toon?’ vraag ik hem, terwijl ik probeer in te schatten wat de reden is van zijn laconieke houding.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Quinn heeft een heleboel op te lossen met zichzelf en dat moet híj doen, misschien met behulp van… onze moeder, of de meiden, of zelfs Liv. Ik weet heus wel waarom hij nu chagrijnig is, hij negeert mij ook zo ongeveer al sinds Dana de bom dropte. Voor hem voelt dit als een verloren wedstrijd, hij wilde jou ook. Nu gaan wij trouwen en zal hij denken dat hij heeft verloren of zo; Quinn heeft af en toe nog zo’n kinderachtige gedachtegang. Poppy zei dat niet voor niets, hij ís zo.’

‘Nou, ik vond zijn uitleg anders best wel…’ Ik tuit mijn lippen en kijk voor me uit. ‘Volwassen en treurig, eigenlijk.’ Ik kijk Vince weer aan, zijn blik is veranderd.

‘Heeft hij er met jou over gesproken?’ De laconieke houding is direct verdwenen, hij komt overeind. ‘Hoezo? Waarom zou hij daar met jou over praten?’

‘Omdat ik het aan hem vroeg.’

‘Jij vroeg hem wát?’

‘Wat er aan de hand was.’

‘Waarom zou je dat willen weten?’ vraagt hij, oprecht verward en een beetje geïrriteerd. ‘Dat snap ik niet.’

‘Omdat zijn reactie me opviel en ik wilde weten waarom dat gebeurde.’ Mijn stem schiet lichtelijk omhoog van verontwaardiging.

‘Wilde je gewoon horen dat hij er moeite mee had? Dat hij je liever voor zichzelf had gehad? Of wat was de reden van je vraag?’

‘Hè?’ stoot ik uit.

‘Waarom zou je dat vragen? Waarom zou je überhaupt over dat soort zaken met Quinn praten? Je bent zijn vriendin niet, toch?’ Zijn toon klinkt scherp.

‘Vince Campbell, luister goed.’ Ik zet een stap in zijn richting en kijk hem recht in zijn ogen aan. Het gaat mij nooit meer gebeuren dat een man mij overrulet of mij op wat voor manier dan ook vertelt wat er moet gebeuren of hóé dingen moeten gebeuren. ‘Ik bepaal zelf met wie ik praat en waarover ik praat. En nee, ik ben niet de vriendin van Quinn, maar ik geef wél om hem, werk met hem en hij is jóúw broer. We hebben hem zwaar laten vallen door dat gebeuren

met Liv en hij voelt zich op het moment klote en verward. Mag ik hem niet vragen waar zijn reacties vandaan komen? Hm?'

'Jeetje, *calm down*. Ik wist niet dat je kwaad werd.'

'Ik ben niet kwaad.' Ik haal diep adem. 'Fel misschien, maar dat heb ik geleerd sinds ik hier ben. *Sorry not sorry*, ik laat me niet meer vertellen wat ik wel en niet mag doen. Ik doe wat ik zelf vind dat er moet gebeuren en op dit moment is dat Quinn een beetje monitoren. Zou jij ook moeten doen.'

Vince kijkt me observerend aan, zijn blik verandert. 'Je hebt gelijk... het is een goede verandering, dit is jouw groei. Ik bedoelde het ook niet verkeerd,' zegt hij uiteindelijk. 'Je intenties zijn goed en hij praat graag met je. Het spijt me.'

'Het is oké.'

'Mijn groei moet nog komen.' Hij grijnst een neppe grijns. '*Working on it*.'

Ik kijk hem geïnteresseerd aan. 'Welke groei?'

'Dat heb je wel door, toch?'

'Leg uit.'

'M'n jaloezie,' bromt hij. 'Zoiets, denk ik.'

'Mijn lief...' Ik sla mijn armen om hem heen, veeg de regen uit mijn ogen. 'Je broer heeft je nodig. Hij klinkt niet goed en ik denk dat hij het nodig heeft dat je met hem praat over dingen. Over Liv, over wat er allemaal gebeurt, misschien over vroeger. Hij voelt zich niet belangrijk, niet genoeg.'

Vince knikt terneergeslagen. 'Geen onbekende woorden. Met mijn gedrag heb ik m'n broer en zussen veel aandacht ontnomen. Daar... daar kan ik nu niks meer aan veranderen, maar dat gegeven heeft altijd zwaar op mijn schouders gedrukt. Het is een flinke last. Als ik de tijd terug zou kunnen draaien...'

'Maar ook jij had een reden voor je gedrag, praat jezelf geen schuldgevoel aan.' Ik leg mijn vingers onder zijn kin en dwing hem om me aan te kijken. 'Het kwam ergens vandaan, compleet logisch ook. Er is zoveel misgegaan, en behalve die vreselijke trainer Bowen is er niemand schuldig aan alles wat er gebeurde in jullie gezin.'

'Ik weet rationeel gezien dat dat zo is, maar de ratio neemt niet altijd je gevoel weg.'

'Nee, dat klopt,' zucht ik, terwijl ik mijn handen rond zijn wangen leg en hem kus. 'Maar daarom denk ik dat het juist nu belangrijk is dat jullie er zijn voor

elkaar. Quinn heeft je nodig.'

Vince knikt, is diep in gedachten. 'Dan ga ik de grote controleronde met hem doen vanmiddag. Wil jij Dana ophalen dan?'

'Natuurlijk.' Ik knik verheugd, blij dat ik op die manier wat extra tijd met Miss Dana kan doorbrengen. 'Doe ik. Hoe laat heb je afgesproken met Regina?'

'Eén uur, na de lunch.'

'Check.'

'Het zou opklaren, dus dat is fijn. Misschien kun je haar meenemen...' Hij kijkt me twijfelend aan. 'Star uitstrooien bij de plek aan de rivier?'

Ik kijk terug, dankbaar voor deze goede tip. 'Dát ga ik doen. Dan kan ze even bij Grace en Harry zijn. Zij fokte Star.'

'Precies.'

'Alleen even nadenken hoe ik er ga komen.'

'Een van de paarden aanspannen en de kar erachter hangen?' stelt Vince voor. 'Heb je er weleens een aangespannen?'

'Dat is heel lang geleden. Welke paarden lopen er voor de wagen?'

'We hebben er genoeg rondlopen. Ik help je wel, bel me maar als jullie zover zijn.'

'Goed.' Ik draai me om en fluit op mijn vingers om Thunder te roepen, maar hij huppelt vrolijk verder zonder aandacht aan me te besteden.

Vince grinnikt. 'Werk aan de winkel.'

'Ik ben nog lang niet klaar met dit meneertje.'

'Nope.' Hij gaat over het hek hangen en trekt me naar zich toe. 'Had ik vandaag al gezegd dat ik van je hou?'

'Nee, vandaag nog niet.' Ik knipoog.

'Hierbij dan. Ik hou van je, schoonheid.'

'En ik van jou.'

OceanofPDF.com

7

Miss Dana en ik zitten met een kopje koffie in het waterige zonnetje op de veranda achter Guus' appartement, aan de achterkant van The Main House. Ik heb haar toegedekt met een kleedje en een zonnebril opgezet.

'Zo, meisje. Vertel eens. Hoe gaat het met jou en Vince?'

Ik glimlach, ze is goed te pas vandaag en dat vind ik fijn. 'Het gaat goed,' zeg ik naar waarheid. 'Het is iedere dag weer... alsof ik in een droom leef. Hij is geweldig.'

'Maar je bent ook wel realistisch, toch?' Ze duwt de zonnebril iets naar beneden en tuurt me over het randje aan. 'Vince is een gebroken man, hij is niet alleen maar geweldig.'

Ik moet lachen. 'Dat is hij zeker niet, maar zelfs met die randjes is hij de ware voor mij. Ik ben heel realistisch.'

Ze duwt de bril terug en zakt weer in de kussens van de stoel. 'Gelukkig. Ik zou niet willen dat hij opgehemeld wordt en gaat tegenvallen, uiteindelijk.'

'Dat zal hopelijk wel meevallen.'

'En Isabelle, luister goed,' zegt ze, terwijl ze weer iets omhoogkomt en haar zonnebril afzet. 'Er komt een moment dat hij misschien terugvalt, dat is zo vaak gebeurd. Dan dachten we: goh, het gaat al een tijdje best goed met Vince, en dan kwam er weer een zwarte periode en was hij neerslachtig en down. Het kán gebeuren, dan weet je dat vast.'

Ik luister geboeid, knik. 'Dank u wel. Ik hoop dat hij me op zulke momenten niet wegduwt.'

'Ook dat kan gebeuren. Dat deed hij zelfs bij Harry. Gelukkig was Winn er ook nog.'

'Wie is Winn?'

‘Dat vertelt hij je vanzelf.’

‘O, oké... dus wat moet ik dan doen?’ vraag ik zacht, misschien een beetje ongerust. ‘Als dat gebeurt en hij heeft me nog niet verteld over Winn?’

Ze legt haar oude, kleine, gerimpelde hand op die van mij. ‘In de buurt blijven. Verder niks. Hij komt vanzelf terug.’ Ze glimlacht lief naar me en knijpt zacht.

‘Dat is een complexe opdracht. Wat is in de buurt? Hoe weet ik of hij terugkomt?’

‘Dat merk je tegen die tijd wel. Het komt goed. Altijd.’

‘Oké,’ fluister ik.

‘Oké,’ knikt ze. ‘Jij kunt dit met hem. Jíj kunt dit.’

‘Miss Dana...’ Ik zucht, het komt er verdrietig uit. Even weet ik niet wat ik moet zeggen. Hoe moeten we verder zonder u? Hebt u alles gedaan wat u wilde? Bent u bang? ‘Hoe gaat het met u?’

‘Ach, eigenlijk best goed. We maken er het beste van,’ zegt ze dapper. ‘Ik ga écht voor kerst en jullie bruiloft. Ik móét zien hoe Vince in het huwelijk treedt. Mijn getroebleerde jongen.’ Ze zet de zonnebril weer op. ‘Eindelijk gesetteld.’

Ik grinnik. ‘Daar gaan we voor. Ik moest even schakelen, maar een kerstbruiloft lijkt me prachtig. Ineens is dat gewoon wat ik wil, is dat de droom geworden. Ik had er nog nooit over nagedacht, maar het moet sprookjesachtig zijn.’

‘O ja, lieverd. Harry en ik trouwden ook in de sneeuw.’

‘Echt?’

Ze kijkt ineens zo gelukkig, gaat lekker in de kussens zitten en laat een tevreden zuchtje horen. ‘Het was de mooiste bruiloft ooit.’

‘Misschien kunnen we eens... gewoon, een beetje ideeën uitwisselen? Hoe jullie de dingen toen hebben aangepakt?’

‘Dat lijkt me heel leuk.’ Ze klinkt enthousiast. ‘Maar dat moeten we dan wel binnenkort doen, want die tumor pakt steeds meer van me af. Mijn eigen ik, mijn denken, mijn doen, mijn geheugen, alles.’

‘Dat moet vreselijk zijn.’

‘Het zou fijn zijn als ik de onnozele dingen zou vergeten en alleen de mooie herinneringen overblijven, maar dat zal me wel niet gegund zijn.’

Ik trek een 'het is echt vreselijk, het spijt me zo'-gezicht.

'Maar goed, vertel me eens lieverd, heb je Grace nog gezien de laatste tijd?' vraagt ze dan.

'Ik moet u bekennen dat Grace al even niet is langs geweest.' Ik kijk het erf over, maar heb het blauwe vogeltje echt al een tijd niet gezien. 'Maar het was rustig, er gebeurde weinig. Het viel me op dat Grace vaak wel op van die... emotionele momenten aanwezig was. Wanneer ik verdrietig was, of juist extreem gelukkig. Ze was er.'

'Wie weet komt ze me wel halen.'

'Ze wacht sowieso op u,' verzeker ik haar. 'Daarvoor heb ik inmiddels genoeg gezien en meegemaakt met haar. Ik ben ervan overtuigd dat ze er is, honderd procent.'

'Ik heb iets voor je,' zegt Miss Dana dan. 'Het zit in mijn tasje. Pak mijn tasje eens, als je wilt?'

Ik reik naar de grond en zet haar handtas op haar schoot. Ze haalt er een bruine envelop uit en geeft 'm aan mij.

'Maak maar open en raad wie het is.'

Ik open de envelop en haal er een foto uit die zeker al vijftig jaar oud is. Ik kan het jaartal niet helemaal goed inschatten, maar het zal ergens in de jaren zeventig zijn. Het lijkt zo dichtbij, maar het is inmiddels al best ver weg.

'Wauw, bent u dit? Maar dit is Sir Harry toch niet?' mompel ik verward. 'Nee, dit is Grace... huh... was Grace getrouwd?' Ik frons mijn wenkbrauwen.

'Stiekem,' zegt Miss Dana, haar stem droevig en vol humor tegelijk. 'In Las Vegas, je ziet het bordje daar. Ze waren er die dag naartoe gevlogen. Die jongen naast haar – het zal je niet verbazen – was piloot. Ze vlogen met regelmaat samen, en die keer ook.'

Ik open mijn mond om iets te zeggen, maar er komt niks. Verrast en verbaasd tegelijk kijk ik Miss Dana aan.

'Ja, meid, ik weet het. We waren er niet bij en het brak mijn hart, maar ze wilde het per se en vertelde het me aan de telefoon die avond. Ze zei: mam, ik ben getrouwd met Dale en hij is zó knap en slim.'

'Och, en toen?'

‘En toen heb ik gehuild en gelachen tegelijkertijd. Ze was gelukkig, blij, ik hoorde het aan alles. En ik heb gevraagd of we nog een bruiloftsfeest voor hen op de ranch mochten organiseren, dat vonden ze fantastisch. We moesten het alleen wel stilhouden, ze wilde dat het een verrassing was voor iedereen.’ Ineens klinkt ze down, verdrietig. ‘Het is er alleen nooit van gekomen, op de terugweg zijn ze verongelukt.’

Ik zucht verdrietig, probeer de brok in mijn keel weg te slikken. Het jonge stel op de foto verdiende zoveel meer.

‘Niemand wist dat ze getrouwd was, alleen Harry en ik. We hebben het door de jaren heen niet echt gedeeld. Ja, soms, het was geen geheim meer, maar we spraken er ook niet over. Het was té pijnlijk. In die tijd trouwde je nog omdat je in verwachting was, misschien was dat het geval en hadden ze daarom haast. We zullen het nooit weten.’

‘O arme, arme Grace...’ fluister ik, kijkend naar de foto. ‘Ze is prachtig, werkelijk schitterend. Wat een plaatje. Die jurk, gewoonweg prachtig.’

‘Ik heb ’m niet, anders kon je ’m namaken, of lenen, of weet ik het.’ Ze wappert met haar hand en haalt zacht haar neus op. ‘Ach, je zult ook wel iets anders willen. Het is ouderwets.’

‘Deze jurk niet, deze is tijdloos.’

‘Misschien. Die van mij was in ieder geval niet tijdloos. Ik zag eruit als een witte, opgeblazen pompoen met ruches.’

Ik moet grinniken bij het idee.

‘Maar ja, deze is inderdaad wel heel erg mooi. Het zou je fantastisch staan en Vince houdt ook niet van al die poeha. Simpel, dat vindt hij mooi.’

‘Ik ook. Ik ga voor de bruiloft op zoek naar zoiets, dit is echt wel mijn stijl.’ Ik kijk haar aan. ‘Vindt u dat wat? Zou u dat leuk vinden? En dan bent u erbij om het te zien, zullen we dat afspreken?’

Ze neemt mijn hand tussen haar kleine, zachte handen, die broos aanvoelen van ouderdom. ‘Dat is een afspraak,’ zegt ze, ineens heel krachtig. ‘Het zou een eer zijn om jou in zo’n jurk te zien, als een ode aan Grace.’

‘Een ode aan Grace,’ herhaal ik.

‘Dames!’ horen we dan ineens. Het zachte, zoemende geluid daaromheen kan ik niet plaatsen. Ik kijk op; Guus komt aanrijden in een golfkarretje.

‘Hè!’ stoot ik uit, terwijl ik de foto terugduw in de envelop en in Miss Dana’s tasje stop. ‘Wat is dat nou?’

‘Een karretje,’ zegt Miss Dana grijnzend. ‘Wat een grappige.’

‘Heb ik speciaal voor u gekocht.’ Guus heeft het ding voor ons geparkeerd en stapt uit. ‘Het leek ons handig om een vervoersmiddel te hebben dat u overal op het terrein kan brengen, aangezien u niet meer te paard kan en een auto op veel plekken niet kan komen. Dit golfkarretje komt een heel eind en het is een leuk ding.’ Hij klopt op het dakje. ‘Dus dan kunt u nog steeds overal komen, inclusief de Getaway-cabin.’

‘Dat is geweldig!’ Ze is zichtbaar geëmotioneerd. ‘Ik had me er al bij neergelegd dat ik gewoon op het erf zou rondscharrelen. Maar nu kan ik overal naartoe, dat doet me echt goed.’

Ik kijk Guus goedkeurend aan en sta op om het karretje van dichtbij te bewonderen. ‘Lekker, bro.’ Ik klop op Guus’ schouder. ‘Hoe kom je hieraan?’

‘Lily zag ’m voorbijkomen op de lokale marktplaats, ik ben ’m gelijk gaan ophalen.’

‘Wauw, wat goed.’ Ik ga achter het stuur zitten en leg mijn handen eromheen.

‘Dat dacht ik.’

‘Mag ik een rondje rijden?’

‘Zeker. Maak maar een paar donuts hier,’ grijnst hij, waarna hij me uitlegt hoe het karretje werkt. Ik rij vervolgens een rondje langs de stallen en de voorste weilanden, voor ik weer terugkeer en het karretje parkeer voor Miss Dana en Guus.

‘Nou, ik ben er nu al verliefd op. Wat een gemak!’ Ik stap uit en loop om de veranda heen naar de voorkant van The Main House. ‘Ik ben zo terug, even iets pakken!’ roep ik nog. Handig, nu hoef ik geen paard aan te spannen en geen wagen te prepareren. Ik neem Miss Dana in het golfkarretje mee naar de uitstrooiplek. Wat een timing.

Miss Dana en ik zitten samen op de klapstoelen die ik achter in het karretje heb gezet. De zon schijnt, het is een milde twintig graden en er staat een zachte bries.

Betty heeft ons een picknickmand meegegeven met warme thee en wat gezonde snacks, dus we zitten hier prima én fijn. Ik merk aan alles dat Miss Dana geëmotioneerd is.

'Hebt u het warm genoeg?' Ik trek het fleecedekentje wat hoger richting haar kin.

'Ja, lieverd, ik zit helemaal prima.' Ze snift zacht. 'Ik had niet verwacht hier nog te komen. Dat is al zo'n cadeau.'

Het is hier ook adembenemend, juist nu de bladeren al voorzichtig beginnen te verkleuren, terwijl het nog maar begin augustus is. De plek ademt een serene rust: het zachte, onafgebroken ruisen van de rivier, de weelderige kleuren van de Canadese wildernis en hier en daar het getjilp van vogels. Af en toe ritselt er een blad of schiet er een klein diertje door het struikgewas, maar verder is er niets. Niets anders dan natuur, puur en onverstoord. Ik zat hier ook met Vince, nadat hij me ten huwelijk vroeg tijdens onze minivakantie in de Getaway-cabin. Toen vond ik dit ook al zo'n wonderlijke plek, ook al is het in feite een klein kerkhofje. De drie eenvoudige grafstenen – van Miss Dana's ouders en Grace – zijn omgeven door veldbloemen, nog meer dan de vorige keer. Het zijn andere bloemen ook, weelderig en kleurrijk.

'Hebt u hier veel gezeten?' Ik weet het antwoord, maar niet van Miss Dana zelf.

'Ach kind, iedere dag. Al helemaal nadat Gracie was overleden en we haar hier begraven hadden. Ik heb hier zó gehuild, zo vreselijk gehuild.' Ze wijst naar de grote kei aan de rivier, waarvan Vince toen al vertelde dat ze er veel zat. Ik slik de brok in mijn keel weg, staar naar het graf van Grace.

'Ze was zo jong,' fluister ik.

'Veel te jong,' beaamt Miss Dana. 'Ze had hier oud moeten worden, een huwelijksfeest moeten geven, kinderen moeten krijgen. Gewoon een fijn leven leiden.'

We zijn even stil. Ik denk aan Grace, hoe ze hier zou rondlopen als getrouwde moeder, de kindjes rennend om haar heen. Ik weet hoe ze loopt, hoe ze beweegt, hoe ze klinkt. Gek, aangezien ze hier al bijna vijftig jaar in haar graf ligt. Ik wéét het want ik heb het gezien. Ik heb háár gezien, met haar gesproken.

‘Toen we Harry hadden uitgestrooid was het al lastiger om hier te komen.’ Miss Dana onderbreekt mijn gedachten. ‘Ik kon zelf niet meer gaan, moest steeds gebracht worden. Ik was er minder dan ik wilde. Mijn gezin is hier, mijn ouders zijn hier. Hier wilde ik zijn.’

‘Ik begrijp dat. Ik ben hier ook graag. Het is een fijne plek. Het is rustig hier.’

Ze kijkt me aan. ‘Dank je wel, Isabelle. Dat je me hebt meegenomen. Ik voel me ook fijn hier, ook al is het een plek vol verdriet. Het is ook een plek van bezinning, van rust. Het brengt me rust dat ik binnenkort weer bij hen ben.’

‘Hopelijk duurt dat nog wel even,’ antwoord ik zacht. ‘Tot na de bruiloft, tot na kerst.’

‘Als ik me blijf voelen zoals vandaag, dan haal ik zelfs Pasen met gemak.’ Miss Dana glimlacht voorzichtig.

‘Het gaat goed, hè?’

‘Het gaat goed.’ Ze knikt.

Ik pak het blik dat naast mijn stoeltje staat. Vince vertelde nog dat het een symbolische hoeveelheid as is, aangezien de werkelijke hoeveelheid bij een flink paard als Star gelijkstaat aan een vat van zo’n vijfentwintig kilo. De overleden Blossom Valley-paarden liggen dus grotendeels op het veld bij het crematorium, een klein gedeelte wordt hier uitgestrooid, op ons eigen herdenkplekje.

‘Dit is Star,’ zeg ik zacht. ‘Ik wilde haar graag samen met u uitstrooien. U hebt haar gefokt.’

‘Ach, Starrie,’ fluistert ze. ‘Arm dier. Ze was zo’n lief, vrolijk veulen. Zo’n dapper dingetje. Een fel, pittig paardje. Wat een einde.’

‘Hm-mm.’ Mijn keel slaat dicht. Ik staar naar het blik met de as van Star en voel weer helemaal de wanhoop en angst van die dag terugkomen. Wat een vreselijk beroerde, verdrietige dag. ‘Het spijt me zo.’

‘Nee hoor, geen excuus, Isabelle,’ zegt ze eenvoudig, maar streng. ‘Nee, dit was niet jouw schuld. Dit was simpelweg pech. Klaar. Dat gebeurt op een ranch.’

Ik slik weer en kijk Miss Dana aan. ‘Zullen we het samen doen?’

‘Goed.’ Ze knikt.

Ik sta op en sta vervolgens even om me heen te kijken. ‘Waar?’

Miss Dana wijst met een trillende hand naar de rivier en daarna naar de boom.

‘Meestal strooiden de jongens wat in de rivier, langs de steen en onder de boom met de naambordjes,’ zegt ze. Haar stem trilt ook een beetje. Is het genoeg voor vandaag?

‘Zal ik dat gedeelte doen?’ Ik wijs naar de rivier en de grote kei.

Ze knikt.

Ik loop het kleine heuveltje af en hou goed in de gaten of Miss Dana me nog wel kan zien. Daarna haal ik het deksel van het blik en schudt er voorzichtig wat as uit, dat prachtig opgevangen wordt door de wind en meegevoerd wordt over de rivier.

‘Dag lieve Star, ik hoop dat je op een vredige, fijne plek bent in de paardenhemel. Het ga je goed, mooi paard,’ fluister ik. Daarna draai ik me om en strooi wat uit bij de grote kei. ‘Wilt u helpen bij de boom?’ vraag ik Miss Dana.

Ze knikt. ‘Graag.’

Ik zet het blik neer en help haar overeind; met haar handen in mijn handen gaat ze langzaam staan. God, wat een verschil met toen we hier net waren. Toen was ze eigenlijk nog zo fit, zo kwiek.

Vince vertelde de vorige keer dat we hier waren dat Quinn met de houtbrander de namen van de overleden paarden in plankjes graveerde. Ze zijn onder elkaar aan de boom bevestigd, als een rij houten monumentjes en herinneringen aan de dieren die zo belangrijk zijn op de ranch. De overleden Blossom Valley-paarden, waarvan de as gedeeltelijk hier is uitgestrooid.

‘Ik doe het met mijn hand,’ zegt Miss Dana. Ik hou het blik voor haar, zodat ze er een handjevol uit kan nemen. Ik besluit hetzelfde te doen, misschien is dat ook wel persoonlijker. Ik kijk hoe Miss Dana de as van Star met een boogje voor de boom uitstrooit.

‘Dag, Star. Tot snel,’ zegt ze.

Ik staar naar de as in mijn handen. Vreemd dat dit niet lang geleden nog een levend paard was. Warm, krachtig, af en toe een beetje gek.

De vergankelijkheid van het leven raakt me plotseling; het kan ineens afgelopen zijn en dit is wat er van je overblijft. Een hoopje as. Zo treurig, zo nietig. Niemand heeft werkelijk iets te zeggen over het verloop van een leven, niets en niemand. Is het niet allemaal een broos weefsel van geluk en ongeluk? Van toeval, van de kleine gebeurtenissen die zich opstapelen tot de richting van

een dag, een jaar, een bestaan? Soms is het zelfs iets onvoorstelbaar kleins, een verdwaalde of verkeerde celdeling, haast onzichtbaar, die het pad bepaalt en misschien wel het einde markeert.

'Liefje?' zegt Miss Dana zacht. 'Het is goed, laat haar maar gaan.'

Ik knik, de tranen staan in mijn ogen. Wanneer ik mijn handen open tilt de wind de eerste korrels op. Ze dwarrelen omhoog, licht als stof, en vallen, opgelicht door het zonlicht dat tussen de takken door schijnt, naar beneden. Het verspreidt zich over de wortels van de boom, nestelt zich tussen de bladeren en het mos. Alsof de grond precies weet wat ze ermee moet doen, het opnemen en teruggeven aan de aarde.

'De paarden blijven bij ons.' Miss Dana haakt haar arm door die van mij, ik voel dat ze op me leunt. 'In de lucht, in de aarde, in alles wat hier leeft. Het is voor mij niet alsof ik iets verlies, maar alsof ik het paard teruggeef aan de plek die ons altijd zal dragen. Wij horen hier, in de lucht, in de bergen, in de grond van Blossom Valley. Wij leven hier, ook na onze dood. Je hoeft me straks niet te missen, ik ben er. We gaan op in de natuur, we blijven dichtbij.'

'Dat zegt u mooi,' fluister ik, terwijl ik mijn ogen sluit en het zachte geritsel van de bladeren hoor, een laatste groet van Star.

'Ik heb mezelf daarmee moeten helpen, zeker na de dood van Grace,' vertelt ze, terwijl ik haar terug begeleid naar de stoel en het kleedje weer over haar heen leg. 'Want ik werd gek in mijn hoofd. Het was de enige gedachte die me overeind hield.'

Ik zit gehurkt voor haar en zucht diep. 'Ik begrijp dat.'

Het is even stil, ik kijk opzij naar het half geleegde blik. Waar zal ik nog wat uitstrooien?

'Zie je op tegen de dood van je moeder?' vraagt Miss Dana dan ineens.

De vraag laat me schrikken, want ik ben daar nauwelijks nog mee bezig geweest. Niet omdat ik dat niet wilde, maar omdat het te veel pijn doet. De afwijzing is zo rauw en zo enorm groot, dat ik het heb weggeduwd naar de donkerste en verste hoeken van mijn hersenen. Ver weg van de paden waar mijn dagelijkse gedachten zich gewoonlijk bewegen.

'Weet ik niet,' antwoord ik dus zacht. 'Ik... weet het niet.'

‘De dood is een ongrijpbaar ding, lieve schat. Zeker wanneer iemand zo ver weg woont en het dagelijks leven zich niet meer rondom die persoon afspeelt. Je mist het proces.’

‘Hm-mm.’ Ik zucht diep. ‘Is het erg dat ik... dat niet erg vind?’

‘Je moeder heeft je volgens mij weinig gegeven al die jaren, of heb ik dat verkeerd?’

‘Het was echt minimaal. Heel matig.’ Mijn stem sterft weg. ‘Te weinig.’

Miss Dana reikt naar mijn hand. ‘Je bent een prachtige vrouw, Isabelle. Je mag trots zijn op jezelf, zeker gezien het feit dat je geen voorbeeld had vroeger.’

‘Had ik wel.’ Ik kijk opzij. ‘In hoe het níét moest, eigenlijk.’

Ik neem de kleine hand van Miss Dana weer in de mijne, haar vingers voelen koud aan. ‘Wil u terug naar het erf?’

‘Nee, lieverd. Ik zit goed hier.’ Ze sluit haar ogen. ‘Ik zit goed hier,’ zegt ze zacht. ‘Kunnen we nog heel even blijven?’

‘Natuurlijk.’

Ik staar in stilte voor me uit naar de Bow River, die zich als een zilveren streep door het ruige landschap slingert. Wat me steeds weer verwondert, is hoe de rivier verandert met de seizoenen, alsof ik bij elk bezoek een nieuwe versie ontmoet. Toen we hier net waren, midden in een van de strengste winters sinds lange tijd, was de Bow smal door de bevroren oevers en duwde het water zich woest door het overgebleven vrije, niet bevroren pad. In de lente was de rivier onrustig. Het smeltwater uit de bergen duwde zich met kracht door de bedding en sleurde takken en zelfs halve boomstammen mee alsof het niets was. In de zomer werd de rivier kalmer. Breder ook, omdat het water zich rustig verspreidt tussen de stenen.

Ik loop vaak langs het pad dat parallel aan de oever loopt, daar waar de nieuwe rivierwoningen moeten komen. De geuren zijn anders nu, in de zomer. Kruidiger, zwaarder. De sparren, esdoorns en ceders vormen een donkere wand langs het water, terwijl de berken met hun witte stam opvallen tussen het donkergroen. Soms zie ik een hert of een eland aan de overkant van de rivier, dat blijven verrassingen en ik hou ervan. Nu, richting de herfst, verandert alles sneller dan ik kan bijhouden. De bomen laten hun groene blad langzaamaan los en maken plaats voor kleuren die niet anders te omschrijven zijn dan als

‘schilderachtig’. Dieprood, Nederlands elftal-oranje, zachtgeel. Meer tinten bruin dan je je kunt voorstellen. Een kleurenpalet dat ik misschien nog wel meer weet te waarderen dan alle schakeringen groen die er bestaan. Hoe fris en mooi dat ook was en grotendeels nog is – de zomer is natuurlijk nog in volle gang – de herfst is mijn lievelingsseizoen en ik kan niet wachten om de echte Indian Summer mee te maken hier. De lucht verandert ook en het wordt kouder in de ochtend en de avond. De natuur bereidt zich voor op de wisseling van de seizoenen, langzaam, maar overduidelijk. De wind waait anders door de vallei en over de rivier de afgelopen dagen. Koeler, harder. En de regen natuurlijk, de regen valt ook hier in grote hoeveelheden. Ik heb me moeten omkleden voor mijn middag met Miss Dana, want ik was nat tot op m’n onderbroek.

Naast me klinkt ondertussen een zacht snurkje. Miss Dana is in slaap gevallen. Ik twijfel even of ik haar niet moet terugbrengen, maar dan herinner ik me dat ze zich fijn voelt hier. Op deze plek. Het beste wat ik voor haar kan doen is hier zijn met haar. Ze wordt vast zo weer wakker.

Ik focus me weer op de rivier, op het rustige ruisen van de bladeren boven me. Wat een geluk dat het opklaarde en we dit konden doen samen. Het mooie aan dit landschap is dat het onthaastend werkt. Zeker voor mij, met een brein dat zo nu en dan nog steeds aan het afkicken is van alle stress die mijn oude leven me bracht. Mijn cortisollevels zijn lager, maar kunnen nog pieken met alleen maar de gedachten aan een jaartje geleden. God, wat zag mijn leven er anders uit. Hier ben ik meer in het moment, hier lééf ik, in plaats van dat ik word geleefd. De ranch vertraagt mijn leven op een manier die me goed doet. Vince leert me nog iedere dag om goed te kijken naar het weer, naar hoe de lucht eruitziet, naar wat de dieren nodig hebben. De klok is nauwelijks een leidraad. Hoe anders dan in mijn oude leven. Het voelt alsof ik steeds meer begrijp wat het inhoudt om onderdeel te worden van de natuur, in plaats van ernaast te leven. We bewegen mee met het ritme van de seizoenen, met hun vaste regelmaat en verschuivingen. En langzaam merk ik dat ik daar steeds meer in meegroei.

Ik kijk opzij. Naar de slapende, oude vrouw met die afschuwelijke, agressieve hersentumor in haar hoofd. Dankzij haar wonen we hier. Dankzij haar ziet ons leven er zo uit. Nee, ik zie niet op tegen de dood van mijn moeder. Maar Miss Dana zal ik wel gaan missen als het eenmaal zover is. Het zorgt voor een flink

intern conflict, alweer. Hoe kan ik dit zo voelen? Ben ik dan zó teleurgesteld door mijn moeder, dat de aankomende dood van een vrouw die ik feitelijk pas acht maanden ken me harder raakt? Ben ik zo vervreemd van mijn ouders dat ik eigenlijk niet meer aan hen denk, behalve wanneer iemand over ze begint?

De wind waait door mijn haren, blaast zacht langs mijn wangen. Verbeeld ik het me, of was dit net nog niet zo? Het lijkt zo plotseling. Maar waar ik normaal gesproken alert zou zijn vanwege een aankomende weersverandering, voelt het nu niet zo. Het voelt geruststellend.

Het maakt uiteindelijk niet uit hoeveel tijd je met iemand hebt doorgebracht. Dagen, maanden of jaren zeggen zo weinig wanneer het gaat om echte verbondenheid. Wat telt, is de indruk die iemand achterlaat. Of hij of zij je werkelijk heeft geraakt, tot diep vanbinnen. Of die persoon betekenis heeft gehad in jouw leven op een manier die je misschien zelf niet eens meteen onder woorden kunt brengen. Was hij of zij er op de momenten dat je het moeilijk had? Heeft diegene iets voor je gedaan, zonder dat je erom vroeg? Je warmte gegeven toen je leven kil aanvoelde? Je hand vastgehouden toen angst je overviel, je omhelsd toen woorden tekortschoten en je simpelweg een schouder nodig had om op uit te huilen? Het doet er niet toe dat je mijn moeder pas acht maanden kende. In die korte tijd heeft zij iets blijvends in jouw leven achtergelaten. Ze heeft het veranderd. Ze was er voor jou en voor Guus. Dat wist ik vanaf het begin. Ik wist dat zij je geborgenheid zou schenken, net zoals de anderen hier dat deden. Dat zij een plek zou creëren waar jullie je veilig en gezien zouden voelen. Ik wist dat de mensen hier de lege plekken in je hart zouden vullen door liefde, aandacht en troost te bieden. Dat deze plek zou uitgroeien tot jouw thuis. Jouw veilige haven. Tijd speelt hierin geen rol. Het heeft niets te maken met hoelang iemand al in je leven is, maar alles met het juiste gevoel. Met die zeldzame herkenning, de wetenschap: hier hoor ik. En soms – misschien wel vaker dan we denken – kan iemand die je pas vijf minuten kent een grotere betekenis krijgen dan iemand die er altijd al was. Het gaat om de impact die iemand op je leven heeft, en mijn moeder had én heeft impact op jouw leven. Laat het maar gebeuren, het is oké.

Waar de stem van Grace vandaan kwam weet ik niet, misschien hoorde ik het alleen in mijn hoofd. Maar ze was er en sprak die wijze woorden, de woorden waarvan ik hoopte dat ze me zouden verlossen van het schuldgevoel ten opzichte

van mijn moeder. Het is gebeurd, het is gelukt. Het voelt bevrijdend. Het gaat om betekenis, om impact, niet om tijd.

Ik kijk weer naar Miss Dana en voel de tranen branden in mijn ogen. Ja, zij was er. Ze was er simpelweg, en meer hadden Guus en ik niet nodig. Ik zal haar vreselijk missen.

OceanofPDF.com

8

Helaas blijkt mijn middag met Miss Dana de laatste middag dat ze echt goed te pas is én scherp is van geest. Ik had gehoopt dat ze me kon helpen met het voorbereiden van de bruiloft, maar dat lukt niet meer zo goed. Het zijn flintertjes van heldere gesprekken, de herkenning op een foto, een liefdevolle aanraking of blik, maar ze zakt steeds verder weg. Ze slaapt veel, heel veel. Wanneer we haar ophalen – vaak is ze in de ochtend het helderst – dan maken we een rit in het golfkarretje over het terrein. De ene keer Guus of ik, dan een van de Campbell-broers of -zussen, Mia, Chad, Harriet, Betty, Paul of James, iedereen wil tijd met haar besteden. Het vervelende is dat het – zoals verwacht – een grote teringzooi is op het gehele erf. Enorme machines rijden af en aan, er lopen hele kolonies aan bouwvakkers en er is constant herrie. Het is ontzettend vervelend, maar we kunnen ze niet steeds laten stoppen wanneer Miss Dana op het erf is. We laveren er een beetje omheen met haar en als er veel herrie is blijven we binnen. Het werk moet toch doorgaan, aangezien we binnenkort de grote opening van het hotel hebben en de rivierwoningen bewoonbaar moeten zijn voor de kerst. Vooral de aanvoer van hout is enorm, hele boomstammen soms zelfs. Ze gaan gebruikt worden voor de rivierwoningen. Het gaat maar door. Ook bij de binnenbak verloopt alles goed tot zover, het hele stalen geraamte staat al. Gigantisch, zo lijkt het. Een paleis.

'Hoe ging het?' vraag ik Vince wanneer hij terugkomt van Silverlake Seasons en me opzoekt in de paddock.

Een diepe zucht is zijn antwoord. Ik begrijp direct wat hij bedoelt, ik stelde de vraag ook niet voor niks. Ze was slecht, erg slecht vandaag. Wazig, nauwelijks aanspreekbaar. Duf. Hij haalt zijn schouders op en laat zich tegen me aan zakken, ik omhels hem.

‘Niet best,’ zegt hij uiteindelijk zacht, met zijn gezicht in mijn haar gedrukt. ‘Ik vind het zo moeilijk om haar te zien afglijden. Het is net alsof ze heel langzaam van de glijbaan richting de dood glijdt, bizar. Je ziet haar iedere dag verslechteren. Weet je wat ze vandaag tegen me zei?’ Vince komt overeind.

‘Nou?’

‘Dat ze heel graag nog een keer naar de Getaway-cabin wilde. Ik had het gevoel dat dat een helder moment was, dat ze de zaken eventjes scherp zag. Het was op dat punt waar je het pad kunt kiezen dat uiteindelijk daarnaartoe leidt, weet je dan waar ik bedoel?’ Hij strekt zijn arm en wijst vooruit.

‘Ja, ik denk het wel.’ Ik grijp de halster van Thunder, die als een dolle aan het rondrennen was in de paddock en zich nu, moe maar voldaan, bij me komt melden om gevoerd te worden. ‘Misschien moeten we dat ergens de komende dagen gewoon doen.’

‘Haar even meenemen, bedoel je?’ Vince trekt een wenkbrauw op.

‘Ja. Al is het maar een uurtje. Afscheid nemen.’

‘Misschien moeten we dat plannen, ja.’ Hij is afwezig, bezorgd. ‘Maar dan moet ik met Regina en de artsen overleggen of ze dat redt. Dat is toch, ook al gebruiken we het golfkarretje, een uur of twee rijden.’

‘Dan zijn we echt een dag weg, ja.’ Ik zucht diep. ‘Misschien is dat ook niet heel realistisch meer.’

We zwijgen allebei, kijken naar de bouwvakkers, die weer volop aan de slag zijn nu Miss Dana terug is naar het verzorgingstehuis.

‘Het is ook niet realistisch om te verwachten dat ze er nog bij is met onze bruiloft tijdens de kerst,’ zegt Vince dan zacht. ‘Ik denk dat we het allemaal heel erg hoopten, ik voorop, maar ook dat is niet realistisch.’

Ik slik. ‘Dat duurt nog bijna vier maanden…’ zeg ik zacht. ‘En nu is ze in drie weken al enorm achteruitgegaan.’

‘Wat wil je doen?’ Vince duwt een plukje haar achter mijn oor. ‘Het laten staan met kerst of een ander moment kiezen? Trouw je liever in de lente, of in de zomer?’

‘O néé,’ stoot ik uit. ‘Die kerstbruiloft heb ik nu in mijn hoofd, ik wil niets liever dan trouwen met kerst, in de sneeuw. Dat laten we staan.’

‘Oké.’ Hij glimlacht voorzichtig. ‘Dan hebben we ook nog iets om naar uit te kijken.’

‘Ik kan niet wachten om jouw vrouw te worden.’ Ik duw zijn hoed iets omhoog en druk een kus op zijn lippen.

‘En of Dana er nou bij is of niet, we maken er een geweldige dag van.’

Half september, twee weken na ons gesprek over Miss Dana, rij ik de controleronde met Quinn. Vince is te druk bij de binnenbak; ik zou de ronde eigenlijk met hem rijden, maar dat ging dus niet door. We hebben weken met heel veel regen achter de rug, dus hij is hard nodig bij de bouw, ook al is het bijna klaar.

‘Ze zegt dat de zwangerschapstest een week later heel donker was,’ vertelt Quinn trots. ‘Wat volgens haar betekent dat er een bepaald hormoon is verdubbeld en dat schijnt goed te zijn.’

‘Klopt, ze vertelde het mij ook. Ze stuurde zelfs een foto van de eerste en de laatste test naast elkaar, wat een verschil.’

‘Dat is goed, toch?’

‘Heel goed. Ze heeft over een week de eerste echo, hè?’

‘Ja, dat zei ze. Maar dan is het nog wel piep-mini. Alleen een rondje.’

‘Maar het zou wel hartactiviteit moeten hebben.’

‘Hm-mm.’ Hij knikt trots. ‘Mijn kind heeft dan een hartslag. Hopelijk.’

We rijden langs de Bow omhoog, Quinn gaat voor op het smalle pad. Het is een gedeelte van het terrein waar we niet heel veel komen – het is een erg ruig stukje – maar waar Paul gisteren in de verte een zwarte beer met welpen heeft gezien toen hij stond te vissen in de rivier. We monitoren het dus een paar dagen, voornamelijk om te voorkomen dat we weer verrast worden door een beer op het erf.

‘Pff, het is glad,’ klaagt Quinn wanneer ik weer naast hem kan rijden omdat het pad verbreedt. ‘Eddie glijdt steeds weg.’

‘Odessa ook.’

‘Ach, die langzame oma met die precieze pasjes van d’r.’

‘Ze is gewoon voorzichtig.’

‘En tering langzaam.’

‘Soms wel, ja.’

‘Ga je nog een keer van paard wisselen, Stonemountains? Odessa is bijna honderd.’

‘Ach, niet.’

‘Het arme beest heeft inmiddels vast een hernia doordat jij er iedere dag bovenop zit.’

‘Zeg je nou dat je me dik vindt?’

‘Je kont misschien.’

Ik zucht. ‘Ik ben aan het rondkijken naar een ander paard.’

‘Phoenix is gaaf voor jou.’ Quinn kijkt opzij. ‘Heeft Vince gefokt, leuk paardje.’

‘Ik vind Phoenix ook leuk. Misschien is dat inderdaad wel wat. Paul heeft hem goed beleerd.’

‘Mooi ding ook, met die valkkleur.’ Quinn knikt goedkeurend. ‘Als Liv komt moet ze ook een eigen paard krijgen. Kan ze rijden?’

‘Jazeker.’

‘Gek genoeg heb ik dat nooit gevraagd.’

‘Ze reed vroeger altijd op een paardje dat Henk heette.’

‘Hank?’ Quinn grijnst. ‘Echt?’

‘Henk. Het is denk ik de Nederlandse versie van Hank.’

‘Grappig. Hank-Henk.’

Ik laveer met Odessa tussen de grote keien door. Het pad wordt smaller, dus ik ga weer achter Quinn rijden. Langzaam, voorzichtig, mijn handen stevig om de teugels. Het pad is smal, nauwelijks breder dan wij op ons paard, en wanneer ik naar links kijk zie ik de Bow ruim drie à vier meter beneden ons.

‘Spannend pad,’ lach ik nerveus.

‘Dit zijn de beste routes.’ Quinn draait zich stralend om in het zadel. ‘Gaaf, toch?’

‘Ja, enig.’

‘Vind je het eng?’

‘Ik heb nog steeds de schrik van die rit met Star in de benen.’

‘Hm.’ Hij draait zich weer om in het zadel. ‘Over vijf minuutjes is er een pad naar rechts, dan gaan we door het bos terug. Goed?’

‘Graag.’

Elk steentje dat onder de hoeven van de paarden wegschuift en de afgrond in rolt laat mijn hart een slag overslaan, maar ik dwing mezelf rustig te blijven. De paarden voelen mijn spanning meteen. Tenminste, normaal gesproken. Ik weet niet of Odessa er iets van merkt eigenlijk, ik ken geen paard dat stoïcijnser is dan zij. Misschien is het ook wel niet écht een afgrond naast ons, maar zo voelt het wel een beetje en met iedere stap omhoog verdwijnt de Bow verder in de diepte.

Quinns houding is wel ontspannen, maar hij is sowieso een redelijke thrillseeker, hij is hier opgegroeid en hij heeft onlangs een lelijk ongeluk gehad met fatale afloop voor zijn paard. Af en toe kijkt hij om en glimlacht kort, bemoedigend.

‘Gaat het nog? Je ziet er een beetje gespannen uit.’

‘Ik ben helemaal niet gespannen. Hoe kom je erbij.’

‘Je liegt.’ Hij grinnikt. ‘Nog maar drie minuten, dan zijn we weg bij deze dodelijke afgrond.’

‘Hou op, wil je.’

‘Als Odessa zich nu verstapt, dan lig je in d–’

‘Hou je bek eens, Q!’

Hij lacht hardop.

‘Godsamme,’ mompel ik.

De bomen om ons heen beginnen al in alle denkbare herfsttinten te kleuren. Lariksen worden goudgeel, zo leerde Vince me, en zijn de enige naaldbomen die hun naalden verliezen. De blaadjes van de berk worden koper en rood. De esdoorn – of *maple* – is de bekendste boom hier en er staan er miljarden op ons terrein. Het esdoornblad staat zelfs op de Canadese vlag. Wat ik niet wist, was dat ook de esdoorn verschillende types heeft. De suikeresdoorn wordt felrood, oranje en goudgeel. De rode esdoorn wordt dieprood en de zilveresdoorn wordt geel, soms met roodachtige tinten. De eik vind ik zelf het mooist, met die roestbruine, dieporanje en donkerrode bladeren. Laatst zag ik zelfs paarsachtig blad. Schitterend. Vince legde uit dat de bladeren van de eik het langst blijven hangen. Ik vind het erg leuk om naar zijn verhalen over de natuur te luisteren en

ben een leergierige leerling. Hoe dan ook, het is een prachtig palet aan kleuren, en als ik niet zo zat te zenuwen vanwege die afgrond naast me, dan kon ik ervan genieten.

Het pad volgt de bocht van de berg. Soms lijkt het alsof de wereld links simpelweg ophoudt, alsof er niets is behalve lucht en water. Ik voel hoe Odessa even aarzelt, haar oor naar achteren draait. Ik leg mijn hand tegen haar hals en praat zacht, meer voor mezelf dan voor haar. We gaan verder, stap voor stap.

'Zijn we er al bijna?'

'Eén minuut.'

Wanneer het pad iets breder wordt, durf ik eindelijk dieper adem te halen. Mijn zit wordt ontspannen, m'n schouders zakken een heel eind naar beneden.

'Was dat een zucht van opluchting?' Quinn houdt even in, komt naast me rijden en lacht.

'Nee.'

'Echt wel.'

'Zolang jij aan die kant blijft rijden is het oké.'

'*Will do*.'

'Hoe gaat het nu eigenlijk? Met jou en tussen jou en Liv?'

Hij glundert, al heeft hij het zelf niet in de gaten denk ik. 'Goed, we hebben goede gesprekken. Het gaat beter tussen ons. Ze deelt veel en heeft het ook over terugkomen, dus ik heb haast met de rivierwoning. Ik wil haar kunnen laten zien waar ze voor kan kiezen.'

Ik glimlach ook. 'Ze weet waar ze voor kan kiezen, ook zonder rivierwoning.'

'Wat zegt ze tegen jou?' vraagt hij nieuwsgierig. 'Vertelt ze je dingen?'

'Ja, natuurlijk, ik spreek haar iedere dag.'

'En eh... wat zegt ze dan? Wat zegt ze over mij?'

'Dat ze het eigenlijk wel rustig vindt zonder jou.'

'Hm.' Hij kijkt droogjes voor zich uit. 'Helaas.'

'Helaas pindakaas,' herhaal ik, maar dan in het Nederlands.

'Wat is dat? Hailees pindahkees?'

'Hailees pindakees?' Ik gier het uit van het lachen.

'Dat zeg jij!'

'Ik zei: helaas pindakaas. Háháhá!'

‘Wat is dat dan?’

‘Het betekent “tja, helaas”. Eh, zoiets. Gewoon een rijmpje.’ Ik blijf grinniken.

‘En wat is pindahkees?’

‘Pindakaas.’

‘Phindahkahs.’

‘Zoiets.’

‘Helaas pindakahs.’

‘Juist.’

‘Weer wat geleerd. Dus, vindt ze het echt rustig zonder mij?’

‘Nee, joh. Ze zegt dat ze het fijn vindt dat jullie goed kunnen praten en dat ze...’ – ik kijk hem grijnzend aan, want ik vind dit stiekem heel leuk om te vertellen – ‘dat ze je best wel mist.’

‘Echt?’ stoot hij verrast uit.

‘Yep!’

‘Heeft ze gezegd wanneer ze van plan is deze kant op te ko–’

Wat er vervolgens gebeurt weet ik niet. Het gaat zó snel en het gebeurt zó onverwachts.

Eddie glijdt weg, dat registreert mijn brein nog. Een fractie van een seconde waarin alles messcherp is. Het glijdende geluid van de slippende hoeven in de modder, de plotselinge spanning die door Eddies lichaam schiet. Hij maakt een vreemde, onnatuurlijke buigbeweging. Zijn voorhand schiet onder hem vandaan, hij kantelt naar links en lanceert Quinn daarmee. Gek, hoe het in een milliseconde gebeurt, maar het in mijn hoofd in slow motion gaat. Mijn hart slaat een slag over, mijn longen vergeten hoe ze moeten ademen. Ik hap naar lucht en volgens mij gil ik, maar dat weet ik niet zeker. Quinn rolt simpelweg de rand over, binnen een seconde is hij verdwenen. Weg. De leegte in.

‘Quinn!’ krijs ik, terwijl ik van Odessa spring, de opkrabbelende Eddie voorbij ren en kruipend richting het randje ga, ergens hopend dat Quinn aan een rots bungelt, of aan een tak.

De afgrond opent zich onder me, steil, ongerept, een van de ruigste stukken van ons land. Rotsen, struiken, een wirwar van bomen die zich vastklampen aan richels. En daaronder de Bow, woest en schuimend. Ik probeer te focussen, te

zoeken naar beweging, naar iets dat niet hoort bij steen en water. Zijn Stetson, zijn geblokte fleecevest, íéts.

'Quinn!' schreeuw ik weer, hees van paniek. Mijn stem kaatst tegen de bergwand en komt vervormd terug. Er komt geen antwoord, geen bijdehand 'Grapje, Stonemountains!' Alleen het geraas van water en de wind die langs mijn oren snijdt. Mijn maag trekt samen tot een harde, koude knoop. Mijn hoofd vult zich met beelden die ik niet wil zien, met gedachten die ik niet durf af te maken.

Dan zie ik hem drijven, ruim vijf meter lager, in de schuimende, wilde Bow River. Het is alsof hij boven komt drijven, een stuk verderop. Of hij nog leeft, dood is of op een rots terecht is gekomen en buiten bewustzijn is, ik weet het allemaal niet. Ik wil hem nog een keer roepen, mijn mond gaat open, maar er komt geen geluid meer uit. De wereld is stil, onnatuurlijk stil. Behalve het gebulder van de rivier beneden me en het zenuwachtige gebries van de paarden klinkt er niets dan stilte. Het drukt op me met de zwaarte van een complete bergketen en het lukt me nauwelijks om te ademen.

'O god, o nee, o g–' De woorden blijven steken, breken halverwege af. Ik moet Vince waarschuwen, maar Quinn heeft de satelliettelefoon in zijn borstzakje en mijn mobiel heeft geen bereik. In paniek kom ik overeind en draai me om, ik moet helder blijven nu. Ik moet terug, de rivier stroomt af richting de ranch, ze moeten Quinn opvangen. Maar hoe snel ga ik zijn op dit pad? Quinn zal veel sneller langsdrijven en god weet waar hij uitkomt als hij niet wordt opgevangen. Straks verdrinkt hij.

Eddie schrikt achteruit van mijn plotselinge opstaan, zijn hoeven schrapen over het pad. Ik grijp de teugels, mijn knokkels wit, mijn armen verstijfd. Eén verkeerde beweging en ik lig ook beneden, net zoals Quinn. Dat besef snijdt dwars door mijn paniek heen en houdt me op mijn plaats, vastgenageld door besluiteloosheid. *Kom in beweging, Isabelle. Nú!*

Ik klim op Odessa, mijn benen hevig trillend en mijn lichaam stram van angst. Dit kan niet het einde zijn, Quinn kán gewoonweg niets ernstigs hebben. Hij is Quinn Campbell, de jonge grappenmaker. Hij wordt vader, het ging net weer goed met hem, hij is de vriend van Liv. Hij heeft nog zoveel om voor te leven, hij kan niet dood in de rivier liggen. Onmogelijk.

Ik haal diep adem, veeg ruw over mijn gezicht en dwing Odessa om te keren op het iets bredere stukje en in een flink tempo terug naar beneden te lopen. Eddie trek ik achter me aan, maar hij is kreupel. Hij hinkt en kreunt met iedere stap.

Terwijl we zo snel mogelijk afdalen blijf ik naar de rivier staren, hopend dat ik Quinn ergens zie. Misschien is hij blijven steken of klampt hij zich ergens aan vast. Dat dat ook onder water kan zijn probeer ik te vergeten, ik duw de gedachte simpelweg aan de kant. Ondertussen bonkt mijn hart bijna uit mijn borstkas van angst, ook omdat ik bang ben dat ik op deze manier mezelf én de twee paarden op dezelfde manier de afgrond in stort. Maar ik móét opschieten, Quinns leven hangt ervan af.

In volle galop rij ik langs de rivieroever. Eddie heb ik losgelaten, die komt zelf wel terug en anders halen we die later wel op. Een kreupel paard dwingen mee te galopperen is vragen om blijvende schade en dat wil ik ook niet. Odessa lijkt aan te voelen dat het menens is en ze zet voor het eerst sinds ik op haar rijd alle zeilen bij. We vliegen bijna en ik moet mijn ogen tot spleetjes knijpen om zicht te behouden, anders krijg ik last van traanogen vanwege de snelheid. Quinn heb ik nergens meer gezien, maar hij kan onder water zijn verdwenen, veel verder zijn afgedreven, ergens zijn blijven steken of zijn meegesleurd in een onderstroom. Het zijn zoveel afschuwelijke scenario's en ik wil er niet over nadenken, het maakt me panisch.

'Hélp!' schreeuw ik, terwijl ik tussen de bomen door het erf op kom scheuren. Het lijkt wel weer mijn eerste dag hier, toen ik net zo snel op Snowflake aan kwam crossen. 'Hélp! Iemand!' Mijn schelle stem galmt over het terrein en overstemt het geluid van de bouw. 'Hélp!'

Vince is de eerste die aan komt rennen, zijn gezicht geschrokken. Paul volgt hem op de voet. 'Wat is er?'

'Quinn!' hijg ik, terwijl ik naar de rivier wijs. 'Hij is gevallen!' Ik ben buiten adem.

'Waar?'

‘Afgrond. Rivier. Daar!’ Ik wapper met mijn hand naar achteren. ‘Hij dreef weg!’

‘Luid de bel,’ gebiedt Vince me kortaf, terwijl hij zijn telefoon pakt en wegrent. Ik zet Odessa weer aan tot galop en sjees richting de bel, die ik als een malle – vanaf Odessa’s rug – heen en weer beweeg. Net zoals de eerste keer, toen de grizzly in de loopstal zat, geeft het geluid me kippenvel. *Kléng, kléng, kléng!* Binnen de kortste keren staat iedereen op het erf, geschrokken en vol adrenaline. Die bel – buiten etenstijd – betekent niets goeds. Voor het eten klinkt-ie kalm, als een rustige *kling-kling*. Iedereen hoort het verschil met een alarmbelgeluid. Het betekent een ongeluk, ellende, paniek. Ook al weet iedereen hier heel goed dat er van alles kan gebeuren, wanneer het daadwerkelijk zo is en je uit je dagelijkse routine van klusjes of werk wordt gerukt, is het ontzettend schrikken. Gek, dat ik degene ben die twee keer de bel heeft geluid afgelopen jaar. Twee keer was ook Quinn erbij betrokken.

‘Wat is er aan de hand?’ roept Guus, die samen met Daisy en Lily naar buiten is komen rennen en achter me aan komt richting... geen idee waar ik heen ga. Vince zoeken, denk ik.

‘Quinn is in de afgrond gevallen!’ roep ik over mijn schouder. ‘In de Bow! Weg was-ie!’

‘Nee!’ roept Daisy vol afschuw. ‘Waar is Vince?’

Paul komt vanaf de oever aanlopen en wenkt ons. ‘Vince is aan de telefoon met de hulpdiensten, er komt een heli aan om de rivier af te speuren en de brandweer, politie en ambulance zijn onderweg.’ Hij zet zijn Stetson af en wrijft snel over zijn hoofd. ‘Verdomme,’ fluistert hij erachteraan. ‘Zadel allemaal een paard, we gaan langs de oever rijden in opdracht van de politie. Hoe meer mensen er gaan zoeken, hoe beter.’

‘O god,’ fluistert Lily, die haar hand op haar hart heeft gelegd. ‘Quinn...’

‘Ik help zadelen.’ Ik galopeer met Odessa richting de stal en zadel in sneltreinvaart een aantal random paarden, die ik vervolgens een voor een meegeef aan Daisy, Lily, Guus, Betty, en zelfs Riet, die toevallig aanwezig was om ingewerkt te worden door Betty.

‘Kunnen we helpen?’ vraagt aannemer Danny Jones, die geschrokken met een aantal bouwvakkers naar de paniek op het erf staat te kijken.

‘Er staan drie crossmotoren in de garage daar, sleutels zitten in het contact!’ roep ik naar ze, terwijl ik weer op Odessa stap. ‘Kunnen jullie daarmee rijden?’

‘Jazeker.’ Hij knikt. ‘Maar we kunnen ook allemaal paardrijden, zeg het maar.’ Inmiddels is de groep om hem heen verdubbeld, er staan zeker vijftien mannen om hem heen.

Ik kijk naar links en rechts, maar zowel Vince als Paul is nergens te bekennen. Ik doe maar wat me het meest logisch lijkt tot de politie hier is. ‘We moeten langs de rivier rijden, in opdracht van de politie. Misschien kan een aantal van jullie stroomafwaarts rijden met de auto, drie kunnen er op de crossmotor en wie wil er een paard?’

‘Wij pakken de auto,’ zegt één man, die met een andere bouwvakker richting de parkeerplaatsen vooraan op het erf rent. Hij draait zich al rennend om. ‘We volgen de rivier tot we andere orders krijgen. Wat draagt Quinn?’

‘Een zwart-rood geblokt vest!’ roep ik hem na.

‘Wij pakken de crossmotoren wel.’ Een jonge kerel haast zich met twee anderen naar de garage. Ik spring weer van Odessa en ren de zadelkamer in.

‘Hoeveel paarden, Danny?’ schreeuw ik. Het is allemaal veel te groots en te weids om te lopen, daar bereiken we helaas niks mee.

‘Twaalf!’ Hij verschijnt in de stal. ‘Haal de paarden, we zadelen ze wel zelf.’

‘Ik help je.’ Paul verschijnt ineens naast me, kijkt verstrooid de loopstal rond. Er staan nog maar drie paarden. ‘Shit!’ stoot hij uit.

‘Is hij nog niet gevonden?’ vraag ik hem snel, terwijl ik weer op Odessa stap.

‘Nee.’ Paul schudt zijn hoofd.

Mijn hart raast in de zevende versnelling, ik voel me uitgewrongen en bijna apathisch van angst. Gelukkig hebben we een concrete opdracht gekregen en kunnen we daadwerkelijk iets doen om te helpen. Ik pak een voederbakje en schep een beetje biks uit de ton.

‘Ik rij naar het weiland en haal het clubje daar.’

‘Oké.’

‘Wij kunnen zadelen.’ Danny richt zich tot ons allebei. ‘Het komt goed hier.’

‘Ga maar terug naar de rivier,’ zeg ik tegen Paul. ‘Wij regelen het hier wel.’

‘Yo.’ Hij stapt op en racet het erf af.

‘Begin maar vast met deze drie,’ roep ik naar Danny. ‘Ik kom eraan met de rest!’

‘*Got it!*’

Als een malle rij ik richting het voorste weiland, waar we gisteren een aantal paarden naartoe brachten. Ze zullen weer mee terug moeten. Wanneer ik snelheid minder en mijn blik richt op de grote overkapping – waar de paarden rustig hooi staan te eten – tel ik er zeker tien. Allemaal maar mee dan. Ik open het hek en rammel met het bakje biks. Voor ik het weet is de kleine kudde naar het hek gekomen.

‘Kom maar!’ roep ik, terwijl ik Odessa omkeer en haar weer tot galop aanzet. Gelukkig is ze een oudere merrie en een onbetwiste leider, ze volgen haar allemaal.

Met de denderende kudde in mijn kielzog scheur ik het erf over, tot we bij de loopstal zijn aangekomen, waar het team van Danny Jones staat te wachten met zadels en hoofdstellen. Of het allemaal de juiste zijn interesseert nu niemand. De paarden moeten gezadeld worden en snel ook.

Ik stap weer van Odessa en help de mannen door de paarden te vangen en ze snel een hoofdstel om te doen. Een jonge ruin blijft over het erf galopperen, maar die komt vanzelf wel weer terug. Voor nu hebben we voldoende paarden, alle mannen zijn opgestapt en klaar om te helpen.

‘Deze kant!’ roep ik, terwijl ik de groep bouwvakkers voorga richting de oever van de rivier. Tegelijkertijd horen we verderop het lage gebrom van de helikopter, die niet veel later over ons heen raast en de rivier volgt. Wat vliegt-ie laag... We kijken naar boven, volgen de heli tot die een bocht lijkt te maken en terugkeert. Het geeft me kippenvel. Dat was het punt waar Quinn viel, verder kan hij niet zijn. Hij is niet stroomopwaarts gedreven.

We rijden de oever van de rivier op, waar ik zie dat Paul en Vince met hun paarden aan de andere kant van de Bow lopen. Hóé dan? Zijn ze de rivier overgestoken? Dat moet gekkenwerk geweest zijn.

‘Vince!’ schreeuw ik. Hij kijkt op. ‘Nog niks?’

Hij schudt zijn hoofd. Ik haal diep adem en besluit met Odessa stroomafwaarts te gaan. Mijn gevoel zegt me dat hij verder is afgedreven dan we denken, het ging zo snel. Zelfs toen ik hem nog zag was hij binnen een paar tellen

uit beeld verdwenen. Het zweet staat op mijn rug en iedere keer dat ik iemand 'Quinn!' hoor roepen treft het me als een mokerslag. Ik ben hem kwijtgeraakt, ík. Hij was míjn buddy vanochtend.

De sirenes en het ronkende geluid van de heli die over het gebied blijft vliegen geven de situatie een surrealistisch effect. Het lijkt wel een film, een angstaanjagend echte film. Het idee dat Quinn nooit meer terugkomt kan ik niet verkroppen, het laat me bijna hyperventileren. Maar we zijn al bijna een uur verder sinds hij over de rand viel en hij is nog niet gevonden. Hoe gaat dit nog goedkomen?

Dan gaat mijn telefoon in mijn borstzakje en ik veer op uit het zadel van schrik. Heb ik weer bereik? Zou hij gevonden zijn? Is het Vince? In de snelheid waarmee ik de telefoon uit het zakje grijp laat ik 'm bijna uit m'n handen glippen en in de rivier vallen, maar ik kan hem nog net vastpakken. Het is mijn vader... Even twijfel ik om op te nemen, maar ik doe het toch, net op het moment dat de heli heel laag overvliegt en er een politieauto met sirene over de brug rijdt die toegang geeft tot de ranch. Ik sta er precies naast en het geluid galmt door onder de brug, de echo gaat maar door.

'Hallo?'

'Isabelle?'

'Ja?'

'Wat een herrie daar.'

'Sorry, er is veel gaande. Kan ik later terugbellen?'

'Hoeft niet. Mama is vannacht overleden. Geef jij het door aan Guus?'

'Is ze...' Mijn hart slaat een slag over, de kilte trekt door tot diep in mijn botten. 'Dood?'

'Dat is meestal zo, wanneer je bent overleden,' zucht mijn vader kortaf. 'Ik neem aan je hiermee voldoende te hebben geïnformeerd. Het lijkt mij beter dat jullie niet op de uitvaart komen, daarmee spreek ik ook namens mama. Ze voelde zich vergeten, achtergelaten. Maar dat zal je niet verrassen.'

'Eh, jezus... ik –'

'Dag, Isabelle. Succes in Canada, het ga jullie goed.' Hij hangt op.

OceanofPDF.com

9

Vince

Bij toeval vind ik Isabelle zelf, maar uiteraard was ik niet specifiek naar haar op zoek. Het is zo'n chaos op het erf en er zijn inmiddels zo'n vijftig mensen bezig met het zoeken naar Quinn, hoewel hij al ruim drie uur kwijt is. De moed is me in de schoenen gezakt en ik voel me afschuwelijk, ik ben m'n broertje kwijt. We zijn bezig met het zoeken naar het lichaam van Quinn, daar ben ik me van bewust. Het is een bergingsactie geworden.

Isabelle zit onder de brug op een rots, starend naar de Bow. Ik heb me helemaal niet meer om haar bekommerd, heb haar niet gevraagd wat er gebeurd is, of ze misschien gevallen zijn, hoe het met haar gaat of wat dan ook. Ik heb haar überhaupt helemaal niet meer gesproken, niet gezien. Ja, eventjes, vanaf de overkant van de rivier.

'Bell?' Ik stap snel van Snowflake en loop naar haar toe. Haar gezicht staat emotieloos, leeg. Ze reageert niet eens op me. Ik kniel naast haar neer. 'Bell? Isabelle?'

Misschien was het heel naar, wat er gebeurde. Misschien is ze in shock, heeft ze er een trauma aan overgehouden. Misschien is ze vreselijk in paniek geweest en heeft ze Quinn – tevergeefs – proberen te helpen. Hoe dan ook, ik baal ervan dat ik totaal uit het oog verloren ben dat zij er ook nog was, naast alle paniek om Quinn.

'Bell?' zeg ik nogmaals, terwijl ik mijn hand tegen haar wang leg. 'Ben je in orde?'

'Hm?' Ze kijkt op. 'Is hij gevonden?'

Ik schud mijn hoofd, ga naast haar op de rots zitten. 'Nee.'

'Verdomme,' fluistert ze.

'Wil je erover praten met me?'

Ze is alweer mijlenver weg.

'Isabelle?' Ik stoot haar aan.

'Hm?'

Het is dezelfde reactie als zojuist, alsof ze geen idee heeft dat er tegen haar gepraat wordt. Dat er überhaupt geleefd wordt om haar heen, dat er íéts gebeurt. Er lijkt zich van alles in haar hoofd af te spelen en het ziet er niet naar uit dat ik erbij ga komen.

'Wil je erover praten met me?'

'Waarover?' vraagt ze wazig.

'Eh...' Nu is ze me kwijt, ik schud kort mijn hoofd uit verwarring. 'Het ongeluk met Quinn?'

'O... eh...' Ze trekt een gezicht alsof ze het niet weet, alsof het haar heel veel moeite kost om bij die gedachte te komen.

'Gaat het goed?' vraag ik nogmaals, nog net even iets bezorgder dan vijf minuten geleden. Ik twijfel ineens enorm aan haar mentale gesteldheid. 'Praat met me, alsjeblieft.'

'Ja, eh, tuurlijk.'

Dus ik wacht, maar er komt niks.

'Isabelle, kom.' Ik trek haar omhoog en pluk Odessa uit een struik, waar ze doodleuk staat te grazen. Isabelle is helemaal stram, beweegt moeilijk en lijkt een beetje apathisch. Godsamme, wat is er nou? Waarom reageert ze niet normaal? Ze kan altijd praten over dingen, altijd. Wat maakt nou dat ze nu zo... zo ver weg is? Zo compleet van de wereld? Ik denk dat we Guus nodig hebben. 'Stap op, ik breng je naar huis. Je lijkt verkleumd. We gaan naar Guus.'

'Ja,' zegt ze dan ineens. 'Ik moet naar Guus.'

Hm, gek genoeg gaat ze daar ineens van 'aan'. Ze kan ook zelf opstappen, gelukkig. Ze lijkt in ieder geval niets fysieks te hebben. Ik klik een halstertouw aan het bit van Odessa en neem hen mee naar het pad richting het erf. Ze heeft de teugels van Odessa vast, maar laat zich leiden door mij.

'Wat is er gebeurd, Bell?' vraag ik nogmaals. Misschien doet het haar goed dat we op een paard zitten en ze de druk niet voelt om te praten. Dit is losser. Ik weet het van mezelf, ik praat ook beter over moeilijke dingen als ik niet in die typische gesprekshouding hoef te zitten en me kan focussen op iets anders. Als ik in

beweging ben. Als de ander niet constant naar mijn gezichtsuitdrukking zit te staren. 'Je vroeg me net waar ik over wilde praten. Het lijkt me duidelijk dat ik Quinn bedoelde, toch? Of is er meer gebeurd?'

'Mijn vader belde,' zegt ze zacht. Ik draai me om in het zadel, ben verrast door haar antwoord en niet op een positieve manier. 'Maar dat maakt niet uit. Ik wil Quinn vinden.'

'Ik ook, lieverd,' antwoord ik snel. 'Maar daar zijn heel veel mensen mee bezig. We rijden terug naar het erf en dan gaan we kijken of we nog ergens nuttig kunnen zijn, anders lopen we de hulpverleners alleen maar in de weg.' Ik stuur Snowflake het volgende pad op, dichter langs de oever. 'Wat zei je vader?'

'Het is nu niet belangrijk. Sorry, het is niet belangrijk. Sorry, ik was even...' Ze gaat rechtop in het zadel zitten, lijkt ineens wakker te zijn en knijpt haar ogen tot spleetjes. 'Schat...' mompelt ze, turend naar iets. 'Schát!' schreeuwt ze dan, voor zich uit wijzend. 'Zijn Stetson!'

Ik zit natuurlijk achterstevoren in het zadel en draai me zo snel om dat Snowflake er even van wankelt. Shit, Isabelle heeft gelijk. Shít! Quinns Stetson blijft haken achter een flinke boomstam, redelijk uit het zicht. Knap dat Isabelle het heeft gezien, aangezien het ding bruin is en nauwelijks opvalt tussen het hout. Ik grijp de walkietalkie uit mijn borstzakje en druk de knop in om te spreken.

'Quinns Stetson gevonden, ongeveer tweehonderd meter voor de toegangsbrug, ranchzijde van de Bow,' zeg ik, en ik hoor zelf hoe staccato het klinkt. Het is de paniek die me weer overvalt nadat ik me eventjes – voor een minuutje of tien – druk maakte om Isabelle. Het dendert over me heen als een vloedgolf van angst.

'We komen eraan. Er is wel een gezadeld paard zonder ruiter gelokaliseerd ten westen van de Bow, stroomopwaarts.'

'Da's Eddie, die komt wel thuis,' antwoord ik.

Mijn broertje. Ik had gezworen op hem te letten, gezworen te zorgen dat zijn leven beter zou worden dan het mijne. *O Quinn, het spijt me zo. Van alles. Kom terug en ik maak het goed met je. Beloofd*.

Ik stap af met een sprong waardoor ik bijna val en ren richting de Stetson. Isabelle volgt me op de voet. Terwijl ik over de boomstam klauter om de hoed te

pakken te krijgen, speurt Isabelle de Bow af, maar het is een ruig stukje.

'Ik zie hem niet!' roept ze, boven het geraas uit.

Een paar tellen later horen we de heli aankomen, die waarschijnlijk direct is omgedraaid en richting ons is gekomen. Ik hou mijn Stetson vast wanneer hij voorbijkomt, volg hem tot hij, de rivier volgend, alweer honderden meters verder is.

'Verdomme!' schreeuw ik, terwijl ik de Stetson met een woeste zwaai voor mijn voeten tegen de rivierkeien smijt. 'Waar is dat rotjong?!'

Isabelle staat met haar handen in haar zij en een enorm ongeruste blik op haar gezicht de rivier over te kijken.

'We moeten terug.' Ik loop naar haar toe en begeleid haar met zachte, maar dwingende hand richting de paarden. Ze volgt me op Odessa. Is stilletjes, maar alert en dat is al honderd procent beter dan twintig minuten geleden. Ik hoop met heel mijn hart dat er iemand anders nieuws heeft, maar dat had ik dan wel via de walkietalkie gehoord. Het is frustrerend en angstaanjagend. Niet om uit te houden, zo zenuwslopend.

Zoals ik al verwachtte is er op het erf geen nieuwe informatie. We dwalen een beetje doelloos rond en besluiten uiteindelijk het bos te gaan uitkammen. Isabelle heb ik bij Guus achtergelaten, ze zag hem lopen en was verdwenen. Nu rij ik met Paul, James en de mannen van Danny door de bossen, maar het is al aan het schemeren en het is ook nog eens gaan regenen. Helaas is het niet zomaar een buitje, het hoost. Al ruim een uur. De zoektocht wordt er enorm door bemoeilijkt, we zien nauwelijks iets. Het enige wat we hopen is dat Quinn ons hoort en wellicht kan reageren op geluid.

'Het is fucking kansloos,' mompelt Paul wanneer hij naast me komt rijden. 'Hoe zou hij ooit híér moeten komen en waarom zou hij dat doen als hij ook de oever kan volgen richting het erf?'

'Ja, geen idee.' Ik zucht diep en pak de walkietalkie. 'Nog nieuws?' Het ding kraakt even.

‘Nee,’ is het korte antwoord van John, de dienstdoende politieagent die op het erf de lijnen uitzet vandaag. ‘Kom maar terug, dit is gevaarlijk voor jullie zelf en de paarden.’

‘Check.’ Ik stop de walkietalkie terug. ‘Omdraaien!’ bulder ik richting de anderen, die verspreid tussen de bomen om ons heen rijden. ‘We gaan terug.’

Met een zwaar hart rij ik voor de groep uit, hyperalert, gefocust, maar ook weer zo afgeleid door de gedachte dat Quinn misschien wel écht nooit meer terugkomt. We zijn weer ruim drie uur verder sinds ik Isabelle vond onder de brug en er is nog steeds geen spoor van Quinn, behalve de Stetson en dat vond ik niet bepaald een positief aanknopingspunt.

‘Ben je oké?’ vraagt Paul me. Ik slik, probeer mijn emoties in bedwang te houden, maar ik zou willen huilen, schreeuwen, ergens tegenaan willen slaan, met m’n hoofd tegen een boom bonken of wat dan ook. Mijn lichaam is op tilt aan het slaan, ik voel het aan alles.

‘Jawel,’ antwoord ik zacht, mijn stem verwrongen en hees.

‘Lul niet, kerel. Dit is vreselijk.’ Paul schudt zijn hoofd. ‘Ik z–’

De walkietalkie kraakt weer, mijn hart maakt een sprong van jewelste. Er moet nieuws zijn.

‘Vince?’ klinkt het krakerig. ‘Jullie moeder is er.’

Ik druk de walkietalkie tegen mijn voorhoofd en knijp m’n ogen dicht. Fuck... fúck, m’n moeder. Waarom heb ik nog geen seconde aan haar gedacht en waarom is ze er nu pas? Ik heb werkelijk geen idee. Heeft niemand haar ingelicht? Ook daarop moet ik het antwoord schuldig blijven. Ik mag toch aannemen dat een van de meiden haar wel een berichtje heeft gestuurd. Hoe dan ook, ze is er en waarschijnlijk is ze hysterisch. Als ik ergens geen behoefte aan heb, is het dat wel.

‘Vince!’ Haar paniekerige stem gaat door merg en been en ik krimp in elkaar. Ze komt aanrennen wanneer ik de stal uit loop. ‘Vince, waar is hij?’

‘Ik weet het niet, mam.’ Ik omhels haar stevig wanneer ze me in de armen vliegt en met luide, jammerende kreten huilt tegen mijn schouder. ‘Ik weet het

niet, het spijt me,' zeg ik zacht. 'Het spijt me.'

'Wat is er gebeurd?' Ze komt uit mijn omhelzing tevoorschijn en kijkt me aan met ogen die groot zijn van ontzetting, van afschuw. 'Is hij echt naar beneden gestort, in de Bow?'

'Dat is... wat we tot zover weten, ja.' Ik zucht diep. Dat is ook letterlijk alles wat ik weet, Isabelle heeft verder nog niets gedeeld. 'Het is... het –'

'Maar hóé?' stoot mijn moeder uit. 'Hij doet dit al sinds zijn tiende, hij is zó ervaren!'

'Mam, zullen we naar binnen gaan?' Ik ben inmiddels drijfnat tot op het bot en eerlijk gezegd uitgeput, niet alleen fysiek maar ook mentaal. Ik moet zitten en nadenken, een strategie bedenken. Vanaf het eerste moment zijn we als kippen zonder kop aan het zoeken gegaan, ik heb geen seconde de tijd genomen om dit goed te overdenken. Ik ken dit terrein op mijn duimpje, ik ken de Bow, ik moet gaan bepalen wat er moet gebeuren. Ik moet de lijnen uitzetten, ik moet mijn broertje vinden. Er moet een andere manier zijn.

'Vince?' John, de ervaren, oudere, politieman, komt naar me toe. 'Ga naar binnen met je mensen,' zegt hij vaderlijk. 'Laat het vanaf hier over aan de ervaren hulpverleners. Het is veiliger voor jullie om de zoektocht te staken, met dit weer is het ingewikkeld zoeken en de Bow is onvoorspelbaar. Ga naar binnen, we blijven korte lijntjes houden.'

Ik knik. 'Ik was het al van plan, het lijkt –'

'Waarom zetten jullie geen duikers in?' roept mijn moeder naar John. Volgens mij hebben ze bij elkaar in de klas gezeten. 'Waarom zoeken ze niet ín het water?'

'Ik kán geen duikers inzetten, Harriet,' antwoordt hij met zijn hand gebarend richting de rivier. 'De stroomsnelheid van de Bow ligt boven de drie meter per seconde, de hoeveelheid water in de rivier is verdubbeld door smeltwater en regen. Onder water hebben we nul zicht, hydraulische kolken drukken alles naar beneden en laten niet meer los. Een lijn zou snijden, een duiker zou vastslaan tegen rots of hout. Dat is geen redding meer, dat is een tweede slachtoffer creëren. Met heel veel pech nog meer.'

'O god,' snikt ze.

'Mam, het...' Ik maak mijn zin niet af, kijk naar John. Hij weet wat ik wil zeggen, maar mijn moeder kan dat nu nog niet horen. Het lijkt niet kansloos, het

ís kansloos, zoals Paul al zei. Op deze manier sowieso. Bovendien loopt die beer ook nog ergens rond, dat was de hele reden dat ze eropuit reden vanochtend.

Ik leg mijn handen op mijn moeders schouders en loop samen met haar terug naar The Main House, waar iedereen zich heeft verzameld rondom de grote eettafel en bij het vuur. Zodra ik binnenkom valt het stil en kijkt iedereen mijn kant op, waardoor ik me ongemakkelijk voel. Alsof ik de antwoorden heb. Ik heb niks en weet niks. Ik moet Isabelle spreken.

'Zijn ze nog wel aan het zoeken?' Guus staat op.

'Ja, de professionele hulpdiensten wel,' knik ik. 'Ons wordt geadviseerd te stoppen. De anderen zijn de paarden aan het afzadelen.'

'Dan laat ik mijn mannen daarna naar huis gaan,' zegt Danny Jones. 'Zullen we morgen gewoon verdergaan, of...?'

'Graag. Het werk gaat gewoon door,' antwoord ik, misschien iets te zakelijk. Ondertussen speur ik de ruimte af naar Isabelle, maar ik zie haar niet.

'Wat moeten we doen?' Mijn moeder begint te huilen, maar gelukkig wordt ze opgevangen door Betty en Mia en bovendien komen al mijn zussen ook al aangesneld. Ik zie mijn kans schoon om naar Guus te lopen.

'Waar is Isabelle?' vraag ik hem zacht. Gelukkig is het geroezemoes verdergegaan en is de focus op mij verdwenen. 'Heb je haar gesproken?'

'Ja.' Hij slikt. 'Ze is, eh, ze is naar haar huisje geloof ik. Ik denk dat ze het fijn vindt als je naar haar toe gaat.'

'Waarom zit ze alleen?' Ik frons mijn wenkbrauwen.

'Omdat ze dat nodig had,' is zijn simpele antwoord. Hij kijkt me aan. 'Onze moeder is overleden.'

Ik schrik. 'Hè?'

'Isabelle werd gebeld door onze vader, midden in de zoektocht vanmiddag. Ze vertelt het je wel. Ze is van slag. Dubbel, dubbel, extra dubbel van slag. En ze neemt het zichzelf erg kwalijk dat ze Quinn niet heeft kunnen helpen.'

'Heeft ze jou alles verteld?'

Hij twijfelt, haalt zijn schouders op. 'Met horten en stoten, niet alles. We werden ook steeds gestoord, het is allemaal zo chaotisch vandaag.' Hij haalt diep adem. 'God, ik hoop dat Quinn ergens in het bos zit, kerel. Ik meen het. Hij is... naast jouw broer en zo, wat natuurlijk het allerergst is, begrijp me niet verkeerd,

maar hij is een van m'n beste maten geworden. Ik heb er alles voor over om hem terug te laten keren naar huis, man. Alles.'

'Ik ook.' Ik omhels Guus. 'En gecondoleerd, vanwege je moeder.'

'Ach.' Hij wuift het weg. 'Sorry, maar dat boeit me nu echt niet.'

'O, oké...' Ik klop op zijn schouder. 'Maar alsnog, sterkte. Ik ga Isabelle zoeken.'

Hij knikt en draait zich om, wordt direct weer in beslag genomen door Lily. 'Laat je het horen als je iets weet?' vraagt hij nog.

Ik knik en weet nog net mijn moeder en Elsie te ontwijken. God, wat een kippenhok hier. Ik begrijp dat Isabelle de rust heeft opgezocht, ik ben ook zwaar overprikkeld en het laatste waar ik nu op zit te wachten zijn al die jammerende vrouwen.

OceanofPDF.com

10

Ik stap Isabelles huisje binnen en word overvallen door een gevoel van rust. De stilte is fijn, ik kan mezelf weer horen denken en deze rust heb ik nodig. We kunnen en mogen nu toch niks meer doen. Ik vind Isabelle al snel op de veranda achter het huis, aan de rivierzijde. De regen is opgehouden, maar de lucht is nog er nog vol van. Het is vochtig en kil. Zonder iets te zeggen ga ik naast haar zitten, een diepe zucht ontsnapt me.

'Wat een doffe ellende,' mompel ik, wrijvend over mijn gezicht. Ik gooi m'n Stetson naast me op de bank. 'Wát een ongelofelijke kutzooi.'

'Ik hoop nog steeds dat ik hem zie,' zegt ze zacht. 'Dat hij gewoon aan komt lopen en zegt dat het allemaal een grapje was.'

'Ik ook.'

'We mochten niet verder zoeken, hè?'

'Nee. De professionals nemen het nu over.' Ik kijk opzij, Isabelle ziet er afgepeigerd uit. 'Zal ik thee voor je zetten?'

Ze denkt even na. 'Oké, lekker,' zegt ze dan. 'Ik heb niks meer gedronken sinds het gebeurde.'

Ik schrik en kijk op mijn horloge. 'Dat is bijna... tien uur geleden!'

'Hm.'

Ik sta op en zet de fluitketel op het fornuis, daarna plof ik weer naast haar op de bank. 'Het komt wel goed, lieverd. Hij komt wel weer terecht,' zeg ik uiteindelijk, ook om mezelf gerust te stellen.

'Het moet,' fluistert ze. 'Het móét.'

'Voor Liv. Voor de baby. Voor ons.' Ik leg mijn arm om haar heen en trek haar tegen me aan. 'Het komt goed.'

Het is al donker en de rivier is een pikzwarte, schuimende massa. Woest, kolkend, agressief zelfs. Ik zeg het niet snel, maar wanneer je er goed over nadenkt is het gewoon eng. Dodelijk. Het idee dat mijn broertje ergens onder water is blijven steken en wellicht niet los kon komen is onverdraaglijk. Het bulderende water is nietsontziend, Quinn moet als een dwarrelend veertje in een orkaan zijn geweest.

Ik hoor de fluitketel, dus ik sta op en loop naar de keuken voor twee grote mokken thee, daarna ga ik weer naast Isabelle zitten. We zwijgen allebei.

'Ineens ging hij het randje over,' zegt ze dan zacht. 'Hij had het volgens mij zelf niet eens in de gaten. Zo zit-ie te kletsen over Liv en zo is-ie weg. Ik had hem net verteld dat Liv hem miste. Mocht het echt het laatste zijn wat ik tegen hem heb gezegd, dan... was het in ieder geval iets fijns.'

Ik slik.

'Is Eddie nog teruggekomen?'

'Nee.' Ik schud m'n hoofd. 'Ze hebben hem wel gelokaliseerd, kreeg je dat nog mee?'

'Eh, nee...' Ze fronst.

'Je reageerde er wel op. Maar hij komt vast vanzelf, misschien is hij ergens bij een weiland blijven hangen.'

'Ik hoop het. Ik moest hem loslaten, hij was te kreupel om op snelheid mee terug te komen.'

Het is even stil, ze drinkt haar thee. Gulzig, dorstig. Het moet nog heet zijn, maar ze schenkt er geen aandacht aan.

'Wat gebeurde er?' vraag ik voorzichtig.

'Ik heb nog steeds geen idee, weet je. Eddie gleed weg, geloof ik. Of hij struikelde gewoon. Ik weet het niet.' Ze haalt haar schouders op en schudt verward haar hoofd. 'Het ging zo snel en ik... ik zie Eddie gewoon... vallen en hij lanceerde Quinn en die ging het randje over. Het was bizar, onwerkelijk.'

'En toen?' vraag ik zacht.

'Ik gilde... denk ik. En toen sprong ik van Odessa en ging over de rand hangen en... hij dreef...' Ze wappert met haar hand naar rechts. 'Al verderop. Ik schreeuwde zijn naam zo vaak. En ik wist niet wat ik moest doen. Ik wist het niet.'

‘Het is oké.’ Ik leg mijn hand op haar been ter geruststelling. ‘Je kon er niks aan doen en je kon niks anders doen. Je hebt het goed g–’

Er klinkt kort gekraak vanuit mijn borstzakje. ‘Vince?’ Het is John.

‘Ja?’

‘Waar ben jij?’

De zenuwen schieten door mijn lichaam. ‘Hebben jullie hem gevonden?’

‘Nee...’

Een trieste zucht ontsnapt me.

‘Waar ben je?’

‘Ik zit op de veranda bij Isabelle, het oude huisje van Harry en Dana.’

‘Ik kom eraan.’

Niet veel later verschijnt hij onderaan het trapje, langzaam loopt hij naar boven en leunt tegen de balustrade.

‘Jezus, jongens. Het spijt me.’

Ik schud langzaam mijn hoofd. ‘Hoe kan hij verdwijnen? Hoe?’

‘De warmtecamera van de heli heeft nergens lichaamswarmte gedetecteerd, de hele middag en avond niet.’ John praat voorzichtig, bang om iets te zeggen wat verkeerd geïnterpreteerd zou kunnen worden.

‘Lichaamswarmte detecteren is moeilijk wanneer hij ergens in het water zou liggen, toch?’ vraagt Isabelle hem.

‘Klopt, water werkt niet mee, dat vermindert het zicht aanzienlijk. De dichte begroeiing hier ook.’ Hij gebaart om zich heen. ‘De kans bestaat dat we iets gemist hebben, maar we hebben er – samen met de mannen op de grond – tot zover alles aan gedaan om hem te vinden.’

‘Ik hoor de heli niet meer,’ merk ik op.

‘De heli is terug naar de basis,’ antwoordt John met een trieste zucht. ‘Behalve het paard is er echt helemaal niets gezien, de heli voegt niets meer toe nu. O, en een paar beren op de westzijde. Ik gok een moeder en wat welpen. Paul had me daar al over geïnformeerd.’

‘Is de zoektocht... opgegeven?’ vraagt Isabelle verbijsterd.

‘Niet opgegeven, maar momenteel heeft doorzoeken geen zin. Morgenvroeg staan we er weer, dan zitten we ook nog in de reddingsfase.’

‘Vierentwintig uur, toch?’ Ik kijk op.

‘Die duurt vierentwintig uur, ja,’ knikt John. ‘Hopelijk is de Bow dan rustiger en kunnen we de duikers inzetten.’

‘Hm.’ Isabelle slikt, ik ook.

‘Wordt het daarna een bergingsactie?’ vraagt ze, wat ik vanmiddag al dacht.

‘Ik vrees dat we daar rekening mee moeten houden,’ zegt John zacht. ‘Het spijt me.’

Ze veegt een traan weg. ‘Verdomme,’ fluistert ze.

‘Morgen bij zonsopkomst staan we er weer.’ Met een kort knikje loopt John weer naar het trapje. ‘Sterkte, jongens. Tot zover.’

‘We houden hoop,’ fluister ik, terwijl ik wel beter weet.

Een aantal minuten nadat John is gegaan staat Isabelle op. ‘Ik vind het zo verrekte moeilijk om hier te zitten. Om gewoon maar te wachten. Hoe kunnen we níks doen? Nu zij ook weg zijn is het alsof we opgeven. Alsof we hebben besloten dat het allemaal geen zin meer heeft. Hij is ergens, toch?! We móéten iets doen!’

Ik staar naar de planken van de veranda. Ze heeft gelijk, ik deel haar gedachte, maar wat in godshemelsnaam kunnen we doen?

‘Vince, alsjeblieft…’ fluistert ze.

Ik kijk op. ‘Is je moeder overleden?’

‘Wat?’ vraagt ze verward.

‘Guus vertelde het me. Je vader heeft je gebeld, waarschijnlijk vlak voordat ik je vond. Waarom vertel je me dat niet?’

‘Huh? Maar hoe dan, lieve schat? Je broer is vermist!’

‘Jóúw moeder is dood, dat deel je dan toch even?’

‘Ik vond het niet belangrijk!’ roept ze. ‘En bovendien was het weer een klap in m’n gezicht. Wéér. Ik kan die mensen níét meer aan, echt niet. Het is goed zo. Klaar. Uit.’

Ik zwijg, kijk haar aan. Zie zoveel emoties over haar gezicht schieten en ik kan ze niet thuisbrengen. Wat denkt deze vrouw? Wat gebeurt er in haar hoofd?

‘Waarom?’

‘Het leek mijn vader beter dat we niet naar de uitvaart kwamen, daarmee sprak hij ook namens m’n moeder. Ze voelde zich achtergelaten en vergeten. “Ik neem aan je voldoende te hebben geïnformeerd.” Zoiets achterlijks.’ Ze gebaart

wild met haar armen. 'Niet dat ik van plan was te komen, maar...' Met een wegwerpgebaar beeindigt ze haar zin. '*Whatever*. Idioten. Ik heb zóveel jaren van mijn leven gespendeerd aan iets dat oneindig nam en nooit eens gaf. Het is gewoon zonde. Ik baal van mezelf, dat ik maar bleef investeren zonder dat het me ooit iets opleverde. Oprechte aandacht bijvoorbeeld, of liefde. Niks.'

'Je blijft altijd loyaal aan je ouders. Tenminste, de meeste mensen,' reageer ik gelaten. 'Je blijft altijd je best doen. Het was niet zonde, het was natuurlijk.'

Ze zucht en wrijft in haar ogen, pas na een tiental seconden kijkt ze op. 'Denk je?'

'Ja, dat denk ik.' Ik gebaar dat ze weer naast me moet komen zitten, ga zacht met mijn hand over haar rug. 'Drink je thee op.'

'Gaan we dan nog even langs de oever lopen?'

'Kunnen we doen.' Ik weet nu al dat het zinloos is, maar beter dat d–

We schrikken op van gehinnik aan de oever, maar het klinkt nog ver weg. Ik kijk Isabelle aan.

'Da's Eddie,' zegt ze. 'Maar hij klinkt... vreemd.'

We staan allebei op en lopen het trapje af richting de oever. Het is nog steeds bewolkt en daardoor erg donker, er is geen verlichting van de maan.

'Ik zie geen reet,' zegt Isabelle zacht. 'Eddie!' roept ze vervolgens.

'Stonemountains!' klinkt het dan, waarop Isabelle begint te gillen. Mijn hart slaat een slag over en het kippenvel staat huizenhoog op mijn armen.

'Quinn!' bulder ik. 'Waar zit je?'

'Op Eddie,' is het droge antwoord.

Isabelle kijkt me geschokt aan. 'Wát?'

We rennen stroomopwaarts langs de oever, in de richting van het geluid. In de verte zien we Eddie aankomen, Quinn zit er inderdaad bovenop.

'Jezus christus!' stoot ik uit wanneer we hijgend voor hen tot stilstand komen. 'Whát the fuck, Quinn!'

'Dit was de meest verrotte, intens bizarre dag ooit.' Hij laat zich voorover op Eddies hals vallen. 'Holy damn.'

'Waar wás je?' roept Isabelle. 'Iedereen heeft naar je gezocht! De heli vloog hier de hele dag, de politie, alles!'

'Ik weet het.' Hij barst in huilen uit.

‘Ben je oké?’ vraag ik hem snel, terwijl ik hem van Eddie af help. ‘Gaat het, kerel?’

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt Isabelle bezorgd. Gek eigenlijk, hoe we er allebei direct van uitgingen dat hij heeft lopen ouwehoeren. Dat hij iedereen expres voor de gek hield.

‘Die fucking beer!’ Hij hangt voorover, met zijn handen op z’n knieën.

‘We gaan eerst naar huis.’ Isabelle grijpt de teugels van Eddie. ‘Kun je lopen?’

‘Jawel.’ Hij haalt zijn neus op. ‘Ik heb spierpijn, maar het lukt.’

Gelukkig zijn we niet ver van Isabelles huisje. Ik gok dat Quinn nu geen behoefte heeft aan al die kakelende, bezorgde mensen in The Main House, dus we nemen hem stilletjes via de veranda mee naar binnen. De rest informeren we zo wel.

‘Ik ga Eddie op stal zetten en hem een deken en hooi geven. Morgen bellen we de veearts. Quinn, ga bij het vuur zitten. Ik kom eraan.’

Isabelle neemt Eddie mee het erf over, ik loop met Quinn naar het huisje. Hij trekt zijn drijfnatte kleren uit en wikkelt zich in een deken, ik maak een vuur in de open haard. Gelukkig brandt het snel en goed. Wanneer ik weer overeind kom zit Quinn in de fauteuil naast de haard.

‘Over vijf minuten gaan we iedereen vertellen dat je oké bent.’ Ik loop naar de keuken en zet de fluitketel op het vuur, maar geef Quinn eerst een groot glas water, dat hij naar binnen klokt alsof hij weken niets heeft gedronken. ‘Maar vertel eerst eens of dat echt zo is.’ Ik ga gehurkt voor hem zitten. Hij is lijkbleek, trilt als een rietje. Daarnaast zit hij tot in zijn haren onder de aarde en viezigheid. ‘Wat is er gebeurd?’

Isabelle komt binnen en wipt haar laarzen uit. Ze legt nog een deken om hem heen en zet daarna een grote mok thee voor hem neer.

‘Heb je het nog koud?’ vraagt ze nog even voor de zekerheid.

‘Het gaat al beter.’

Hij klinkt niet als Quinn, hij klinkt mat, gebroken. Hij zit een beetje apathisch voor zich uit te kijken op die stoel, Isabelle staat er bezorgd naast.

‘Q, gaat het wel?’ vraagt ze.

‘Jawel,’ mompelt hij.

‘Heb je honger?’

'Ja.'

Isabelle loopt weer naar de keuken en komt terug met een sandwich, die ze naast hem op een tafeltje zet.

'Wat is er gebeurd?' vraagt ze. We gaan allebei naast hem zitten. Ik op een krukje, Isabelle op het kleed voor de haard.

'Fuck man, ik dacht dat ik dood zou gaan.'

'Toen je viel?'

'Nee...' Hij schudt snel zijn hoofd. 'Daarna.'

Ik frons. 'Wat dan?'

'Ik kon vrij snel uit het water komen, ik denk dat jij nog niet eens op de terugweg was.' Hij kijkt Isabelle aan. 'Ik was niet verkeerd terechtgekomen en heb godzijdank niet vastgezeten in een kolk of wat dan ook. Ik dreef eigenlijk automatisch een beetje naar de kant, dus ik kon eruit klimmen.' Hij haalt diep adem, lijkt al iets minder trillerig. 'Wel aan de andere kant van de Bow, dus ik zocht naar een rustig stuk om de oversteek te maken – blijken er twee welpjes voor me te zitten. Ze waren aan het spelen bij de rivier. Achter me hoor ik gegrom, is het die fucking moederbeer. Ze heeft me opgejaagd tot ik bij een soort rotsformatie aankwam, daar ben ik tussen gekropen. Onder. Geen idee meer eigenlijk, ik lag in ieder geval in een soort...' Hij maakt een gebaar met zijn handen, het moet denk ik een dakje voorstellen.

'Hunebed?' vraagt Isabelle.

'Een wat?' vraagt hij.

Ze pakt haar telefoon uit haar vest en zoekt een foto op Google. Ik kijk nieuwsgierig mee. Ik hoorde wel dat ze een Nederlands woord uitsprak, maar heb geen idee wat ze bedoelt.

'Ja!' Quinn knikt. 'Ja, zoiets was het. Ik was ingesloten door rotsen, een kleine grot. Maar die klotebeer ging ervoor liggen en ik kon er niet uit. Ik lag helemaal opgevouwen en kreeg nauwelijks lucht, werd helemaal claustrofobisch. Ik heb geschreeuwd en geschopt, beukte met m'n voet tegen de rug van die beer, maar ze ging niet weg.'

'O, Quinn...' Isabelle kijkt me geschokt aan. 'Dat moet afschuwelijk zijn geweest.'

‘Pff, ik heb nog nooit zoiets meegemaakt. Na úren hield ze het voor gezien, toen was het al helemaal donker en ik zag werkelijk geen hand voor ogen. Het was zó donker. Ik heb geluisterd tot ik niets meer hoorde en toen ben ik als een malle richting de rivier gerend en ben er gewoon in gesprongen. Ik moest daar weg, het interesseerde me geen hol dat ik misschien het gevaar juist nog meer opzocht.’

‘Idioot…’ fluister ik, wrijvend over mijn kin.

‘Ik ben een stuk afgedreven en toen zag ik – geloof het of niet – die domme Eddie staan. Ik kwam er gelukkig uit en ben opgestapt en toen kwamen jullie, het is een bizar einde van een bizarre dag.’

‘Ik denk oprecht dat Eddie op je heeft gewacht,’ zegt Isabelle, die overduidelijk haar adem heeft ingehouden. ‘Wat… bijzonder.’

‘En ik hoorde alles, de heli, de mensen, het geroep van iedereen, maar niemand hoorde mij.’

We zijn even stil. Ik krijg het beeld niet van mijn netvlies: Quinn, die opgejaagd wordt door die beer en vervolgens in die grot kruipt, om daar vervolgens uren in opgesloten te zitten, daarna in de rivier springt en gewoon weer op Eddie terug komt rijden. Ik duw mijn hand tegen mijn mond. Het beeld in mijn hoofd neemt slapstickachtige vormen aan en ineens komt er een enorme lachstuip opzetten. Misschien is het de opluchting, maar het klinkt ontzettend komisch ineens.

‘Zit je te lachen?’ roept Quinn uit.

Ik leg mijn hoofd in m’n nek en mijn bulderende lach vult Isabelles huisje. Gek genoeg zit zij direct mee te hinniken. Misschien heeft ze last van dezelfde beelden of is het bij haar ook de opluchting, maar we lachen tot we uiteindelijk bijna moeten huilen.

Quinn is *not amused*. ‘Nou zeg,’ mompelt hij, terwijl hij sombertjes de sandwich naar binnen werkt en zijn mok thee leegdrinkt. ‘Aan jullie heb ik ook geen hol.’

Ik veeg de tranen van mijn wangen en haal mijn neus op. ‘Sorry, kerel, dit is een prachtig verhaal voor je zoon of dochter.’ Ik klop op zijn knie en sta op. ‘Maar vanuit het diepst van mijn hart: ik ben zó blij dat je er nog bent. Laten we de anderen blij gaan maken.’

Isabelle staat ook op, ik leg mijn arm om haar schouder. ‘Ben je oké?’ fluister ik, wetende dat nu het nieuws over haar moeder de overhand gaat krijgen.

Maar ze knikt. ‘Meer dan oké,’ antwoordt ze.

‘Ik heb geen kleren,’ zegt Quinn. ‘Of vind je het niet erg als Isabelle me in mijn onderbroek ziet?’ Hij beweegt met de deken. ‘Misschien stuurt ze je dan naar huis, hè, reken daarop.’

‘Haha. Welkom terug, broer.’ Ik omhels hem. ‘Maar weet dat ik je eigenhandig weer die grot in trap en die beer ervoor zet als je aan m’n vrouw komt.’

‘Jaloerse sukkel.’

Isabelle lacht hardop. ‘Ik zal wat kleren van jou pakken, schat. Er ligt genoeg.’ Ze verdwijnt naar boven.

Ik kijk Quinn zuchtend aan en grinnik zacht. ‘Ik ben ontzettend blij dat je weer voor me staat, je hebt geen idee.’ Ik haal diep adem. ‘En ik wilde je niet uitlachen net. Dat was het ook niet, het was opluchting. Het moet een hel zijn geweest in die grot. Het verklaart ook meteen waarom de warmtecamera je niet zag.’

‘Ik voel me raar.’

‘Begrijp ik.’

‘Oké,’ mompelt hij, terwijl hij wat makkelijke kleding van Isabelle aanneemt. Daarna lopen we – met de verloren gewaande Quinn in mijn kleren en gewikkeld in een deken – naar The Main House. Het was inderdaad een bizar einde van een bizarre dag, en ik vrees dat Quinn hier nog met regelmaat nachtmerries van gaat krijgen.

OceanofPDF.com

11

Dat Quinn ongedeerd bleek en dat we er – uiteindelijk – met z'n allen héél hard om moesten lachen, nam zo'n negentig procent van mijn rotgevoel van de dag volledig weg. Het bij elkaar zijn met de complete groep in The Main House was geweldig, zoveel tranen van geluk en blijdschap. De toost die uitgebracht werd door een zeer geëmotioneerde Harriet zal ik nooit vergeten. Quinn was natuurlijk zijn charmante zelf, maar hij was ook oververmoeid en de lichte schaduw in zijn oogopslag was niet te missen. Gelukkig kreeg hij voldoende knuffels en sprak iedereen uit hoe onmisbaar hij was, wat zijn dag volgens mij meer dan goed maakte. Ik mocht het alleen niet aan Liv vertellen, dat zou hij zelf een keertje doen. De gedachte aan Liv deed me weer denken aan thuis. Aan m'n overleden moeder. Ik weet niet of het me nou zo vreselijk dwarszat, achteraf. Ik denk het niet. Dus ja... ach, Guus en ik besloten het even te laten bezinken. Morgen hebben we het er verder over. Gek, hoe het overlijden van je moeder bijzaak is en het geen diep verdriet oplevert. Verwarring, hoogstens. Maar dat ging misschien nog meer om het telefoontje van mijn vader dan het overlijden an sich.

'We moeten iets bedenken.'

De zachte stem van Vince haalt me uit mijn gedachten. Ik draai van mijn rug naar mijn zij, bestudeer zijn nauwelijks zichtbare profiel in de donkere slaapkamer.

'Iets bedenken?'

'Dit mag niet meer gebeuren op deze manier.' Hij gaat ook verliggen. 'Want hoe hard we er ook om gelachen hebben, ikzelf voorop, Quinn heeft urenlang doodsangsten uitgestaan en de situatie was wel degelijk levensgevaarlijk op alle fronten. We moeten íéts verzinnen.'

‘Eens.’ Ik gaap hardop. ‘Morgen.’

‘Wat als jij het was geweest.’ Hij klinkt ineens bezorgd. Bezorgd en serieus. Ik hoor dat hij iets overeind komt.

‘Ja, dat had ook gekund.’

‘Kijk, Quinn is nog altijd bekend hier. Die weet waar hij naartoe rent en hoe hij terugkomt. Jij had dieper en dieper het bos in kunnen rennen, of aangevallen kunnen worden door die beer. Je blijft een vrouw, je bent kwetsbaarder.’

‘Nou, dat zou ik niet willen zeggen. Vrouwen zijn niet per definitie kwetsba–’

‘Jawel. Dat zijn vrouwen wel.’

‘Vrouwen kunnen intelligentere keuzes maken dan mannen. Zet ons niet direct in het kwetsbare hoekje, alsjeblieft.’

‘Oké, maar je begrijpt me, toch?’

Ik denk na, besluit mijn licht feministische gedachtegang even te parkeren. ‘Ik begrijp je.’

Hij gaat weer liggen. ‘Ook toen jij weg was en je dat ongeluk had gehad met Star…’ Met een diepe zucht legt hij zijn arm over me heen. ‘Een satelliettelefoon is niet altijd genoeg. Quinn had er niks aan deze keer en jij ook niet. Wanneer je niet in staat bent een oproep te beantwoorden, of het nou de satelliettelefoon is of je gewone mobiel, dan moeten we er sowieso van uitgaan dat er iets is gebeurd en vervolgens heeft niemand enig idee waar je bent.’

‘De satelliettelefoon die Quinn mee had ligt waarschijnlijk ergens op de bodem van de Bow.’

‘Daarom.’

‘We zijn allemaal kwetsbaar bij een ongeluk.’ Ik deel zijn zorgen. ‘Ook jullie, grote mannen.’

‘Ja. En gasten straks dus ook.’

‘Hoe deden jullie dat eerder dan?’

‘Ja, weinig. Geen idee. Natuurlijk gebeurde er weleens iets, maar dit zijn wel twee grote incidenten vlak achter elkaar en dat komt gewoon niet heel veel voor. Het zet me aan het denken.’

‘Zal ik aan Guus vragen of we iets kunnen laten ontwikkelen met een chip of zoiets? Of een tag?’ stel ik voor. ‘Hij heeft een vriend, Thijs, die in de techbusiness zit. Vind je dat iets?’

‘Wellicht is dat een idee. We zitten hier toch in de outback en sinds…’

‘Sinds?’ vraag ik na een tijdje.

‘Sinds ik…’

‘Vince Campbell, maak je zin eens af. Ik moet slapen.’

‘We moeten gewoon iets.’

‘Dat hadden we al geconcludeerd.’ Ik sluit mijn ogen en gaap weer. ‘En jij moet ook slapen. Ik snap dat je brein overuren draait, maar we hebben nog maar een paar uurtjes voor we weer op moeten.’

‘Oké,’ bromt hij, terwijl hij me tegen zich aan trekt en zijn armen om me heen slaat. Ik draai me om in zijn omhelzing tot ik met mijn rug tegen hem aan lig en krul me op tot een bolletje. ‘Sinds jij in mijn leven bent voel ik me verantwoordelijker of zoiets, ik kan het gevoel niet plaatsen. Het is niet meer wat het is hier, ik zie het terrein door andere ogen. Door nieuwe ogen. Alles wat we hier doen zie ik door nieuwe ogen. We zijn bezig professioneler te worden hier, alles wordt uitgebreid, maar onze veiligheid blijft tot zover genadeloos achter.’

‘Klopt. En het is de outback, precies wat je zegt.’

‘Ja, ik voel me verantwoordelijker voor anderen. Voor jou, Guus, iedereen die hier werkt. Het is gewoon een gebied waar ongelukken altijd op de loer liggen.’

‘Daarin zijn wij natuurlijk ook verantwoordelijk voor de gasten.’

Vince is even stil, ik begin al in te doezelen.

‘Ik vind een tag aan je jas of zoiets best een goed idee,’ zegt hij dan. ‘Iets dat je niet kwijt kunt raken en dat we kunnen verbinden aan een app. Water moet daarin geen obstakel zijn, het moet te allen tijde een signaal blijven uitzenden.’

‘Dat moet kunnen, het zit ook in skikleding. Zelfs als je onder een lawine terechtkomt blijft er een signaal aanwezig.’

‘Dat bedoel ik.’

‘Dan hebben de achterblijvers wel altijd zicht op waar je bent.’

‘Dat zou ik fijn vinden. Veilig, vooral.’

‘Ik ook.’ Ik voel hoe ik in slaap begin te vallen. Het idee dat we er iets aan gaan doen om te voorkomen dat mensen vermist raken, doet me goed. ‘En ik hou van je.’

‘En ik van jou.’

‘Wat zullen we doen? Bellen? Een kaartje?’ Ik jaag de jaarlingen de weide in en sluit het hek achter hen. Vrolijk bokkend rennen ze achter elkaar aan, alsof ze nooit buiten komen. Ik kijk achterom, Guus slaat zijn armen over elkaar.

‘Nee. Geen idee.’

‘Ga je papa bellen?’

‘Neuh.’

‘Dus laten we het hierbij?’

‘Wat mij betreft wel.’

‘Onze moeder is overleden.’

‘Ja, en?’ Hij loopt richting het erf, ik loop snel achter hem aan.

‘Guus!’

‘Ik voel er niks bij, Bell. Echt niet.’

‘Helemaal niks?’

‘Nee, helemaal niks. Ik sprak Vince trouwens, en die zei dat jij het er verder ook niet meer over hebt gehad en gewoon goed hebt geslapen. Dat betekent dat jij er ook niet rouwig om bent. Leuke woordspeling trouwens.’

‘Ja, enig. En nee, ik ben er niet rouwig om, maar misschien moeten we een kaart sturen, of zoiets?’

‘Nee, ik ga geen kaart sturen.’

‘Jeetje,’ mompel ik. ‘Dan stuur ik wel een kaart.’

‘Doe dat.’

‘Waarom ben je zo kortaf?’

Hij klopt het zand van zijn schoenen tegen het trapje voor de ingang van The Main House en zucht.

‘Bell, luister. Deze mensen hebben mijn leven zodanig moeilijk gemaakt dat ik eerder de vlag uithang dan dat ik hier verdrietig om ga zitten wezen. Het doet me gewoon écht niks. Nul. Vandaag wordt een belangrijke dag voor de bouw, over drie weken gaat het hotel open. Dáár ben ik mee bezig. De rivierwoningen zijn bijna klaar voor de afbouw, dáár ben ik mee bezig. Het ongeluk van Quinn, dáár ben ik mee bezig. Vince praatte me bij over jullie tag- en app-idee. Ook dáár ben ik mee bezig. Praktische dingen. Daarnaast raakt het aanstaande overlijden van Miss Dana me veel meer. Die vrouw heeft meer voor me betekend in dit

krappe jaartje dan die verrekte Florine in dertig jaar. Ik noem haar niet eens meer "mama". Heb er geen trek meer in. Dood is dood, aju.'

Ik kan het niet helpen, maar ik moet een beetje grinniken. 'Oké, helder.'

'Dus stuur vooral een kaart, maar mijn naam hoeft er niet op.'

'Check.'

'Heb je Quinn al gesproken vandaag?'

'Ja, vanochtend. Hij is nu met Vince op pad, direct weer in het zadel. Veilige route, dat wel. Kunnen ze even praten, broers onder elkaar. Er is veel gebeurd.'

'Verstandig.'

'Hm-mm.' Ik kijk het erf over, de lucht is heerlijk blauw vandaag. Eindelijk eens geen regen. 'Fijn weer voor de bouw.'

'Absoluut, meters maken.'

'Heb je verder alles onder controle voor de opening?'

'Zeker. Volgende week is de rondleiding al voor de mensen uit Silverlake. Heb er zoveel zin in.'

'Het wordt prachtig.'

'Ja, joh, mooier dan ik ooit had durven dromen.' Hij neemt zijn Stetson af. 'Maar die tag en app vind ik belangrijk. We moeten allemaal veilig blijven hier. Er gebeurt best nog weleens wat en we moeten elkaar kunnen terugvinden op deze duizenden hectare. Dat is al ingewikkeld zonder gekke weersomstandigheden, ruige natuur en wilde dieren, laat staan mét.'

'Heb je Thijs al gevraagd?'

'Ik heb hem geappt, ja. Zal straks even kijken of hij al heeft gereageerd.' Hij loopt het trapje op. 'Nu hopen dat Quinn niet te veel te verwerken krijgt na dit avontuur. Zou ik vervelend vinden voor hem.'

'Ja, ik ook.'

'Wat zijn je plannen vandaag?' vraagt Guus nog voordat hij de deur opent. 'Zijn jullie druk?'

'Mwah, we hebben alles redelijk op de rit. Ik wilde straks even kijken of ik een beetje uit de voeten kan met Phoenix. Kijken of het mijn vaste paard kan worden. Hoezo?' Ik herken zijn toon, er schuilt een vraag in.

'We willen de kamers gaan inrichten vandaag, misschien heb je zin om te helpen.'

‘O, uiteraard! Leuk.’

‘Ik ga Miss Dana zo ophalen, kan ze een beetje meekijken, of op de veranda zitten met Betty en Riet. Vindt ze vast prima. Dan ga ik daarna starten met de meubels in elkaar draaien.’

‘Ik kan haar ook wel halen. Dan kun jij alvast aan de slag met de meubels.’ Ik kijk op mijn horloge. Het is tien voor acht. ‘Hm, misschien een beetje vroeg. Hoe laat heb je afgesproken?’

‘Als ze wakker zou zijn, rond negen uur.’

Ik knik. ‘Oké. Maak ik kort even mijn werk in de stallen af en dan haal ik haar op. Komt in orde.’

‘Perfect. Ik ben dan boven bezig met Daisy en Lily. Paul komt ook helpen.’

Ik loop richting de stallen. ‘Goed. Zie je me straks.’

En dat was het hele gesprek over de dood van onze moeder.

Miss Dana is wederom warrig en nauwelijks verstaanbaar. Ze vindt het volgens mij prima om overal een beetje bij te zitten, maar of ze het echt meekrijgt allemaal is de vraag. We zijn druk met alle meubels in elkaar zetten en richten de kamers leuk in met planten en andere sfeerspulletjes, waar ze blij van lijkt te worden. Het wordt écht schitterend. Nieuw, fris, maar met die typische berghut-in-de-Canadese-Rocky-Mountains-uitstraling. Gezellig en knus, met veel hout en warme tinten. Guus heeft het op een geweldige manier voor elkaar gekregen om de kern van The Main House vast te houden en van daaruit te vernieuwen. De ziel is nooit verloren gegaan, het is alleen opgepoetst en opgeknapt. Wat zullen de gasten hier gaan genieten!

Ook is er in de living een prachtige, kleine bar bijgekomen en staan er verschillende kleinere tafels bij. Tafels voor vier en tafeltjes voor twee. Eindelijk is de ruimte gevuld, het past allemaal prachtig. De stamtafel waar wij altijd aan zitten, met ruimte voor zeker zestien mensen, staat er nog steeds. Het zal onze plek blijven, als we allemaal bij elkaar komen om te eten. Deze living was gewoon erg ruim en nu heeft het een heel mooie en vooral functionele restaurantuitstraling.

De keuken van Betty en Lily – en nu ook van Riet – is grondig aangepakt en is nu een stuk professioneler. Wat ook wel moet, aangezien zij voor meer mensen gaan koken. Er komt een dagmenu en een keuzemenu met drie voorgerechten, hoofdgerechten en nagerechten waar de gasten uit kunnen gaan kiezen. De hal, die nu echt een lobby is geworden, heeft aan karakter niets ingeboet, maar is nu een mooie werkplek voor Daisy, die de front- en backoffice zal gaan bemannen. Hopelijk kan Liv haar te zijner tijd gaan ondersteunen, dat zou ze geweldig vinden, en Jess gaat hier binnenkort ook beginnen.

'Het is zo mooi geworden, hè?' klinkt het dan naast me. Het is Miss Dana, ondersteund door Lily. Het ontroert me dat ze het ziet. Ze weet dat Guus haar huis, háár plek, een pittige make-over heeft gegeven, maar het resultaat is werkelijk schitterend geworden en ze krijgt het mee.

'Het is fantastisch,' beaam ik glimlachend. 'Is het goedgekeurd?'

'O ja, meid. Meer dan. Dit had ik nooit durven dromen.'

Lily kijkt me aan met een gezicht dat boekdelen spreekt, de non-verbale variant van positief verrast zijn.

'Wij ook niet...' fluister ik.

'Mag ik nu even zitten?' vraagt Miss Dana aan Lily, die haar direct meeneemt naar de fauteuil bij de haard.

'Ze heeft echt een helder moment,' zegt Betty, die langsloopt met een kop thee en een stukje citroentaart.

Ik besluit de bouw buiten even te gaan bekijken, eens zien of Vince en Quinn alweer terug zijn.

Danny Jones komt me tegemoet. 'Hoe gaat het, Bell? Wat een dag gisteren, of niet?'

'Pfoe, zeg dat.'

'Ik zag de mannen wegrijden, zijn ze nog niet terug?'

'Nee, maar ik denk dat ze ieder moment terug kunnen zijn. Had je Vince ergens voor nodig?'

'Ik vroeg me af of er op iedere deur beer-bestendige grepen moesten komen. We hebben het er ooit over gehad, maar dat is lang geleden.'

'Ja, absoluut. Die keuze maak ik wel, dus hierbij: ja. Graag.'

'Helder.'

Hij knikt en loopt weer richting de bouw van de binnenbak, die ook al een heel eind vordert. Het flinke gebouw past perfect in de setting hier, en ondanks dat het groot is, is het nergens lelijk. Het belemmert niemands zicht en het staat niet in de weg. Wat dat betreft is de plek perfect gekozen en die typische Gambrel Barn-stijl blijft prachtig.

Ik sta midden op het erf en haal diep adem. Wat een rare tijd, eigenlijk. We zouden bezig moeten zijn met het voorbereiden van onze bruiloft, de opening van het hotel of het in gebruik nemen van de binnenbak. Dat is waar alle aandacht eigenlijk naartoe zou moeten gaan, wat we zo bedacht hadden. In plaats daarvan ligt de focus volledig op Miss Dana, wat overigens alleen maar goed is. Haar naderende einde is het allerbelangrijkst, we moeten er nu zijn voor haar. Maar zelfs dat gevoel is nu een klein beetje blurry door het overlijden van mama en op de een of andere manier is het ongeluk en de vermissing van Quinn gisteren ook nog niet helemaal uit mijn systeem. Ik voel me een beetje... unheimisch. Gek. Ik voel me gewoonweg gek. Alsof mijn lichaam en geest niet helemaal op één lijn zitten, alsof ze apart van elkaar functioneren. Ik heb ook geen idee wat me zou helpen op dit moment, behalve... tja, de nabijheid van Vince zou helpen. Straks weer. Tot die tijd ga ik maar aan de slag met m'n huisje, daar mag ook wel weer een keer gepoetst worden.

Ik loop naar binnen, zet mijn schoenen netjes op de mat en hang mijn jas aan de kapstok. Een kop koffie doet vast ook wonderen. Dus ik zet het apparaat aan en pak mijn telefoon. Ik zie toevallig dat ik een gemiste oproep heb van Liv, dus ik bel haar terug. Wat is zij nog laat wakker! Hier is het vier uur 's middags, dus in Nederland is het twaalf uur 's nachts.

'Ha Bell,' zegt ze wanneer ze opneemt. Ze klinkt mat.

'Is alles oké?' vraag ik meteen, gealarmeerd door haar toon. 'Wat doe jij nog op?'

'Ik heb een bloeding gehad net. Gelukkig mag ik morgenvroeg meteen voor een echo komen, dus het wordt een spannende nacht. Hopen dat het niet erger wordt.'

'Ach kut!' stoot ik uit. 'Maar... misschien zegt dat niks, toch?'

'Nee, dat zei de verloskundige ook. Vertel het maar niet aan Quinn tot er meer duidelijkheid is.'

‘Zal ik niet doen. Quinn is ook op pad met Vince, ik heb hem vandaag nauwelijks gezien.’

‘Ik heb hem ook sinds… gisterochtend of zoiets niet gesproken. Is alles goed met hem? Het is niets voor hem om zo lang uit de lucht te blijven, eigenlijk.’

Ik twijfel, maar besluit haar toch in te lichten. Ze is mijn vriendin en we bespreken alles, Quinn zal haar zelf de details wel vertellen wanneer hij daaraan toe is.

‘Quinn was gisteren even kwijt,’ vertel ik luchtig. ‘Hij was aan de overkant van de rivier terechtgekomen en werd opgejaagd door een beer. Hij heeft zich lang schuilgehouden en kwam pas in de avond weer opdagen.’

‘O jezus!’ Liv lacht hardop. ‘Moet je net Quinn hebben, die zal wel flink gebaald hebben. Was hij niet gewond?’

‘Nee, hij is in orde. Maar dan weet je dus waarom hij even niet in contact was. Vandaag moest er veel op het terrein gebeuren, dus hij zal straks wel weer op de lijn komen.’

‘Ik wacht het af,’ zegt ze.

‘Je klinkt op zich wel rustig.’

‘Ben ik ook. Weet je, als deze zwangerschap niet goed gaat, dan heb ik daar ook vrede mee. Hoe graag ik ook moeder wil worden, deze is hoe dan ook ingewikkeld.’

‘Klopt. Maar… het zou niet ingewikkeld hoeven zijn. Er is plek hier, weet je.’ Ik schenk koffie in en plof in de fauteuil bij het raam, zodat ik over het erf uit kan kijken. ‘En dan ben je lekker bij mij.’

‘Ik neig daar ook naar, hoor, voor zeker negentig procent. Maar emigreren is best heftig.’

‘Ik zou nooit beweren dat het anders was.’ Ik kijk in de richting van de stal, waar ik Vince en Quinn aan zie komen. Ze zien er ontspannen uit, dat doet me goed. ‘Levensveranderend is het sowieso, maar ik denk op de goede manier.’

‘Verloopt alles verder goed daar?’

‘We zijn vandaag bezig geweest met de inrichting van The Main House, het wordt zó mooi.’

‘Daar zou ik graag willen werken,’ mijmert Liv. ‘Met of zonder baby.’

‘Een zwangerschap of baby kan doorslaggevend zijn om deze kant op te komen, maar dat hóéft natuurlijk niet. Je bent hier altijd welkom en er is ruimte genoeg.’

‘Dat idee is fijn. Hoe gaat het met Miss Dana?’

‘Op en af. Vandaag heel veel af, eventjes op. Wisselend dus. Ik denk niet dat ze de bruiloft gaat meemaken, heel eerlijk gezegd. Dat duurt nog ruim drie maanden en dat gaat ze niet redden.’

‘God, dat zou wel ontzettend jammer zijn. Het is zo’n bijzonder en lief vrouwtje.’

‘Zeg dat.’

‘En jij? Hoe is het met jou?’

‘Mama is overleden gisteren,’ flap ik eruit.

‘Húh!’ roept Liv. ‘En dan bel of app je niet even?’

‘Het schoot erbij in.’

‘Het schoot erbij in? Bell! Je moeder!’ Liv is echt ontdaan. ‘Hoe dan? Hoe kun je dat vergeten? Je hebt je hele leven zo gerend voor deze vrouw en dan vergéét je het?’

‘Het liep zo,’ werp ik zwakjes tegen.

‘Jezus, maar, jezus… Bell, hoe gaat het? Gecondoleerd!’

‘Het gaat goed, hoor, het gaat… goed.’

‘Niet dus.’

‘Jawel, het is wel gek. Ja, het is gek,’ geef ik toe. ‘Vooral omdat mijn vader het nogal raar bracht. Onpersoonlijk. IJskoud, eigenlijk.’

‘Tja, klinkt als Hans.’

‘Dat is zo.’

‘Ga je naar de uitvaart? Kom je *please* even terug?’

‘Nee, we zijn niet welkom.’

‘Wát?’ stoot Liv uit. ‘Ik bedoel… wáát?’

‘Ik weet het.’

‘O maar, meid, ik zou het volledig begrijpen als je je totaal superkut zou voelen. Wie wordt er nou geweerd op de uitvaart van haar eigen moeder?’

‘Dat is het.’

‘Wat zegt Guus?’

‘Nog weinig. Het boeit hem echt geen hol.’

‘Ingewikkeld voor jou.’

‘Best wel, maar weet je…’ Ik zucht diep en probeer het te parkeren. ‘We hebben een nieuw thuis hier. Heel klote dat alles zo is gelopen, maar ik zal haar niet missen. Misschien is het beter zo, dan kan ik ook stoppen met wachten op beter. Op verzoening, of zo. Snap je?’

‘Op dat ene telefoontje waarin ze zegt: “Ik hou van je. Je was altijd genoeg.”’

En ineens stromen de tranen over mijn wangen. ‘Ja, dat.’

‘Bell, dat gaat dus niet meer gebeuren. Besef je het?’

‘Nu ineens, ja.’

‘Zal ik naar de uitvaart gaan?’

‘Wil je dat doen?’

‘Met alle liefde. Dan kan ik je in ieder geval vertellen hoe het was.’

‘Dank je wel.’ Ik veeg mijn tranen weg en haal m’n neus op, lekker charmant, met veel snot. ‘Ga maar slapen, Livvie. Het is inmiddels echt midden in de nacht bij jou.’

‘Ja, dat is misschien wel een goed plan. Ik ben doodop.’

‘Het was fijn om je even te spreken… dank je.’

‘Ach lieverd, altijd. Ben jíj oké? Als je nog een uur wilt bellen en crappy herinneringen wilt ophalen, dan ben ik er ook, hè…’

‘Nee, schat. Het is goed zo.’

‘Goed. Wat jij wilt. En ik heb net even gespiekt, er is geen bloed meer te zien in *die unterhose*. Hopelijk blijft het zo. Ik ga proberen te slapen.’

‘Yes. Alles komt goed met kleine baby Campbell. App je me morgen?’

‘Zekers. Doei!’

‘Slaap lekker!’

Ze hangt op en ik besluit – na het opdrinken van mijn koffie – het huis een flinke poetsbeurt te geven. Een einde-zomer-poetsbeurt, zoiets. Dan ga ik morgen met Vince even naar het dorp om wat leuke, herfstige items te kopen en misschien een paar fijne boeken bij Harriet te scoren. Tenslotte ligt de herfst om de hoek te wachten en dat vraagt om gezellige maatregelen. Fluffy kleedjes, zachte kussens, kaarsjes. Het is altijd een van mijn favoriete seizoenen geweest en dan heb ik het hier nog niet eens meegemaakt, op de mooiste plek ter wereld.

Dat idee zorgt ervoor dat ik me langzaamaan weer mezelf begin te voelen. De herfst komt eraan, we gaan het hopelijk nog lang beleven met Miss Dana en het lukt me redelijk om het ongeluk met Quinn en het overlijden van m'n moeder een beetje los te laten. Betty stond er vandaag op om samen te eten vanavond, een heerlijke stoofschotel met *mashed potatoes*, en daar heb ik ook zin in. Alles komt goed, alles valt vanzelf weer op z'n plekje.

Tijdens het afstoffen van de grote, houten grutterskast herinner ik me ineens dat ik in een van de laatjes wat foto's van mezelf en mijn ouders heb weggestopt. Ik wilde ze niet weggooien, maar wilde ze ook niet op een prominente plek hebben. Dus ik pak de envelop en ga met een zucht aan tafel zitten.

'O, mama,' fluister ik, wanneer ik een foto in mijn handen neem van... nou ja, lang geleden. Ik denk dat ik twee was, of drie. Mijn moeder zit op een tuinstoel, ik sta ernaast. Klein, een beetje mollig, grappige staartjes. Echt zo'n peutertje. Ik kan me het moment niet herinneren, maar ik kan me wel herinneren hoe het maken van dit soort foto's meestal verliep. Iemand zei: *Lachen!* Of: *Ga maar even bij elkaar staan voor de foto*. Dan volgde altijd een ongemakkelijke situatie, want mijn moeder vond het moeilijk om spontaan en leuk op de foto te gaan. Zoals we hier staan, naast elkaar, zo ging het eigenlijk altijd. Niet gezellig op schoot zitten, geen liefdevolle lach, geen knuffel of kus. Het straalt ervan af, ze is níét gelukkig.

Ik zucht diep. 'Het zat nooit in je, hè... Wilde je überhaupt wel moeder worden? Of overkwam het je allemaal gewoon? Werd je moeder omdat het zo hoorde? Omdat het nou eenmaal van je verwacht werd? Sociale en maatschappelijke druk? En dan ook nog twee tegelijk. Het was te veel, denk ik. Je hebt er nooit van genoten, je vond het nooit leuk. Wij waren misschien gewoon een blok aan je been.'

Ik pak een envelop en wat postzegels uit een ander laatje en schrijf het adres van ons ouderlijk huis erop. Achter op de foto schrijf ik: *Dag mama, tot ooit*. Daarna doe ik de foto in de envelop en plak er een paar postzegels op. Zo, dat moet voldoende zijn. Als ik morgen in het dorp ben doe ik het op de post en dan heb ik ook een soort afscheid genomen. Het is goed zo.

Wanneer ik de volgende ochtend wakker word, zie ik dat ik een berichtje heb van Liv.

> Liv
> Alles is goed tot zover! Was al een stevig kloppend hartje te zien, joepie! Waarschijnlijk ben ik iets verder dan ik dacht (als in een aantal dagen, geen weken). Zal wel écht van de allereerste keer zijn geweest, in de stallen (oooopsie). Blij en dankbaar dat het misschien toch mag gaan gebeuren. Ik bel Quinn straks!
> 17.05

OceanofPDF.com

12

We zitten begin oktober, en terwijl Liv foto's stuurt van een heerlijke nazomer in Nederland én echofoto's van een lieve, kleine, nietszeggende vlek, genieten wij al volop van de herfst. Vandaag is de opening van het hotel van Guus: het Blossom Valley Hotel. Er is zo hard gewerkt de afgelopen weken en behalve het hotel is ook de binnenbak klaar. De rivierwoningen zijn op zo ongeveer tachtig procent en worden werkelijk schitterend. Anders dan in Nederland zit er hier heel veel druk achter bouwprojecten, omdat er in de winter niets gedaan kan worden. Sneeuw en vorst zorgen voor enorme vertragingen wanneer er toch wél gebouwd moet worden, dus dat is op geen enkele manier wenselijk. Gelukkig hebben we het gered om ruim voor de winter klaar te zijn en dat is bovenal heel erg prettig voor de mensen die in de rivierwoningen gaan wonen. Daarnaast kunnen wij komende winter fijn in de binnenbak trainen met de paarden en dat vooruitzicht is héérlijk.

Maar voordat we daar zijn, hebben we eerst dus feest en heel Silverlake en omstreken is uitgerukt om de grootse opening van het hotel bij te wonen. Guus heeft kosten noch moeite gespaard om er iets fantastisch van te maken en dat is gelukt.

'In alle eerlijkheid' – hij steekt zijn handen verontschuldigend de lucht in – 'waren het vooral de gezusters Campbell die de organisatie van dit feest op zich hebben genomen.'

Complimenten aannemen was nooit zijn sterkste punt, maar nu alle *oohh's* en *aaahh's* niet van de lucht zijn, wordt hij er gewoon ongemakkelijk van.

'Maar jíj hebt dit voor elkaar gekregen,' werpt Mia tegen, terwijl ze een weids armgebaar maakt richting het erf. 'Moet je kijken hoe prachtig alles is

opgeknapt! En Quinn heeft ons zojuist rondgeleid bij de rivierwoningen. Ik denk dat ik daar ook wil wonen!'

'Het is alleen voor personeel, lieverd,' zegt Chad droogjes.

'Dan ga ik hier toch werken.' Ze haalt haar schouders op.

'Als? Ouwe deurmat?'

Ze werpt hem een zure blik toe en daarna volgen ze Betty, die hen meeneemt voor de volgende rondleiding: de vernieuwde keuken. Ik ben net klaar met mensen rondleiden door de stallen en heb even pauze.

'Misschien kan ik daar wel werken,' hoor ik Mia nog zeggen. 'Bij Betty en Riet in de keuken.'

Ik glimlach naar Guus en samen kijken we rond. De zon staat laag genoeg om het licht warm te maken, maar hoog genoeg om het hele erf te laten gloeien. Het is zo'n perfecte herfstdag waarop alles een fijn filtertje krijgt. De bergen zijn helder blauwgrijs in de verte, de bomen hebben alle mogelijke herfsttinten en het rode dak van de nieuwe binnenbak steekt af tegen de strakblauwe lucht. Het uitzicht blijft magnifiek. Maar vandaag ligt de focus op het erf. Hier gebeurt het, en het lijkt een beetje op ons Zonnewende-festival, maar dan een paar graadjes frisser. Het openingsfeest, hét event waar het hele dorp naar uit heeft gekeken. Het voelt bijna als een minifestival. Zo druk, zo levendig, dat ik soms even met mijn ogen moet knipperen om te beseffen dat dit echt gebeurt. Eindelijk.

Mensen lopen in groepjes over het erf, praten, lachen, kijken verrast rond alsof ze voor het eerst op de Blossom Valley Ranch komen. Ik snap het wel: zelfs ik loop nog iedere dag rond met een bonkend hart van opwinding, met alle liefde voor alles wat er te zien is, te horen, te voelen. Het blijft magisch.

Op het geïmproviseerde podium spelen de Old Bastards weer, inmiddels mijn favoriete band, met hun akoestische gitaren. De countrysound past perfect bij deze plek en dat de mannen de zeventig al ver zijn gepasseerd deert niemand. De muziek dwarrelt over het erf, mengt zich met het geluid van pratende mensen en het geknetter van de barbecue bij de foodtrucks van James. Hij heeft extra uitgepakt en zijn trucks in een halve cirkel opgesteld, elk met z'n eigen geur: versgebakken brood, gegrilde zalm, *pulled chicken* en *corn-on-the-cob*. De rij voor de koffietruck is lang: waarschijnlijk omdat Daisy speciale Blossom Valley Hotel-

mokken heeft besteld die mensen gratis bij hun eerste kop koffie krijgen. Ze blijft een marketinggenie.

Tussen de tafels door hangen slingers van kleine lampjes en ook al is het nog licht buiten, ze zijn aan voor de gezelligheid. Ik kan niet wachten om ze te zien oplichten als de zon straks wegzakt achter de bergkam. Dan krijgt alles hier die warme, bijna sprookjesachtige gloed.

In het midden van het erf staan lange houten tafels met houten banken ernaast, gebouwd door Quinn, Vince en Paul voor dit feest en met de bruiloft in het vooruitzicht. Twee bartenders – in dienst van James – schenken lokale cider, wijn uit British Columbia en een cocktail met esdoornlikeur die verrassend goed smaakt. Verzinsel van Lily. Guus ziet me kijken en grinnikt.

'Ik dacht even dat we te ruim hadden ingekocht, maar als ik de menigte zo zie weet ik dat we straks blij zijn met elk vat dat nog klaarstaat.'

'Dat denk ik ook. Wie had dat gedacht? Ik wist niet eens dat esdoornlikeur bestond.'

'Ik ook niet. Misschien kunnen we die cocktail patenteren.'

'Moet je niet even een rondje lopen, eigenaar Guus?'

'Eh, nee. Zo meteen weer, ik heb juist even een moment genomen om van een afstandje te genieten van alles. Als ik me er weer middenin stort, dan gaat het zo snel aan me voorbij, dan is het zo druk en word ik geleefd. Dit moment is bijzonder, ik wil er even...' – hij maakt een gebaar met zijn handen – 'even naast zweven.'

'Alles vanaf de zijlijn aanschouwen.'

'Juist.'

'Ik liep daarstraks ook een rondje, of ik probeerde het, want elke paar meter hield iemand me tegen om te zeggen hoe prachtig de plek is, hoe indrukwekkend het hotel eruitziet, hoe bijzonder het uitzicht is dat je vanuit de kamers hebt en ga zo maar door.'

'Ja, precies. En dat is geweldig, maar... terwijl...' Guus kijkt om zich heen. 'De natuur doet hier het meeste werk. Wij hebben alleen geprobeerd het niet in de weg te zitten. En blijkbaar voelt iedereen dat. Mensen waarderen dat. Ik bedoel, zelfs jullie binnenbak staat niet in de weg en moet je kijken wat een kolos. Het past gewoon.'

‘Dat bedacht ik me ook laatst.’

‘Ik kan me hier niet voor eeuwig schuilhouden.’ Guus grijnst. ‘Ik moet zo weer het hotel in, maar luister…’ Hij pakt mijn hand en knijpt er zacht in. ‘Ben je gelukkig?’

‘Met heel mijn hart,’ antwoord ik oprecht.

Nadat Liv belde, na de uitvaart van mijn moeder, merkte ik hoezeer haar naderende dood – hoe lullig ook – als het zwaard van Damocles boven mijn hoofd hing. Ook emotioneel gezien, zoals Liv en ik al bespraken een dag na haar dood. Het constante stemmetje op de achtergrond dat maar bleef zeggen: *Misschien wil ze het nog goedmaken. Misschien gaat ze je nog vertellen dat je genoeg was. Dat ze je zag. Dat ze van je hield zoals je was*. En hoe heftig ook, nadat Liv belde en over de uitvaart vertelde, kon ik het loslaten. Echt loslaten, zoals me daarvoor nog niet gelukt was. De uitvaart was zó rustig, er waren niet veel mensen. De dienst was kil en afstandelijk, onpersoonlijk. Dat er dus blijkbaar niemand was geweest die zich geroepen voelde om er iets warms van te maken, als een echt afscheid van een geliefd persoon, sterkte me. Niemand had die band met haar gehad. Guus en ik niet, niemand niet. Wij waren dus niet vreemd, het lag niet aan ons. Het lag aan haar.

De druk verdween, het zwaard was weg. De vrijheid was – op alle gebieden – zo veelomvattend, dat ik huilde van opluchting. Ik weet niet of Guus dat ook zo heeft ervaren, maar die voelde sowieso minder de behoefte om te pleasen. Die was dat al jaren kwijt, gelukkig voor hem.

‘Jij?’ vraag ik hem.

Hij knikt. ‘Ik ook. Dit is alles wat ik wilde.’

Onopvallend observeer ik hem. Zijn mooie gezicht, zijn vrolijke krullen. De ontspannen, uiterst blije blik in zijn ogen.

‘Ik ben zó trots op jou, Guus.’ Ik sla mijn armen om hem heen. ‘Ik weet niet hoe vaak er een familielid is geweest dat die woorden naar je heeft uitgesproken, maar ik meen het echt. Het geld is natuurlijk de allereerste stap geweest, maar daarna werd het echt jouw ding. Jij hebt alles bedacht, aangezwengeld en in werking gezet. Dankzij jou hebben mensen weer werk hier, krijgen ze zelfs prachtige huizen, je maakt anderen óók gelukkig. Je bent een goed mens.’ Ik slik

de brok in mijn keel weg. ‘Je bent een goed mens,’ herhaal ik fluisterend, terwijl ik hem aankijk.

Hij glimlacht en knippert snel. We zijn allebei emotioneel en richten ons maar snel weer op het feest. De muziek, de geur van het heerlijkste eten, de mensen die genieten en lachen, het hotel dat eindelijk open is.

‘Puur geluk,’ zegt Guus zacht, die honderd procent dezelfde gedachten had als ik. ‘Dit is puur geluk.’

Guus is het hotel weer in om mensen te verwelkomen. Ik ben meegelopen tot in de lobby en bekijk trots en tevreden het bord dat er staat met het activiteitenaanbod op en rondom de ranch. Want behalve dat de gasten hier van alles met de paarden kunnen doen, hebben we samen wat meer leuke dingen bedacht. Het idee kwam voornamelijk van Guus, die vond dat er ook voor de niet-paardrijdende gast iets te doen moest zijn. Dus kwamen we – in een heuse teamvergadering – op hiken, vissen, huifkarritten, een vaste barbecue-avond eens in de week, s’mores, hotdogs en hamburgers maken met de kinderen en sightseeingtours met een busje. Dat laatste moet nog geregeld worden, we hebben namelijk nog geen busje, maar er zijn al wel hikeroutes uitgezet door Paul en Quinn en ook het vissen staat al op het bord. Quinn is degene die dat leuk vond om te doen. Nu is het afwachten of gasten zich daadwerkelijk inschrijven voor deze activiteiten. Mocht dit gaan lopen, dan zijn er zelfs ideeën voor kampeertripjes op het terrein, boomhutten bouwen met kinderen, whisky- en wijnproeverijen, schaatsen en tripjes naar leuke plekken in de omgeving, Banff bijvoorbeeld, en lokale markten. Ook had Guus het plan om een kleine winkel te beginnen op het erf, waar we souvenirs aanbieden, maar ook kleding en andere westernspullen. Goede jassen, hoeden, chaps, dat soort dingen. En uiteraard willen we de – vooral niet zweverige – retraite gaan opstarten, waar ik fijne ideeën voor had toen ik met Vince bij de Getaway-cabin was in de zomer. Maar goed, alles op z’n tijd. Eerst alle activiteiten rondom de paarden, het hiken, de huifkar en het vissen op de rit. De rest komt later.

‘Jij moet de bak in!’ Daisy komt voorbij sjezen. ‘Vince ondersteunen.’

‘Ik was al onderweg. Soort van.’

Snel loop ik het hotel weer uit. Ik ben inderdaad – volgens het roulatieschema van Daisy – nu aan de beurt om te helpen in de binnenbak, waar paardenliefhebbers een lesje grondwerk kunnen volgen. Vince loopt er rond met een headset op inclusief microfoontje, waarmee hij mensen van alles uitlegt. Heel fancy overigens, want via het soundsystem hoor je zijn stem luid en duidelijk door de grote boxen die geïnstalleerd zijn in de hoeken van de bak. Het is zijn vaste plek vandaag, net zoals dat Paul in de stallen blijft, Riet in de keuken, Lily in het hotel en Quinn op het erf en bij de rivierwoningen. Betty, Daisy, Jess – die afgelopen week begonnen is – en ik zwerven overal tussendoor en zijn op alle onderdelen ingedeeld. Ik vind het leuk, zo krijg je overal wat van mee. Vince vond dit allang prima, die stort zich toch al niet zo graag in allerlei sociale toestanden.

‘Valt het je ook op?’ Jess staat naast de houten boarding, vanwaar je het hele gebeuren in de bak goed kunt overzien.

‘Wat valt me op?’ Ik kijk om me heen.

‘Wat staat er hier voornamelijk te kijken?’ Ze grinnikt.

‘Eh...’ Ik kijk nog eens goed en ineens valt het me op. Langs de boarding – over de gehele lange zijde van de bak – staan vrouwen. Alleen maar vrouwen. Ik moet ook lachen. Een diepe, welgemeende en oprechte lach. Ik begrijp wel waarom ze hier staan, ik begrijp het zelfs héél goed.

Ik leun tegen de houten boarding en adem de geur van de nieuwe binnenbak diep in. Het doet me denken aan de manege van vroeger, maar dan anders. Dit hout is vers. Daardoorheen ruik je de zachte, warme geur van paard. Het licht valt in brede stroken naar binnen door het deels doorzichtige dak en verlicht de duurste bodem ooit. Guus viel bijna flauw toen hij het zag, maar we vonden het allemaal te belangrijk om op te bezuinigen. Vince bleef bescheiden, maar ik weet wat hij denkt en vindt. Alleen maar het beste voor zijn paarden.

In het midden staat hij. Mijn liefde. Hij beweegt niet veel en toch trekt hij alle aandacht naar zich toe. Misschien is het zijn houding. Recht, maar niet gespannen. Het is duidelijk dat hij de leiding heeft, dat hij bepaalt. Dat straalt hij aan alle kanten uit, het lijkt een soort vanzelfsprekende autoriteit. Misschien is het de manier waarop hij praat, met zijn fijne, diepe stemgeluid. Of hoe hij zijn

handen beweegt, of de manier waarop hij contact maakt met Snowflake, of zijn opperste concentratie. Hij weet gewoon wat hij daar staat te doen, als een ware paardenfluisteraar, en de vrouwen vinden dat waarschijnlijk heel aantrekkelijk om naar te kijken. Ik in ieder geval wel.

Snowflake heeft een alerte blik, ze cirkelt in een rustige draf om hem heen. De longeerlijn hangt slap tussen hen in. Vince hoeft nauwelijks iets te doen, een kleine draai van zijn schouder, een verandering in zijn ademhaling zelfs, lijkt al genoeg om Snowflake te laten begrijpen wat hij wil. Ik kan er ook uren naar kijken, vraag me sowieso af hoe hij het doet. Hoe hij die connectie legt. Het is aangeboren, denk ik.

'Je kwijlt,' mompelt Jess droog naast me.

Ik zet mijn ellebogen op de boarding en leg mijn kin op mijn handen. 'Dat mag ik, hij is mijn verloofde.'

'Ik denk dat ze allemaal jaloers op je zijn hier.'

'En terecht.' Ik glimlach en luister naar Vince, die vertelt hoe je vertrouwen opbouwt met je paard door middel van grondwerk.

'Het is raar het dat het opbouwen van een band met je paard vaak wordt vergeten,' legt hij uit. 'Je paard is immers je collega tijdens het werk en dat kan zo af en toe best gevaarlijk zijn in deze contreien. Je moet elkaar vertrouwen en op elkaar kunnen bouwen.'

'Ik wil zijn collega ook wel zijn,' fluistert een vrouw tegen me.

'Hm-mm.' Ik knik beamend. 'Ik ook.'

'Wat een fantastische man,' gaat ze verder. 'Woont hij hier?'

'Ik geloof van wel,' fluister ik.

'Ken je hem?'

'Een beetje.' Ik bestudeer de vrouw naast me, ze is zeker vijftien jaar ouder dan wij en een typische opgedirkte stadsvrouw. Geen idee hoe ze hier terecht is gekomen, maar ik vind de situatie grappig.

'Wát een man,' verzucht ze nogmaals. 'Een echte cowboy, zoals je ze kent uit de films.'

'Zeer zeker.'

Vinces spijkerbroek zit strak om zijn benen, zijn witte shirt is eenvoudig maar sluit precies goed aan op zijn gespierde bovenlijf. Zijn donkerblonde haar valt in

lichte krullen op zijn voorhoofd, net lang genoeg om er rommelig uit te zien, maar op zo'n manier waarvan ik zeker weet dat hij er geen seconde aan gespendeerd heeft vanochtend. Als hij opkijkt, vangen zijn staalblauwe ogen de mijne. Heel kort, maar hij ziet me direct staan in de drukte. Het is ónze connectie, hij voelt dat ik er ben.

'Isabelle, kom je er even bij?' vraagt hij.

Ik hoor de ingehouden stilte van alle dames langs de kant, hun ogen prikken in mijn rug wanneer ik door de bak naar hem toe loop.

Vince stapt naar voren, haalt langzaam de lijn binnen. Snowflake komt zonder enige aarzeling naar hem toe en duwt haar neus zacht tegen zijn borst, alsof er een onzichtbare draad tussen hen loopt.

Dan steekt hij zijn hand uit en pakt die van mij vast. 'Dit is Isabelle, mede-eigenaresse van de Blossom Valley Stables en mijn verloofde. Samen bieden we allerlei leuks voor onze gasten. Denk aan lessen grondwerk, lessen in reining, buitenritten en paardenverzorging.'

'Zeg nog even iets over de eigen verzorgpaarden,' fluister ik.

'O ja, we bieden ook verzorgpaarden tijdens een meerdaags verblijf. Dat betekent dat een gast die minimaal een week verblijft in een van onze accommodaties een vast paard krijgt aangeboden waar de hele week mee gereden kan worden. Dus ben je geïnteresseerd: vraag ons zo meteen vooral naar de mogelijkheden. Mijn zus Daisy...' – Vince wijst naar Daisy, die plots verschijnt en haar hand opsteekt – 'staat daar ook om informatie te geven en foldertjes uit te delen. Dus we hopen jullie gauw te kunnen verwelkomen. Kijk gerust nog even rond. In ditzelfde gebouw vind je trouwens ook de moeder-veulenstallen, waar momenteel ook genoeg veulens staan. Leuk om te zien. Eh, eet en drink wat, dans, geniet en bedankt voor jullie interesse.'

Er klinkt applaus, dat galmt in de binnenbak. Snowflake twijfelt of ze zal schrikken, maar ze voelt de kalmerende hand van Vince op haar hals en besluit rustig te blijven staan.

Vince neemt de headset af en klikt het apparaatje uit. 'En?'

'Geweldig gedaan! Tenminste, het stukje dat ik heb gezien dan. Je hebt ook honderd bewonderaarsters,' gebaar ik. 'En ik stond naast een vrouw die liever

een ritje op jou zou maken dan op een van de paarden. Ze is 'm gepeerd toen je mij de bak in haalde.'

Vince lacht hardop. 'Ja hoor, Dutchie.'

'Geen grap.' Ik grinnik en neem Snowflake van hem over. 'Ze was precies je type.'

'Ik zie aan je kop dat je me loopt te dollen.'

'Misschien kunnen we jou ook verhuren, net als de verzorgpaarden. Als gasten een week of langer boeken, krijgen ze jou om de hele week te verzorgen.'

'Pas op hoor,' bromt hij.

'Ik denk dat het een fantastisch concept is.' Ik glimlach breeduit en knipoog. 'Ik ga Snow aan Paul overdragen en dan kom ik Daisy helpen met het uitdelen van die flyers en het beantwoorden van vragen.'

'Ja, wel snel terugkomen, alsjeblieft.' Vince kijkt een beetje paniekerig naar Daisy, die het houten hek openduwt waardoor Snowflake de bak uit kan, maar waardoor alle hitsige vrouwen ook de bak ín kunnen. 'Ik vind dit hélemaal drieduizend keer niks.'

'Ik doe m'n best.' Ik neem Snowflake mee, draai me nog even om en zwaai plagend naar Vince. Hij redt zich wel.

OceanofPDF.com

13

De dag én avond verlopen fantastisch. Tegen middernacht is er nog een flinke club over en dansen we midden op het erf als een stel idioten – want natuurlijk zijn we straalbezopen – op muziek die nergens naar klinkt, geproduceerd door Quinn, Vince en Paul. Quinn heeft een oude, valse gitaar tevoorschijn getoverd, Vince drumt op een paar pannen en Paul heeft een toetertje.

'Jullie lijken de Jostiband wel!' giert Guus, die bijna omvalt en zichzelf moet vasthouden aan Lily. Aangezien hij het in het Nederlands zegt én ook nog een praat met een zesdubbele tong verstaat niemand hem, behalve ik.

'Wat was dát?' roept Lily, terwijl ze zijn wangen vastpakt en hem een kus geeft, die ergens op zijn oog terechtkomt. 'Was dat Nederlands?'

'Jéúh! Nederland!' grijnst Guus, terwijl hij zijn vuisten de lucht in gooit en doet alsof hij juicht voor het Nederlands elftal. Ik kijk ernaar en moet lachen. Ik denk dat Guus het voetbal enorm mist, aangezien hij erbij staat als een supporter die een goal viert.

'Hier, wil je nog?' James duwt een wrap met pulled chicken in mijn handen. 'Het moet op en volgens mij kun je wel wat gebruiken.'

'Wilde je beweren dat ik sta te tollen op mijn benen, of zoiets?'

'Ah, ik denk dat je een heftig ochtendje gaat krijgen morgen. Verder zeg ik niks.' Met een dikke knipoog gaat hij verder met zijn bord vol wraps. Ik kijk hem na en mis volledig dat de mannen van de Jostiband van het podium zijn gestapt. Vince doemt naast me op.

'Als je hier ineens naast me komt staan omdat je hoopt dat je iets te eten krijgt, dan heb je het mis.' Ik draai mijn rug naar hem toe en neem een hap. Tegelijkertijd slaat hij zijn armen om mijn middel en tilt me op. 'Néé!' gil ik lachend met mijn mond vol kip. 'Van mij!'

‘Ik hoef je eten niet, lekker ding.’ Hij tilt me het erf over, terwijl ik gewoon door eet en ondertussen zwaai naar de rest.

‘Doehoei!’

‘Doehoei!’ doet Quinn me na, op diezelfde hoge toon. ‘Waar gaan jullie eigenlijk naartoe?’

‘Weg hier!’ roept Vince.

‘Gaan we weg?’ vraag ik teleurgesteld.

‘Ja.’

‘Waarnaartoe?’

Hij zet me weer op de grond en we zijn het hotel – zoals we het nu moeten noemen van Guus, in plaats van The Main House – nog niet eens voorbij.

‘Verdomme, meid, je bent zwaar.’

‘Thanks, man.’ Ik prop het laatste stukje wrap mijn mond in en hobbel achter Vince aan, die mijn elleboog vast heeft en me met zich meetrekt ‘Dus, waar gaan we heen?’

‘Mijn huis.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik even tijd met jou alleen wil en voor jouw huis is het teringdruk.’ Hij wijst met zijn duim over zijn schouder. ‘Je hebt zo ongeveer vijftig man praktisch voor je deur staan op het erf. Het was de hele dag aanpoten en constant in interactie zijn. Nu wil ik rust aan m’n kop en met jou zijn.’

‘Dat klinkt sowieso goed. Samen naar jouw huis klinkt ook goed.’

‘Als je recht zou lopen dan komen we er vandaag nog.’ Hij kijkt op zijn horloge. ‘Alhoewel, dat lukt al niet meer. Vandaag duurt nog drie minuten.’

‘Het was een fantastische dag.’

‘Het was een fantastische dag,’ beaamt Vince rustig, terwijl hij me een hand geeft en naast me blijft lopen.

We slaan het bospad in richting zijn cabin. Het bos is donker, maar niet op een manier die me bang maakt. Het is eerder dat alles om ons heen tot rust komt en die stilte is plots overweldigend én heerlijk. De grond dempt onze stappen, alsof we op wolkjes van mos lopen, ook al weet ik dat het gewoon aarde en dennennaalden zijn. Het zal de alcohol wel zijn.

Vince houdt me goed in de gaten. Mijn cowboy uit de film. Zijn hand om de mijne voelt warm in de koelte van de nacht.

'Kijk...' zegt hij dan, turend naar de lucht.

Ik kijk ook omhoog en zie door de open plekken tussen de boomtoppen duizenden sterren. Echt duizenden. De sikkelvormige maan staat laag en geeft net genoeg licht om de contouren van het pad te zien. Soms zie ik hoe de zilveren glans over Vinces gezicht valt en dat geeft me een vreemd, warm gevoel in mijn borst. God, wat hou ik van hem.

'Zo mooi,' fluister ik.

'Eh...'

'Ja, jij ook, maar ik bedoelde eigenlijk de lucht. Beetje vertraging op de lijn. Ik keek al naar jou maar ik bedoelde de lucht. Maar jou ook. Jullie zijn allebei mooi.'

'Laten we het op de lucht houden. Eigenlijk is het trouwens de hemel.'

'Oké, de hemel.' Ik kijk weer. 'Het is bijna nep.'

Hij grinnikt. 'Het is echt.'

'Net zoals toen je vroeg of ik met je wilde trouwen.' Ik kijk dromerig opzij. Tenminste, dat is de bedoeling. Misschien ziet het er eerder slaperig uit. 'Maar het was eigenlijk geen vraag.'

'Nee, klopt. Het was niet echt een vraag.' Het lijkt alsof hij zijn lach inhoudt. 'Moet ik het opnieuw vragen?'

'Dat mag, als je dat leuk vindt.'

'Ja hoor, dat vind ik best leuk.'

'Ben jij niet dronken?'

'Neuh, denk dat het wel meevalt. Jij?'

'Een beetje.'

We wandelen kalmpjes verder, komen dichter bij het einde van het pad en daarmee dichter bij zijn cabin, wat stiekem nog steeds wel een favoriete plek van mij op het terrein is. Zo rustgevend.

'Voel je je oké?' vraagt hij dan.

'Meer.'

'Meer?'

'Meer dan oké.'

Hij glimlacht.

'En ik had eigenlijk je microfoon moeten afpakken en moeten vertellen dat we gaan trouwen. Met kerst. Want al die vrouwen stonden me een partij op je te azen... Niet dat ik jaloers ben, hoor, helemaal niet. Vond het eigenlijk ook wel geinig. Ik hoop dat er dan ook zoveel sterren zijn en dat het net zo'n feest wordt als vandaag. Als we gaan trouwen, bedoel ik. Misschien kunnen we Ilse DeLange weer vragen en de Old Bastards. Dat lijkt me leuk. Jou?'

'Heel leuk.'

'Of HAEVN.'

'Wat is dat?'

'Een Nederlandse band.'

Dan wordt het bos lichter. Niet alleen door de maan, maar ook door de lampjes rondom de cabin van Vince. Hij slaapt heel veel bij mij, maar ook nog weleens hier. Het blijft hier zo mooi, zó mooi.

'Gaan die lampjes nooit uit?'

'Gaat automatisch.'

We komen bij de open plek en daar staat de cabin, precies aan de rand van het meer. Het water weerspiegelt alles: de lampjes, de sterren, zelfs de maan lijkt twee keer zo groot door de weerspiegeling. Op de achtergrond steken de bergkammen met hun eeuwige sneeuw mooi af tegen het donkerblauw van de nacht. Ik blijf even stilstaan, gewoon om het in me op te nemen. De houten cabin, de warme lampjes, de bossen en de bergen.

'Ik vind het... Zullen we hier vaker naartoe gaan?'

'Goed. Als we rust nodig hebben. Het wordt vanaf vandaag een stuk drukker op het erf en dat ga je wel merken op jouw plek.'

'Dat denk ik ook.'

'Ja...' Vince kijkt tevreden voor zich uit. 'Blijft mooi, hè?'

Ik adem diep in en zucht gelukzalig. 'Ja. Heel.'

'Maar toch, jouw huisje is nieuwer. Aan de binnenkant dan.'

'Dat maakt niet uit. Deze plek blijft magisch. Het heeft iets, net zoals... ja, eigenlijk alles hier op het terrein, maar ik vind dit 't meest lijken op de Getaway-cabin.'

‘Klopt. Zelfs in jouw benevelde toestand merk je dat terecht op.’ Vince legt zijn handen op mijn schouders en duwt me zachtjes voor zich uit, richting de twee houten Adirondack-stoelen. ‘Laten we even uitblazen samen.’

‘Ben je moe?’

‘Behoorlijk,’ geeft hij toe.

Ik plof neer. ‘Au, dit zit hard. Heb je kussentjes?’

‘Verwende tuthola.’ Hij lacht. ‘Ja, ik heb kussentjes. Wat wil je drinken?’

‘Whis–’

‘Iets zonder alcohol. De wekker gaat over een krappe vijf uurtjes.’

‘We zetten geen wekker voor morgen.’

‘We hebben dieren, er is áltijd een wekker.’ Hij draait zich om en vist de sleutel uit zijn broekzak. ‘Water? Thee?’

‘Buh.’

‘Thee dus.’

‘Maak je een kampvuurtje?’ Ik wijs naar de cirkel van keien voor de stoelen. Vince ziet het alleen niet, want hij loopt bij me vandaan.

‘Ja hoor!’ roept hij nog.

Ik glimlach en een gelukzalig gevoel trekt door mijn lichaam. Het is een gevoel van welbehagen, van de allergrootste soort tevredenheid. Wát een geweldige dag.

Ik had gedacht dat ik zou indommelen, lekker warm bij het vuur. Met thee, fijne kussens en een dekentje. Maar niets is minder waar. Ik ben alert en wakker, misschien weer een beetje nuchter. Het is zo’n moment waar je niets van wil missen, waar je bij wil blijven, wat je tot in iedere cel wil opslaan voor als je erbij zit zoals Miss Dana en alleen nog je herinneringen hebt. Vince zit naast me ook rustig te genieten van de kalme nacht; ons zwijgen is prettig en voelt veilig. Voor onze stoelen knappert een fijn vuur en tussen ons in staat een lantaarntje, het brengt – naast warmte – gezelligheid. Het is een woord dat ze hier niet echt kennen, maar dat ik ze heb geleerd. ‘Kezellik’, zeggen ze dan altijd. *Cozy* komt het dichtst in de buurt.

‘Isabelle?’

Ik kijk opzij, een beetje gealarmeerd door zijn toon. ‘Ja?’

‘Eh…’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Wat is er?’

‘Soms vergeet ik uit te spreken wat ik… voel, denk ik. Ik ben daar niet zo sterk in en… het waren drukke weken met de bouw en de voorbereidingen voor vandaag, en… we hadden veel zorgen om Dana en dat hebben we natuurlijk nog steeds, en toen kwam Quinns ongeluk er nog tussendoor en jij bent druk met Liv en je dierenbende en toen overleed je moeder en volgens mij hebben we daar nauwelijks aandacht aan besteed en…’ Hij kijkt me wat onbeholpen aan. ‘Wat ik wil vragen is denk ik… ben ik er genoeg voor je geweest?’

‘Hè…’ mompel ik verward. ‘Natuurlijk. Waarom twijfel je daaraan?’

Hij haalt snel zijn schouders op. ‘Omdat we elkaar wat minder intensief zagen, denk ik.’

‘We zien elkaar iedere dag intensief.’

‘Ik bedoel…’ Hij zucht en beweegt zijn handen in de lucht. ‘Het is wat praktischer dan eerst.’

‘Ons contact is wat praktischer?’

‘Ja.’ Hij knikt.

‘En dat vind je niet fijn?’

‘Ik weet het niet.’

‘Waar twijfel je aan?’

‘God, ik heb geen idee. Ik weet niet eens hoe ik het moet uitleggen.’

‘Probeer het, alsjeblieft.’

Hij zucht weer, heel diep, lijkt wat minder rustig dan zojuist. Ik gok dat hij ergens mee zit en niet zo goed weet hoe hij het moet brengen. Ik heb ook niet echt een idee wat hij bedoelt en wil niets invullen, dus ik blijf stil en geef hem de ruimte om zijn gedachten te ordenen.

‘Ik denk…’ Hij bijt op zijn lip en staart vervolgens weer voor zich uit. ‘Kijk, relaties zijn niet mijn ding. Ik heb niet bepaald kennis van zaken of zoiets en nu begrijp ik ergens wel waarom: het maakt me een beetje… ik weet niet wat normaal is, snap je?’

‘Vast wel, ehm, denk ik,’ antwoord ik langzaam. ‘Maar niet helemaal.’

‘Ik hoop gewoon dat je…’ Hij stagneert weer, laat zijn arm gefrustreerd op de leuning van de stoel vallen. ‘Wil je nog steeds met me trouwen?’

‘Eh…’

‘Sorry, gekke vraag, maar ik denk dat ik je gewoon een beetje mis. Dat is het. Het is allemaal zo druk en nou ja, wat ik zeg, wat praktischer en zakelijker en we zijn bezig samen een bedrijf te runnen en ik wil samenblijven. Gewoon écht samenblijven. Met jou. Ik weet niet hoe ik het anders moet verwoorden en het is een chaotische woorden-waterval-shitzooi. Sorry.’

‘Haha,’ grinnik ik. ‘Dat was grappig. Ik begrijp je en ik weet wat je bedoelt. Maar in iedere relatie gaat het zo, het leven gaat ook gewoon door en zeker hier, met alles wat er momenteel gaande is. Je kunt niet constant met z’n tweeën in die bubbel van verliefdheid blijven hangen, dan stagneert de rest van je leven, je werk, alles. Maar geloof me als ik zeg dat jij nog steeds mijn absolute nummer één bent, álles ben jij. Alles. En ja, ik wil nog steeds met je trouwen, ik wil niets liever.’

‘Gelukkig.’ Hij lijkt opgelucht adem te halen. ‘Want in alle eerlijkheid, ik kon niet meer zo goed peilen wat je nou dacht en zo. Je bent minder uitgesproken.’

‘Hm, daar kun je gelijk in hebben.’

‘Jij bent nog altijd mijn voorbeeld als het gaat om sociaal gedrag en relaties en emoties en al die zaken, ik kijk het gewoon bij jou af. En als ik dan het gevoel heb dat je anders doet, dan krijg ik kortsluiting. En doe ik vervolgens ook anders. Denk ik.’

‘Ik snap je.’ Ik pak zijn hand en verstrengel mijn vingers met die van hem. ‘Wat zou jou helpen? Wat kan ik doen om jou daarin meer zekerheid te geven?’

‘Geen idee. Het is míjn probleem, ik denk niet dat jij iets verkeerd doet.’ Hij zucht diep. ‘Behalve leven, feitelijk. Je leeft gewoon.’

‘De tijd gaat gewoon zo snel, maar wat ik wel weet is dat ik me het lekkerst voel als jij bij me bent,’ leg ik uit. ‘Ik voelde me laatst heel verrot, de dag na Quinns ongeluk. Mama was overleden en Guus was alleen maar bezig met het hotel en wilde eigenlijk niet over mama’s dood praten, en tegelijkertijd had ik echt nog wel de schrik in de benen vanwege Quinn en het besef dat het leven letterlijk in een paar seconde klaar kan zijn. Over en uit. Een ongeluk zit in zo’n klein hoekje, en op een terrein als dit al helemaal. Het besef sloeg in als een bom.

Jij was er niet, want je was op pad met Quinn en dat móést ook op dat moment, dat was goed, maar ik voelde me toen ook onzeker en... niet mezelf. Ik had jou toen nodig, jouw aanwezigheid, maar dat kon niet en dat wist ik rationeel gezien wel, maar ja. Iedereen heeft die wankele momenten, dat je het even niet weet. Gevoelsmatig.'

'Ja? Heb jij dat ook?'

'Ik heb dat ook,' bevestig ik.

'Maar twijfelde je toen aan mij? Omdat ik er niet was?'

'Ik twijfel nooit aan jou, nooit.'

'Ook niet doen, ik heb nog nooit gevoeld wat ik voel voor jou. Ik wil er niet eens aan denken wat er gebeurt als ik jou zou kwijtraken. Waarschijnlijk houdt alles dan voor me op.'

'Zelfde voor mij.'

'Dus je bent nog wel zeker van mij?'

'Meer dan. Jij van mij?'

'Pff...' Hij maakt een wegwerpgebaar. 'Bell, jezus. Ik weet heel veel zeker in mijn leven, heb alles op een rij en heb exact voor ogen waar ik heen moet. Maar dit...' Hij schudt subtiel zijn hoofd en staart naar de lucht. 'Jij bent en blijft ongrijpbaar voor me. Misschien niet jij als persoon, maar wat het is tussen ons. Tegelijkertijd is het alles wat ik wil, wat ik nodig heb. Jij brengt me zóveel, je hebt geen idee.'

'Maar...'

'Het is een complex ding voor me.'

'Voor iedereen, schat.' Ik leg mijn hand op zijn bovenbeen. 'Liefde is complex. Onnavolgbaar, lastig in te schatten, totaal niet feitelijk of rationeel. Maar dat maakt het ook heel mooi.'

'Hm-mm,' knikt hij, niet overtuigd.

'We zullen ons allebei moeten overgeven, anders gaat het niet lukken. Dan blijven we twee muren. Twee standbeelden.'

'Iets van steen, in ieder geval.'

'Ja, iets van steen.' Mijn adem begint wolkjes te maken in de lucht, het wordt steeds frisser. 'Maar ik weet dat wij dit samen kunnen, de liefde is groot.'

‘Misschien te groot.’ Hij kijkt opzij, het vuur schildert warme tinten over zijn toch al prachtige gezicht. ‘Want ik weet soms niet wat ik ermee moet.’

Ik lach zacht, het is een diepe, liefdevolle lach. ‘Laat het maar gebeuren, ik heb hetzelfde. We zijn veilig bij elkaar, toch?’

‘Zeer zeker.’ Hij legt zijn hand op die van mij. ‘Heel veilig.’

‘En we gaan nog steeds trouwen.’

‘Ik ben nog niet eens voor je op één knie gegaan,’ mompelt hij beschaamd.

‘Wat houdt je tegen?’ Ik moet me inhouden om niet op m’n stoel te gaan zitten wiebelen. De kriebels die door mijn buik schieten zijn bizar. Vince grinnikt en staat op, om vervolgens op één knie voor mijn stoel weer neer te komen.

‘Ehm...’ Hij schraapt zijn keel en moet kort lachen, waardoor ik ook moet lachen. ‘Ik zou nu een ring moeten hebben, sorry, die heb ik nog steeds niet. Zullen we die binnenkort even gaan uitzoeken?’

‘Oké,’ antwoord ik zacht.

‘Oké.’ Hij knikt en reikt naar mijn hand. ‘Maar eh, ik ga je nu iets vertellen. Niet doorvertellen.’ Hij knipoogt.

‘Zal ik niet doen,’ reageer ik met een knipoog terug.

‘Er was eens een man,’ begint hij twijfelend, en toch serieuzer dan ik dacht, ‘die dacht alles te weten. Die ook dacht dat hij zijn leven prima op orde had. Alles uitgestippeld, de paden recht en saai, zonder afleidingen en kleur.’

Hij heeft mijn beide handen vast en denkt soms na tijdens het praten. Ik luister geboeid naar zijn fijne, lage stem.

‘Hij dacht dat dat het beste voor hem was, emoties waren niets voor hem. Hij hield zijn hart het liefst gesloten, want het was ooit gebroken, nog voor hij überhaupt wist wat liefhebben was. Hij was zo beschadigd dat hij dacht dat hij gewoonweg kapot was, niet meer te repareren, en alles wat liefde of warmte zou kunnen brengen, zou zijn hart opnieuw kunnen breken, dus hij weigerde iedere vorm van affectie en liet niets of niemand toe.’

Ik moet even slikken en knijp zacht in zijn handen. Het is muisstil en buiten het knetteren van het vuur is de nacht vrij van geluid. Ik focus me volledig op de schitterende en kwetsbare man voor me, die overduidelijk opnieuw de diepere

connectie zoekt. En hij heeft gelijk, ik wil dat ook. Ik had het zonder te beseffen net zo nodig als hij.

'En toen stond zij ineens voor z'n neus. De vrouw die alles zou veranderen voor hem. De mooiste, vanbinnen en vanbuiten. Ze zag hem, direct. Ze liet hem voelen wat hij nooit eerder gevoeld had. Ze leerde hem kijken naar zichzelf. Ze was zo lief, zó lief. Zo standvastig en sterk en licht tegelijk, ze was het beste wat hem ooit was overkomen. Slim, bijdehand, heel wijs, en niet alleen qua kennis, maar ook over levenszaken en moeilijke gevoelens, ze wist alles en hielp hem overal waar ze kon, vaak zonder het te merken of het bewust te doen. En ondanks dat het soms zwaar was voor haar en ze op alle gebieden flink uitgedaagd werd, bleef ze overeind en bleef ze altijd in contact met iedereen. Haar veerkracht was jaloersmakend, haar vergevingsgezindheid buitengewoon. En met haar warmte liet ze iedereen thuiskomen. Bij háár kwam híj thuis. Eindelijk.' Hij kijkt me aan. 'Hé, niet huilen.'

'Sorry.' Ik veeg snel mijn tranen weg.

'Gaat het?'

'Ja. Ik had deze woorden gewoon niet verwacht.'

'O, wat dan?'

Ik haal mijn schouders op en glimlach door mijn tranen heen. 'Je bent een man.'

'Eh, ja.' Hij kijkt me suffig aan. 'Dat klopt.'

'Maar goed. Ga door.'

'Oké.' Hij grinnikt kort. 'Nu ben ik uit mijn romantische moment.'

'Ga er weer in, please.'

'Even focussen.' Hij drukt zijn ogen dicht en doet alsof hij even tot zichzelf moet komen, maar het is puur toneel en het laat me lachen.

'Goed. Daar gaan we weer.' Hij opent zijn ogen en gaat iets verzitten. 'Fuck, m'n knie. Wat een kuthouding eigenlijk.'

'Daar is de man.'

'Neehee!'

'Je romantische focus!'

'Juist. Hier is-ie... Lieve Isabelle, je bent niet voor niets op mijn pad gekomen. Ik geloof met heel mijn hart dat je de ware voor me bent. Dus hier, onder de

sterren van Silverlake, stel ik je nu écht de vraag: wil je alsjeblieft met me trouwen?'

Ik moet inmiddels heel hard lachen vanwege de laatste minuut van dit tweede soort aanzoek, maar mijn antwoord zal nooit veranderen. Het zal altijd *ja* blijven, altijd.

'Ja, mijn ware,' antwoord ik dus. 'Voor altijd en eeuwig, ja.'

OceanofPDF.com

14

We zijn de drukte van de opening net voorbij en allemaal ontzettend toe aan rust, maar er staat nog iets heel belangrijks op het programma dit weekend. Vince en ik gaan namelijk de wens van Miss Dana inwilligen: een laatste keer naar de Getaway-cabin. Dat wordt op alle mogelijke manieren een uitdaging, aangezien ze negentig procent van de tijd verschrikkelijk wazig is en alleen nog maar puur lijfelijk aanwezig is. Het is overduidelijk dat de tumor nu zoveel ruimte heeft ingenomen dat de allerlaatste fase is aangebroken. Gelukkig gaat Regina mee voor het toedienen van allerlei medicatie en de palliatieve zorg die Miss Dana nu nodig heeft. Ze eet en drinkt nauwelijks en zit maar voor zich uit te staren, wat ik erg moeilijk vind om te zien. Ze was zo fit, zo energiek, zo bijdehand, haar geest was altijd zó scherp. Rottige klotetumor.

'Klaar?' vraagt Paul, die samen met Quinn zal proberen Miss Dana en Regina zo ver mogelijk te brengen in de Dodge van de ranch. Daarachter rijden Guus en Lily in het golfkarretje, dat hen daarna zal meenemen op het laatste stukje waar de auto niet meer kan komen. Vince en ik rijden te paard voor de auto en het golfkarretje uit om de conditie van de paden te bepalen; we willen natuurlijk niet dat de ze vast komen te zitten in een van de vele modderige stukken.

'Aye,' antwoordt Vince.

We zwaaien naar de achterblijvers, die Miss Dana allemaal veel plezier zijn komen wensen. Soort van veel plezier dan, het lijkt verdacht veel op écht uitzwaaien en dat bezorgt me een brok in mijn keel. Ook Mia en Chad staan erbij, Harriet, Jess en Bridget, Betty, Riet, Daisy, Poppy en Rosie. Jess en de meiden zijn overigens al aan het werk in het hotel en ik begreep dat Poppy en Rosie wellicht samen de laatste rivierwoning gaan delen, wat de Campbell-clan bijna compleet maakt op de ranch.

Wanneer ik nog een keer omkijk zie ik dat Mia haar handen voor haar gezicht vouwt en Chad haar troost. Voelen ze iets aan? Verwachten ze dat Miss Dana niet mee terugkomt?

'Dag zuster, gedraag je! Ouwe zuipschuit!' roept Bridget nog, waardoor ik hardop moet lachen. Het neemt de zwaarte van het moment gelukkig weg.

We rijden een andere route, niet langs de oever van de rivier. Dan zou de auto direct al niet kunnen volgen. Ondanks dat mijn hart de complexe taak die voor ons ligt echt wel voelt, voel ik ook dankbaarheid dat we dit mogen doen. Dat ik mee mocht om deze laatste wens van Miss Dana in te willigen. Het voelt ook gek, want waarom ík? Er zijn zoveel mensen hier die een historie hebben met Miss Dana, maar ze vroeg specifiek naar Vince en mij.

Ik kijk om en steek vragend mijn duim op naar de Dodge achter ons. Quinn antwoordt met een duimpje terug.

'Gaat het goed?' Vince kijkt ook even om.

'Ja.'

Hij zucht diep en reikt met zijn hand naar de mijne. We rijden naast elkaar op een breder pad, ik neem zijn hand aan.

'Hoe gaat het met je?' vraagt Vince dan.

'Hè?'

Hij glimlacht. 'Moeilijke vraag?'

'Eh, onverwachts misschien. Het gaat... oké, denk ik.'

Sinds ons gesprek onder de sterren hebben we afgesproken elkaar vaker te vragen hoe het gaat, gewoon even inchecken. Even een arm om elkaar heen, elkaar aankijken, de liefde voelen. Niets gehaasts, gewoon elkaars aanstaande zijn. We zijn meer dan zakenpartners en eigenaren van de Stables. Nu hij het doet – tijdens een moment dat ik ingewikkeld vind – is het antwoord ook ingewikkelder dan ik hem wil laten geloven. 'Oké' dekt de lading niet, ik voel zoveel meer dan 'oké', maar ik weet niet of ik het onder woorden kan brengen. Het gaat best diep.

'Hoe vind je het om dit te doen?'

Ik adem de frisse berglucht in en kijk om me heen voor ik antwoord geef. De bomen ruiken sterker nu, alsof hun geur ook meegaat met de verandering van het seizoen. De herfstkleuren zijn zo intens, bijna onwerkelijk mooi. Ik begrijp Miss Dana volledig, met haar liefde voor de Indian Summer. Dit is het enige seizoen dat ik nog moest meemaken in Canada, de herfst, en ik gok dat het per nú ook mijn favoriete seizoen is. Ik zou willen dat Liv snel kon komen om het ook te zien, zo mooi.

De zon schijnt voorzichtig tussen de bladeren door en ik ben blij dat we naar de Getaway-cabin gaan nu de herfst net begint. Het licht is anders: zachter, minder fel dan in de zomer. Het glijdt over de stammen en laat alles er rustiger uitzien. Toen we net langs de Bow reden, durfde ik te zweren dat die zelfs minder wild en woest stroomde dan toen Quinn erin viel. De lucht is fris, net koel genoeg om te voelen dat de zomer écht voorbij is. Doe mij deze temperaturen maar, in plaats van de hitte die we hadden in de zomer.

Terwijl Phoenix rustig doorstapt, zie ik hoe de eerste gele espenblaadjes over het pad dwarrelen. Het bos verandert zichtbaar, elke paar meter een andere schakering goud, bruin en rood. We rijden tussen hoge sparren door, die recht omhoog lijken te wijzen naar een strakblauwe lucht. De sparren blijven áltijd donkergroen, wat ook prachtig is. Steady, in een omgeving die per seizoen compleet verandert. Vince is een spar, bedenk ik me. Qua voorkomen dan, zeker naar anderen. Maar diep in zijn hart verandert zijn kleur met regelmaat. Vince heeft zoveel kleuren, zoveel gezichten. Zou ik ze inmiddels allemaal al kennen? Vast niet.

Naast me hoor ik Snowflake tevreden briesen, die weet heel goed waar we naartoe gaan. De paarden vinden dit geweldig. Ik hoef ook niet eens opzij te kijken om te weten dat Vince ook genietend om zich heen zit te kijken; hij doet dat altijd als we buiten rijden. En toch draai ik mijn hoofd. Natuurlijk. Hij zit zoals altijd ontspannen in het zadel, alsof deze hele Canadese wildernis een verlengstuk van hem is geworden. Ik zou hem nergens anders kunnen plaatsen dan hier. Vince in een stad? Nee. Nee! Hij zou er doodongelukkig worden. Ik zie hem al in mijn oude straat, de Megenstraat in Arnhem. Prachtig buurtje – voor ons Nederlanders – maar Vince zou zichzelf iedere avond in slaap huilen. Of zuipen. Hij zou zich gevangen voelen, claustrofobisch worden op dag één.

Hij merkt dat ik naar hem kijk en glimlacht even. Zo'n kleine trek rond zijn mondhoeken, maar ik voel hem tot in mijn ribbenkast.

'Gaat alles goed, Dutchie?' vraagt hij zacht, bijna fluisterend, alsof hij de rust niet wil verstoren.

Ik knik. 'Ik probeer gewoon alles op te slaan voor later. Iedere rit is weer zo mooi, ieder seizoen is anders. Het blijft nieuw voor me.'

'Voor later,' herhaalt hij, en zijn ogen hebben die warme glans waarvan ik nog steeds niet helemaal besef dat die voor mij bestemd is.

Het woord 'verloofd' voelt ook nog steeds nieuw. Zacht. Onwennig op de best mogelijke manier. Soms raak ik mijn ringvinger even aan, precies op het plekje waar straks een ring zal zitten, en dan vraag ik me af hoe een mens zoveel tegelijk kan voelen zonder uit elkaar te barsten. Liefde, rust, het diepe besef dat het leven dat we samen gaan bouwen iets is wat ik nooit had durven dromen, en ook nog eens in een land dat altijd al ergens in mijn hart heeft gewoond. Ik denk aan een van mijn favoriete nummers van HAEVN, 'Where The Heart Is'. Het moge overduidelijk zijn dat mijn hart hier hoort, bij Vince, op deze ranch. Het klopt. Zijn nieuwe aanzoek en het gesprek dat we hadden brachten nog meer liefde en rust, nog meer veiligheid, begrip. Soms moeten we even uitzoomen, begrijp ik nu. Zelfs hier moet je uit de haast van alledag stappen om weer in connectie te treden met de mensen om je heen. Om hen te zien en lief te hebben. Vinces onervaren kijk op relaties en de liefde leerde me dat. Hij was de connectie kwijt, terwijl ik dacht dat het normaal was. Dat het erbij hoorde. Verliefdheid gaat op een gegeven moment ook mee in de snelheid van het leven, dat gebeurt nou eenmaal. Ik dacht dat mijn ervaring in de liefde waarheid was, ik nam het aan als een feit. Bracht het naar hem als een feit. Maar is dat echt zo, dat verliefdheid op de achtergrond raakt wanneer je verdergaat met al het andere? Of maken we gewoon minder tijd om elkaar te zien? Om elkaar te blijven ontdekken? Om de schoonheid te blijven zien in elkaars karakter? Om dromen te bespreken en gevoelens te delen?

'Voor wanneer we oud en grijs zijn en op het bankje op de veranda zitten,' ga ik verder.

'Dat vind ik een mooi vooruitzicht.' Hij glimlacht tevreden.

'Ik ook.'

De Rocky Mountains liggen half verscholen achter een rij bomen. Grote, grijze wanden die in de verte blauw uitlopen. Er ligt nu al een dunne strook sneeuw op sommige toppen, een belofte van de winter die eraan komt. Stiekem kriebelt het in mijn binnenste, want de winter wordt het seizoen waarin we gaan trouwen.

'Ik blijf hier ook van genieten,' zegt Vince dan, en hij kijkt om zich heen alsof hij de omgeving zelf ook herontdekt. 'Zeker samen met jou. Nieuwe ogen... het verandert mijn perspectief ook. Het maakt me opnieuw dankbaar.'

Wat ik heb met relaties en liefde, heeft hij met de omgeving hier. We bekijken het nu anders, door de ogen van iemand voor wie alles nieuw is. Het brengt mooie inzichten, het brengt dankbaarheid.

We rijden verder en het bos opent zich ineens naar een kleine open plek. Zonlicht valt er precies tussen de stammen door. De paarden stappen tevreden over het zandpad, hun oren geïnteresseerd naar voren gespitst.

Vince draait zich om in het zadel. 'Gaat alles nog goed?' roept hij.

'Ja!' hoor ik Quinn antwoorden.

'Ja!' klinkt Guus' stem daar weer achteraan.

Vince draait terug. 'Heeft hij het nog weleens met je gehad over jullie moeder?'

Ik voel dat het wat met me doet, die vraag, en ik weet niet wat het is. Teleurstelling misschien, onbegrip.

'Nee,' antwoord ik. 'Nooit.'

'Wat vind je daarvan?'

'We hebben nooit echt tijd om met elkaar te praten en het lijkt alsof hij die behoefte ook niet heeft. Ik weet dat het hem niets boeit. Maar hij is altijd wat praktischer ingesteld, al lijkt het hier wel wat verergerd.'

'Jou boeit het wel, toch?'

'Ja, nou ja. Ik denk meer dan ik zou willen.'

'Hm.' Hij denkt na. 'Jullie moeten ook weer eens goed met elkaar in gesprek.'

'Ja, daar heb je gelijk in. Ik spreek hem bijna niet meer écht. Snap je?'

'Ja, ik herken dat en snap het. Er zijn altijd mensen bij en de ranch slokt je op, het hotel slokt hém op. Al je aandacht en je tijd. En het kan best zijn dat het hem

allemaal niets doet, hè, maar bij jou zit er wél wat. Hij kan op z'n minst naar je luisteren. Je bent z'n zusje.'

'Nog steeds, ja.'

Ik zucht diep en draai me ook even om. We zijn een heel langzame karavaan en de rit duurt uren op deze manier, maar we komen vanzelf bij de Getaway-cabin. En ondanks dat het draait om Miss Dana en dat heus niet makkelijk zal zijn, doet het me ook goed om daar weer te komen met Vince. Het voelt toch een ieniemienie beetje als onze plek, sinds hij daar zijn aanzoek deed.

'Het is dubbel, hè, dit bezoekje?' raadt hij mijn gedachten.

'Dat bedacht ik me net, ja.'

Hij knikt en reikt weer naar mijn hand. 'We maken er wat moois van. Beloofd.'

Vince krijgt geen ongelijk. De omgeving van de cabin is in de herfst bijna onwerkelijk mooi. Soms vraag ik me af hoe één plek zóveel schoonheid kan bevatten. Al die kleuren, dat karakter, die stille charme die rechtstreeks onder mijn huid kruipt. Het overweldigt me telkens opnieuw, alsof mijn ogen te klein zijn om alles te vangen, alsof ik een groothoeklens nodig heb. Deze grootsheid ís Canada, het laat zich niet vangen in woorden. Het is geen beeld, maar een gevoel. Een manier van zíjn, van ademen, van volledig leven. Niet vanaf een afstand kijken naar een machtige achtbaan, maar vastgespen en meegesleurd worden. Niet een Formule 1-race volgen op een scherm, maar zelf die motor voelen brullen. Niet staren naar besneeuwde bergtoppen, maar ervan af stormen op je ski's. Hier weer staan – aan de rand van het meer, met al mijn zintuigen op scherp – geeft me opnieuw kippenvel. Hier vroeg hij me ten huwelijk, precíés hier, en daarmee zal het altijd een bijzondere plek zijn voor me.

'Het blijft genieten.' Hij komt naast me staan, kijkt uit over het meer.

'Dat is een understatement.'

'Hier bedacht je mooie dingen, de vorige keer.'

Ik denk aan de vorige keer dat we het weekend doorbrachten in de Getaway-cabin. Het waren fantastische dagen, op alle mogelijke fronten. We waren

creatief, bedachten zoveel dingen voor de toekomst. *Iets van een retraite schoot me te binnen, iets niet-zweverigs. Gewoon... tijd. Geef mensen tijd. Tijd en rust en ruimte. Letterlijk. Terug naar de basis, zonder poespas, zonder dingen moeten. Misschien met wat goede gesprekken, ik weet het niet. Het is nog maar een idee*.

'We moeten ze nog ten uitvoer brengen.'

'Alles op z'n tijd.' Hij steekt zijn handen in zijn zakken. 'Maar ik denk er vaak aan. We moeten het niet vergeten, het waren goede plannen.'

'Waar is Miss Dana?'

'Ze slaapt even, Regina is erbij.'

'Regina keek haar ogen uit.' Ik denk met een glimlach terug aan het moment dat we aankwamen. 'Ze zei dat ze nog nooit zoiets had gezien.'

Vince knikt even en haalt simpel zijn schouders op. 'Ach, het is wat je gewend bent. Voor mij is dit hartstikke normaal.'

'Kletser.'

Hij grinnikt. 'Wat zullen we doen met eten?'

'Wat doet het weer?' Ik kijk omhoog en frons verontrust mijn wenkbrauwen. 'Oei, die waren me nog niet opgevallen,' mompel ik, wijzend naar de donkergrijze wolken die van achter ons aan komen drijven.

'Hm-mm. We krijgen echte herfst, het gaat zo knetterhard regenen.'

'Geen barbecue dus, zoals in de zomer,' constateer ik sip. 'Ergens hoopte ik daarop, het was zo leuk.'

'Misschien morgen.' Vince pakt zacht mijn elleboog vast. 'Kom, het begint al.'

'Ik voel het.'

We lopen naar binnen, waar Miss Dana ligt te dutten op de bank. Regina leest een boek aan de keukentafel. Ze kijkt op.

'Als ze zo wakker wordt, zetten we haar in een fijne stoel op de veranda. Regen of niet, dat vindt ze prachtig. Ze zal er niet nat worden.'

'Ze hield altijd van de regen.' Vince knielt voor de haard en begint er houtblokken in te zetten. 'Van de seizoenen.'

'Ik heb in Mexico gewoond, heel even,' vertelt Regina. 'Voor het werk van mijn ex-man. Iedere dag zon, altijd. Ie-de-re dag. Ik heb er bijna een hekel aan zon aan overgehouden.'

‘De afwisseling is fijn.’ Ik zet de fluitketel op het fornuis en plof in de fauteuil bij de haard. ‘En hier heb je alles.’

Vince maakt het vuur aan, Regina en ik kijken zwijgend toe.

‘Wat denk je, Regina?’ vraagt hij dan zacht. ‘Is het einde nabij?’

Ik kijk naar Regina, die zucht en haar lippen kort op elkaar drukt.

‘Ik vermoed van wel,’ zegt ze zacht.

‘Heel nabij?’ vervolgt hij, nauwelijks hoorbaar. Zijn blik gericht op de oude, kleine vrouw op de bank. Ze lijkt nog kleiner, nog breekbaarder.

‘Ja…’ Regina volgt zijn blik, haar ogen vol medelijden. ‘Nu kunnen we alleen hopen dat we erbij zijn.’

OceanofPDF.com

15

Miss Dana wordt de hele middag niet meer wakker en dus kunnen we haar niet op de veranda zetten om naar de stortregen te kijken. 's Nachts waken Vince en Regina om de beurt. Vince wilde dat ik zou blijven slapen, maar uiteraard lukte dat niet. Dus ik luisterde naar de regen die tegen het dak van de cabin sloeg en wentelde me in de zachte dekens. Uiteindelijk las ik de eerste hoofdstukken in een boek dat ik vond in de lade van het nachtkastje, een roman over de kunst van het simpele leven. Het greep me aan vanaf de eerste zin, wellicht omdat ik sinds de emigratie probeer zo te leven. Tevreden zijn met weinig, je geluk halen uit de mensen om je heen en de natuur, en goede gezondheid zien als de hoogst haalbare vorm van luxe. Natuurlijk lukt dat makkelijker hier, op onze schitterende ranch, dan in Nederland, in de ratrace van alledag. Natuurlijk helpt het dat we geen geldzorgen hebben en dat we hier een nieuwe, fijne familie kregen.

De volgende ochtend is Miss Dana wél wakker, en best goed ook nog. Vince besluit haar naar de stoel bij het water te dragen. Harry's plek. Ik volg met kussens en dekens om de houten stoel – niet de meest comfortabele stoel die er bestaat – een beetje zacht te maken voor haar. Uiteindelijk zit ze best prima en we merken dat ze daadwerkelijk weet wat ze ziet. Ze weet ook waar ze zit, kijkt redelijk helder en nieuwsgierig om zich heen en geniet.

De lucht is fris en droog met een zonnetje, boven het meer hangt een rustige stilte. De bergen staan in volle kleur om ons heen, warm goud en rood tussen de donkere naaldbomen. Het water ligt bijna helemaal stil en weerspiegelt alle kleurenpracht, waardoor het uitzicht in feite dubbel wordt weergegeven. Het is een sprookje, een magisch sprookje, en waarschijnlijk precíés de reden waarom Miss Dana hiernaartoe wilde.

‘Harry’s stoel,’ zegt ze, haar stem lang niet meer wat-ie ooit was. Ik weet nog, toen we hier aankwamen, dat ze iemand op tientallen meters afstand kon corrigeren zonder ook maar een spoortje inspanning. Dat krachtige bereik, die onverzettelijkheid... nu is het allemaal weggeëbd en dat is pijnlijk. De aftakeling is pijnlijk. Toch is het goed om haar op deze manier te zien, zittend op de plek die zo belangrijk was voor haar geliefde echtgenoot.

‘Dat klopt.’ Vince knielt naast haar neer. ‘Weet je nog hoe hij hier uren kon zitten?’

‘Och ja, uren,’ fluistert ze, al zal het niet de bedoeling zijn om te fluisteren. ‘Altijd plannen.’

‘Isabelle had de vorige keer dat we hier waren ook zoveel mooie plannen op deze plek.’

‘Een plek om inspiratie op te doen.’ Ze draait haar hoofd iets opzij en kijkt hem aan, observerend, onderzoekend en met een opmerkelijke scherpte. Alsof ze dwars door zijn huid tot zijn hart kan kijken. ‘Nu is de beurt aan jou, Vince Campbell.’

Ik zie hem slikken. Een klein, kwetsbaar moment.

‘Jij kunt het. Harry wist dat al heel lang.’

‘Ik doe mijn best,’ antwoordt hij bescheiden en nederig. ‘Iedere dag.’

‘En onthoud goed...’ Haar hand reikt naar die van hem. ‘Altijd met een warm hart en een koud hoofd. Niet met een koud hart en een warm hoofd.’

De wijsheid van die zin treft me recht in mijn borst. Zo eenvoudig. Zo waar. En zó Vince. Hij kan best een heethoofd zijn, ze kent hem zo goed. Het ontroert me.

‘Ik ben niet bij de bruiloft, denk ik,’ fluistert ze. Haar stem klinkt droevig, maar haar ogen verraden iets anders. Trots, vertrouwen. ‘Maar dat geeft niet. Mijn tijd is eerder gekomen dan ik had gehoopt, maar de liefde blijft groot. En ik heb zoveel vertrouwen in jullie.’ Ze reikt naar mij. Ik haast me naar haar toe en ga naast Vince op mijn knieën zitten. Mijn kleine hand omsluit haar broze vingers bijna helemaal. In die van Vince verdwijnt haar hand volledig. ‘Miss Dana, ik wil u bedanken voor alles,’ zeg ik zacht, voelend dat de emotie me zo overneemt. ‘U hebt zoveel voor ons gedaan, zoveel voor ons betekend. Dank u wel.’

‘Liefje, Grace vond jou niet voor niets.’ Ze probeert te glimlachen. ‘Jij hoort hier, dit is jouw thuis, jouw lotsbestemming. Grace haalde jou naar Silverlake. Jij moest het zijn. Jíj.’

‘Dat klopt.’ Ik knik.

‘Ook om bij hem te zijn.’ Ze kijkt naar Vince. ‘Om de ranch samen over te nemen. Jullie ku–’ Ze zucht diep, lijkt vermoeid. ‘Jullie kunnen dit. Samen.’

‘Dat kunnen we,’ reageert Vince met een overslaande stem.

‘U kunt erop vertrouwen dat we jullie levenswerk zullen voortzetten.’ Ik haal zacht mijn neus op. ‘We doen er alles aan om het authentiek te houden, precies zoals Sir Harry en u het wilden.’

‘Dat weet ik. Jij begrijpt het. Jij draagt… Gracie…’ Ze is moeilijk te verstaan, praat heel zacht en langzaam, maar… noemde ze me nou Gracie? Of hoorde ik het verkeerd? Wat zei ze, ‘jij draagt Gracie’? Vince reageert niet, dus ik zal het wel fout begrepen hebben. Ze valt ook bijna in slaap, maar weet dan nog een laatste glimlach te produceren.

‘Jongen…’ fluistert ze richting Vince.

‘Ja?’ reageert hij hoopvol.

‘Hij heeft hem aangepakt, hoor, hij deed het.’

Vince is ineens alert. ‘Wat? Wie deed wat?’

‘Ha-Harry,’ stamelt ze.

‘Wat deed Harry?’ dringt Vince voorzichtig aan. Ze sluit haar ogen. ‘Dana? Wat deed Harry?’

‘Het was geen –’

Vince kijkt me fronsend aan, gespannen. Aan alles is te merken dat hij acuut wakker is en absoluut wil dat Miss Dana haar zin afmaakt.

‘Het was geen…?’ moedigt hij haar aan. ‘Dana? Het was geen?’

‘Bus…’ zucht ze dan.

‘Het was geen bus?’ herhaalt Vince in de war, maar dan zie ik het kwartje vallen. Het inzicht raakt hem als een mokerslag. ‘Het was geen bus?’ stoot hij vol ongeloof uit.

‘Harry hield van jou als… als een…’ Ze opent haar ogen nog heel even. ‘Als een zoon. Hij heeft Bowen gestraft als een va–’

‘Dana…’ fluistert Vince. ‘Alsjeblieft…’

‘Als een vader,’ prevelt ze. En dan valt ze in slaap.

Vince is het uur daarna niet aanspreekbaar. Hij is compleet, maar dan ook compleet over de rooie en in zichzelf gekeerd. Miss Dana zit nog steeds rustig in de stoel te slapen – wat Regina en ik zo ongeveer iedere drie minuten controleren – maar Vince is zichzelf aan het uitleven op een stapel brandhout, dat blijkbaar in duizenden stukjes gehakt moet worden. Hij ramt erop los met de bijl alsof zijn leven ervan afhangt en de klappen echoën tussen de bergen.

‘Die is echt de weg kwijt,’ mompelt Regina. ‘Wat zei hij net tegen jou?’

‘Ik vroeg of ik hem even met rust moest laten, en hij antwoordde met: hm-mm.’

‘Ah, duidelijk.’ Ze loopt naar het fornuis. ‘Thee dan maar?’

‘Lekker. Het blijft wel droog, hè? Voordat we hier niet in de gaten hebben dat Dana in de regen zit.’

‘Nee, vandaag blijft het droog. Al wil ik voorstellen dat Vince haar zo wel in bed legt. Ze kan niet uren in die stoel blijven zitten, daar gaat ze last van krijgen.’ Ze hangt een theezakje in mijn mok. ‘Maar het is schitterend hier, ze zit op een fantastisch plekje.’

‘Harry zat daar altijd, vertelde Vince me de vorige keer dat we hier waren.’ We lopen naar buiten en kijken naar het meer vanaf de veranda. ‘De eerste keer dat we hier kwamen lag er overal sneeuw, het leek wel een wintersportchalet. Daarna was het hoogzomer, bloedheet. We hebben naakt gezwommen en gebarbecued. Geweldig.’

‘Het is echt een vakantiehuis.’ Regina zet haar mok op tafel en loopt via het trapje de veranda af. ‘Ik check haar weer even.’

‘Oké.’

Ik nip rustig van mijn thee en laat nogmaals tot me doordringen wat Miss Dana eigenlijk vertelde daarstraks. Het was geen bus, Harry heeft trainer Bowen gestraft als een vader. Ik heb Vince er niet meer over gesproken want daar kwam geen normaal woord meer uit, maar ik kan me herinneren dat hij erover vertelde. ‘*Ik begreep dat hij is overreden door een bus in Calgary tijdens een trainingskamp*.’

Zou Sir Harry dat gedaan hebben? Zou hij hem hebben opgezocht en omver hebben gereden? Zou hij het expres hebben gedaan? Zou het daarmee in feite... moord zijn? Zou hij die vieze mafklapper gedood hebben toen hij erachter kwam wat hij Vince járen had aangedaan? Poh, als dat echt zo zou zijn, dan begrijp ik waarom Vince zich nu als een malle staat uit te leven met die bijl. Als Sir Harry en Miss Dana de enige zijn die hiervan hebben geweten, dan gaat hij nooit volledige antwoorden krijgen. Dan moet hij het doen met deze paar zinnetjes, uitgesproken door een half-slapende, negentigjarige dame met een hersentumor ter grootte van een tennisbal. Het haalde alles overhoop bij hem, ik zág het gebeuren. Hoe hij kortsluiting kreeg, hoe de vragen zich opstapelden in zijn hoofd. Vragen waar hij waarschijnlijk geen antwoord op gaat krijgen.

Ik volg Regina, die voor Miss Dana hurkt en haar bekijkt, zoals we de hele tijd doen. Kijken of ze nog ademt, of haar borstkas nog op en neer gaat. Luisteren of ze die kleine, zachte snurkgeluidjes nog maakt. Ik observeerde Regina steeds wanneer ze daar zat en de check deed, snel en vaardig, met een professionele blik, maar nu is het anders. Nu pakt ze Dana's pols, legt ze haar vingers in de hals van de oude vrouw. De schrik slaat me om het hart, een beklemmend gevoel overvalt me. Ik zet mijn thee weg en ren het trapje af, het gras over, het kleine strandje over en weer het stukje gras richting de boom waar de stoel staat. Het lijkt eeuwig te duren en op de een of andere manier komen alle details van dat kleine stukje sprinten binnen als granaatinslagen. Mijn rennende voetstappen bonken als paukenslagen en het bloed pulseert door mijn aderen. Is dat schrik? Is het angst? Ik heb geen idee, maar ik raak er buiten adem van.

'Is het zover?' hijg ik, wanneer ik naast Regina tot stilstand kom.

Ze haalt diep adem en knikt kort. 'Ja, het is zover. Ze is overleden,' zegt ze zacht. 'Gecondoleerd, Isabelle.'

'Ik moet Vince halen...' Ik sluit mijn ogen, adem diep in en uit. Het is misschien egoïstisch, maar voordat ik Vince alarmeer en hij de absolute persoon is die troost nodig heeft, gun ik mezelf een moment met Dana. Dus ik stap naar de overleden vrouw toe en leg mijn hand op haar zachte, witte haar. Het is nog steeds alsof ze slaapt, precies zoals die vijf keren hiervoor toen ze nog ademde. Ze is op dezelfde plek overleden als Harry, hoe bizar en bijzonder tegelijk is dat?

Regina is aan de kant gegaan en staat over het water te staren, ik kniel voor Dana neer en leg mijn wang zacht op haar schoot. Pak haar koude handen en sluit mijn ogen weer. Deze vrouw was mijn oma en moeder in één persoon, degene die in me geloofde, die me zag, die vanaf het eerste moment liefdevol was. Zij werd mijn familie, zij werd thuis. En wat niet gebeurde toen mijn moeder overleed, gebeurt nu wel. De tranen stromen al snel uit mijn ooghoeken richting het dekentje dat ik over Dana heen legde toen ze nog leefde, een kleine anderhalf uur geleden. Het was niet veel, maar ze was nog bij ons. En wat was ze helder, die laatste minuten. Wat heeft ze ons nog veel gegeven, wat zag ze nog veel. Ze genoot van de omgeving, van de plek waar ze zat. Ze dropte nog even een bommetje wat betreft trainer Bowen en daarna besloot ze dat ze genoeg had gedaan. Genoeg had gezegd. Ze zat op Harry's plek en hij is haar komen halen. En hoezeer ik die gedachte ook waardeer en hoe mooi het ook is, haar overlijden raakt me tot diep in mijn hart. Het doet vreselijk veel pijn. Ik hield van deze vrouw. Van haar levenslust, van haar veerkracht en de liefde die ze uitstraalde.

Ik denk aan de eerste keer dat ik haar zag.

'Jullie moeten Gus en Isabelle uit Nederland zijn. Ik ben Dana Stanton, welkom op de Blossom Valley Ranch.'

'Wat fijn dat we een kijkje mochten komen nemen.' Ik geef haar een hand, net zoals Guus. 'U hebt een prachtige plek hier, schitterend.'

'Goedemorgen, Miss Dana.' Guus is de meest charmante versie van zichzelf. 'Ik hoop dat we u niet overvallen op de vroege ochtend.'

'Ach, welnee, doe niet zo mal! Wat fijn dat jullie in Silverlake zijn en ons een bezoekje brengen, welkom! Ga zitten. Koffie?'

'Heel graag.'

'Doe ik wel.' Quinn pakt een kan verse koffie van het aanrecht en schenkt drie mokken vol. Miss Dana gaat tegenover ons aan de grote tafel zitten.

'Ik deel de mening van mijn zus,' zegt Guus. 'Wat een fenomenale plek, maar dat hoort u vast vaker.'

‘Ja, jongen, aan de lopende band,’ knikt ze trots. ‘Maar jullie hebben vast al gehoord dat we het gaan verkopen?’

‘Dat klopt,’ beaamt Guus. ‘We hebben het inderdaad gehoord. Wat vervelend voor u. Dat moet een lastige beslissing zijn geweest.’

‘Ja, aan de ene kant wel. Ik ben hier geboren en opgegroeid en eigenlijk had ik hier willen doodgaan, maar ik heb er geen zin meer in. Het is me te veel werk, te veel zorgen. Ik stop ermee.’

Ze is een piepklein vrouwtje met pientere oogjes en een volle bos helderwit haar. Aan alles is te zien en te merken dat ze fysiek oud is, maar mentaal is ze nog springlevend. ‘Het is goed zo. Ik ga fijn met mijn zus Bridget in het bejaardenhuis zitten, hier net buiten Silverlake. Bingo spelen en rottigheid uithalen. Dat is waar we goed in zijn.’ Ze gniffelt en duwt een koekblik in onze richting. ‘Hier, zelfgebakken. Bridget zit al jaren op me te wachten. Het wordt tijd dat The Terrible Two in ere hersteld wordt; ik moet nu echt de stap zetten en me bij haar gaan voegen, voor ze de pijp uit gaat. Quinn Campbell? Wil je ook koffie, ga je luistervinkje spelen of ga je nog een keer wat doen vandaag?’ Ze draait zich om en kijkt Quinn – die achter haar tegen het aanrecht geleund staat – over het randje van haar bril aan. Ik moet er een beetje om lachen, vooral vanwege de duffe blik in zijn ogen.

‘Ik denk dat ik dan maar even wat ga doen.’

‘Goede keuze, nieuwsgierig aagje,’ zegt Miss Dana met ondeugend twinkelende ogen. ‘Jij wilde natuurlijk bij deze schoonheid in de buurt blijven, hè?’

‘Ja doei, Miss Dana.’ Quinn snelt de keuken uit, Guus lacht hardop en ik bloos minstens net zo hard als Lily net.

‘O, die jongens...’ Miss Dana schudt haar hoofd. ‘Ik zal het missen hier, maar goed. Bridget heeft me nodig. Rottigheid uithalen in je eentje is veel minder leuk.’

‘Waren jullie zo vreselijk samen?’ Guus nipt genietend van zijn koffie.

‘Afschuwelijk. We sloopten alles,’ zegt Miss Dana heel serieus. ‘Dus Bridget heeft een appartementje voor me geregeld naast dat van haar. Dat maakt de overstap makkelijker. We hebben het uitzicht, de ruimte, lieve verzorgsters, lekker eten. Ze hebben een goede keuken daar.’ Ze steekt haar vinger op en knikt

met grote ogen. ‘Heel goed. Iedere dag een ander thema, als in een all-inclusiveresort. Dus ja, niemand hier vindt het leuk, maar ik stop ermee. Ik kan niet wachten tot ik alles kan laten vallen en me kan laten verzorgen. Ik ben negentig, lieverd. Négentig. Ik heb me ruim vierenzeventig jaar uit de naad gewerkt hier. Kun je trouwens niet aan me zien, hè?’ Ze grijnst haar kunstgebit bloot. ‘Dat ik negentig ben.’

‘U was heel, heel belangrijk voor mij,’ fluister ik, terwijl ik overeind kom en ga staan. Zacht druk ik een kusje op haar haren. ‘En een groot voorbeeld. Ik weet dat u nu bij Harry en Grace bent en hoop dat u geniet van het weerzien. Tot ooit, Miss Dana Stanton...’ Ik veeg mijn tranen weg en loop de tuin door om Vince te halen.

Hij weet het al zodra hij me ziet, zijn gezicht verraadt de schok. Hij gooit de bijl achter zich neer en loopt langs me heen richting het water, waar hij eerst vanaf een afstandje naar Miss Dana blijft kijken. Regina zit binnen allerlei papierwerk in te vullen. Ze heeft het verzorgingstehuis gesproken, alle spullen gepakt om weer huiswaarts te gaan en de arts al gebeld. Hij komt zo deze kant op om het overlijden te bevestigen en volgens mij begreep ik dat hij wordt vergezeld door een aantal anderen. Ik weet ondertussen niet zo goed wat ik moet doen, want Regina heeft ook onze spullen gepakt, maar nadat ik het huisje helemaal klaar heb gemaakt voor vertrek besluit ik in Vinces buurt te blijven. Op afstand, maar nabij genoeg voor wanneer hij me nodig heeft.

Pas na een minuut of vijf lijkt hij genoeg moed te hebben verzameld om richting de overleden vrouw te lopen. Langzaam knielt hij naast haar neer en neemt zijn Stetson af, die hij tegen zijn borst drukt. Het gaat met zoveel eerbied, zoveel respect. Hij praat tegen haar, maar ik sta nog steeds op een afstandje dus ik hoor niet wat hij zegt. Ik hoef het ook niet te horen, het is tussen hen. Tussen een man en een vrouw die zó belangrijk was voor hem. Die hem een thuis bood en de mogelijkheid om de man te worden die hij nu is. De mogelijkheid om te

groeien en opnieuw te leren vertrouwen binnen de veiligheid van de oneindige liefde. Het is het einde van een tijdperk, Sir Harry en Miss Dana zijn niet meer.

'Het voelt alsof ik wees ben geworden,' zegt Vince zacht, wanneer we samen aan de rand van het water staan. Vince heeft Miss Dana naar binnen getild en daar is de arts – die overigens met een traumaheli zo dichtbij mogelijk werd afgeleverd en het laatste stuk door Vince, Snowflake en Phoenix werd opgehaald – haar overlijden aan het vaststellen. Vince wilde er niet bij zijn en vroeg me bij hem te blijven, dus nu staan we hier. 'Ik weet dat mijn moeder gewoon nog leeft en ze is echt wel mijn moeder of zo, maar het voelt gewoon... het voelt verrekte beroerd.'

Het water ligt er nog altijd rimpelloos bij. Precies zoals uren geleden, toen we Miss Dana in de stoel zetten. De bomen, in de warme kleurenpracht van de Indian Summer, weerspiegelen in het oppervlak. En achter alles rijzen de Rocky Mountains op, rustig en groots, als wachttorens die over eeuwigheid uitkijken. Alles om ons heen voelt als stille getuigen van het heengaan van Sir Harry en Miss Dana. De plek is zó mooi dat woorden tekortschieten, 'schilderachtig' is het enige wat in me opkomt. En ergens denk ik: als je dan toch moet sterven, wat is dit dan een ongelooflijk mooie plek om te mogen gaan.

'Ze koos zelf haar moment,' zeg ik zacht. 'Besef je dat ook?'

'Maar al te goed.' Vinces stem is hees. 'Zo was ze. Tot op het laatste moment had ze de regie. Ze heeft Harry vast gesommeerd om haar te komen halen.'

'Vince...' Ik wijs boven het water, waar een klein, blauw vogeltje aan komt vliegen. Over ons heen, richting de boom bij de stoel. Daar gaat het rustig zitten, op de uitkijk. 'Mocht je nog sceptisch zijn over Grace, dan is dit het moment waarop ik je zou vragen om je gevoel of idee daarover te herzien. Dit is geen toeval.' Ik voel de rust die Grace met zich meebrengt, het weten dat ze er altijd is en zal zijn. Het brengt mij zoveel vrede en het neemt de angst voor de dood en alles wat eromheen hangt weg. Er is iets na de dood, Grace bewijst het iedere keer weer.

'Zij komt haar halen,' fluistert Vince ontroerd, zijn stem vol van verwondering. 'Het is Grace.'

‘Ongelofelijk, hè?’

‘Mijn rationele brein kan dit niet verwerken.’ Vince kijkt naar het vogeltje, dat om zich heen tuurt en ons – heel kalm vanaf de tak – uiteindelijk in het vizier krijgt. ‘En hoe graag ik ook wil geloven dat er meer is, hoe geruststellend ik die gedachte ook vind... wat moeten we hier nou mee? Het zijn geen toevalligheden meer, dit is toch overduidelijk?’

‘We moeten het aanvaarden, denk ik.’ Ik sla mijn arm om Vinces middel, hij legt de zijne om mijn schouders. ‘En rust vinden in het feit dat er over ons gewaakt wordt. Dat er iemand is om ons te begeleiden.’

‘Iemand? Een vogeltje?’

‘Een... entiteit, misschien?’ Ik kijk op, zie zijn vertwijfelde blik. ‘In het voorkomen van een *blue jay*.’

‘Het idee is wel fijn,’ fluistert hij uiteindelijk.

We kijken een hele tijd naar het vogeltje, naar het water, de lucht. We praten niet, houden elkaar wel vast. We proberen gewoon te... zíjn. Misschien proberen we allebei op onze eigen manier te beseffen wat er gebeurd is en wat er momenteel aan het gebeuren is. Wat er nog komt, wat we nu weten, en alles wat we niet weten. Het is zoveel, zo complex en zo simpel tegelijk.

‘Ze zei iets over Grace,’ zegt Vince dan, wat me terugbrengt naar vanochtend. Ik hoorde het dus goed en Vince merkte het wél op. ‘Jij draagt Gracie, of zoiets.’

‘Ja, ik hoorde het ook, maar... ze was vast in de war. Ze zei: jij dráágt Gracie. Toch?’

‘Ja. Maar ik weet niet of ze in de war was. Zou jij de reïncarnatie zijn van Grace?’ Vince kijkt opzij. ‘In de zin van: jij draagt Gracie bij je? Denk je er weleens over na?’

Ik kijk voor me uit, haal diep adem. ‘Nee, eigenlijk niet. Het zijn van die dingen die ik niet... Ik weet niet wat ik moet denken. Het is onverklaarbaar, ik begrijp het niet.’

‘Misschien hoeven we het niet te begrijpen. Misschien zien mensen die aan de poort van de hemel staan alles wel heel duidelij–’

‘Vince? Isabelle?’

We draaien ons tegelijkertijd om, Quinn staat achter ons. Hij ziet er bedrukt uit, wijst over zijn schouder met zijn duim.

‘We zijn er.’

‘We zijn er?’ herhaalt Vince verward.

Quinn knikt en loopt het tuintje door, langs de cabin naar de voorkant. Wij volgen hem. Wanneer we eenmaal om het huisje heen zijn en we zien wat Quinn bedoelt, schiet ik compleet vol.

‘God…’ fluistert Vince. Ik grijp zijn hand en hou hem stevig vast.

‘We komen haar ophalen,’ zegt Mia, die op Odessa zit. Chad zit naast haar op een van de andere, oudere paarden. Het hele pad, tot zover we kunnen kijken, staat vol met paarden en mensen. In het midden staat een huifkar met twee aangespannen paarden ervoor. In het midden van de huifkar, op de bodem, is een soort bedje gecreeerd. Bridget zit op de bok naast Paul.

‘Als een laatste eerbetoon aan Dana,’ zegt ze geëmotioneerd.

Vince haalt zijn neus op, veegt snel langs zijn ogen en slikt. ‘Dat had ze prachtig gevonden.’

‘Dat denk ik ook. Lekker in de spotlights.’ Bridget glimlacht verdrietig. ‘Het gekke, ouwe mens heeft haar einde precies zo gekregen zoals ze wenste.’

Ik laat mijn blik over het pad gaan en zie werkelijk iedereen die ik ken hier in Silverlake. Vooraan staan Chad, Mia, Bridget en Paul. Quinn staat naast ons. Achter Chad en Mia staan Guus, Jess en Jimmy, alle dames Campbell en Harriet, Betty, Riet, en James. Elsie is er, Chester, Kirk en Victor – de eigenaar van de supermarkt, de makelaar en de gepensioneerde notaris – met hun echtgenotes. Politieagent John, ranchhouder Edward, de eigenaar van het Silverlake Seasons-verzorgingstehuis en burgemeester Bob Harris. Allemaal hebben ze een van onze paarden mee en het is zó indrukwekkend. Ik voel me verdrietig maar ook ontzettend trots dat ik deel mag uitmaken van deze hechte, fijne gemeenschap.

‘Ik ben klaar,’ klinkt het dan achter ons. Het is de arts, die volgens mij dokter George heet. ‘Ze mag mee met deze indrukwekkende stoet. Als jullie op tijd een seintje geven, zullen de mensen van het uitvaartcentrum klaarstaan op de ranch.’

Vince knikt. ‘Dan gaan we.’

‘Ik zadel de paarden,’ zeg ik, waarna ik snel naar de stal ga om Snowflake en Phoenix klaar te maken voor de rit. Ik sluit de stal netjes achter me – met alle deuren goed op slot in verband met de wilde dieren – en neem de paarden mee

naar de huifkar. Vince komt net naar buiten met Miss Dana in zijn armen, die helemaal in kleden gewikkeld is. Het is natuurlijk wat primitief, maar we wisten dat dit kon gebeuren op deze plek. Niemand schrikt ervan, vindt dit erg of aanstootgevend, het is wat het is. Wanneer het uitvaartcentrum het overneemt, zal alles weer volgens de regels gaan. Nu krijgt ze een afscheidstocht in de huifkar, tussen al haar geliefden en haar paarden, vanaf haar favoriete plek naar huis. Mooier kan niet, het is zelfs het allermooiste wat je je kunt wensen voor na je overlijden, denk ik.

Met de grootste eerbied legt Vince Miss Dana in de huifkar, op het speciaal geprepareerde bedje. Regina en dokter George stappen erbij, aangezien zij geen paard hebben.

'Hallo zuster,' zegt Bridget zacht, terwijl ze omgekeerd op de bok zit en naar haar overleden zusje kijkt. Ondanks dat ze zacht praat, horen we haar allemaal. 'Klaar voor je laatste rit naar huis?'

Vince heeft de Getaway-cabin afgesloten en stapt op Snowflake. Hij knikt. Een klein signaal waar Paul blijkbaar op wachtte. Hij zet de huifkar in beweging en als vanzelf maakt iedereen plaats om de kar erdoor te laten. Als een erehaag staan Miss Dana's familie en vrienden langs het pad, en wie er start met klappen weet ik niet, maar algauw klinkt er een daverend applaus. Een afscheidsapplaus voor Miss Dana, als een publiekswissel. Een van Silverlakes favoriete inwoners heeft ons verlaten, en ik voel het tot diep in mijn botten.

De tocht naar huis verloopt eerbiedig, stil, maar is ook fenomenaal mooi. Alsof zelfs het complete Blossom Valley-land – in al zijn pracht – afscheid neemt van Miss Dana. De zakkende, oranje zon zorgt voor werkelijk schitterende kleuren en geeft een laatste beetje warmte, de Bow lijkt vol met glimmende diamanten en de vogels fluiten een fantastisch concert. Wanneer we het erf op rijden staan er tientallen mensen, misschien wel honderd, ons op te wachten. Het zijn de minder bekende gezichten uit Silverlake, maar Miss Dana kende natuurlijk iedereen. Zij vormen de volgende erehaag voor onze indrukwekkende stoet van bijna dertig paarden en de huifkar. De liefde voor Miss Dana is gewoon voelbaar,

iedereen komt afscheid nemen. In denk aan het schrille contrast met mijn moeder, waar bijna niemand op de uitvaart kwam en alles zo kil en zakelijk verliep dat het bijna triest was.

Gelukkig gaat het hier nu anders en had ik het geluk de connectie te mogen voelen met Miss Dana. Ze was dan wel niet mijn moeder, maar ze zág me. Het was het enige dat ik nodig had.

Die avond zitten we met een heel uitgebreide groep bij het vuur aan de rivier. Het is fris, maar droog. Af en toe waait het wat. James en Quinn houden het vuur brandend en groot, er zijn extra stoelen en bankjes omheen gezet. Iedereen heeft een glas whisky of rode wijn vast, af en toe gaat er een schaal met wat lekkers rond, verzorgd door Betty en Riet. De sfeer is gelaten, maar comfortabel. Niemand voelt de behoefte om te praten, en waar dit soort bijeenkomsten vaak luidruchtig kunnen zijn, is dat nu absoluut niet het geval. We zijn verdrietig, allemaal, maar volgens mij ook opgelucht vanwege Miss Dana's prettige manier van gaan. In haar slaap, op dezelfde plek als Harry. De plek waar ze zo van hield, op een prachtige herfstdag, waar ze zo van hield. Het was goed zo. We hebben een moment gepland voor de uitvaart in Silverlakes mooiste kerkje, vlak bij het meer. Daarna zal ze te zijner tijd uitgestrooid worden op de ranch, bij Harry en Grace.

'Op Dana,' zegt Chad dan ineens, terwijl hij zijn glas heft. 'Een van de meest bijzondere, kleurrijke en fijne mensen die ik heb gekend. Hopelijk ben je bij je geliefden hierboven en kijk je met een goed en voldaan gevoel terug op je leven. Je laat iets fantastisch achter, een prachtige nalatenschap. Je kunt trots zijn, mevrouw Stanton. We houden van je, voor altijd.'

'En zo is het,' stemt Mia geëmotioneerd in. 'Voor altijd.'

Vince legt zijn arm om me heen en houdt me stevig vast. Hier draagt men elkaar, ze zijn er. Dit samenzijn is helend voor de ziel. We volgen allemaal Chads voorbeeld en heffen ons glas.

'Op Dana!'

OceanofPDF.com

16

‘Béll!’ klinkt het hard door de aankomsthal. Liv komt aangehobbeld achter een bagagekarretje, waar twee flinke koffers op staan en een handbagagekoffertje.

‘Jezus, heb je ook alvast gepakt voor de baby?’

‘Nou, alles moest mee, toch? Ik ga voorlopig niet terug.’ Ze omhelst me en glundert wanneer ze me aankijkt. ‘Wat goed om je te zien!’

‘Wat goed om jóú te zien! Hoe was je vlucht?’

‘Perfect.’

Samen duwen we het karretje door de mensenmassa en stoppen weer even op een rustiger stuk om elkaar nog een keer te knuffelen.

‘O, mens, je hebt geen idee hoe ik naar dit moment heb uitgekeken!’ kakelt Liv enthousiast verder. ‘Ineens ging de knop om en wist ik gewoon zeker dat ik hier moest zijn. Geen twijfels meer. Weg met Pep, weg met Pouwens, weg met m’n huis. Gewoon, klaar.’

‘De enige juiste keuze!’ Ik bewonder haar opbollende buikje. ‘Holy damn, Quinn junior heeft een groeispurt gehad!’

‘Niet normaal, hè...’ Ze legt haar handen rond haar buik. ‘Dikkertje Dap.’

‘Hoeveel weken nu?’

‘Zeventien,’ grijnst ze. ‘En ik heb een cadeautje voor Quinn om hem het geslacht te vertellen.’

‘Dat heb je mij nog niet eens verteld!’ roep ik.

‘Het wordt een kerel,’ zegt ze trots. ‘Een Campbell-erfgenaam. Je had het goed, Quinn junior.’

‘O man, wat zal Quinn trots wezen!’

‘Dat denk ik ook.’

We lopen samen de aankomsthal door richting de parkeergarage. Het is ontzettend koud de laatste week en alhoewel de herfst meteorologisch nog volop aan de gang is, wordt het langzaamaan al winter.

'Het voelt als thuiskomen, wat gek.' Liv gaat naast me in de auto zitten die Vince en ik vorige maand samen kochten, zodat ik ook wat mobieler zou zijn. Niet alles is te doen per paard en ik kon de Raptor van Guus niet blijven lenen. Het werd een heerlijke Toyota Landcruiser. 'Had jij dat ook?'

'Ehm, misschien niet direct. Ik ging met een halve burn-out het vliegtuig in toentertijd, dus ik kan me niet herinneren dat ik heel erg bezig was met thuiskomen.'

'O ja, bah.'

'Maar dat voelde al heel snel wél zo, hoor. Eigenlijk al toen we aankwamen in Pemberton, waar ons eerste huisje stond. Toen kon ik ademhalen.'

Ik rij de parkeergarage uit richting hotel Le Germain in het centrum van Calgary. Het is een bijzonder weekend, een vrouwenweekend. Ik ben een dag eerder vertrokken om Liv op te halen, zodat ze even kan bijkomen in het prachtige boetiekhotel dat ik geboekt heb voordat de andere dames aansluiten.

'Dus, wie komen er nog meer morgen?' Liv prutst wat met haar telefoon. 'Shit, ik krijg 'm niet goed. Iets met de roaming. Nu kan ik Quinn niet appen.'

'Hier, pak mijn telefoon.' Ik graai in de zak van mijn jas en geef haar mijn Samsung. 'Hij wilde zó graag mee, maar ik zei heel duidelijk: "Nee, Quinn, het is alleen voor vrouwen."'

'Hij zegt dat hij niet kan wachten om me te zien.' Ze glundert alweer.

'Het gaat lekker tussen jullie, hè?'

'Het gaat goed, ja.' Ze zegt het voorzichtig. 'Maar ik durf het bijna niet hardop te zeggen, want stel je voor dat het dan misgaat. Ik wil niks jinxen.'

'Jullie zijn de fase van jinxen allang voorbij, gek. Er komt een kind, hij heeft je gevraagd op de ranch te komen wonen en werken. Daar valt niks meer aan te jinxen. Je mag gewoon zeggen dat het goed gaat en daarvan genieten.'

'Hij was verliefd op jou.' Ze fronst. 'Daar moet ik nog wel mee leren dealen.'

'Heeft hij dat gezegd?'

'Wist je het niet?'

'Ehm...'

‘Hoe dan ook, het is wat het is. Hij zei het een keer tussendoor omdat hij niet wilde dat het een geheim zou zijn, of dat ik het zou horen van een ander. Ik ben er oké mee.’

‘En het is alláng voorbij,’ verzeker ik haar.

‘Precies. Dus...’ Ze kijkt me verheugd aan, helemaal glimmend van blijdschap. ‘Ik heb ook heel veel zin om Quinn te zien, maar ik vind dit weekend bijna nóg leuker. Sowieso: dat hotel zo meteen. Holy cupcakes, wat een chic ding. Ik zie ons al helemaal zitten, lekker roomservice bestellen, alles.’

‘En vooral uitrusten en bijkomen. Jij dan. Goed voor jezelf en Quinn junior zorgen.’

‘Nou, ik denk dat jij een dagje languit ook wel kunt waarderen.’

Ik schiet in de lach. ‘Wat is dat ook alweer? Een dagje languit?’

‘Meid, je bent te druk.’

‘Ja, joh, het is niet normaal. Gelukkig is het leuk druk, we krijgen er heel veel energie van. Dit is wat ik altijd al heb willen doen.’

‘Maar? Wie sluiten er allemaal aan?’

‘Morgen? Even denken.’ Ik neem de afslag naar het centrum. ‘Jij, Harriet natuurlijk, als moeder van de bruidegom, Daisy, Lily, Poppy en Rosie...’

‘Als de honderd zusjes van de bruidegom. De bloemetjes.’

‘Inderdaad. Dan, eh, Jess natuurlijk en Mia. Betty en Riet hebben besloten in het hotel te blijven, de meiden zijn natuurlijk ook al weg en de boel moet wel blijven draaien.’

‘Hm-mm. Anders zou Guus een acute rolberoerte krijgen in zijn eentje.’

‘Juist.’

‘Wat een heerlijke gezelligheid.’

‘Ja, het is een fijne groep. Heel zorgzaam en lief allemaal.’

‘En die zaak verwacht jou en je enorme gevolg morgen?’

‘Ja, ik heb gebeld en gezegd dat we met negen dames komen. Ze vonden het geweldig en zetten champagne klaar.’

‘Hebben ze Jip en Janneke-champagne?’

‘Vast wel,’ grinnik ik.

De kriebels schieten door mijn buik. De bruidszaak. Het is schakelen voor me en héél gek dat ik wéér op zoek kan naar een bruidsjurk. Voor het huwelijk met

Luuk was ik er een piepklein beetje mee bezig, maar mijn hoofd liep zo over van alle shit dat ik niet heel veel verder kwam dan dat piepkleine beetje. Ik had al wel wat in mijn hoofd, al ga ik dat idee laten varen, want ik ben niet meer zo en de situatie is niet meer zo.

'Waar denk je aan?' Liv kijkt opzij. 'Je gezicht staat ineens zo... serieus.'

'Ik dacht eraan dat ik ook al een beetje bezig was met het uitzoeken van een jurk voor het huwelijk met Luuk, maar verder dan een beetje kwam ik niet.'

'God, een ander tijdperk.'

'Ja, absoluut. Ook de jurken waar ik toen naar keek en nu naar kijk zijn zo anders.'

'Ik ben echt heel erg benieuwd.' Liv zet de verwarming wat hoger. 'Help, wat is het koud in Canada. Heeft je jurk wel mouwen? En iets van een bontkraag? Een capuchon? En iets van een gewatteerde extra laag of zoiets? Een geïntegreerde skibroek? Een kerstbruiloft...' Ze denkt na terwijl ik hardop moet lachen. Zie mezelf al als Michelin-mannetje-bruid. 'Trouw je in een compleet wit skipak, misschien?'

'Haha! Nee, wacht maar. Dat komt helemaal goed, ik heb iets moois op het oog.'

Liv en ik zitten onderuitgezakt in bed, allebei onze eigen queensize, in dikke flanellen pyjama's en een groot plateau met eten voor onze neus. Het staat op zo'n bedtafeltje, dat keurig werd afgeleverd door de dames van de roomservice. Het is ontzettend luxe en lekker en écht ontspannen.

'Dit wil ik wel iedere dag.' Liv is helemaal rozig van het bad en ziet er tevreden en dolgelukkig uit. 'Die kou buiten maakt het helemaal af, de Canada-experience is compleet.

'Ja, het is vroeg koud dit jaar. Vince had het al wel gezegd, die heeft allemaal van die apparatuur om het te voorspellen.'

'Geweldig. Hopelijk gaat het snel sneeuwen, ik hou ervan. Ik zag net dat het in Arnhem druilerig en mistig is.'

We eten even rustig verder. Ik een flinke steak met frietjes en salade, Liv een zalmfilet met rijst en groenten.

'Jij hebt een gezondere keuze gemaakt,' mompel ik met m'n mond vol, kijkend naar haar bord.

'Ach, jij zult vast iedere dag gezond eten met Betty in de keuken.'

'Altijd voedzaam, gezond en vullend. Ze kookt geweldig, zeker in combinatie met Riet.'

'Mag ik daar straks ook van meegenieten?'

'Iedere dag.'

'Wauw...' fluistert ze. 'Wat een luxe.'

'Iedere medewerker mag mee-eten als-ie wil, maar niet iedereen doet dat iedere dag, hoor. Sinds de rivierwoningen klaar zijn eten er veel gewoon in hun eigen huis. Je kunt je altijd wel opgeven voor een personeelslunch of -diner.'

'Hoe zijn die huizen geworden? Zijn ze echt zo mooi als op de foto?'

'Het is bizar, werkelijk.' Ik pak mijn telefoon en scrol naar de foto's die ik onlangs heb gemaakt, toen de sleutels voor de woningen werden uitgedeeld en we daar een feestelijk moment van maakten. 'Ze zijn zó mooi!'

'Och, schitterend!' stoot Liv uit. 'Natuurlijk had Quinn al best wat gestuurd, maar die is... hoe zeg ik dat netjes?'

'Niet zo'n ster in foto's maken.'

Ze trekt een gezicht. 'Dat, ja. Ik begrijp heus wel wat hij wil laten zien, maar het komt er nooit uit.' Ze gaat met haar vinger over het scherm. 'Fan-tas-tisch. Wat een goed project. Wie zijn hier nou uiteindelijk allemaal gaan wonen?'

'Even kijken.' Ik denk na. 'Want er zijn een aantal aanpassingen gedaan en de plannen waren tussendoor wat gewijzigd. Ehm... Quinn heeft een grotere woning; vanaf het erf gezien heeft hij de eerste. Poppy en Rosie delen er eentje; hun chalet is feitelijk opgedeeld in twee woonlagen, waardoor je twee appartementen krijgt. Ook supermooi en dikke prima, zeker voor die jonge meiden.'

'Precies.'

'Zij wonen naast Quinn, maar dat is alsnog méters verderop. Daarnaast woont Daisy, ook in een grotere. Lily heeft ook een grotere, die woont daarnaast. Dan komen er twee kleinere chalets, daar wonen Betty en Riet, die hebben

aangegeven die ruimte niet nodig te hebben, maar ze wilden wel graag wat plek voor zichzelf.'

'Met die oudere dames is dat ook anders dan met twintigers.'

'Precies. Eigen tuintje, ze wilden allebei plek voor bloemetjes en groenten en weet ik het allemaal. Dus zij hebben een kleiner huisje, elk op hun eigen kaveltje. En...' Ik denk na. 'Dat was het. Het zijn er zeven, wat betekent dat er nog eentje over is. Een grote. Misschien verkast Paul uiteindelijk nog, want volgens mij voelt hij zich soms buitengesloten aangezien hij als enige níét op het terrein woont.'

'En de huur zou waarschijnlijk aanzienlijk lager zijn dan de hypotheek van zijn eigen huis.'

'Dat neem ik aan van wel.'

Liv zit lekker te eten, ze knikt. 'Gezellige bende.'

'De familie die we nooit hebben gehad.'

'Het is zo klote, hè,' beaamt Liv. 'Dat je opgroeit met mensen om je heen waar je werkelijk geen kont aan hebt.'

'Dan kun je misschien maar beter alleen zijn. Een bloedband zegt niet altijd wat.'

'Maar echt, Bell. De uitvaart van je moeder... ik had het natuurlijk al verteld, maar het was te triest voor woorden.'

'Kil, hè. Toch?'

'Min dertig, zo kil.' Ze rolt met haar ogen. 'Siberisch. Zelfs je vader zei niks. Verder waren er denk ik misschien – buiten familie om – vijftien mensen, dat was het. Niemand bleef hangen, het leek wel een verplicht nummer voor bijna iedereen. Je kunt merken dat ze weinig mensen over hebben gehouden.'

'Nooit geven is niks terugkrijgen als het erop aankomt. Zelfs voor familie is het een verplicht nummer. Ook feesten waren een verplicht nummer. Weet je nog toen Luuk me ten huwelijk vroeg?'

'Ja, dat was een redelijk goed bezocht feestje, toch?'

'Nou ja, bestaande uit voornamelijk collega's van m'n vader om de locatie te vullen. Gratis drank, hè.'

'Triest, eigenlijk.'

'Terecht, eigenlijk.'

'Hoe is jouw steak?'

‘Goddelijk.’

‘Heb je het er eigenlijk nog over gehad met Guus? Je vertelde toen dat Vince had gezegd dat jullie eens goed moesten praten.’

‘Is er nog niet van gekomen.’

‘Huh?’ Liv kijkt op, wat eigenlijk betekent dat ze haar hoofd – al etend – een beetje verschuift tegen het rechtopstaande kussen. ‘Heeft-ie geen tijd?’

‘Guus is druk, héél druk. Snap ik ook, alles is nieuw, hij wil overal bij betrokken zijn, overal in meebeslissen, van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat staat hij aan. En dan is onze moeder écht niet zijn favoriete gespreksonderwerp.’

‘Maar het betekent wel dat het goed draait tot zover, het hotel én de Stables.’

‘Het draait fantastisch. Je hebt geen idee hoeveel gasten we krijgen via Instagram.’

‘Maar ja, jullie hebben bijna vijfhonderdduizend volgers. Dat wil wel, hè. Dan ben je in Nederland gewoon een dikke influencer.’

‘Dikke influencers, inderdaad. Maar vooral de dieren zijn in trek, hoor, mijn boerderij-squad is superpopulair. Zeker met Vinces droge voice-over eronder.’

‘Patrick en Tamara,’ zegt Liv dromerig. ‘Té cute. En die varkens!’

‘Ja, Lewis, Miles en Nils. Die zouden hun eigen spin-off account kunnen krijgen en een miljoen volgers binnenslepen.’

‘Maar goed, hoe vind je die drukte?’ vraagt Liv dan, en die vraag slaat in als een bom. Ik weet niet waarom het me zo raakt. Ik weet niet eens wat ik moet antwoorden.

‘Eh...’

‘Oei...’ Liv gaat iets meer rechtop zitten. ‘Wat gebeurt er?’

‘Niks,’ antwoord ik snel. ‘Niks. Het is alleen...’ Ik leg m’n bestek neer en zucht diep. ‘Het is echt wel aanpoten, de hele dag. Er zijn constant mensen op het erf, en die lopen dan voor míjn deur. Ik vind dat gewoon best heftig soms. Ik woon natuurlijk midden op het erf en ik zie tegenwoordig de héle dag mensen. Ik vond die rust, met alleen het personeel, heel fijn.’

‘Zeker omdat je hiernaartoe emigreerde voor je rust.’

‘Hm-mm.’ Ik merk dat het me hoog zit nu ik het heb uitgesproken. ‘En ik begrijp echt dat het Guus’ droom is en die... die gedijt zó goed op al die aanloop, maar ik vind het soms lastiger.’

‘En met “aanloop” bedoel je...? Hoeveel mensen kunnen er in het hotel?’

‘We hebben tien kamers en zitten tot nu toe altijd vol. Ik denk dat dat zo’n... twintig tot dertig man extra oplevert. Soms meer als de familiekamers vol zijn, soms minder als mensen alleen komen.’

‘En die lopen de hele dag op het erf?’ Liv zet grote ogen op.

‘Ja. En weet je, dat is niet erg, hè. Iedereen die er al zat is dit gewend, want dit was al zo onder Harry en Dana, maar voor míj is het schakelen.’

‘Wat vindt Vince ervan?’

‘Vince had al een idee, maar ik weet nog niet of ik het wil.’

‘Trouwen?’ Liv grijnst.

‘Neehee,’ grinnik ik. ‘Vince stelde voor dat ik bij hem intrek.’

‘Hij heeft toch die prachtige cabin aan het meer?’

‘Klopt. Een oase van rust. Hij begrijpt echt waar ik tegenaan loop en hij zei dat hij ook heeft genoten van de rust toen de gasten eenmaal wegbleven, maar financieel gezien is de ranch alleen draaiende te houden met betalende hotelgasten. Met de fok en verkoop van paarden kunnen we de rekeningen niet betalen. Helaas.’

‘Het is ook allemaal zó duur.’

‘Niet normaal duur. Laatst kregen we een rekening van de veearts, die langs was geweest omdat er wat hengsten ruzie hadden gehad en onder de plekken zaten. Weet je wat we moesten betalen?’

‘Tweeduizend dollar?’

‘Inclusief behandeling en medicatie: zesduizend dollar!’

‘Waren het zesduizend hengsten?’

‘Niet eens,’ brom ik. ‘En Guus heeft héél veel geïnvesteerd en op laten knappen en die dertig miljoen is ook níét oneindig. Dus ik snap echt dat er geld in het laatje moet komen en dit is fantastisch, hoor, en het overlapt geweldig. Iedere blije gast die wil paardrijden geeft energie. Het lesgeven in reining is geweldig en er komen nogal eens wat Nederlanders, dat is écht oprecht gezellig. Maar ik heb gewoon het gevoel dat ik nergens tot rust kom.’

‘Dus waarom dan niet die prachtige cabin aan het meer?’

Ik haal diep adem. Eigenlijk heb ik geen reden. ‘Ik weet het niet.’

‘Je gaat trouwen met Vince, dus ik neem aan dat je ook wilt samenwonen met Vince?’

‘Dat absoluut, we zijn ook al heel veel samen. Negenennegentig van de honderd keer staan we samen op en gaan we samen naar bed.’

‘Meid! Wat is dan het fucking probleem?’

‘Denk om je bloeddruk.’

‘Doe ik. Wat is het probleem?’ vraagt ze rustiger.

‘Ik denk… het is míjn huisje. Van míj. Ik heb nooit iets voor mezelf gehad en ik was er juist zo blij mee. Gewoon, het idee dat ik iets van mezelf bezit. Ik weet het niet, ik voel me gewoon ook verbonden met dat huisje. De plek waar niemand me wat kan zeggen, want dan stuur ik diegene gewoon weg. Het is de plek waar ik áltijd mezelf kan zijn, waar niemand me ooit…’ Ik slik. ‘… kan laten zitten. Het is van mij, ik kan het niet kwijtraken. Ik voel me daar goed.’

‘En in de cabin van Vince niet?’

‘Ook, ik ben daar heel graag. Maar het is zíjn huis. Ik kom erbij.’

‘Hm. Praat er eens over met Guus.’

‘Ja, misschien moet ik dat doen.’

‘Ik snap je echt wel, hoor, maar mag ik eens een ideetje droppen?’

‘Uiteraard.’

‘Misschien kun je Guus vragen… Kijk.’ Ze gaat rechtop zitten en zet het tafeltje met haar lege bord aan de kant. ‘Toen ik er was in de zomer liet Guus me zijn appartement zien. Echt een oudemensending, daar hadden Harry en Dana natuurlijk gewoond. Ik merkte aan hem dat hij het prima vond, maar voornámelijk omdat hij jou het huisje gunde. Hij zei ook dat hij vond dat hij beschikbaar moest zijn voor de gasten, bladibla. Maar goed, jij ziet die mensen ook de hele dag, dus als hij in jóúw huisje zit, dan is hij er nog steeds voor de gasten. Wat nou als je met Guus afspreekt dat hij in jouw huisje gaat, maar dat het… soort van ook een beetje jouw huisje blijft? Dat als er dingen zijn, dat je terug kunt of zo?’

‘Eh…’

‘Of het blijft leeg en het blijft jouw plek wanneer je even rust zoekt van Vince, ik zeg maar wat.’

‘Ik vind de richting waarin je zit te denken wel interessant, wat betreft Guus dan.’ Ik dip mijn laatste frietje in de mayonaise en zet daarna ook het tafeltje aan de kant. ‘Ik gun hem ook een betere plek om te wonen. Iedereen zit er geweldig bij, behalve hijzelf.’

‘Ja, da’s natuurlijk ook gek. Fantastisch lief, maar gek.’

‘Onbaatzuchtig, zo is hij. En die laatste rivierwoning is te ver weg, daar gaat hij niet naartoe. Mijn huisje zou echt top zijn voor hem.’

‘Denk er gewoon eens over na.’

‘En twee huizen aanhouden wanneer je getrouwd bent is ook wel een beetje gek misschien, toch?’ Ik kijk Liv vragend aan.

‘Een klein beetje.’

Ik knik. ‘Iets om over na te denken. Wat zullen we nu doen? Thee met een serie?’

Liv gaat lekker liggen en zucht gelukzalig. ‘Klinkt als dé pérfecte avond.’ Daarna dommelt ze in.

OceanofPDF.com

17

Daisy en Jess hebben een geweldige lunch georganiseerd in een heel leuke gelegenheid, midden in het centrum van Calgary. We zitten met z'n allen aan een lange tafel, en naast mijn naderende jurk-pasmiddag is het buikje van Liv het gesprek van de dag. Helemaal prima, ik hou er niet van om in het middelpunt van de belangstelling te staan en geniet oprecht van Livs geluk.

'Straks moet je jurk drie maten uitgelegd worden tijdens de laatste passessie, lieve schat.' Mia wijst naar mijn volle bord. 'Omdat je nu zo lekker hebt zitten eten.'

'Ach, het kind is mager als wat!' roept Harriet, die tegenover me zit. 'Eet maar goed, Bell.'

Ik grinnik. 'Geen probleem.'

'Je lijkt me geen type dat *pre-wedding-stress* krijgt, toch?'

'Nee, alle vormen van stress heb ik in Nederland achtergelaten.'

'Zelfs toen Quinn kwijt was, bleef jij koel,' knikt Jess bewonderend. 'Ik zou echt volledig uit mijn plaat zijn gegaan. Floep, randje over. Bah bah.'

'Randje over?' vraagt Liv. Het valt even stil.

'Heeft hij je niet verteld hoe het is gelopen?' vraagt Daisy verbaasd. 'We dachten dat die gek dood was.'

'Huh,' fronst Liv. 'Nee, hij maakte er een beetje een grapje van, geloof ik. Dat iedereen dacht dat-ie dood was heeft-ie niet zo benoemd.'

'Nou, neem maar van mij aan...' Harriet neemt een hap van haar minisandwich. 'Het was géén grapje.'

Liv kijkt mij aan, ik hou verontschuldigend mijn handen omhoog. 'Jij zei ook heel simpeltjes dat hij kwijt was en opgejaagd was door een beer.'

‘Ik heb met hem afgesproken dat hij je verder zou inlichten. Het was een rotdag.’

‘Maar…’ Ze schudt haar hoofd en zucht. ‘Ik vraag het hem morgen wel. Hij moet wel met me kunnen praten.’

‘Hij wilde je vast niet bezorgd maken.’ Harriet reikt naar haar hand. ‘Quinn kennende was het dat, hij wilde niet dat je je zorgen zou maken. Waarschijnlijk vanwege de zwangerschap.’

‘Ja, dat begrijp ik ook wel.’

‘In ieder geval…’ Daisy klapt in haar handen. ‘We hebben in december niet alleen een prachtig kerstfeest te vieren, maar ook de bruiloft!’

‘Ik kijk er zó naar uit! Oprecht!’ roept Rosie. ‘Eindelijk weer eens iemand die gaat trouwen. Ik ken niemand die nog trouwt. Niemand!’

‘Ik ook niet,’ beaamt Poppy.

‘We gaan er een geweldig feest van maken, maar laten we eerlijk zijn…’ Daisy kijkt de groep rond. ‘Van die mannen hoef je geen ideeën te verwachten. Of wel, Bell?’

‘Eh…’ Ik lach en schud mijn hoofd. ‘Nee. Vince en ik hebben natuurlijk wel onze wensen en dromen uitgesproken, maar heel erg in detail gaat hij niet.’

‘Wat weet hij wel?’ vraagt Lily.

‘Vince houdt van hoe we de feestjes en festivals normaal gesproken inrichten, en heel eerlijk: daar geniet ik ook altijd enorm van. Als we zoiets weten neer te zetten zijn we allebei enorm gelukkig.’

Daisy knikt. Vince en ik hebben haar – samen met Jess – aangesteld als ceremoniemeester, al is dat hier meer een informele titel dan een echte taak. Het is meer dat ze ons helpen lijntjes uitzetten en het feest gestroomlijnd laten verlopen.

‘En natuurlijk heeft iedereen zijn rol en weten we allemaal heel goed wie wat doet, dus daarin zal de bruiloft niks nieuws zijn. Het is wellicht alleen de aankleding.’

‘En de uitnodigingen, en de cadeaus, en de ceremonie, en de taart,’ somt Mia op. ‘En de receptie, en het feest, en de bloemen, en kies je voor daggast–’

‘Mam.’ Jess kijkt haar streng aan. ‘We hebben alles onder controle. Ik krijg hoofdpijn van je.’

‘O,’ reageert ze met een zuinig mondje.

Ze heeft wel gelijk, het duizelt me. Ik moet heel eerlijk zeggen dat ik níéts meer weet van de voorbereiding van mijn huwelijk met Luuk. Níéts. Kun je nagaan in wat voor een enorme roes dat allemaal is gebeurd. Was ik er überhaupt zelf bij? Ook dat weet ik niet.

‘Dus,’ vat Jess samen, ‘jullie willen het Zonnewende-festival – en zoals laatst bijvoorbeeld de opening verliep – transformeren in een bruiloft met winters thema. Een kerstthema?’

‘Juist.’ Ik knik.

‘Geweldig!’ Liv kijkt enthousiast. ‘Ik vond het Zonnewende-festival echt met afstand een van de leukste feestjes in mijn leven.’

‘Met een leuk souvenir,’ knipoog ik.

Jess zit driftig mee te schrijven op een kladblokje. ‘Wil je de foodtrucks van James?’

‘Heel graag!’

‘De bar *as usual*?’

‘Ook heel graag.’

‘Maar je moet ook een binnenplek hebben,’ zegt Harriet bezorgd. ‘Je zult midden in een sneeuwstorm zitten met kerst. Ik bedoel, het zou niet de eerste keer zijn.’

‘Nee, dan kun je buiten niks,’ peinst Liv.

‘De binnenbak?’ oppert Daisy.

‘De binnenbak?’ Lily haalt haar neus op.

‘Dat wordt dan echt de meest armoedige bruiloft ooit,’ moppert Poppy. ‘Het moet wel een beetje flashy zijn.’

‘Vince en ik zijn verre van flashy.’

‘Ja, Vince is inderdaad een boer. Maar jij bent toch wel wat hipper?’ kermt Rosie.

‘Vince is een cowboy,’ verbetert Liv haar. ‘Geen boer.’

‘Boer, cowboy, het is hetzelfde.’ Rosie wappert met haar hand. ‘Maar Bell is een hippe Nederlandse. Geen binnenbak, please.’

‘Waarom niet?’ vraag ik. ‘Ik vind het helemaal niet zo’n raar idee.’

‘Moeten we alleen even een vloertje leggen,’ grinnikt Jess. ‘Tenzij je in het zand wilt trouwen.’

Ik denk na. Geen zand meer, maar een brede houten vloer die over een groot gedeelte van de bak wordt gelegd. Dat moet mogelijk zijn en het is iets dat we kunnen bewaren. Vlonders misschien, als pallets. We zouden in het najaar en de winter de bak dan vaker kunnen gebruiken voor evenementen. Als we die vloer eenmaal hebben... Het zou een investering voor de lange termijn zijn, niet alleen voor de bruiloft. Langzaam begint het idee vorm te krijgen in mijn hoofd.

‘Eh, Bell?’ Jess kijkt me vragend aan. ‘Ben je serieus over de binnenbak? Hoeveel mensen komen er? Er kunnen honderden mensen in die bak, het wordt een mega-lege ruimte als je dat gaat doen. Wat is er mis met de living?’

‘Nee...’ fluister ik, terwijl het idee steeds meer vorm krijgt. ‘Het wordt de bak. De foodtrucks van James en de bar kunnen als afscheiding dienen, ergens halverwege,’ gebaar ik met mijn handen. ‘En die vloer is ook een goed idee. We kunnen zo’n vloer vaker gebruiken, voor ieder event wanneer de weersvoorspelling slecht of onvoorspelbaar is. Het is een prachtige locatie, warm, ik zie het al helemaal voor me.’

De dames kijken me glazig aan, sommige bedenkelijk, andere – zoals Daisy – zijn direct enthousiast. Maar zij is een beelddenker met een marketinghoofd, net zoals ik. We zien overal ideeën, plannen, mogelijkheden.

‘We kunnen er concerten organiseren, winterfestivals, een jaarlijkse markt, noem maar op. Het is voor zoveel meer te gebruiken dan alleen paardensport. Ik zie het ook al helemaal voor me voor de bruiloft, de sfeer, de aankleding. Alles.’ Ik word steeds enthousiaster.

‘Kun je me daarin meenemen?’ vraagt Mia met een opgetrokken wenkbrauw. ‘Want ik zie vooral een houten paardenbak voor me.’

‘Ik ook,’ bromt Poppy.

‘Oké.’ Ik sluit mijn ogen, voel de gespannen verwachting van de acht vrouwen om me heen. ‘Startend bij de vloer. Lange planken, licht geschuurd, zodat je de nerven nog ziet. Het zand is weg, het is een prachtige houten vloer en overal liggen kleden.’

Ik open mijn ogen en zie dat Liv en Mia hun ogen gesloten hebben. Daisy knikt heftig, Poppy en Rosie zijn allang afgehaakt en Harriet weet het zo net nog

niet. Jess twijfelt ook, ze kauwt op haar pen. Lily neemt met opgetrokken wenkbrauwen een slok van haar thee.

'Ga verder,' knikt Daisy aanmoedigend.

'Goed. Bedenk de foodtrucks en de bar in een halve cirkel rond het midden. Overal lampjes, guirlandes. Aan weerszijden blijven de houten wanden zichtbaar, maar ze worden aangekleed met nog meer guirlandes en slingers van... eucalyptus of zoiets. Dat ruikt lekker. Hier en daar hangen kransen met kleine witte lampjes die zacht fonkelen, alsof er sterren tussen het groen verstopt zitten. Kerstig, denk ik.'

'Hm-mm, ja. Ga door.' Daisy is mijn grootste medestander in dit hele gebeuren, zij ziet het ook.

'Boven ons, tussen de balken, worden lange lichtsnoeren gespannen. Warm licht, geen fel wit, maar dat zachte goud dat alles mooier maakt. Alsof de hele ruimte in een winterse gloed wordt gewikkeld. Misschien hangen er ook een paar grote lantaarns. Nee, niet "misschien". Zeker weten. Dat moet mooi zijn.'

'Ik ben wellicht te overtuigen...' mompelt Lily, al iets minder sceptisch.

'Aan de linkerkant van de bak stel ik me een eenvoudige ceremonieplek voor,' ga ik verder, terwijl ik het vormgeef met mijn handen. 'Een houten soort boog, gemaakt van dezelfde balken als het gebouw zelf. Quinn kan zoiets vast maken. De boog is bedekt met dennentakken, witte bloemen en kleine dennenappels. Ook kerstachtig. Stoelen in lange rijen, niet te strak, niet te netjes. Houten stoelen natuurlijk, met zachte dekens over de rugleuningen, voor het geval iemand het koud krijgt. Rode, donkergroene en crèmekleurige plaids.'

Jess schrijft nog sneller dan zojuist.

'Langs de randen van de bak staan houten vaten met kaarsen erop, van die grote. En versierde statafels. Misschien ergens een vuurkorf buiten de deur. En niet te vergeten: simpel versierde bomen. Zeker een stuk of tien, vijftien. Met alleen lampjes wellicht.' Ik denk na. 'Een dansgedeelte, dat sowieso, en een podium. Hopelijk kan Ilse DeLange komen...'

'De vraag is al uitgezet,' zegt Liv snel.

'Mooi,' mompelt Jess, nog steeds schrijvend. 'En mocht zij niet kunnen?' Ze kijkt me aan.

'Oeh, ja, dan heb ik wel een enorme wens, maar...'

‘Wie?’

‘Een Nederlandse band, HAEVN.’

‘O hemel, dat zou prachtig worden,’ mijmert Liv.

‘Wie? Heaven?’ Jess kijkt me fronsend aan, maar Liv pakt de pen uit haar hand en schrijft ‘HAEVN’ op haar papier.

‘Schrijf gelijk even op: vijftien kerstbomen,’ fluistert Daisy tegen haar.

‘Heb ik al,’ wijst Jess.

Ik stel me voor hoe het klinkt, de bruiloft in de binnenbak. Of Ilse DeLange en HAEVN nou kunnen of niet. Het zachte schuiven van stoelen, muziek, gepraat en gelach. En dan zie ik ons daar staan. Midden in de bak, op die houten vloer, tussen het licht, de kerstversiering, de bomen, al die lieve mensen. Een kerstbruiloft in de binnenbak, wie verzint zoiets. Het wordt fantastisch.

Ik glimlach zacht. ‘Dat moet het worden.’

‘Misschien wordt het toch wat.’ Poppy aarzelt nog steeds, maar vindt het volgens mij geen afgrijselijk plan meer. Waarschijnlijk is het nét flashy genoeg.

Harriet lijkt geëmotioneerd. ‘Dit klinkt geweldig,’ fluistert ze. ‘En helemaal… jullie.’

‘Ik denk dat we het hebben.’ Jess klinkt beslist. ‘We gaan de lijnen later uitzetten. Wil je een dresscode?’

‘Eh, comfortabel?’ stel ik voor.

Rosie kijkt me geschrokken aan. ‘Comfortabel?’ Ze hapt naar adem. ‘Nee!’

‘Eh, feestelijk kerstig, maar comfortabel? Naar ieders eigen interpretatie van comfortabel?’

‘Dat klinkt beter.’ Ze lijkt gerustgesteld.

‘Lijkt me prima.’ Mia wrijft in haar handen. ‘Ik weet nu al dat dit de bruiloft van de eeuw wordt. Klinkt schitterend, zoals je het omschrijft. Silverlakes koninklijke koppel. En ik denk dat de bak een prachtige locatie is, ik zag het helemaal voor me.’

Iedereen lijkt het met haar eens te zijn en het binnenbakplan is ineens populair. De dames beginnen met elkaar over de kerstaankleding en de dresscode, die door allemaal omarmd is. Taken worden verdeeld, hapjes en drankjes worden besproken. Het is een heerlijk samenzijn en ik geniet met volle teugen, vooral omdat ik éíndelijk vooruit kan gaan kijken. Na de dood van mijn

moeder en de dood van Miss Dana stond mijn hoofd er niet naar, maar de ruimte is er nu. De bruiloft is het enige waar we ons vanaf nu druk om gaan maken, en dat vind ik geweldig. Nu het plan er ligt, zou ik willen dat het alvast zover was.

Liv legt haar arm om me heen. 'Dit klinkt echt als iets voor jou. Véél meer dan die prestigieuze bruiloft op de Westerbouwing, die vijftigduizend euro moest kosten.'

'Nou dat. Of erger nog, in Italië.'

'Waar je het helemaal niet mee eens was.'

Ik zucht diep, maar het is een ontspannen zucht. 'En jij bent erbij.' Ik leg mijn hand op haar onderarm. 'Naast Guus mijn enige Nederlandse familie.'

'Gelukkig tel ik voor tien.' Ze glimlacht naar me. 'Maar kijk eens om je heen. Wie heeft er familie nodig als je dit hebt?'

'Dit ís mijn familie.'

'En hopelijk straks ook de mijne.'

'Dat weet ik wel zeker,' antwoord ik, terwijl ik de tafel rondkijk. 'Heel zeker.'

De dames zitten gezellig te keuvelen in de zithoek, terwijl ik met de verkoopster van de bruidswinkel – genaamd Bonnie – langs de jurken loop. Zacht strijk ik erlangs met mijn hand. Het is allemaal niet wat ik zoek, maar op de website heb ik gezien dat ze hier verkopen wat ik zoek én dat-ie op voorraad is.

'Je had een specifiek idee, zei je aan de telefoon?' Ze stopt met lopen en kijkt me geïnteresseerd aan.

Ik knik. 'Dat klopt, een heel specifiek idee. Ik heb deze foto gekregen van een oude vriendin, ze is onlangs overleden.'

Bonnies ogen worden groot. 'O god, wat prachtig! Maar dit... dit zijn de jaren zeventig geweest, begin tachtig, misschien?'

'Dat klopt, 1979. De bruid is hier vierentwintig jaar oud.' Ik wijs naar de jurk van Grace en denk terug aan het moment dat Miss Dana me vertelde over de verrassing van haar leven. 'Zo'n soort jurk hebben jullie hier ook hangen, de Pronovias Sherylee. Ik heb het gezien op de site.'

Het was een behoorlijke speurtocht, maar ik wist héél duidelijk wat ik wilde. Uiteindelijk vond ik de lookalike van Graces jurk, maar hij was alleen verkrijgbaar in deze exclusieve bruidszaak in Calgary. De prijs heb ik niet eens opgevraagd, dit moet 'm worden. Waarschijnlijk zal ik dertig paarden extra moeten verkopen om de jurk te bekostigen, dat is dan maar zo. Normaal gesproken zou ik niet eens nadenken over een jurk van zo'n duur merk als Pronovias, maar ik wil Miss Dana en Grace eren. Zo zijn ze er allebei een beetje bij.

'De Sherylee heb ik inderdaad hangen en dat is precies deze jurk' – ze wijst naar de foto – 'al is de jurk die ik hier heb misschien te groot voor jou. Welke maat heb je?'

'Uh, ik twijfel tussen zesendertig en achtendertig.'

'Hm, misschien komt het goed met wat knijpers. Geen enkele jurk is meteen goed, echt nooit. Innemen moet vaak gebeuren, we gaan het gewoon proberen. Ik ga 'm halen. Wil jij bij je gezelschap wachten?'

'Ja, is goed.' Ik draai me om en loop naar de dames, die een glas champagne voor me inschenken.

'En? Heb je al iets gevonden? Of waar stonden jullie over te praten?' vraagt Jess.

'Ik wil jullie iets laten zien. En misschien weten jullie het al, maar volgens Miss Dana was niet iedereen op de hoogte.' Ik leg de foto van Grace en Dale op tafel. Mia zit het dichtstbij en pakt de foto op.

'Ach, ach...' Ze kijkt vertederd naar de foto. 'Ja, dit bracht nogal wat teweeg. Een dag later was ze er niet meer.'

'Wie?'

'Wie?'

Er ontstaat wat rumoer aan tafel, iedereen buigt zich over de foto heen.

'Wauw, dit is echt héél stijlvol!'

'Wie is dit? Miss Dana?'

'Dit is Harry toch niet?'

'Dit is Dana ook niet.'

'Het is in Vegas.'

'Is dit Grace?' Daisy is de eerste die verward opkijkt. 'Was Grace getrouwd?'

‘Jazeker.’ Mia knikt. ‘Met… hoe heette die piloot ook alweer?’

‘Dale,’ antwoord ik.

‘Dale?’ Daisy fronst. ‘Dat wist ik helemaal niet. Nooit iets over gehoord.’

‘Dana dacht toentertijd dat Grace wellicht in verwachting was,’ vertelt Mia. ‘Ze trouwden in Vegas, het leek halsoverkop.’

‘En Dana en Harry wisten het niet?’ vraagt Rosie.

Harriet schudt haar hoofd, net als Mia. ‘Ze werd gebeld, toch?’ Harriet kijkt Mia aan. ‘Met het nieuws dat ze was getrouwd. Er zou een feest komen, maar hun vliegtuig stortte neer.’

‘O, jezus christus,’ verzucht Liv. ‘Wat triest, wat een tragedie.’

‘Ze is zó mooi,’ fluistert Jess. ‘En ze lijkt op jou.’ Ze kijkt me aan. ‘Schrikbarend veel.’

‘Ach nee.’ Ik wapper met mijn hand.

‘Zelfde haar, wellicht,’ beaamt Liv.

‘Die piloot is anders ook de lelijkste niet,’ grijnst Poppy.

‘Maar nu?’ Harriet kijkt me aan. ‘Ben je op zoek naar deze jurk?’ Haar ogen beginnen te schitteren.

‘Ik heb wat speurwerk verricht de afgelopen tijd, ja. Het was ook een beetje afleiding na de dood van Miss Dana. Dit was… fijn om te doen, om me in te verliezen. Miss Dana gaf me deze foto toen ze de diagnose net had gehad en we waren gestart met haar dagelijks naar de ranch te halen. We zaten samen in het zonnetje en toen kwam ze hiermee. We spraken af dat ik deze jurk zou gaan zoeken en als ik ’m zou vinden zou ik ’m dragen. Maar dan moest zij bij de bruiloft zijn, dat was de afspraak.’ Ik haal mijn neus zacht op, voel de emotie groeien in mijn borst. ‘Helaas is dat niet gelukt, maar om haar en Grace te eren heb ik het plan voortgezet en de jurk gezocht. Hij hangt hier, bijna precies zo’n jurk. Bonnie is ’m gaan halen.’

Het is even stil, Harriet legt haar hand op mijn schouder.

‘Ik weet voor de volle honderd procent zeker dat Vince deze jurk prachtig vindt. Práchtig.’

‘Dat denk ik ook,’ knikt Lily emotioneel. ‘En misschien ben ik een beetje spiriwiri nu, hoor, maar jij hebt een connectie met Grace. Ik voel dat.’

Dat raakt me. Hoe kan ze dit weten? Zou iemand haar hebben verteld over... alles eigenlijk? Alles wat me overkomt met betrekking tot Grace sinds ik hier ben? Het is veel, het is vaag, het is onbeschrijfelijk en bovennatuurlijk en gewoonweg raar. Maar het is er en het valt niet te ontkennen. De connectie met Grace.

'Het is in ieder geval een prachtige jurk,' zegt Liv, ook geëmotioneerd. 'Simpel, romantisch, schitterend in al z'n eenvoud.'

Natuurlijk weet Liv precies wat er allemaal is gebeurd, maar Vince weet het meest. Vince vóélt het meest. Hij snapt het meest. Hij is net zo nieuwsgierig, maar ook net zo in de war als ik. We weten niet wat we ervan moeten denken, we weten niet wát het is. Maar dat er íéts is, dat staat vast.

'Isabelle?' klinkt het dan achter me. 'De jurk hangt in de kleedkamer klaar. Wil je 'm passen?'

Die avond gaan we weer richting huis. Het is ongeveer anderhalf uur rijden van Calgary naar Silverlake, wat voor Canadese begrippen een peulenschilletje is. Maar voordat het zover is, sluiten we deze bijzondere dag af met een diner in een fijn restaurant.

'Ik ben nog steeds onder de indruk van die jurk,' mijmert Mia. 'Wat een beauty.'

'Hij zat als gegóten.' Daisy knikt beamend. 'Perfect gewoon.'

'Ik voelde me er meteen goed in.' Ik neem een hapje van de heerlijke gegrilde zalmfilet en tik Liv aan. 'Deze is bijna nog lekkerder dan die in het hotel gisteren, die jij ha–'

'Lieve allemaal.' Harriet tikt tegen haar wijnglas. 'Zo fijn dat ik niet hoef te rijden trouwens,' zegt ze snel. 'Want, ehm, dit had ik wel even nodig om deze speech te houden. Een beetje alcohol, bedoel ik. Ik vind het voor een groep praten niet heel fijn en wat ik wil gaan zeggen raakt me, maar dit wilde ik toch doen.'

Ze schraapt haar keel en kijkt naar me. Ze zit schuin tegenover me, dus ik hoef mijn nek niet te verdraaien aan de lange tafel. Uit haar tasje trekt ze een

verfrommeld blaadje, dat ze openvouwt.

'Ik heb het even opgeschreven, omdat ik weet dat ik anders dingen ga vergeten en... nou ja. Ik ga het dus voorlezen, sorry daarvoor.'

'Allang prima, mam,' zegt Lily lief. Ze zit naast Harriet en aait snel over haar arm ter ondersteuning; Harriet veegt namelijk al voor de derde keer langs haar ooghoeken.

'Isabelle...' begint ze, waarna ze haar vingers tegen haar ogen drukt. 'Lieve, lieve Isabelle. Ik weet niet hoe ik jou moet bedanken, ik weet niet welke woorden ik daarvoor moet gebruiken, of er überhaupt genoeg woorden zijn om mijn dankbaarheid te uiten. Jij gaf mijn zoon alles wat hij nodig had. Liefde, een arm om hem heen, een schouder om op uit te huilen, een helpende hand, maar nogmaals: vooral liefde. Jij hielp hem dát te bereiken wat hij altijd al wilde bereiken, maar dat tot voor kort onmogelijk was. Gewoonweg níét haalbaar. De ranch was alles voor Vince, sinds hij jong was. Nu mag hij zich mede-eigenaar van de Blossom Valley Stables noemen, samen met jou. Voelt hij zich gezien en geliefd, door jou. Heeft hij een levenspartner gevonden, iemand die dezelfde passies heeft, iemand die hem accepteert zoals hij is... O, sorry. Ik moet even huilen, maar het zijn tranen van geluk. Niet schrikken.'

'Gaat het, mam?' vraagt Lily, terwijl ik inmiddels zelf ook de tranen voel branden in mijn ogen.

'Ja hoor,' knikt Harriet snel. 'Ik ben nog niet eens op de helft. Wat zeg ik, nog niet op een derde.'

'Ga vooral door,' moedigt Mia haar aan.

'Oké.' Ze snuit haar neus en pakt het briefje er weer bij. 'Vince heeft zoveel meegemaakt, hij heeft de zwarte kant van het leven maar al te vaak gezien, die donkere afgrond. Soms was ik bang dat hij daar nooit meer uit zou komen, dat hij voor altijd in die diepe duisternis zou blijven zweven. De krochten van de hel. Ik wist nooit hoe ik hem kon helpen, want die band heb ik niet meer met hem, helaas, en dat is mijn eigen schuld. Ik kon alleen maar hopen dat er ooit iemand in zijn leven zou komen die het zou begrijpen. Die hem zou laten zien dat er zoveel is om voor te leven, dat er een lichtpuntje te zien is aan de horizon, dat hij niet alleen hoeft te vechten, hoeft te overleven. Dat hij zijn demonen kan overwinnen, als hij het maar deelt. Ik ben zo dankbaar, écht, vanuit de grond van

mijn hart, dat jij op zijn pad bent gekomen. Dat je geduldig bent geweest, altijd lief, altijd een luisterend oor hebt geboden. Dat je hem de ruimte gaf om te ontdekken wat hij wilde, wat hij nodig had. Dat je bleef, ondanks de gekke sprongen van paniek. Want hij zal mij natuurlijk niks vertellen, maar ik heb mijn oren en ogen op de ranch' – ze knipoogt naar Daisy en Lily – 'en ik weet dat het niet makkelijk is geweest voor je.'

Ik veeg langs mijn ogen en glimlach tegelijk, wil zoveel zeggen, maar weet dat Harriet nog niet klaar is.

'Pfoe, nu komt het moeilijkste gedeelte.' Ze haalt diep adem. 'Het spijt me vreselijk dat je een getroebleerde en gebroken man treft, dat is iets wat ik mezelf altijd kwalijk zal nemen. Het had niet zo hoeven zijn, als ik mijn rol als moeder niet verschrikkelijk verpest had. Maar dat heb ik wél gedaan, en ik hoop dat je beseft dat ik het wéét. Ik zou er alles aan willen doen om de tijd terug te draaien en er te zijn, simpelweg te zíjn, voor het kind dat mij zo nodig had. Maar ik was er niet, en nu zit jij ermee. Met de problemen, de uitdagingen, de trauma's...' Ze duwt haar handen tegen haar ogen en breekt. Daisy en Lily staan tegelijkertijd op om hun moeder te ondersteunen, maar Harriet gebaart dat ze weer mogen gaan zitten. 'Het lukt wel,' huilt ze. 'Het lukt.'

'Rustig aan, mama,' fluistert Daisy. 'Isabelle begrijpt het.'

'Dat weet ik,' antwoordt Harriet, terwijl ze haar tranen wegveegt.

Ik doe hetzelfde; ze heeft zó ontzettend gelijk en het is zó pijnlijk, maar ze benoemt het wel en daar heb ik eeuwig respect voor.

'Ik weet dat Isabelle het begrijpt. Dat is het, dat is precies wat haar zo passend maakt voor Vince.' Ze richt zich tot mij. 'Hij heeft ontzettend veel geluk met jou en daar heb ik voor gebeden, ik wil dat je dat weet. Ik heb altijd gebeden dat het goed zou komen met hem, dat hij het geluk en de liefde zou vinden. Dat het leven weer de moeite waard zou zijn voor hem. Jij hebt hem dat gegeven en dat is onbetaalbaar. En als ik dan toch zou moeten proberen om er woorden aan te geven, dan is het: ik hou van jou, omdat je van hem houdt. Dank je wel, Isabelle, duizendmaal dank. Ik had geen betere vrouw voor mijn zoon kunnen wensen.'

Ik sta op, loop naar haar toe en omhels haar. We huilen samen, het is begrip, geluk, pijn. Rauwe, maar échte emoties, en eigenlijk is dit een heel waardevolle afsluiting van een fantastisch en intens mooi weekend met de vrouwen.

OceanofPDF.com

18

Wanneer we die avond thuiskomen staat Vince te wachten op het erf. Het is stormachtig weer en net eventjes droog, maar op de weerapp staat dat er zo een enorme plensbui aankomt.

'Ik hoop dat we op tijd binnen zijn.' Liv kijkt uit het raam naar boven. 'Het is donkerder dan donker.'

'Zelfs geen maan.' Ik parkeer de Landcruiser. 'Normaal geeft de maan best wat licht, maar het is nu écht pikkedonker.'

'Ondanks het donkere weer ziet het er supergezellig uit.' Liv klapt verheugd in haar handen. 'Al die lampjes.'

'Ja, we hebben uitgepakt voor de toeristen. Leuk, hè?'

'Enorm! O kijk, Quinn!' Ze stapt uit en gilt. Quinn doet haar na en gilt ook, wat me een enorme lachaanval bezorgt. Ik loop naar de achterbak van de auto en kijk naar Liv en Quinn, die elkaar heftig knuffelend begroeten. Vince komt heel kalm naar me toe, kijkt ook geanimeerd opzij en schudt zijn hoofd.

'Stelletje gekken,' mompelt hij liefkozend. 'Ik vind het jammer dat jij me niet gillend begroet,' grinnikt hij vervolgens, terwijl hij me omhelst en ik me tegen hem aan vlei. Hij kust me.

'Wil je dat ik je gillend begroet?'

'Eigenlijk wel.'

'Oké, opnieuw dan.'

Ik loop achteruit naar de auto en bonk voor de vorm met het portier. Vince staat drie meter verderop en doet alsof hij me voor het eerst ziet. Ik leg mijn handen tegen mijn wangen en zet het op een gillen, hij doet hetzelfde. Ik heb Vince al op veel manieren gezien, maar speels is hij eigenlijk nooit. Nu wel en ik moet keihard lachen om zijn langgerekte, dramatische gil.

‘What the fuck, bro!’ roept Quinn. ‘Je laat me schrikken, gek! Wat doe je?’

Vince kijkt hem droog aan. ‘Hoezo?’

‘Mafkees.’ Quinn slaat zijn arm om Livs schouder en neemt haar mee het erf over. ‘Ik haal de bagage zo wel op. Ik ga mijn meisje even installeren op de bank voor de bui losbarst!’

‘Veel plezier in je nieuwe huis, Livvie!’ roep ik haar na. ‘Dit is je leven nu!’

‘Ik ben thuis!’ roept ze, haar armen gestrekt de lucht in.

‘Jullie zijn thuis,’ zegt Quinn nog. Daarna zijn ze buiten gehoorafstand.

Vince trekt me tegen zich aan, ik druk mijn neus zacht tegen die van hem. Ik ben maar een nachtje en twee volle dagen weggeweest, maar we zijn zo hecht en normaal gesproken zoveel bij elkaar, dat ik hem echt heb gemist.

‘Je kunt goed gillen, meneer Campbell,’ fluister ik. ‘En ik heb je gemist.’

‘Ik jou ook. Het was druk.’

‘Vol weekend, hè?’

Hij knikt. Ik tuur over zijn schouder, zie wat gasten over het erf richting het hotel rennen. Het begint ook al te druppen. Zelfs in gedachten wil ik nog altijd bijna The Main House zeggen, maar het is nu gewoon een hotel. Hotelletje, eigenlijk.

‘Het begint. Kom.’ Vince opent de kofferbak en haalt mijn weekendtas uit de auto. ‘De haard is al aan.’

‘Bij mij of bij jou?’

‘Eh, bij jou,’ antwoordt hij verward. Hij sluit de achterklep. ‘Wat dan?’

‘Nee, niks, prima, fijn!’ roep ik over de kletterende regen heen. Het gebeurt vaak hier met dit soort hoosbuien, van nul naar honderd in een seconde.

We trekken een sprintje richting mijn huisje en hijgen even uit in de hal. Vince zet mijn tas netjes naast de trap, terwijl ik m’n natte jas uittrek en mijn schoenen in het daarvoor bestemde rekje zet.

‘Ik doe even snel wat makkelijks aan.’ Ik pak de tas en hups de trap op. Vince mag de tas niet openen en zien wat er bovenop ligt, dan is de hele verrassing van de jurk verdwenen. Daisy had er een mooi plan voor, dus hij ziet het wel op de dag zelf.

‘Goed. Wil je wat drinken?’ roept Vince me na. ‘Thee, alcohol?’

‘Rode wijn!’

'Oké!'

Eenmaal boven leg ik de foto van Grace netjes weg in een laatje in de kast en trek mijn warme huispak met banaantjes aan. Ontzettend sexy. Een snelle check in de spiegel leert me dat ik mijn haar beter in een knot kan draaien – want pluizig *as hell* – en dat mijn uitgelopen mascara me door die vijftig meter rennen in de regen heeft omgetoverd tot een panda. Soms vraag ik me af wat Vince in me ziet, en dan hoop ik maar dat hij vooral op me is gevallen vanwege mijn karakter. Werken op een ranch doet namelijk weinig positiefs voor je uiterlijk. Soms kom ik ergens op de dag toevallig een spiegel tegen en dan schrik ik me kapot, terwijl Vince me geen moment raar heeft aangekeken. Het interesseert me ook te weinig om me er druk over te maken.

Wanneer ik beneden kom tref ik Vince voor de haard, hij zet er net een houtblok bij. Buiten gaat het vreselijk tekeer, de regen slaat tegen de ramen, maar hier is het gezellig. Warm. Mijn nieuwe, herfstige accessoires maken het huisje helemaal af. De plaids, de kussens, mooie kaarsen, een paar extra lampjes.

Ze zouden ook heel erg prima passen in Vinces cabin, zegt een stemmetje in mijn achterhoofd. *Maar misschien toch nog even wachten, geen haast*.

'Hoe was het?' vraagt hij, terwijl ik op de bank plof en een kleedje over mijn benen trek. Vince komt overeind en geeft me het glas rode wijn aan. 'Heb je genoten?'

'Enorm, ik heb écht ontzettend genoten. Het was heel bijzonder,' antwoord ik uit de grond van mijn hart.

'En heb je dé jurk gevonden?'

'Ik heb dé jurk gevonden.' Ik heb het gevoel dat ik straal als de zon. 'En iedereen was het ermee eens. Het is de enige jurk die ik heb gepast.'

'Huh? Is dat normaal? De meeste vrouwen passen toch honderd jurken?'

'Meestal wel iets meer dan één, ja.' Ik glimlach. 'Maar ik wist wat ik wilde, daarom ging ik naar die specifieke zaak. Zij hadden zoiets.'

'Je klinkt een beetje mysterieus nu.'

'Da's niet erg.' Ik neem een slokje en kijk hem met twinkelende ogen aan. Ik zie de radartjes draaien in zijn hoofd. 'Je ziet het vanzelf op 24 december.'

Hij zucht en glimlacht ook. 'Ik zal het ermee moeten doen.'

‘Je zult het ermee moeten doen.’ Ik draai het glas rond in mijn handen. ‘Maar we hebben wel uitgebreid én goed gesproken over de dag.’

‘En?’

‘De binnenbak.’

Hij trekt kort zijn wenkbrauwen op, maar in tegenstelling tot wat zijn zusjes lieten zien, is het geen afwijzende beweging.

‘Oké, ga door.’

Ik leg hem in geuren en kleuren uit wat mijn idee is, net zo bloemrijk omschreven als wat ik vanmiddag deed tijdens de lunch. Het heeft vorm gekregen in mijn hoofd, het is veel meer dan een idee. Het is iets dat is gaan leven, ik hou er nu al van. Vince knikt vaak tijdens mijn lange, enthousiaste monoloog, onderbreekt me geen moment. Hij voelt het ook, ik zie het gebeuren. Ik gebaar met mijn handen, sta op en leg heel beeldend uit wat ik bedoel en hoe ik het voor me zie. Aan het eind is hij net zo enthousiast als ik.

‘Het lijkt me heel haalbaar én sfeervol.’ Hij gaat staan en loopt naar de haard om een beetje in het hout te prikken. ‘Ik zou – gezien het seizoen en het te verwachten weer – ook niet weten waar we het anders moeten doen. De living is te klein.’

‘En ik vind juist ook dat buitengevoel zo fijn hier. Die foodtrucks, de ruimte, die kerstbomen, een podium. Net zoals de andere feesten hier, díé sfeer.’

‘Een grote cirkel met Adirondacks, misschien een simpel vuurtje bij de grote uitgang,’ mijmert Vince. ‘Een grote grill naast de foodtruck van James, waar men zelf op mag grillen.’

‘Precies. Gezellig, dat moet het zijn. Ik geef niks om luxe of andere onbelangrijke toestanden. Het moet gezellig zijn, het is immers ook ieders kerstavond.’

‘Lijkt het je leuk om dan ook een kerstdiner te organiseren?’ Vince beeldt een lange tafel uit. ‘Zodat we ook een soort kerst hebben samen?’

‘En dan de foodtrucks voor overdag en de latere avond?’

‘Ja, maar dan hebben James en zijn jongens ook een moment om samen te eten. Daarnaast weet ik dat de oudere dames waarde hechten aan het eetmoment met elkaar.’

‘Lijkt me een geweldig idee. Overdag de ceremonie, de receptie, taart eten, een borrel met elkaar en daarna twee rijen met tafels, lekker eten, wijn, kerstmuziek. Dan de dansvloer op of whisky bij het vuur.’

‘Klinkt als de perfecte dag.’

‘Klinkt als dé perfécte dag,’ beaam ik. ‘Zal ik dat bespreken met Daisy en Jess?’

‘Doen we samen, ik wil een betrokken bijna-echtgenoot zijn. Niet zo’n lamlul die alles overlaat aan zijn vrouw.’

‘Vrouwen worden enorm blij van betrokken mannen.’ Ik loop naar hem toe en leg mijn handen op zijn bovenarmen. ‘En vanav– Ben je trouwens breder geworden?’

‘Eh...’

‘Doe je stiekeme work-outsessies?’

‘Misschien...’

‘Vince?’

‘Ja.’

‘Ja?’

‘Ik doe af en toe wat krachtoefeningen.’

‘Echt?’

‘Ja, echt.’

‘Het zet zoden aan de dijk zeg, jeetje.’ Bewonderend ga ik met mijn handen over zijn biceps en onderarmen. ‘Waarom zag ik dat niet eerder?’

‘Omdat we bezig waren met andere dingen. Omdat we allebei druk zijn en... een jas aanhebben en zo.’

‘Je klinkt teleurgesteld.’

‘Nee, hoor.’ Wel dus.

Ik kijk op. Zijn blauwe ogen staan twijfelend. Voelt hij zich niet gezien? Heeft het hem geraakt dat ik de vooruitgang van zijn lichaam heb gemist? Hebben we het toen dan niet goed afgesloten, die avond onder de sterren? Ben ik niet duidelijk genoeg geweest in mijn gevoelens voor hem? Was zijn tweede aanzoek, met mijn volmondige *ja, mijn ware* daarachteraan, niet voldoende? Ben ik net niet enthousiast genoeg geweest over de bruiloft? Jawel, toch? Twijfelt hij nog steeds aan me?

‘Twijfel je nog steeds aan me?’ vraag ik dus.

‘Nee.’ Hij schudt snel zijn hoofd. ‘Nee. Helemaal niet.’

‘Je weet dat je me non-verbaal iets heel anders vertelt, hè?’ Ik observeer zijn gezicht grondig. ‘En de snelheid waarmee je de woorden uitspreekt is ook veelzeggend.’

‘Ik wilde niet... Er is niks aan de hand.’ Hij glimlacht en drukt een kus op mijn wang.

‘Gelukkig.’

‘Dus, ik wilde nog even wat anders bespreken.’

‘Wat dan?’

‘Nou, dit weekend was...’ Hij kijkt uit het raam, we volgen twee toeristen die door de regen het erf over rennen. Een flits verlicht alles, de plotselinge donder laat me schrikken.

‘Jeetje,’ mompel ik.

‘Die waren net níét op tijd binnen.’ Vince wijst over zijn schouder. ‘Hopelijk zijn ze oké.’

‘Staan alle paarden veilig?’

‘Jazeker.’

‘Dus? Wat was er dit weekend?’

‘Het was druk.’ Hij neemt een slok wijn. ‘Met mensen, lessen, maar vooral hier. Op het erf. Toeristen vinden het fijn om rond te lopen met lekker weer en dat is hun goed recht, daar betalen ze voor en dat is nooit anders geweest, maar... we hebben het daar natuurlijk redelijk recent over gehad en ik begrijp jou ook.’

‘Dat het niet helemaal is wat ik prettig vind.’

‘Ja, dat.’ Hij staat op en gaat voor het raam staan. ‘De bedrijvigheid op het erf, op ieder moment van de dag.’

‘Ik heb erover gesproken met Liv dit weekend.’

‘O?’

‘En toen kwam het er eigenlijk echt uit.’ Ik neem ook een slok. ‘Dat ik het ingewikkeld vind.’

‘Nou, waarom kom je dan niet bij mij wonen?’ Vince gaat weer zitten, kijkt me indringend aan. ‘En ik weet dat we het er al over hebben gehad een hele tijd geleden, dat je graag voorlopig in je eigen huisje wilde blijven, maar dat is echt al

maanden terug. Het is eigenlijk toch gek? We gaan trouwen en zijn inmiddels al maanden verloofd, maar wonen nog wel in aparte huizen.'

'Op hetzelfde terrein, weliswaar.'

'Als het in Nederland zou zijn, zou je echt wel een aantal straten moeten lopen. Vind je dat niet gek?'

'Jawel, dat is wel gek.'

'Waarom word je dan niet enthousiast van het idee om samen te wonen?'

'We wonen praktisch samen,' werp ik tegen, maar het klinkt zwak, dat merk ik. Ik had er alleen – sinds het gesprek met Liv – niet meer goed over nagedacht. Wat dat betreft is de timing nu erg vervelend; hij brengt het ter sprake terwijl ik niet weet wat ik moet zeggen.

'Maar feitelijk wil je nog steeds geen huis met me delen,' stelt hij, een beetje kortaf.

Shit, deze richting wil ik niet uit.

'Dat is het niet.'

'Wat is het dan wel? Want ik begrijp het niet zo goed. En na die eerste keer hebben we het er vaker over gehad en de vorige keer toen we het erover hadden werden we gestoord door weet ik veel wie en was het einde gesprek, maar het is wel in mijn hoofd blijven zitten. Het idee dat je eigenlijk niet wilt samenwonen is... Ik begrijp het gewoon niet.'

'Dat snap ik.'

'Er zijn vrij weinig getrouwde of verloofde mensen die in aparte huizen wonen, toch?'

'Het is niet heel veelvoorkomend, nee. Denk ik.'

'Maar ik ga je ook niet overtuigen, weet je. Je moet het zelf willen, ook al liep er niemand hier voor de deur en woonde je hier heerlijk. Misschien had je mij dan wel hier laten intrekken. Je moet uit eigen beweging, omdat het goed voelt, met mij in één huis willen wonen.'

'Dat klopt.'

Het valt stil tussen ons, en waar het normaal altijd comfortabele stiltes zijn, is het nu een gespannen, onprettige stilte.

'Ik ben erover aan het nadenken, wat de juiste... oplossing is.'

'Oplossing?'

‘Eh, ik h–’

‘Is de keuze om met mij in één huis te wonen een… oplossing? Of w–’

‘Nee, maar gewoon, wat goed voelt.’

‘Maar voelt samenwonen met mij dan niet goed? Ben je nog stéédsniet op dat punt aangekomen?’

‘Neehee… ik weet niet zo goed hoe ik het moet zeggen.’

‘Ik begrijp er geen hol meer van.’

Vince staat op. En waar hij normaal een relaxte houding heeft, zie ik nu weer de man terug van begin dit jaar. Toen we hier net aankwamen en hij één en al ergernis en boosheid was. Ten opzichte van alles, maar vooral ten opzichte van onzekerheid. Vince kan niks met onzekerheid, het maakt hem gespannen. Zijn enorme postuur lijkt nog groter, zijn felle ogen – waar zoveel emotie in kan liggen – staan nog vuriger. Ik begeef me op glad ijs hier en ik heb geen antwoord, ik heb geen idee, behalve dat ik het zelf ook niet weet.

‘Dit is míjn huisje, snap je dat?’ vraag ik hem zo rustig mogelijk. ‘Het is het eerste huisje ooit dat ik voor mezelf heb. Het voelt veilig, het voelt fijn. Niemand kan het van me afpakken, niemand heeft hier iets over te zeggen, behalve ik. Het is míjn plek.’

‘Maar waarom – in godsvredesnaam – heb je *ja* gezegd tegen iemand met wie je je woning niet wilt delen?’

‘Het gaat niet om jou! Jij staat hier helemaal buiten!’

‘Hoe kan ik hier nou buiten staan, je twijfelt of je met míj in één huis wilt wonen. Wat betekent een huwelijk dan?’

‘Ik begrijp je gevoelens echt, maar ik d–’

‘Ja, begrijp je mij?’

‘Ja, natuurlijk. Ik vind het zelf ook heel moeilijk. Misschien… misschien kunnen we een tussenoplossing bedenken?’

‘Komt ze weer met haar oplossingen,’ mompelt hij, terwijl hij vermoeid in zijn ogen wrijft. ‘Vertel.’

‘Kunnen we de avond alsjeblieft fijn afsluiten, ik heb je gemist.’

‘Ja, ik jou ook,’ reageert hij kortaf. Hij zakt weer op de bank en staart voor zich uit.

‘Ik dacht: misschien kan ik bij jou gaan wonen en dat dit huisje leeg blijft, of… misschien wil Guus hierin? Ik de–’

‘Prima, Bell.’

‘Ik zeg toch dat ik wel bij jou wil wonen?’

‘Ja, dat gaat echt van harte.’ Hij kijkt me aan met een scherpe blik. ‘Ik merk aan alles dat je er enthousiast over bent. Ik dacht dat je inmiddels wel van gedachte veranderd zou zijn, maar nee.’

Ik zucht diep, dit is echt, oprecht niet wat ik wilde. Ik hoopte dat hij zich ook in mij kon verplaatsen, maar dat lukt niet. Ik begrijp dat echt, want andersom zou ik het ook heel raar vinden. Maar ik kan mijn gevoel niet uitleggen. Ik vind het gewoon moeilijk.

‘Vince, praat met me, alsjeblieft.’

‘Ik heb niks te zeggen.’

‘Ma–’

‘Ik heb níks te zeggen. Praat maar verder over je weekend, of zo.’ Het klinkt totaal niet uitnodigend om verder te praten over het weekend. Het klinkt eerder als een sneer. Een *hou vooral je bek*, of zoiets. *Als je er toch voor kiest om je huis niet op te geven voor mij*. ‘Onderwerp afgesloten. Dan niet, Isabelle.’

‘Kunnen we alsjeblieft, echt alsjeblieft, op een rustige manier praten met elkaar?’ Ik sta op en spreid mijn armen.

‘Oké, sorry,’ klinkt het bot.

‘Vince!’

‘Ik zei toch sorry!’

‘Ik vraag niet eens om een sorry.’ Ik voel me niet prettig bij deze escalatie, het ontvlamde binnen een minuut of vijf volledig. ‘Ik vraag gewoon of je met me wilt praten. Ik voel me er ook rot over, maar ik heb nog geen helder antwoord op wat ik vind of voel met betrekking tot het opgeven van mijn huis, ik hoopte denk ik gewoon dat je dat zou begrijpen.’

‘Ik begrijp je volledig.’

‘Dat is niet waar, dat heb je net al gezegd.’

‘Maar wat verwacht je dan van me? Hè?’ Zijn blik fronsend, zijn houding defensief. ‘Dat ik zeg: o ja, we gaan trouwen, maar blijf vooral lekker in je eigen hut zitten, dan blijf ik in de mijne. Lekker joh, zo’n gescheiden huwelijk.’

‘Het wordt geen gescheiden huwelijk, we zijn hele dagen bij elkaar en dat weet jij ook.’

‘Maar ik heb graag dat je bij mij komt!’ roept hij ineens. ‘Ik wil iedere dag met jou opstaan en iedere avond met jou naar bed gaan! Ik wil iedere dag samen een vuurtje bouwen en even napraten over de dag. Waarom wil je dat niet met mij?’

‘Dat ís het helemaal niet!’ roep ik terug, want dat is het ook écht niet. ‘Maar ik heb nooit iets voor mezelf gehad en íédereen vulde altijd voor mij in wat ik moest doen. Ik heb áltijd de gebaande paden bewandeld en geleerd te anticiperen op anderen. Ik heb nooit gedaan wat goed voelde voor míj!’

‘En wat voelt nu goed voor jou? Niet samenwonen met mij?’

‘Ik wil tijd om te bedenken wat een goede oplossing is voor ons allebei!’

‘Fuck die oplossingen van je!’ schreeuwt hij, waar ik enorm van schrik. ‘Ik wil geen oplossing! Ik wil een vrouw die bij mij wil zijn! Is dat te veel gevraagd?’

‘Nee! Dat i–’

‘Want weet je hoe dit op mij overkomt? Als iemand die een slag om de arm probeert te houden voor wanneer het verkeerd loopt! Zó komt het over!’

‘Wil je niet tegen me schreeuwen.’ Ik voel hoe mijn stem breekt, hoe de tranen beginnen te branden in mijn ogen. ‘Je praat keihard en ik vind dat moeilijk.’

‘*Isabelle! Lopen nu! Hou op met dat gezeur, je hebt er zelf voor gekozen om niet te luisteren. Eigen schuld! Lopen!*’

‘*Het is zo ver naar huis! Ik wil niet helemaal naar huis lopen!’ Ik moet huilen. ‘Mijn voeten doen pijn in deze laarzen!*’

‘*Nou, verdomme, kappen met die domme tranen. Wat leer je hiervan, denk je?’ Mijn vader duwt me in de richting van de auto, het regent heel hard*.

‘*Niks!*’

‘*Dat je voortaan hebt te luisteren, dát leer je hiervan!’ schreeuwt hij in mijn gezicht. Ik moet nog harder huilen. ‘Lopen nu! Voor de auto uit. Gaan!*’

Hij doet me denken aan mijn vader en dat gevoel verkilt me tot op het bot. Dat is helemáál niet goed.

Zou dit het zijn, waar Miss Dana het toen over had? *Vince is een gebroken man, hij is niet alleen maar geweldig*. Zou ze dit bedoelen, die onzekere buien? Het twijfelen aan zichzelf én aan mij? Het uit zich in onhebbelijk en

schreeuwerig gedrag, dat is een ding dat zeker is, al begrijp ik de aanleiding best. Dit kan ik niet opbrengen. En ondanks dat Miss Dana me adviseerde om in de buurt te blijven, hoeft dat niet te betekenen dat hij over mijn nieuwverworven grenzen heen hoeft te gaan. Ik heb zo hard aan mezelf gewerkt, heb zoveel stappen gezet sinds ik hier ben. Zoveel geleerd over wie ik ben, wat ik wil en voorál wat ik niet wil. Ik heb te veel meegemaakt, te veel over me heen laten lopen. Ik doe dat niet meer. Ik kán het niet meer. Ik zei het toen al tegen hem, toen we in de buitenbak stonden en ik een sneer kreeg vanwege mijn vraag aan Quinn. Ik accepteer dit niet in mijn relatie met hem.

'Vince, laat me even iets ophelderen, voor de tweede keer in relatief korte tijd.' Ik veeg mijn ogen droog. 'Ik snap volledig d–'

'Dat hoeft niet.' Hij houdt zijn hand al omhoog. 'Leg maar niks uit.'

'Dat hoeft wel, want je gaat over mijn grens heen,' reageer ik standvastig. 'En als jij een betekenisvolle, liefdevolle en vooral respectvolle relatie met mij wilt, ga je die grens niet over. Ik geef het duidelijk aan nu.'

Hij kijkt me aan. Serieus, misschien verward.

'Ik weet dat je veel hebt meegemaakt, ik weet dat je veel twijfels hebt, onzeker bent, dat je alles enorm overdenkt' – ik haal diep adem – 'dat je beschadigd bent en dat je opbouwende bent in wat er allemaal gebeurt tussen ons. Relaties zijn spannend, liefde is spannend, en dat je daar zoekende in bent is oké. Wat níét oké is, zijn dit soort reacties richting mij en daar pas ik echt voor. Je moet mij de ruimte geven om na te denken over wat ik wil doen met het huis. Dat heeft niks met jou te maken, dat heeft niks met onze relatie te maken, het is míjn huis. Ik voel me voor het eerst...' Daar komen de emoties weer. 'Ik voel me voor het eerst in mijn leven veilig en rustig ergens. Mijn zenuwstelsel komt tot rust hier en geloof me, dat is echt een heel lastig proces geweest. Het heeft niks met jou te maken, maar alles met mij.'

'Ik begrijp het gewoon niet,' zegt hij zacht.

'Ik snap je, echt, ik snap je volledig, maar probéér je ook te verplaatsen in mij. Ik zeg of voel die dingen niet uit... uit minder vóélen voor jou, of niet met jou willen samenwonen, of om jou dwars te zitten of te pesten. Dat is het allemaal niet.'

'Maar wát is het dan?'

‘Dat probeerde ik net aan je uit te leggen.’

Het valt weer stil. Ik klok mijn wijn in één keer achterover en haal diep adem.

‘Ik vind dit heel klote,’ zeg ik zacht, pulkend aan een haaltje naast mijn nagel. ‘Ik wil geen ruzie met je. Er komen zulke mooie tijden aan.’

‘Ja?’

‘Hè?’

‘Komen er mooie tijden aan?’

‘Ja, natuurlijk!’ Ik kijk geschrokken zijn kant op. ‘Waarom doe je zo? Denk je ineens van niet?’

‘Ik heb geen idee, jij?’ antwoordt hij, nog op een lelijke toon ook.

‘Vince, wat dóé je? Tegen wie denk je dat je het hebt dan? Met dat geschreeuw en die lelijke toon?’

Hij schraapt zijn keel, lijkt zich nog verder af te sluiten. ‘Ik had én heb geen zin in gezeik, dit gaat alweer veel te ver. Kunnen we stoppen?’

‘Met elkaar praten over dingen die je dwarszitten valt niet onder zeiken.’ Ik spreid mijn armen. ‘Dat is wat hoort bij een relatie! Ik sta daar ook voor open, je mag áltijd je onzekerheden met mij delen en ik hopelijk ook met jou. Dat is geen gezeik! Wat voor een relatie zouden we hebben als je niks met elkaar kunt bespreken?’

‘Een simpele.’

‘Ik ben niet per se op zoek naar simpel,’ reageer ik geërgerd, misschien wat verontrust door zijn antwoord. ‘Hoezo simpel? Ben jij op zoek naar een simpele relatie?’

‘Op dit moment wel, ja.’ Hij zucht.

O ja, nu ben ik het zeikwijf, zeker. Ik kijk naar hem en kan niet voorkomen dat mijn gevoelens alle kanten op schieten, en niet in positieve zin. Ik weet het, ik wéét het, dit is de beschadigde kant. Maar heel bot gedacht... waarom is dat nu ook míjn probleem?

‘Zeg, de groeten.’ Ik zucht ook, overdreven hard. ‘Ik had een fantastisch weekend, je verpest mijn avond. Volgens mij negeer je alles wat ik tegen je zeg en kies je ervoor om de lul uit te hangen. Doe dat maar ergens anders. Dag Vince, tot morgen.’

‘Ergens anders? Als in... mijn eigen huis?’

‘Bijvoorbeeld. Goed idee.’ Ik kan de energie niet meer opbrengen om volwassen te communiceren, ineens ben ik op. Leeg. Het voelt weer als vanouds. De strijd, de wanhoop, de teleurstelling.

‘Dit is het, hè?’ Hij staat op, kijkt me aan met een plotselinge felheid in zijn ogen die me laat schrikken. ‘Dit is wat je bedoelt, hè? Eigen huizen aanhouden. Zodat je me eruit kunt flikkeren wanneer je geen zin meer in me hebt. Is dat wat je wilt?’

Ik duw mijn vingers tegen mijn voorhoofd en zwijg.

‘Isabelle!’

‘Nee, dat is níét wat ik wil!’ kaats ik terug. ‘Wat ik wél wil is een partner met wie ik een fatsoenlijk gesprek kan voeren, óók als het ingewikkeld is. En dat kan ik normaal gesproken heel goed met jou, maar nu even niet. Daarom vraag ik je om te gaan.’

‘Dus je stuurt me weg?’

‘Ik stuur je weg.’

‘Verdomme!’ schreeuwt hij. ‘Gódverdomme!’

Hij loopt langs me heen en verdwijnt de hoek om, de gang in. Ik besluit op mijn plek te blijven. Sla mijn armen over elkaar, misschien om mezelf te troosten. Gek genoeg hoor ik de voordeur niet openen dichtgaan. Ik draai me om, Vince verschijnt weer in de deuropening tussen de gang en de woonkamer. Hij lijkt echt enorm boos te zijn, maar ik vraag me af op wie zijn boosheid gericht is. Waarschijnlijk is hij gewoon vreselijk teleurgesteld in zichzelf. Mag ik aannemen.

‘Weet je wat ik niet begrijp?’

‘Nee, alsjeblieft leg het me uit.’ Ik probeer zo geduldig mogelijk te klinken.

Hij haalt gefrustreerd adem en kijkt me vervolgens aan met zoveel emotie in zijn ogen dat het me direct laat twijfelen aan mezelf. Heb ik niet goed gehandeld? Is wegsturen júist niet wat Miss Dana bedoelde? Aan de andere kant: fuck it. Dit was míjn leerproces: mijn grenzen bewaken. We hebben allebei bagage, een flink gevulde rugzak.

‘Ik vraag het voor de laatste keer nu: wil je nog steeds met mij trouwen?’ vraagt hij dan, ‘Zie je dat... dat ik moeite doe voor je? Dat ik mijn best doe voor je? Dat is me openstel voor je?’

‘Ja!’ roep ik met gespreide armen.

‘Ik heb nog nooit, nóóit in mijn leven willen samenwonen met een vrouw. Ik moest er niet aan denken. Met niemand zelfs. Helemaal niemand. Jíj bent de eerste en enige met wie ik dat wil, de enige tegen wie ik dat met volle overtuiging durf te zeggen.’ Hij ademt diep in en uit, de frustratie is voelbaar. De pijn, wellicht. Zijn rug gaat op en neer. ‘En wat doe jij? Je wijst me af!’

‘Ik wijs je niet af!’ roep ik wanhopig. ‘Helemaal niet!’

‘Dat doe je wel!’

‘Ik vertel je eerlijk wat mijn gevoelens zijn daarover, het is gewoon eerlijk.’ Mijn stem klinkt inmiddels ook vol wanhoop en frustratie, maar vooral vol verdriet want dit wilde ik niet en al helemáál niet na dit mooie weekend. ‘Weet je wat er gebeurt als iemand niet eerlijk kan zijn in een relatie? Als een partner constant zó ingewikkeld reageert op het delen van gevoelens?’

Hij staart me met een opgetrokken wenkbrauw aan, begrijpt werkelijk geen hol van wat ik allemaal zeg.

‘Nou?’ reageert hij uiteindelijk, afwachtend en wantrouwig.

‘Dan gaat die persoon die eerlijk wilde zijn over gevoelens voortaan z’n mond houden. Dan is het ineens stil. Weet je wat het voordeel daarvan is?’

‘Eh, nee?’

‘Het wordt simpel, zoals jij wilde. Het wordt makkelijk. Geen issues meer, geen conflicten, geen complexe toestanden. De partners die lastig doen over het delen van gevoelens zijn vaak diegenen die dan denken: wat een heerlijke relatie ineens, er is nooit meer wat aan de hand, het is kalm en vredig in huis. Weet je wat de ander dan denkt?’

Vince schudt zijn hoofd, nu beide wenkbrauwen gefronst.

‘*Ik heb m’n best gedaan, ik geef het op*. Dat is het moment dat ze met één been buiten de deur staan én buiten de relatie.’

Vince schraapt zijn keel weer, staart inmiddels naar de grond.

‘Als jij zo met mij wilt omgaan, prima. Maar dan zijn we waarschijnlijk maar érg kort getrouwd of gaat er helemaal niet getrouwd worden. Ik weet héél goed wat ik wel en niet wil, wat ik wel en vooral wat ik níét nodig heb.’

‘Oké…’ fluistert hij.

‘En wat ik níét nodig heb is een man die naar me schreeuwt zoals mijn vader deed en een man die mijn gevoel constant op zichzelf betrekt en mij daarmee

onderdeel maakt van de problemen die híj zelf moet aanpakken. Ik begrijp je verleden, ik begrijp de pijn, ik begrijp de struggles, echt, lieverd, ik begrijp het. Maar jíj moet daarmee aan de slag voordat het óns kapotmaakt. Ik kies hier niet meer voor, mijn nieuwe grens is bepaald toen ik hier ging wonen en die ligt een stuk lager dan voorheen. Dat is jullie verdienste, ik móést voor mezelf op gaan komen en sterker worden. Hierbij.'

Ik hoor hoe Vince zacht zijn neus ophaalt. Hij knikt, maar ik zie zijn gezicht niet goed aangezien hij zijn hoofd gebogen heeft. Ik ben bijna buiten adem van deze idiote woordenstroom, ik gooide werkelijk alles eruit en misschien is het wat hard geweest, maar hij moest het horen. Als we de basis niet goed neerzetten, dan wordt het niks. Dan krijgen we vroeg of laat te maken met communicatieproblemen en dan werkt dat honderd procent zeker ook door op zakelijk gebied. Dat gaat nu allemaal zo goed, dat moeten we niet willen. Ik dacht dat we alles wel zo'n beetje op de rit hadden, maar nu blijkt toch van niet. Misschien moest dit gebeuren, ooit moesten we een keer te maken krijgen met vervelende dingen. Helaas was dat vanavond het geval.

'Zal ik maar gaan dan?' Vince kijkt op en wijst naar de deur. Ik denk na, een fractie van een seconde, maar knik dan toch. Grenzen bewaken voor nu, morgen weer opnieuw in gesprek. Zoals Miss Dana tegen Vince zei, vlak voordat ze overleed: *met een warm hart en een koud hoofd*, niet andersom.

'Dat lijkt me voor nu beter,' antwoord ik dus. 'En dit doet niets af aan mijn liefde voor jou, maar ik wil nu even ruimte voor mezelf.'

Hij knikt afwezig, draait zich om en gaat. De deur valt harder dicht dan hij waarschijnlijk bedoelde. Het geluid blijft nog even hangen in de ruimte, alsof het niet weet waar het naartoe moet. Net als ik.

'Godsamme...' fluister ik, mijn klamme handen afvegend aan mijn broek. Ik blijf staan waar ik stond toen hij zich omdraaide. Mijn handen trillen nog een beetje, mijn hart bonst te luid in mijn borst. Alles in mij wil achter hem aan. Zijn naam roepen. Hem terughalen voordat hij echt weg is. Maar ik doe het niet, het zou een zwaktebod zijn.

Ik zie hem nog voor me zoals hij daar net stond, te mooi om zo kapot te zijn. Dat donkerblonde, krullende haar, die staalblauwe ogen die zoveel pijn en emotie lieten zien, zijn grote lijf. Vince is een man die een kamer vult zonder iets

te zeggen. En toch is hij diep in zijn hart zo verloren. Hij keek me net aan alsof ík hem brak, terwijl hij degene is die nu iets in mij verschoof waarvan ik hoop dat ik het kan herstellen. Schreeuwen is een absolute no-go, ook al gebeurt het vanuit pijn. Ik probeerde kwetsbaar te zijn, ik probeerde iets uit te leggen. Ik kreeg het tegenovergestelde voor elkaar, begrip was er niet.

Mijn keel doet pijn. Ik slik, maar het helpt niet. Tranen prikken achter mijn ogen en ik laat ze eindelijk komen. Stil, zonder geluid. Dit is zoals grenzen stellen voelt, denk ik. Niet sterk. Niet krachtig. Maar rauw. Alsof ik mezelf tegen hem moet beschermen, terwijl alles in mij juist naar hem toe wil. Ik loop langzaam naar het raam en kijk naar buiten, half verwachtend dat hij daar nog in de regen staat. Dat hij zich heeft bedacht. Dat hij terugkomt, zijn hand door zijn haar haalt en zegt dat hij me begrijpt. Maar het erf is leeg, er lopen zelfs geen toeristen. Natuurlijk is hij weg. Natuurlijk staat hij niet te wachten, de storm is weer van een heel nieuw kaliber en niemand is nu voor de lol buiten. Het regent nog altijd alsof iemand in de hemel een badkuip laat leeglopen, het onweer is hard en de wind luid.

Ik besluit een kop thee te zetten, uitgebreid te douchen en in bed nog even te gaan lezen. Rustig, alleen, met het kalmerende geluid van de storm buiten. Het is eigenlijk precies wat ik nu nodig heb, hoe vervelend de aanleiding ook was. Mijn borst trekt samen, maar ergens – diep onder de pijn – ligt iets anders. Iets nieuws. Iets wat blijft staan terwijl de rest een beetje wankelt. Trots. Klein, voorzichtig, maar aanwezig. Ik heb hem niet tegengehouden. Ik heb mezelf niet opzijgezet, ik heb niet over me heen laten lopen en heb aangegeven dat ik niet wil dat er naar me geschreeuwd wordt. En het doet pijn, want het is Vince, mijn lief, mijn aanstaande. Maar ondanks dat ik het heel vervelend vind, voelt het ook juist.

OceanofPDF.com

19

Ik zit bij het begraafplaatsje aan de rivier, waar de ouders van Miss Dana en Grace liggen en waar Harry is uitgestrooid. Miss Dana gaan we er ook uitstrooien, maar gek genoeg hebben we nog geen moment gevonden om dat te doen. Niet heel lang na haar overlijden ging het hotel natuurlijk open en vervolgens heeft niemand de leiding gepakt en een datum geprikt. Ik zal Bridget van de week eens bellen en vragen om haar mening, het is tenslotte háár zus. Mia is er ook nooit meer over begonnen, al had ik wel verwacht dat ze dat zou doen.

'Ik mis je, Miss Dana.' Ik zit op de steen aan de rivier en gooi een handgrote kei in het water. 'Ik had wel wat advies kunnen gebruiken over mijn aanstaande, want eerlijk gezegd vind ik het momenteel even heel ingewikkeld met hem.'

De storm is vanochtend gaan liggen, het is redelijk zonnig en droog. Het is een heerlijke dag na zo'n onstuimige nacht. De grond ligt bezaaid met afgerukte bladeren en takken, alsof de herfst nu écht van start is gegaan. Gelukkig waren de paarden allemaal in orde.

'Vanochtend zei Vince geen woord en hij heeft me feitelijk de hele dag genegeerd; het enige wat hij tegen me zei waren hoognodige dingen rondom het werk. Alsof ik een onbelangrijk medewerkertje van de ranch was. Zo afstandelijk, zo kil. Ik vind dat niet oké en ik heb even geen idee hoe ik dat duidelijk moet maken. Ik probeer mijn woorden juist zo goed te kiezen omdat ik hem niet wil wegjagen en niet wil kwetsen, maar het is toch niet de bedoeling dat ik in een hulpverlenersrol ga zitten? Of dat ik mezelf wegcijfer omdat hij bepaalde dingen niet wil of kan horen? Ik weet heus dat eerlijkheid soms pijnlijk is, maar het is ook een leerproces, toch, om daarmee om te gaan? Ik wil niet dat hij denkt dat stilte in een relatie iets goeds is, want dat zou betekenen dat ik me niet uitspreek, begrijpt u dat? Andersom zou hij zich ook altijd moeten kunnen uitspreken.'

Uiteraard blijft het stil.

De omgeving is zo rustgevend, zo kalmerend. Het is helend voor de ziel, dat heb ik altijd gevonden en dat blijft zo. Zeker op dit soort stille plekjes gedij ik tegenwoordig goed, omdat ik er mijn hoofd kan leegmaken. Ik sluit mijn ogen en adem diep in.

'Wat moet ik hier nou mee...' fluister ik, terwijl ik mijn schouders laat hangen en uitadem. Hoe dan ook, door hier te zitten tobben kom ik nergens, maar het geeft me het gevoel dicht bij Miss Dana en Grace te zijn, al staat Miss Dana's urn gewoon in Bridgets appartement. De connectie met de Stanton-dames is groot en het geeft me alleen al wat lucht door hier een beetje van me af te praten, ook al krijg ik geen antwoord.

'Waar was je?' vraagt Vince wanneer ik met Phoenix weer bij de stal aankom. 'We hebben zo die buitenrit en we hebben qua weer geen speling, er komt weer storm aan.'

'Ik was even bij het begraafplaatsje,' antwoord ik. Ik heb bedacht dat ik niet degene ga zijn die onvolwassen is en niet communiceert. Ik blijf gewoon mezelf en Vince blijft mijn verloofde, wat mij betreft wordt er normaal gedaan, maar we gaan de zaken wél bespreken.

'Het begraafplaatsje?' Hij fronst. 'Hoezo?'

'Omdat ik even wat ruimte nodig had om na te denken en dat vind ik een prettige plek.'

'Waarom?' Hij is oprecht verbaasd.

'Omdat ik daar...' Ja, wat moet ik ervan maken? Dat ik me daar gehoord voel? Omdat ik daar in alle rust kan spuien en ergens geloof dat Grace me hoort en me zal helpen? 'Het is een bijzondere plek voor me.'

'Hm.' Hij observeert mijn gezicht, overduidelijk ongemakkelijk en zich afvragend of ik eerlijk ben. 'Oké,' mompelt hij uiteindelijk. 'Die groep komt zo. Wil je nog, eh... iets bespreken, of zo?' Hij haalt zijn schouders op.

'Wil jíj iets bespreken?' Ik ga tegenover hem staan en kijk hem recht in zijn ogen aan. De Stetson maakt zijn blik donker, maar ik zie daarachter ook de

twijfel en de onzekerheid. ‘Want je negeert me al de hele ochtend en eigenlijk stoort me dat ontzettend.’

Hij zucht en kijkt over me heen, wat niet zo moeilijk is met ons lengteverschil. ‘Ja, ik wil wel wat bespreken.’

‘Gelukkig.’

‘En ik wil iemand daarbij uitnodigen.’

‘O?’ Nu ben ik aan de beurt om verbaasd te zijn. ‘Wie dan?’

‘Mijn eh…’ Hij kijkt om zich heen, alsof hij bang is dat iemand hem hoort. Maar we staan helemaal alleen bij de buitenbak, waar een rij paarden al gezadeld klaarstaat voor de rit. ‘Mijn therapeut,’ antwoordt hij uiteindelijk zacht.

‘Je therapeut?’ herhaal ik met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Waar haal je ineens een therapeut vandaan?’

‘Het moest van Harry,’ fluistert hij, aangezien de eerste gasten aan komen lopen over het erf. Ze zijn nog bijna vijfhonderd meter verderop dus ze zouden hem nooit kunnen horen, maar het is duidelijk dat Vince niet heel makkelijk praat over zijn therapeut. Misschien schaamt hij zich zelfs. ‘Als ik hier wilde komen wonen en werken moest ik van hem in therapie. Hij zei dat hij heel veel kon, maar mijn therapeut zijn kon hij niet. Daar was hij heel eerlijk in. Natuurlijk was hij dat achteraf gezien wél, en een goeie ook, maar officieel ging ik naar Winn. Hij was traumatherapeut en de zoon van een vriend van Harry.’

Ineens valt het kwartje. ‘Winn!’ stoot ik uit. ‘Miss Dana heeft me over hem verteld, maar het was zo tussen neus en lippen door dat ik het alweer was vergeten. Wat goed dat je naar hem toe ging.’

‘Winn is de meest zachtaardige man die je je kunt voorstellen. Zo begripvol en integer. Pleinvrees as hell, dus hij komt nergens, maar dat maakte hem geen mindere therapeut. Hij is inmiddels al met pensioen want hij is bijna zeventig, maar hij kent me erg goed.’

‘Hé…’ Ik leg mijn hand rond Vinces arm en baal van mezelf omdat ik de opmerking van Miss Dana was vergeten. Hoe dom kon ik zijn? ‘Knap van je, in therapie gaan is áltijd zinvol.’

‘Ik heb er nooit over gesproken.’

‘Schaam je je ervoor?’

‘Misschien.’

‘Wist je moeder het?’

‘Ja.’ Hij knikt.

‘Hoelang heb je bij Winn gelopen?’

‘Jaren. Echt, járen. En zelfs na Harry’s dood weer even. Ik ben graag bij hem om even te sparren wanneer ik met mezelf in de knoop zit. Ik merk nu ook dat ik het soms moeilijk heb, dus hopelijk wil je mee.’

‘Heel graag.’

Vince knikt kort. ‘Dan maak ik een afspraak. Hopelijk… gaan we elkaar beter leren begrijpen.’

‘Ik leer graag meer over je, ik wíl je ook begrijpen. Jij mij hopelijk ook.’

‘Natuurlijk,’ fluistert hij, aangezien de gasten – die onderweg af en toe bleven staan om verwonderd rond te kijken – nu wel dicht in de buurt komen. ‘Ik wil geen ruzie, ik hou van je. Het spijt me dat ik tegen je schreeuwde en over je grenzen heen ging. Dat wil ik niet, het spijt me echt.’

Dat doet me goed.

‘Dank je wel. En Vince?’

‘Hm-mm?’ Hij kijkt op.

‘Ik hou ook vreselijk veel van jou.’

Vince weet de afspraak met Winn direct te maken en hij is ontzettend welkom, waardoor we die avond al vroeg onderweg zijn naar zijn woning in het buitengebied van Silverlake.

‘Dit dorp blijft me verbazen.’ Ik kijk uit het raam richting de bergen waar we tussendoor rijden. De contouren van de Rocky Mountains doemen op als schaduwen in de verte, groot en stil. Het werpt een soort rust over het dorp die niet goed uit te leggen valt, alsof ze de inwoners beschermen. ‘Heb je daar weleens over nagedacht?’ vraag ik dus aan Vince. ‘Dat de bergen een soort bescherming bieden voor de inwoners van Silverlake? Als een enorme omhelzing?’

‘Eh, nee,’ antwoordt hij droog.

Ik glimlach en staar weer naar buiten, de ruitenwissers zwiepen wild heen en weer.

Alles lijkt langzamer te gaan in deze omgeving, alsof de tijd heeft stilgestaan. Het is vriendelijker hier dan in Nederland, kalmer, minder opgefokt en volgepropt. Het zorgt ervoor dat mensen verdraagzamer zijn, gewoonweg aardiger. Ik begrijp het, ik begrijp het volledig sinds we hier wonen. Het leven gaat minder snel, ook al ben je druk. Het is op alle levels stressvrijer, andere dingen zijn belangrijker dan status, geld en macht.

'Ik vind het een mooi idee,' zegt Vince dan zacht.

'Ik ook.'

Het landschap trekt zich vanavond niets aan van het weer, van het gebrek aan licht. Het is donker en het regent, maar desondanks is het prachtig, ongeacht de omstandigheden.

'Was je hier nog niet geweest? Je zit zo verwonderd naar buiten te staren.'

'Nee, dit gedeelte heb ik nog niet gezien. Ik heb nog zoveel niet gezien.'

'En Quinn had je nog wel zo'n mooie tour gegeven toen.'

Ik grinnik zacht. 'Ja, maar we hadden een week nodig gehad als hij me alles had willen laten zien. Silverlake is best uitgestrekt.'

'Dat, maar de kern is klein.'

'En heel, heel gezellig.'

'Een goede en hechte middenstand is het toverwoord.'

'Dat is het toverwoord,' herhaal ik instemmend. 'Ik was net aan het nadenken over het leven hier. Hoe anders het is dan in Nederland. Die gedachten zijn al zo'n duizend keer de revue gepasseerd en we hebben het er al zo vaak over gehad, maar het is écht zo. Het blijft in mijn hoofd rondspoken. De verschillen, de enórme verschillen.'

'Het leven is goed hier, daar zorgen we samen voor. Het zijn de mensen, de zorgzame mensen.'

'En de pracht van de natuur.'

'En de krácht van de natuur. Het maakt dat we allemaal nederig blijven.'

'Dat is waar,' reageer ik diep in gedachten, denkend aan de stormen die ik in het afgelopen jaar voorbij heb zien komen.

‘Ben je hier oké mee trouwens?’ vraagt Vince dan ineens. ‘Dat ik Winn erbij heb gevraagd?’

‘Ja, natuurlijk.’

‘Gelukkig. Ik had het vervelend gevonden als het niet zo was.’

‘Ik wil er alles aan doen om te voorkomen dat we elkaar niet meer kunnen vinden door onbegrip of miscommunicatie. Dat gaat wat mij betreft niet gebeuren.’

Vince is even stil.

‘Blijf je bij me?’ vraagt hij dan, heel voorzichtig. ‘Ook als het minder gaat? Ik heb helaas weleens een terugval. Ook al valt het te verklaren, het is… kut.’

‘Ik blijf bij je.’ Ik leg mijn hand op die van hem.

Hij knikt, gerustgesteld. ‘Oké,’ fluistert hij.

‘Oké,’ fluister ik terug.

In comfortabele stilte rijden we de laatste paar minuutjes naar Winns huis. Hij woont in een prachtig straatje, helemaal aan het eind. Het is een lief klein huis met aan de zijkant een aanbouw.

‘Daar zit zijn praktijkje,’ wijst Vince, terwijl hij parkeert. ‘Ik heb er vaker gezeten dan in de schoolbanken.’

‘Gaan we je verleden in duiken?’ vraag ik hem voordat we uitstappen.

Hij kijkt me kort aan en knikt. ‘Graag, ook al wordt het waarschijnlijk ingewikkeld,’ zegt hij, terwijl hij zijn hand uitsteekt. Ik pak ’m aan en verstrengel mijn vingers met die van hem. ‘Durf je mee?’

‘Met jou durf ik alles.’ Ik buig naar hem toe en druk een lief kusje op zijn mooie lippen. ‘Alles.’

OceanofPDF.com

20

Vince

‘Goed je te zien, jongen!’ Winn is een flinke kerel en hij klemt me met kracht tegen zich aan. ‘En al helemaal in het gezelschap van deze prachtige jongedame.’

‘Niet flirten, Winn,’ brom ik.

‘Ik zou niet durven.’ Hij steekt zijn hand uit naar Isabelle. ‘Winnfred Roberts.’

‘Aangenaam kennis te maken, Winnfred. Ik ben Isabelle Steenbergen.’

‘Dat klinkt niet Canadees.’ Hij lacht en schraapt zijn keel. ‘Steinberken.’

Isabelle lacht ook. ‘Zo zeggen ze het allemaal hier.’ Ze probeert zich in te houden, zie ik. Het lijkt een binnenpretje. ‘Het wordt ook een beetje Duits op deze manier, maar ik kom uit Nederland.’

‘En dat hoort níét bij Duitsland!’ Winn steekt waarschuwend zijn vinger op. ‘Laat de Nederlanders het niet horen, toch?’

‘Nee, zeker niet!’ Isabelle steekt haar vinger net zo op als hij. ‘Dat vinden wij niet leuk!’

‘Dus je komt uit Nederland; wat een exotische verrassing hier in ons bescheiden Silverlake.’

‘Nederland is allesbehalve exotisch,’ grinnikt ze.

‘Ik denk bij nader inzien dat je daar gelijk in hebt, maar... het is eens wat anders in deze contreien!’ reageert Winn grappend.

‘Al waren de grondleggers ook Nederlanders,’ werp ik tegen.

‘Zeer zeker. Johannes en Hendrika Zilver.’ Winn knikt serieus. ‘De cirkel is nu rond, Isabelle, want ik heb begrepen dat jij samen met je broer hier bent neergestreken.’

‘Dat klopt. Mijn broer en ik hebben de Blossom Valley Ranch overgenomen.’

‘Naar ieders gróte tevredenheid, geloof ik. Hè?’

‘Ik geloof dat we het goed doen,’ knikt Isabelle trots.

‘Uiteraard had ik wel gehoord van jullie komst en heb ik met deze beste man allang over jou gesproken, maar we hebben elkaar nog niet mogen ontmoeten. Fijn dat het nu zover is.’

‘U was inderdaad tot op de dag van vandaag een onbekende voor mij,’ zegt Isabelle, puur en oprecht en precies zoals het is, maar ik voel de schaamte. Ik weet ook niet waarom ik Winn nooit heb benoemd of waarom ik nooit over hem heb verteld. Waarom ik Isabelle niet vertelde hoe hij me hielp in de donkerste dagen. Dat het niet alleen Harry was, maar óók Winn. Blijkbaar had Miss Dana dat wel gedaan.

‘Ik kom niet graag buiten de deur, dus dat je mij nooit hebt ontmoet, heb ik volledig aan mijzelf te wijten.’ Winn denkt even na. ‘Ik heb helaas in mijn adolescentiejaren een vorm van pleinvrees ontwikkeld die vrij hardnekkig is. Therapeut zijn en andere mensen ondersteunen in hun dagelijkse strijd tegen van alles en nog wat is nooit in mijn eigen voordeel geweest. De theorie loste mijn eigen problemen niet op, de systemen waarmee ik werkte losten mijn problemen niet op. Op een gegeven moment heb ik me erbij neergelegd dat mijn leven zich afspeelt op dit erfje en toen vond ik een ongekende rust terug. Het is wat het is, ik ben gelukkig hier...’ Hij wappert met zijn hand. ‘Met de honden, kippen, noem maar op. Al moet ik eerlijkheidshalve bekennen dat het wel wat stil is sinds mijn vrouw is overleden.’

‘Dat spijt me,’ zegt Isabelle meelevend. ‘Hoe lang geleden?’

‘Drie jaar.’ Hij haalt diep adem. ‘We moeten door, hè?’

‘Ik denk het.’ Isabelle knikt, haar gezicht staat lief en een beetje sip.

Winn gebaart naar de comfortabele bank die er al sinds jaar en dag staat en waar ik voorheen languit op ging liggen.

‘Maar goed, genoeg over mij. Ga zitten, alsjeblieft. Ik heb een pot thee gezet, ik heb alleen geen idee of je een theedrinker bent, Isabelle.’

‘Zeker weten. Zal ik even inschenken voor ons alle drie?’ vraagt ze, terwijl ze gaat zitten en de kopjes van het dienblad op de salontafel pakt.

Ik knik.

‘Graag,’ zegt Winn. ‘En vertel me nu eens wat de reden is dat we bij elkaar komen, want je was een beetje warrig aan de telefoon, Vince.’

‘Eh…’ Ik kijk naar Isabelle, hopend dat zij het woord neemt en perfect kan uitleggen wat het probleem is. Maar ze kijkt naar mij en wacht, overduidelijk expres, tot ik ga vertellen. Kut.

‘Ik eh…’

Het is stil. Winn heeft inmiddels geleerd heel lang te wachten tot ik uiteindelijk met iets kom, hij kan hier een uur zitten zwijgen om mij de ruimte te geven om te vertellen. Isabelle zit met haar theekopje op schoot ook heel kalmpjes rond te kijken. Zij gaan níét praten, dat is wel duidelijk.

‘Ik heb me misdragen tegenover Isabelle,’ zeg ik uiteindelijk zacht. ‘Ik heb naar haar geschreeuwd en… pfoe, ik weet het niet. Mijn onzekerheid over onze relatie is soms zo heftig en het komt dan ineens opzetten en ik weet bij god niet wat het is dat ik zo reageer. Waarom ik me laat leiden door… geen idee, angst of zoiets denk ik.’ Ik gebaar wat met mijn handen, hoor zelf ook wel dat het behoorlijk zwakjes klinkt allemaal, maar dit is gewoon wat het is. ‘En ik weet rationeel heus wel dat het nergens op slaat, dat ik alles verpest met mijn gedrag, maar ik kan het niet helpen en ik wil… wil het niet kapotmaken.’

Het valt weer even stil.

‘Wat wil je niet kapotmaken?’ vraagt Winn bedachtzaam.

‘Mijn relatie met Isabelle. En onze samenwerking. De Stables. We hebben samen de Blossom Valley Stables, ze is…’ Ik kijk opzij, Isabelle kijkt nieuwsgierig terug. ‘Ze is alles. Dat is het enige juiste woord. Zij is alles voor me, álles. Mijn hele toekomst. Zij is degene met wie ik oud wil worden, met wie ik kinderen wil.’ Ik slik mijn emoties weg. ‘Zij is de enige die écht belangrijk is voor me, de rest kan me gestolen worden.’

Ik hoor dat ze zacht haar neus ophaalt, dus om mezelf te beschermen kijk ik niet naar haar. Dan voel ik haar hand tegen de mijne, ik pak ’m vast voordat ze erover na kan denken om ’m weer terug te trekken. Het biedt steun, het laat me weten dat ze er is.

‘Wat maakte je onzeker?’ vraagt Winn dan. ‘Op het moment dat je schreeuwde en je liet leiden door angst?’

‘Ze, eh…’ Ik focus me op haar hand, wrijf zacht met mijn vingers over de adertjes. ‘Ze gaf aan dat ze… shit, hoe verwoord ik dat goed?’ Ik zucht diep en kijk toch maar opzij, maar Isabelle kijkt me weer afwachtend aan. ‘Ik wil graag

samenwonen in mijn cabin. Ik bedoel, we gaan trouwen, dus dat lijkt me een logische stap, maar zij is er nog niet aan toe om haar eigen huisje op te geven en dat maakt me... onzeker. Denk ik. Maar ik wil haar graag bij me. Altijd om me heen. Zij maakt dat ik me rustig voel, ze is zo'n fijn iemand om mee samen te zijn. Ze straalt aan alle kanten rust uit en geduld en... ja, dat. Ik voel me het allerbest en het allerfijnst wanneer ze bij me is.'

Winn glimlacht voorzichtig. 'Hoor je wat je zegt?'

'Eh, ja? Ik denk het?' Ik kijk hem vragend aan. 'Nee dus, neem ik aan? Als je zo kijkt?'

'Waar is het gevoel van Isabelle in dit betoog?'

'In dit betoog?'

'Ja.' Winn knikt. 'Want ik denk dat dit voor heel veel partners prachtig klinkt, hè. Ik voel me goed bij haar, ik word rustig van haar, ik wil haar graag om me heen, altijd. Het klinkt romantisch, toch?'

Ik slik. 'Ja...? Ook nee dus?'

'Nee, dit is niet romantisch. Het is egoïstisch en vooral gedacht vanuit jóúw standpunt. Het gaat alleen maar om hoe jíj je voelt, je negeert haar gevoel hierin compleet. Jíj voelt je goed bij haar, dus moet zíj bij je intrekken. Maakt niet uit wat zij ervan vindt.'

'Zoals je het nu verwoordt klinkt het ziek, Winn. Dat is niet hoe ik het bedoel.'

'Dat is waarschijnlijk precíés hoe je het bedoelt.'

'Nee.' Ik schud mijn hoofd, heel vastbesloten. 'Ik bedoel dat niet zo.'

'Laat me het uitleggen, Vince. Want wat je doet is heel verklaarbaar, zeker gezien jouw verleden. Ik denk dat het een hoop opheldering biedt voor Isabelle. Ik neem aan dat je haar daarom hebt meegenomen?'

Ik knik. 'Ja,' zeg ik zacht, wachtend tot hij mijn relatie met haar compleet vermorzelt met zijn theorieën. Waarom dacht ik dat dit een goed idee was?

'Vince, dit is natuurlijk je eerste relatie. En zoals verwacht, en compleet verklaarbaar. Je vertoont kenmerken van een angstige hechtingsstijl, waarbij sprake is van emotionele afhankelijkheid en een sterke focus op eigen behoeften. In jouw communicatie met betrekking tot Isabelle ontbreekt afstemming op de autonomie én je negeert Isabelles gevoelens, waardoor jouw verlangen naar haar

nabijheid onbedoeld egocentrisch overkomt. Je vergeet dat zij er ook nog is. Met een eigen mening, een eigen gevoel en eigen behoeften.'

'Oké...' Ik slik, kan wel janken. 'En nu?'

'Wat jij eigenlijk doet, is, zoals we dat noemen: het instrumentaliseren van je partner. Zij is een instrument voor jou om je goed te voelen. Feitelijk is Isabelle, waarschijnlijk compleet onbewust, een middel voor jouw emotionele regulatie geworden.'

'Dus...' Ik veeg langs mijn ogen, kan niet voorkomen dat ik vreselijk teleurgesteld ben in mezelf. 'Wat heb ik? Een gekke stoornis?'

'Je hebt niks,' zegt Winn geruststellend. 'Alleen je laat hiermee wel wat emotionele afhankelijkheid zien, een beginnende co-dependentie.'

'Wat betekent dat?' vraagt Isabelle.

Winn leunt iets naar voren, zijn onderarmen op zijn knieën. Zijn blik rustig, maar scherp. Hij kiest zijn woorden zorgvuldig, zoals hij altijd heeft gedaan.

'Beginnende co-dependentie,' zegt hij, nu wat meer richting Isabelle, 'betekent niet dat er iets mis is met Vince. Het betekent dat hij, zonder dat hij het doorheeft, het gevoel van rust, eigenwaarde of stabiliteit steeds meer laat afhangen van iemand anders. Jij dus, in dit geval.'

Ik frons licht. Hij gaat verder.

'Bij jou hoor ik dat je haar niet alleen graag bij je hebt,' gaat hij verder tegen mij, 'maar dat je haar ook nodig begint te hebben om je goed te voelen. Zij brengt jou rust. Zij zorgt ervoor dat jij je oké voelt. Dat is op zichzelf niet verkeerd, dat doen mensen in relaties nou eenmaal voor elkaar, maar het wordt ongezond als het de enige manier wordt waarop jij je goed kunt voelen.'

Hij laat die woorden even hangen.

'Het gevaar zit 'm erin,' vervolgt hij, 'dat je dan, vaak onbewust, druk gaat leggen op de ander. Niet omdat je dat wilt, maar omdat je iets probeert vast te houden wat jou houvast geeft. Je gaat sneller, je wilt meer nabijheid, meer zekerheid... en verliest daarbij haar tempo en haar gevoel uit het oog. Het kan ook betekenen dat je soms onredelijk uit de hoek komt wanneer je onzeker bent, of jaloers. Jouw grenzen zijn anders dan die van haar.'

Ik slik. De spijker op z'n kop, dit. Bah, wat een teleurstelling weer. Ik kan me voorstellen dat Isabelle de bruiloft zou willen afblazen. Ik zou ook niet willen

trouwen met zo'n idioot als ikzelf, met al die rariteiten en toestanden.

'En dat is waar het kantelt,' gaat Winn voorzichtig verder. Misschien heb ik wat gemist. 'Van liefde naar afhankelijkheid. Van *ik wil bij je zijn* naar *ik kan niet zonder jou zijn*.' Hij kijkt me even onderzoekend aan. 'Gezonde verbondenheid betekent: ik ben oké op mezelf, en met jou is het mooier. Co-dependentie betekent: ik heb jou nodig om oké te zijn.'

Mijn blik zakt. Kut zeg, dit is echt niet goed.

'En jij zit daar een beetje tussenin,' besluit hij zijn uitleg. 'Aan het begin van die glijdende schaal. Daarom noem ik het beginnend, het is nog niet vastgeroest. Je kunt hier nog in bijsturen. Ik ken je, je kunt dat.'

Ik adem langzaam uit. 'Hoe?' vraag ik zacht. Isabelle pakt ondertussen mijn hand weer vast, het geeft me dat gevoel van onvoorwaardelijke steun weer terug en het is álles op dit moment. Juist op dit moment, want ik voel me kleiner, nietiger dan ooit.

Winn leunt weer iets achterover. 'Door te leren verdragen dat zij niet altijd jouw gevoel regelt. Door je af te vragen: wat voel ík, los van haar? En door verantwoordelijkheid te nemen voor je eigen binnenwereld, in plaats van die bij haar neer te leggen.' Hij knikt één keer. 'Ik denk dat je me wel begrijpt. Dan wordt het weer een keuze om bij elkaar te zijn. In plaats van een noodzaak.'

'Winn, mag ik wat vragen?' Isabelle knijpt zacht in mijn hand.

'Maar natuurlijk.'

'Hoe denk je dat zijn... verleden hierin terugkomt?'

'Heel goede vraag. Dat is natuurlijk het hele verhaal en ik denk dat we dat allemaal wel begrijpen. Vince?' Hij kijkt me aan. 'Misschien een ingewikkelde kleine interruptie op dit moment, maar...' Hij probeert me veelzeggend aan te kijken, wat er grappig uitziet. Ik weet precies waar hij op doelt.

'Ze weet alles,' zeg ik dus. 'Alles.'

'Goed, dan kan ik vrijuit praten?'

'Zeker.'

'Wat de meest logische uitleg zou kunnen zijn,' zegt hij dan rustig, tegen zowel Isabelle als mij, 'zijn waarschijnlijk oude kindwonden die nog niet geheeld zijn.'

Ik kijk op. Het woord blijft hangen. Wonden. Alsof er iets openligt vanbinnen wat ik zelf niet eens kan zien.

'Je reageert niet alleen op wat er nú gebeurt,' vervolgt hij. 'Je zenuwstelsel herkent iets van vroeger. Afwijzing, waarschijnlijk. Of het gevoel dat je niet goed genoeg bent en niet gezien en gehoord wordt. Angst. Heel veel angst. En voordat je het doorhebt, schiet je in een oude overlevingsstrategie.'

Ik knik langzaam. Dat herken ik. Maar al te goed.

'Dat kan zich uiten in verschillende patronen,' legt hij uit. 'Je kunt je terugtrekken, dat noemen we vermijdend gedrag. Ik vermoed dat dat jouw strategie met betrekking tot relaties was tot zover. Of juist sterker reageren dan de situatie vraagt, vanuit angst om verlaten te worden. Dat is meer angstig gehecht gedrag en dat komt ineens naar boven nu Isabelle in jouw leven is. Beide strategieën komen voort uit dezelfde plek: een oude, niet-vervulde behoefte.'

Mijn kaken spannen zich aan. Het voelt confronterend, maar ook logisch. 'Maar het voelt zo echt,' zeg ik. 'Alsof zij me echt afwijst door simpelweg aan te geven dat ze haar eigen huis nog niet wil opgeven.'

'Dat gevoel ís ook echt,' zegt hij zacht. 'Alleen de oorsprong ligt deels in het verleden. Je brein maakt als het ware een koppeling tussen toen en nu. We noemen dat projectie of overdracht.'

Ik laat zijn woorden bezinken. Het maakt iets los. Alsof ik ineens naar mezelf kijk van een kleine afstand. Ik kijk naar Isabelle, ze knikt bevestigend. Het zou me niets verbazen als zij dit allemaal al weet, zij is eigenlijk door dezelfde shit gegaan.

'De eerste stap,' zegt Winn, 'is bewustwording. Leren herkennen: dit gaat niet alleen over haar, dit raakt iets ouds in mij. Daarna kun je oefenen met vertragen. Niet meteen reageren, maar voelen wat eronder zit. Vaak is dat verdriet, angst, of een verlangen om gezien te worden.'

Mijn blik zakt naar mijn handen. Gezien worden. Ze ziet me, ze heeft me vast. Ze vangt me op als het nodig is. Ze is er.

'En kan het... overgaan?' vraag ik zacht.

Hij glimlacht een beetje. 'Ja. Maar niet door het weg te duwen. Alleen door het aan te kijken. Door die oude stukken alsnog erkenning te geven. Dat is wat we innerlijk kindwerk noemen.'

Ik adem diep in. Misschien moet ik hiermee aan de slag en ik weet zeker dat Isabelle me erbij wil helpen.

'Mogen we vaker komen?' vraagt ze dan. Ik kijk verrast haar kant op. 'Want ik heb ook nog genoeg innerlijk kindwerk te doen.'

Winn glimlacht vaderlijk. 'Jullie zijn allebei meer dan welkom. Doe het maar samen, dat is makkelijker dan alleen.'

Isabelle kijkt me trots aan. 'Ik ben blij dat je me meenam,' zegt ze lief. 'En voor wat het waard is: ik hou nog veel meer van je dan hiervoor.'

En voor het eerst voelt het beschadigd zijn en misschien zelfs kapot zijn niet als zwakte, niet als een tekortkoming. Het voelt als iets wat we gezamenlijk dragen, en dat we er samen aan gaan werken voelt als een heel sterk begin van ons huwelijk. Want dat gaat er komen, dat voel ik nu tot diep in mijn lichaam.

'Samen,' fluistert Isabelle.

Ik knik. 'Samen.'

OceanofPDF.com

21

Het is een mooie herfstmiddag. Vince en ik staan naast elkaar op het erf te wachten op Bridget en Regina. De uitvaart van Miss Dana is natuurlijk al achter de rug, maar vandaag gaan we haar as uitstrooien met een klein gezelschap. Het duurde even voordat we de datum rond kregen, want Bridget had er moeite mee.

'Nu kan ik nog tegen die urn kletsen,' zei ze steeds. Waarop Mia dan antwoordde dat Miss Dana niet maanden in die urn zou willen zitten. Ze wilde bij Harry en Grace zijn. Bridget gaf haar uiteindelijk gelijk en dus rijden we zo meteen richting het begraafplaatsje aan de rivier. Achter ons staan Quinn, Daisy, Lily, Jess, Harriet, Paul, Mia, Chad, Rosie, Poppy, Guus, Betty en James klaar om mee te gaan. Allen te paard, behalve Guus. Hij zal met het golfkarretje volgen met Bridget en Regina aan boord, en ik gok dat Bridget de urn zal vasthouden.

'Daar zijn ze,' wijst Vince.

Regina parkeert haar Ford en ze komen onze kant op. Bridget is al in tranen, ze klemt de urn tegen zich aan.

'Och,' fluister ik richting Vince. 'Ze moet nu echt gaan loslaten en ik geloof dat ze er niet aan toe is. Ik heb Bridget nog niet zien huilen tot nu toe.'

'Dat doet ze niet in het openbaar,' zegt hij zacht. 'Maar als ze alleen is vast wel. Ze is eigenlijk heel alleen nu.'

'Triest.' Ik loop naar haar toe en sla mijn arm om haar heen. 'Hoi Bridget, hoe gaat het met je vandaag?'

'Ach meisje, ik weet dat het moet, dat ze dit wil, maar ik vind het zo verdomde lastig.'

'Niemand heeft gezegd dat je alles moet uitstrooien, hè. Je kunt er ook voor kiezen om een deeltje bij je thuis te laten.'

‘Dan voelt het alsof ik haar in stukjes hak. Wat heb ik dan? Haar grote teen? D’r lelijke bochel? Eén tiet?’

Ondanks haar verdriet moet ik stiekem lachen.

‘Nee, lieverd, het is goed zo. Ik heb een mooie foto, daar kan ik net zo goed tegenaan kletsen. Ze is er niet meer, ik moet haar loslaten.’ Ze kijkt me ineens paniekerig aan. ‘Ik hoef niet op een paard, toch?’

‘Nee, je mag mee in het karretje met Guus. Kijk, Regina zit al.’

‘Mooi. In tegenstelling tot mijn zuster had ik weinig met paarden.’

‘Ze heeft het me ooit verteld.’ Ik help Bridget met instappen, ze geeft me de urn aan.

‘Hou maar even vast.’ Ze gaat zitten. ‘Bij nader inzien, neem jij haar maar mee. Haar laatste rit te paard. Dat had ze vast leuker gevonden.’

‘Uh...’ Ik kijk Mia aan, die ons gesprekje mee heeft gekregen. ‘Wil jij niet, Mia? Misschien is dit een taak voor iemand die haar langer ken–’

‘Nee, ik moet me met twee handen vasthouden aan het zadel, anders lig ik ernaast en breek ik al m’n botten,’ zegt ze snel. ‘Op een paard die kant op is één ding, maar dat lukt me niet wanneer ik ook nog die urn moet vasthouden.’

Ik knik. ‘Begrijp ik. Vince?’

‘Nee, doe jij het maar,’ zegt Vince met een bepaalde ondertoon in zijn stem. Ik weet niet wat het is. ‘Doe jij maar.’

Ik stijg op en we rijden in een stoet richting het begraafplaatsje. ‘Wat bedoelde je eigenlijk net?’ vraag ik Vince na een minuut of tien.

We rijden allemaal in stilte, genietend van de omgeving, van de zachte herfstbries, van misschien wel de laatste zonnestralen. Van de geluiden van de natuur en het zachte ritselen van kleine diertjes langs het pad. Ik heb de urn tegen me aan geklemd en vertel Miss Dana in gedachten alles wat we doen, waar we langs komen, wat ze zien, ruiken, voelen, horen. Hopelijk kan ze haar laatste rit op deze manier meebeleven, hopelijk voelt ze de verbinding.

‘Wanneer?’

‘Toen je zei dat ik de urn moest vasthouden. Je klonk op een bepaalde manier heel vastbesloten, maar ook... ja, ik weet het niet.’

‘Het was gek. Ik dacht gewoon: Isabelle moet het doen. Ik weet dat Miss Dana iets bijzonders had met jou en ik ben die laatste dag niet vergeten. Alsof ze

iets wist, iets zag. Iets voelde. Jullie hebben iets.'

'Miss Dana en ik?'

'Ja. En jij en Grace.'

'Dat is zeker waar. Er is iets, maar het valt niet te benoemen.'

'Misschien is het juist wel mooi dat het niet te benoemen valt. Niet ieder gevoel valt in woorden te vangen.'

Ik kijk opzij, naar de cowboy naast me. Wat kan hij me toch verrassen af en toe, wat is hij een man van uitersten.

'Je hebt gelijk,' zeg ik zacht.

We rijden zwijgend verder. *Ik had wel verwacht dat Grace ons zou begeleiden, of niet, Miss Dana?* zeg ik in gedachten. Ik had verwacht dat ze mee zou vliegen, dat ze zich zou laten zien. Maar ik heb Grace al even niet gezien. Niet dat ik haar dagelijks zag, eigenlijk was ze er alleen op momenten dat er iets vervelends gebeurde en ze haar steun kwam betuigen, maar daarom had ik haar vandaag wel verwacht. Haar tante is verdrietig, haar moeder rijdt met mij mee op Phoenix en komt haar straks vergezellen op het begraafplaatsje, het zou een moment kunnen zijn om ons te begeleiden. Maar ze is er niet. Nog niet. Miss Dana is er wel, dat voel ik in mijn buik. Waarschijnlijk omdat de urn daar tegenaan gedrukt zit.

Niet veel later zetten we de paarden aan de balk vast en lopen we samen richting de rivier. Ik heb de urn weer teruggegeven aan Bridget, die – haar arm gehaakt door die van Quinn – de afgewaaide takken op de grond probeert te ontwijken.

'Straks ga ik hier op m'n plaatje,' zegt ze met een geconcentreerd gezicht.

'Hoe wil je het doen, Bridge?' vraagt Mia na een minuut of vijf, wanneer we op die o zo bijzondere plek staan en allemaal eerst even heel rustig hebben staan rondkijken. Ik ben door mijn knieën gegaan en veeg met mijn vingers wat zand van het houten bordje met STAR erop, het hangt onder aan de boom.

'Ik mis jou, lief paard,' fluister ik.

'Allemaal een beetje?' hoor ik dan. 'Ik heb geen idee, eigenlijk.'

Het is Bridget, die daarna snotterend naar de steen van Grace kijkt. 'God, ik raak iedere keer weer van slag als ik naar haar geboorte- en sterfdatum kijk. Ze was nog zó jong. Ik kom hier natuurlijk ook nooit. De laatste keer was toen we Harry uitstrooiden.' Ze draait het deksel van de urn en tuurt even naar de

inhoud, zucht dan diep. ‘Daar ga je, lieve zus. En ik kan wel een hele speech houden, maar ik denk dat je m’n gemekker wel zat bent.’

Mia legt een hand op haar schouder. ‘Bij nader inzien: als jij je daar beter bij voelt, mag je Dana bij je houden, hè? Zij is dood, het is jouw keuze.’

‘Nee, ze moet vrij zijn.’ Bridget haalt haar neus op. ‘Ze was altijd vrij. Wild. Dana was wild. Ze zou niet in een potje willen zitten.’

‘Daar heb je gelijk in.’ Mia knikt. ‘En of dat ze wild was. Ze was Dana Stanton, de meest markante vrouw van Silverlake.’

‘Weet je nog, dat ze ervandoor ging? Ze was zes of zoiets.’ Bridget kijkt Mia aan. ‘Op Larisse, dat gekke beest. En ze kwam nog best ver ook. Ze zei tegen iedereen: “het mag van papa en mama, hoor, ik ben uitgenodigd voor de Rodeo Finals in Calgary. Toedeloe!” En dan reed ze verder.’

Jess schiet in de lach. ‘De Rodeo Finals? Op een Shetlander?’

‘Larisse was geen Shetlander,’ bromt Bridget. ‘Larisse was een psychische aandoening op hoeven.’

We moeten allemaal lachen.

‘Dana dacht dat ze de koningin was,’ zegt Mia met een glimlach, overduidelijk terugdenkend aan vroegere jaren. ‘En het mooie was: iedereen dacht dat.’

‘Maar ze was een cowgirl,’ zegt Bridget. ‘Als kind zat ze al op het paard alsof ze geboren was in het zadel. Knieën naar buiten, haren altijd helemaal in de knoop. En wij erachteraan rennen als twee idioten.’

‘O, al die herinneringen.’ Mia staart dromerig voor zich uit.

‘Ja, dat is het gemene van oud worden.’ Bridget kijkt weer in de urn en schudt uiteindelijk wat as in de palm van haar hand. ‘Uiteindelijk blijf je alleen achter, als archivaris van alle herinneringen. Ik was liever eerder gegaan.’ Ze houdt haar arm in de lucht, hij trilt een beetje. De wind blaast de as zacht uit haar hand. ‘Soms denk ik dat ik haar nog hoor, ergens thuis. Rommelen in het keukentje, die schelle lach, een kuchje, kloppen op mijn kamerdeur, die rottige, snerpende stem van haar. Dan sta ik op uit mijn stoel, veel te snel meestal, en vergeet ik even

dat doden niet terugkomen.' Ze veegt een traan weg. 'Maar herinneringen wel. Die blijven aankloppen tot je zelf ook vertrekt.'

We zijn allemaal stil, ik voel me een beetje verdrietig. Oud worden is mooi, maar als jij als laatste overblijft en al je geliefden een voor een kwijtraakt, zijn dat nog flinke krassen op de ziel zo aan het eind van je leven.

Uiteindelijk schudt Bridget wat meer as op haar hand en laat het vervolgens wegvliegen. Daarna is Mia aan de beurt, Chad, Guus, Vince en daarna ik.

'Zal ik wat op je hand schudden?' stelt Vince voor.

Ik knik. 'Graag.' Ik zie het al gebeuren dat ik per ongeluk de hele urn omkieper en alles over m'n laarzen ligt.

Vince geeft me een keurig bergje as, daarna besluit hij de anderen ook maar te geven. Hij is toch bezig. Ik kijk nog één keer naar de grijze as, de overblijfselen van Miss Dana. Het is vreemd hoe weinig er overblijft van iemand die zoveel was. Zo geliefd was, die iedereen raakte, die zo belangrijk was. En dit is het. Een hoopje as. Gek ook dat dit me raakt, dat ik het ook moeilijk vind om haar los te laten, en mijn eigen moeder niet. Ik voel totaal de behoefte niet om mijn eigen moeder uit te strooien, om haar laatste resten mee te laten voeren door de wind, om haar een mooi afscheid te geven. Ze verrekt maar in die urn, waar ze voor altijd stil kan blijven. Dat deed ze zo graag. Niets. Ze deed graag niets.

'Ben je oké?' vraagt Vince, die weer naast me verschijnt.

'Ja. Ik ben oké.'

Ik sluit mijn ogen en neem afscheid. Weer. *Dag, Miss Dana. Groetjes aan Grace. Groetjes aan Star. En als u mijn moeder ziet, zeg dan maar dat het goed gaat met Guus en mij. Beter dan ooit*. Dan open ik mijn handen, de wind neemt haar onmiddellijk mee. Niet alles tegelijk. Eerst kleine wolkjes, lichte stofdeeltjes die oplichten in de zon alsof ze nog een keer willen schitteren. De as dwarrelt over het begraafplaatsje, blijft even hangen boven de wilde bloemen en verdwijnt dan langzaam tussen bomen, zand en lucht. De wereld vangt haar op. Een heel klein beetje landt op mijn jas, een beetje op mijn laarzen. De rest trekt verder, omhoog, gedragen door iets wat groter is dan wij begrijpen. Zonlicht valt door de as heen en ineens lijkt het niet meer op de dood. Meer op oplossen. Op terugkeren. Op vrij zijn.

Miss Dana was nooit iemand die stil kon blijven zitten. Natuurlijk blijft ze nu ook niet netjes op een plek, ze dwarrelt overal. Misschien zit ze straks in het regenwater, in het stof in de stallen, in de sneeuw of de warme zomerlucht. Misschien groeit er volgend voorjaar ergens een veld bloemen dat nét iets wilder bloeit dan de rest.

Ik veeg mijn handen af, maar niet helemaal. Een beetje van haar blijft achter in de lijnen van mijn huid. En weer voel ik mijn buik. Het voelt gek.

'Ik had Grace wel verwacht,' zegt Vince later, wanneer we terugrijden. 'Maar ik zag het vogeltje nergens.'

'Ik ook niet,' zeg ik, ineens een beetje emotioneel en moe. Misschien door het uitstrooien, misschien door de gedachten aan mijn moeder. Daar word ik nou eenmaal nooit vrolijk van. 'Ik ook niet. En dat vind ik jammer.'

OceanofPDF.com

22

‘Dus, wie gaat je weggeven?’ Liv staat – haar buik trots vooruitgestoken – naast Betty aan het aanrecht. Ze is gelukkig helemaal op haar plek hier en draait geweldig mee in de groep. Alsof ze er altijd al bij hoorde. Ze groeit en bloeit, is vrolijk en volgens mij enorm opgelucht dat het leven haar deze onverwachte, maar o zo gewenste, curvebal toewierp. Ook Quinn lijkt te wennen aan het feit dat hij nu een vriendin heeft en een kind krijgt. Hij is megatrots, uiteraard. Het lijkt oprecht goed met ze te gaan en dat is aan beiden te zien.

Op de een of andere manier zijn Liv, Jess en ik in de keuken terechtgekomen, en terwijl Betty en Riet koken zijn wij aan het kletsen en tussendoor vooral veel aan het eten. ‘Want het is bijna zover en je moet concrete plannen gaan maken. We zitten al in november.’

‘Eh, het is 2 november.’

‘Ik ben het met Liv eens,’ voegt Betty eraan toe, terwijl ze een sausje proeft met een wortel. ‘Hm. Goed,’ mompelt ze in zichzelf. ‘Maar misschien nog wat peper.’

‘Hier,’ zegt Riet, die al aan kwam lopen. Deze dames werken samen alsof ze nooit anders gedaan hebben.

Ik denk kort na. ‘Guus geeft mij weg, toch? Dat is het meest logisch.’

‘Ja, dat denk ik ook.’ Liv knikt.

‘Guus is de enige optie, absoluut,’ zegt Jess beamend.

‘Waarom kom je niet racend op een paard?’ Lily zet een stapeltje broodmandjes neer en grijnst. ‘Zoals je hier binnenkwam op dag één?’

Ik kijk haar stomverbaasd aan. ‘Racend op een paard?’

Ze is nog serieus ook. ‘Ja. Verrassing voor Vince.’

‘Racend op een paard,’ herhaal ik nog een keer, misschien een beetje dommig.

‘Ik vind het serieus een cool idee,’ zegt Liv met een mond vol stokbrood. ‘En echt helemaal jij.’

‘Zie je je sluier al wapperen? O, de foto’s die daarvan gemaakt kunnen worden!’ Jess vouwt haar handen enthousiast rond haar gezicht. ‘Ik zie het al helemaal voor me.’

‘Eh, ik zie mezelf niet – in m’n mooie jurk gehesen – racend op een paard binnenkomen. Jullie wel dan?’ Ik kijk de meiden met grote ogen aan.

‘Natuurlijk wel.’ Lily haalt haar schouders op.

Jess knikt. ‘Jawel.’

‘Hoe strak is de jurk?’ vraagt Riet, die zich omdraait en me aankijkt met een blik die me geruststelt. Riet snapt dat het niet kan.

‘Eh, niet heel strak, maar ook niet heel los.’

‘Beetje opstropen anders?’ stelt ze voor.

Ik rekende op haar wijze-oudere-dames-visie. Maar die gaat hier ter plekke verloren. Ik zucht diep en staar naar het plafond, alsof het antwoord daar te vinden is.

‘Ik denk erover na,’ mompel ik uiteindelijk.

‘Goed zo.’ Jess tovert het blaadje met aantekeningen, waarmee ze de hele tijd al staat te rommelen, uit haar zak. ‘Volgende. Je vrijgezellenfeest. Ik moest het met je bespreken van Daisy, want ze denkt dat je het niet leuk vindt als we je verrassen. Dus waar gaan we naartoe?’

Ik haal mijn schouders op. ‘De Tavern?’

‘De Tavern?’ herhaalt Jess verveeld. ‘*Really*?’

‘Wat dan?’

‘Is de Tavern leuk?’ vraagt Liv. ‘Als in: voor een vrijgezellenfeest?’

‘Ja, denk ik wel,’ antwoord ik sullig. ‘Had je een ander idee?’ vraag ik Jess.

‘Vind je een verrassing vervelend?’

‘Eh…’ Ik denk na. ‘Nee,’ besluit ik uiteindelijk. ‘Ik denk dat ik een verrassing op dit gebied eigenlijk wel leuk vind.’

‘Misschien moeten we Vince alleen even inlichten,’ zegt Lily vanachter het fornuis. ‘Als we Isabelle meenemen voor een weekend, bijvoorbeeld. Hij is degene die niet tegen verrassingen kan. Misschien bedoelde Daisy dát.’

‘O, het kan inderdaad zijn dat ze het over Vince had, maar aan de andere kant…’ Jess kijkt me met een komisch gezicht aan. ‘Dat interesseert me geen hol, het gaat om jou.’

‘Misschien moeten we een avond of weekend prikken en dan bespreek ik dat wel met Vince,’ stel ik voor.

‘Juist. Komen we op terug.’ Jess zet een streep op haar blad.

‘Gaan jullie nou samenwonen?’ Liv staat in de koelkast te neuzen. ‘Mag ik dit pakken, Betty? Riet?’ Ze houdt een snack-komkommertje omhoog.

‘Tuurlijk, lieverd,’ zegt Betty.

‘Maar?’ Liv kijkt weer naar mij. ‘Samenwonen?’

‘Hoezo dan?’ Ik ben benieuwd wat ze weet, wij hebben allebei namelijk nog niks besproken met anderen.

‘Omdat Quinn vertelde dat Vince vertelde jij zo’n zelfde grutterskast wilde in zíjn huis, dus ik ging er misschien een beetje te makkelijk van uit dat je dat niet zomaar zou vragen, en eh…’ Ze kijkt vragend om zich heen. ‘Waarom kijkt iedereen zo naar me?’

‘Omdat je interessante dingen vertelt!’ roept Lily. ‘Gaan jullie samenwonen?’ Ze richt zich tot mij.

‘Nou…’ Ik beweeg mijn hoofd van links naar rechts. ‘Misschien.’

Daisy komt ook de keuken in. ‘Ola! Ik sluit aan.’

‘Nee, dit wordt te druk. Dames, hier moet gewerkt worden.’ Betty maakt een wapperend gebaar ten teken dat we moeten wegwezen uit de keuken. ‘Hup, ga maar in de living kletsen.’

‘In de living zitten gasten,’ moppert Lily. ‘Jammer hoor, we zijn die plek een beetje kwijt. De gasten vinden het natuurlijk ook heerlijk bij het vuur.’

‘We hebben inmiddels allemaal onze eigen plek, en de living was onder Harry en Dana ook niet van ons. Heel af en toe, maar eigenlijk is het de plek van de gasten.’ Daisy zucht. ‘Helaas.’

‘Het was een fijne plek,’ mompel ik, ineens een beetje treurig. ‘Maar we kunnen bij mij zitten. Vince was al bezig met een vuurtje en hij wil vast even op visite bij Quinn of zoiets.’

‘Die zit zich toch te vervelen.’ Liv kijkt op haar telefoon. ‘Hij heeft al tien keer gevraagd wanneer ik naar huis kom.’

‘Hoe voelt dat?’ Jess stoot haar aan met haar elleboog. ‘Thuis? In zo’n schitterende rivierwoning?’

‘Als een droom.’ Liv straalt als de zon. ‘Het is allemaal een droom. Iedere ochtend ben ik weer bang dat ik wakker word in Arnhem.’

‘Ik herken dat. En ook al was dát eerst thuis, het lijkt ineens een nachtmerrie wanneer je een beetje gewend raakt aan… dit.’ Ik gebaar om me heen.

‘Goed. Kom, dan gaan we Vince wegjagen.’ Daisy loopt als eerste de keuken uit.

‘Kan ik even mee?’ vraagt Lily aan Betty en Riet.

‘Ja hoor, meid, we hebben alles onder controle,’ reageert Riet kalm. ‘Bovendien zit jouw werk er voor vandaag al op, hè. Je hebt de hele dag gepoetst. Ga maar.’

Ik kijk op mijn horloge; het is al bijna vijf uur en eigenlijk begint mijn maag een beetje te knorren. We hebben hard gewerkt vandaag en volgens mij zijn we allemaal hongerig.

‘Gaan jullie naar jouw huisje, Isabelle?’ vraagt Betty, terwijl ze omkijkt.

‘Ja.’

‘Dan komen we jullie zo wel wat brengen. Iedereen had opgegeven mee te eten vanavond, toch?’

We knikken allemaal.

‘Er staat hartige taart met kip en groeten, stokbrood en een frisse salade op het menu,’ vult Riet aan, ‘maar dat hadden jullie vast al gezien. Geef ons een klein halfuurtje en dan kunnen jullie lekker bij Isabelle eten. Goed?’

‘O, de droom zet zich voort,’ zegt Liv, met een intens gelukzalige blik op haar gezicht. ‘Wat heerlijk dit.’

‘Wat gaan jullie doen?’ Guus heeft zich omgekleed als ober en komt de keuken in. Ik vind het heel fijn dat hij dit zo leuk vindt, maar het wordt écht tijd voor bedieningspersoneel en barpersoneel. Guus kan geen werkdagen van vijftien uur draaien. Poppy en Rosie draaien het ontbijt en de lunch al, er moeten nieuwe mensen bij.

‘Bruiloftsvergadering.’ Lily knipoogt en legt haar theedoek neer. ‘Bij je zus.’

‘Ah, oké! O daarover, Bell…’ Hij zet wat borden neer en kijkt me verheugd aan. ‘Thijs komt hiernaartoe!’

‘Echt?’ roep ik blij. Thijs is een van Guus’ beste maten en het wordt tijd dat een van die jongens een keer de oversteek gaat maken. ‘Wat superleuk!’

‘Hij komt een dag voor de bruiloft aan en viert kerst hier. Hoe vind je dat?’

‘Geweldig voor jou!’

‘En we gaan de tag en bijbehorende app samen verder ontwikkelen. Is het hele gebeuren met Quinn toch nog ergens goed voor geweest. Het gaat er echt komen en Thijs en ik hebben er dan samen patent op. Het wordt een heel innovatieve app.’

‘Dat is fantastisch!’ Daisy slaat haar hand voor haar mond. ‘Voor ieders veiligheid zó belangrijk. Wat goed!’

‘Leuk om Thijs weer te zien, hij is hartstikke welkom op de bruiloft.’

Guus knikt. ‘Mooi. Nou, ik zal jullie verder niet ophouden, succes met vergaderen.’

‘Tot later!’

Ik loop met Daisy, Lily, Jess en Liv het erf over richting mijn huisje. Het is donker en het waait, het erf is leeg. De paarden staan op stal of veilig onder de overkapping op de weides, er is een milde storm op komst.

‘Hé,’ zegt Vince verrast, wanneer hij niet alleen mij, maar ook zijn zussen, Liv en Jess binnen ziet komen. ‘Een damesinvasie. Wat zijn jullie van plan?’

‘Brandt het vuur al?’ vraagt Lily.

‘Ook hallo, zuster,’ mompelt Vince droog. ‘Maar, ja, het vuur brandt. Wat dan?’

‘Wij moeten onze vergadering wat betreft de bruiloft hier voortzetten.’ Ik druk een zoen op zijn mooie mond. En ook al heb ik de hele dag met hem samengewerkt, mijn hart blijft een sprongetje maken wanneer ik hem zie. ‘En de living zit vol gasten.’

‘Ah, die verrekte gasten.’

Het is een soort onuitgesproken afspraak dat iedereen, zodra we iemands huis betreden op de ranch, z’n schoenen uittrekt. Dus dat veroorzaakt een kleine opstopping in de gang en een hoop gegiechel.

‘Je zit met je smoelwerk in m’n reet, Lily,’ moppert Daisy.

‘Sorry, ik verloor m’n evenwicht. M’n veter zit vast.’

‘Heeft ze een zachte reet, Lil?’ vraagt Jess.

‘Ja, heel fluffy.’

‘Ooookéé...’ Vince staat nog wat onbeholpen in de deuropening naar de woonkamer. ‘Ik neem aan dat het een vergadering is waar ik niet per se welkom ben?’

‘Als het goed is heb jij met de mannen vergaderingen over de opbouw van de bak. Over de vloer, het podium, de verlichting, het meubilair dat er moet staan die dag. Dat soort dingen en het logistieke gedeelte.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Toch?’

‘Jazeker.’ Hij knikt. ‘Maar dat is allemaal al geregeld.’

‘Dan ben je nu vrij.’ Ik glimlach lief naar hem.

‘Dan verdwijn ik met mijn pilsje richting Quinn.’

‘Goed plan.’ Ik laat me omhelzen, terwijl de dames kletsend langs me heen de woonkamer in lopen. ‘Ik app jullie als Betty of Riet met het eten voor de deur staat. Hartige taart met kip en groenten.’

‘Ja? Is er genoeg voor ons?’

‘Natuurlijk, we hebben allemaal toch aangegeven mee te eten?’

‘Dat is waar.’ Hij duwt zijn voeten in zijn laarzen, zet zijn Stetson op en trekt zijn jas aan. ‘Dames? Wil iemand van jullie m’n flesje bier aangeven?’ roept hij richting de woonkamer. Al snel hobbelt Liv de hoek om.

‘Alstublieft, *my lord*.’

Hij grinnikt hardop. ‘Ja hoor, dank.’

‘Nou, tot straks. Het gaat regenen, ga maar gauw.’ Ik loop met hem mee naar de deur en geef hem nog een kus op de veranda.

‘Veel plezier!’ Hij zet een stevige looppas in en verdwijnt richting het pad dat naar de rivier leidt.

‘Isabelle!’ klinkt het dan vanaf binnen. ‘Kom nou, we zijn benieuwd!’

‘Naar wat?’ Ik sluit de voordeur en loop ook de woonkamer in, waar Liv, die zich in mijn huis net wat vrijer voelt dan Lily, Daisy en Jess, bezig is iedereen van een drankje te voorzien.

‘Over het samenwonen met Vince,’ verklaart Jess, die haar armen spreidt alsof ze wil zeggen *duh*! Ik plof in de fauteuil naast de open haard en trek mijn benen in een kleermakerszit onder me. Liv drukt een glas wijn in mijn handen.

‘Hier.’

‘Ik ga voor thee.’

‘Huh?’

‘Vermoeidheid,’ geef ik eerlijk toe. ‘Als ik nu ga drinken, dan val ik om.’

‘Check, thee. Dames, wijn?’

‘Kom maar door,’ gebaart Jess. ‘Dus?’ vraagt ze dan aan mij.

‘Nou... eh...’ Ik denk kort na. ‘Ik heb het er met Liv over gehad, dat weekend in Calgary. Het is namelijk niet heel makkelijk voor me, dat moeten jullie weten.’

Tegenover me op de bank zitten Daisy, Lily en Jess, alle drie met een glas witte wijn in hun handen. Liv geeft me een kop thee en gaat op de fauteuil aan de andere kant van de haard zitten met een glas water.

‘Zo, ik sta voorlopig niet meer op. Dus, vertel. Wat is er allemaal gebeurd, Bell?’

‘Wilde je niet samenwonen?’ vraagt Lily.

‘Nee, dat is het helemaal niet. Natuurlijk wil ik met Vince samenwonen, hij wordt mijn man en ik hou met heel mijn hart van hem. Maar het gevoel van mijn eigen plek, dat is heel belangrijk voor me. Dus toen we daar eigenlijk voor het eerst over spraken...’ Ik zucht.

‘Laat me raden,’ reageert Daisy droogjes. ‘Dat gesprek ging fantastisch.’

‘Je kent je broer goed.’

‘Hij zal zich wel afgewezen hebben gevoeld,’ zegt Lily, rollend met haar ogen. ‘Hij is zo voorspelbaar.’

‘Ik had er misschien met jullie over moeten praten.’ Ik knik, diep in gedachten. ‘Maar dat had ook weer niet oké gevoeld, achter zijn rug om. Ik bedoel, er zijn natuurlijk allerlei oorzaken waardoor hij is zoals hij is, maar dat betekent niet dat ik alles moet accepteren en mijzelf en mijn wensen moet wegcijferen. Het is een lang proces geweest voor me en ik heb in mijn hele leven vele therapeuten bezocht om... feitelijk om mezelf belangrijk te voelen in mijn eigen leven. Toen ik hier kwam leerde ik dat pas echt, toen ontdekte ik de allerbeste versie van mezelf en werd ik Isabelle 2.0. Ik wilde niet dat Vince met

zíjn problematiek Isabelle 2.0 weer zou degraderen tot iemand die zich altijd maar aanpast en alleen maar aan het pleasen is. Die zichzelf weer aan de kant zet vanwege de trauma's van een ander. Ik kan het niet meer en ik doe het niet meer, ook omdat het hém niet helpt.'

'God, wat sterk dit,' mompelt Jess bewonderend. 'Had ik moeten doen aan het begin van mijn huwelijk. Had me een hoop gezeik en een scheiding gescheeld.'

'Gelukkig heeft Guus al het nodige aan therapie achter de rug; hij is emotioneel heel erg volwassen en reageert niet meer vanuit pijn uit zijn jeugd.' Lily neemt een slok wijn. 'We kunnen overal over praten.'

'Guus heeft dat al op jonge leeftijd heel goed aangepakt, maar hij heeft er pas écht wat mee gedaan na zijn scheiding. Hij zat diep, díép in de put. Alles kwam eruit,' vertel ik. 'En hij heeft ook het nodige meegemaakt natuurlijk, maar alles wat ons heeft gevormd verbleekt bij wat Vince heeft doorstaan.'

'Hij is helaas een trieste uitzondering,' beaamt Daisy zacht. 'Hij is alweer zo gegroeid sinds jij er bent.'

'Gelukkig,' antwoord ik, opgelucht dat dat het geval is.

'Maar soms heeft hij het moeilijk dus,' concludeert Jess. 'In... onzekerheid, gok ik? Bang om je kwijt te raken?'

'Dat ja, denk ik. Moeten leren communiceren vanuit het perspectief van een volwassen man in het nú. Niet het gekwetste kind van toen.'

'Hoe doen jullie dat?' vraagt Liv.

'Winn, gok ik?' zegt Daisy, terwijl ze mijn kant op kijkt.

'Winn is een fantastische ondersteuning, hij legde in het eerste gesprek de vinger al op de zere plek. Daarna konden Vince en ik zó goed praten. Hij was zó open. Wat dat betreft heeft het ons als stel heel erg goed gedaan. Zeker omdat ik zelf ook nog zoekende ben in... in wie ik ben, wat ik wil, zonder constant rekening te houden met anderen en hoe zij zich voelen met betrekking tot wat ík doe.'

'Wat een zoektocht,' zegt Jess zacht.

'Dus gaan jullie nu wel of niet samenwonen?' vraagt Daisy nieuwsgierig. 'Want ik kan me heel erg goed voorstellen dat je daar moeite mee hebt, nét nu je eindelijk een keer een eigen plek hebt.'

‘Nou dát was het dus precies.’ Ik neem een slok thee. ‘En hij begreep me gewoon niet. Hij begréép me níét. Ik kon uitleggen wat ik wilde, maar hij snapte níét dat het helemaal niet om hem ging. Dat dat gevoel er níéts mee te maken had. Dat het ging om míjn plek, na wat ík heb meegemaakt en nodig heb. We zaten op compleet verschillende levels qua communicatie én gedachten over samenwonen. Gelukkig trok Winn dat recht. We zijn nu zes keer geweest in de afgelopen weken en het heeft ons ontzettend geholpen. Winn is een engel. Dus ja, we hebben uiteindelijk een heel goed gesprek gehad afgelopen week en daaruit kwam voort dat eh... ja. Dat ik bij hem intrek.’

Liv schiet in de lach. ‘Heeft die knakker toch z’n zin!’

‘Maar voelt het wel goed?’ vraagt Daisy bezorgd. ‘Isabelle? Kun je het nu goed onderbouwen voor jezelf? In plaats van ergens halsoverkop in te springen?’

‘Jazeker.’ Ik knik.

‘Geweldig!’ Lily klapt in haar handen. ‘Toch?’

‘Ja, dat is geweldig,’ beaam ik; de glimlach die volgt is oprecht en puur. ‘En dat kan ik écht zo voelen omdat er een mooi proces aan vooraf is gegaan, wat uiteindelijk tot dit besluit heeft geleid. We hebben erover nagedacht, geleerd elkaars perspectief en onderliggende angst te begrijpen en van daaruit verder te gaan met onze relatie. Het is verdiept en verbreed, op alle punten alleen maar goed én belangrijk voor ons huwelijk.’

‘Want...’ Daisy twijfelt kort. ‘Ik geloof ook dat Vince het aanzoek deed uit angst. Vanuit het gevoel van: zij mag niet meer ontsnappen, want zo’n vrouw komt er nooit meer voorbij in mijn leven. Ik wil haar vasthouden, voordat ze me ontglipt. Ik denk dat híj dacht dat dit de enige manier was.’

‘Die kans is heel groot. ‘Want nu pas leren we elkaar begrijpen, vanuit oude pijn en gebeurtenissen uit onze jeugd. Vanuit de bagage die we allebei hebben. We leren daar nu mee om te gaan en onze relatie de basis te geven die nodig is. Ik denk dat zijn aanzoek was gebaseerd op verliefdheid. Maar hoe goed ken je elkaar? Ik weet niet per se of een aanzoek vanuit verliefdheid erg is, maar dit voelt heel fijn. Wederzijds begrip, elkaar écht begrijpen en elkaars reacties kunnen plaatsen, is iets fundamenteels.’

Het valt even stil.

‘Dit is echt heel wijs allemaal, ik leer hier zoveel van,’ zegt Liv uiteindelijk zacht,. ‘Ik heb wat dat betreft het gevoel dat Quinn en ik altijd alleen maar aan het ouwehoeren zijn. Het voelt nog steeds alsof hij mijn middelbare-schoolvriendje is. Wij moeten leren serieus te worden voordat de baby er is, want anders krijgen we allebei last van een... cultuurshock, denk ik.’

‘Kunnen ouwehoeren is ook héél belangrijk,’ zeg ik tegen haar. ‘Humor is een enorm verbindingsmechanisme.’

‘Vince is wat serieuzer, hè?’

Ik denk na. ‘Meestal als ik heel hard om hem moet lachen, dan doet-ie gewoon iets onbenulligs of zegt hij iets stoms.’

‘Uitlachen is de allerbeste vorm van humor,’ mijmert Jess. ‘Ik heb ook zoveel plezier als ik iemand uitlach.’

‘Ja, stiekem mee eens,’ grinnik ik. ‘Maar wel vanuit liefde.’

‘Altijd vanuit liefde.’

‘En Vince kan enorm grappig uit de hoek komen. Zomaar ineens.’ Ik moet grinniken om een situatie van laatst. Ik weet niet eens meer wat hij zei, maar ik verslikte me bijna in mijn thee van het lachen.

‘Heel droge humor,’ beaamt Daisy. ‘Vince was altijd best grappig, maar hij overdenkt alles te veel. Wanneer hij grappig doet, voelt hij zich op zijn gemak.’

‘En blijft dit jouw huisje, of komt iemand anders hier wonen?’ vraagt Liv. ‘Aangezien we het daar toen over hadden.’

‘Nou, ik had Guus gevraagd, maar die gaf aan daar niet direct haast mee te hebben. Hij vindt zijn plekje in het hotel eigenlijk heel fijn en heeft daar inmiddels best zijn eigen draai aan gegeven. Daarnaast is hij vaak bij jou, toch, Lily?’

‘Helemaal waar.’

‘Dus ik ga gewoon verhuizen naar de cabin van Vince en hij doet er echt alles aan om ervoor te zorgen dat het ook míjn thuis wordt. Het komt goed.’

‘Dus je gevoel van je eigen plek behouden is wat naar de achtergrond geraakt?’ vraagt Liv, die ik er eigenlijk sinds Calgary helemaal niet meer echt over had gesproken. ‘Het voelt oké? Wat Daisy al vroeg?’

‘Ik reageerde óók vanuit angst, niet alleen Vince. Het duurde alleen even voordat ik het inzag,’ leg ik uit. ‘Ik kan moeilijk van hem vragen om mij te

begrijpen en zijn gevoel daarin te parkeren, wanneer ik eigenlijk precies hetzelfde reageer als hij, alleen dan vanuit een andere invalshoek. Winn leerde ons dat onze reacties uit diezelfde, vervelende rugzak met bagage komen.'

'Wat een reis...' zucht Daisy. 'Wat hebben jullie veel geleerd.'

'Alles.' Ik neem nog een slokje thee en denk terug aan de avond dat we keuzes maakten. De avond waarop we knopen doorhakten en beseften dat we elkaar hadden om op terug te vallen. Altijd. Hoe moeilijk het ook zou zijn in de toekomst. 'We hebben de laatste maanden álles geleerd en daar ben ik heel dankbaar voor...'

OceanofPDF.com

23

Drie weken eerder

We komen net terug van Winn, het vierde gesprek in vijftien dagen, en rijden in het donker het erf op. De hemel is helder, onvoorstelbaar helder. Alsof iemand alle wolken heeft weggeveegd om ruimte te maken. Sterren liggen overal verspreid, in lagen, dieper en verder dan ik kan bevatten. Miljarden glimmende stipjes tegen een diep donkerblauwe lucht. De bomen langs de rand van het erf ritselen zacht. Hun bladeren, in de prachtigste herfsttinten, zijn nu alleen nog maar vormen in het donker. Toch weet ik precies hoe ze eruitzien, alsof de kleuren in mijn hoofd zitten opgeslagen. Ik geniet er iedere dag van, het wordt niet normaal en ik denk ook niet dat dat het ooit zal worden. De kleurenpracht tijdens de herfst is fenomenaal. Ik adem diep in. De lucht is fris, maar niet koud.

'Het is een mooie avond, dat was niet voorspeld.' Vince stapt uit en kijkt naar de lucht. 'Zie je hoe helder het is? Het zou gaan regenen.'

'Ik zag het al bij Winns huis. Het is magisch vanavond. Geen zuchtje wind ook.' Ik loop naar Vince toe en pak zijn hand. 'Prachtig, al die sterren. Ik heb me er het afgelopen jaar steeds over verbaasd, zó mooi. Het lijkt hier altijd meer,' zeg ik zacht.

Vince knikt. 'Omdat er niets is wat ze wegneemt. Ik zou nooit ergens kunnen wonen waar de lichtvervuiling zo heftig is dat je de sterren niet meer ziet.'

'Dat begrijp ik, zeker wanneer je hier bent opgegroeid. Lange tijd wist ik niet beter.'

'Wil je een rondje lopen of wil je nog even op de veranda zitten?' Vince wijst richting mijn huisje, waar net een groepje toeristen achter vandaan komt. Die zijn waarschijnlijk bij de rivier geweest.

'Hoi Isabelle, Vince,' zegt Galinka lachend. Ze is een van de Nederlandse gasten die vandaag met ons een buitenrit hebben gemaakt. Galinka heeft, naast

haar man en dochtertjes, haar moeder Beb meegenomen op vakantie, wat een grote verrassing voor haar was. 'Wat een prachtige avond, hè?'

'Schitterend.' Ik knik. 'Genieten jullie van jullie verblijf?'

'Meer dan. Het is hier zo rustgevend en uitdagend tegelijkertijd. Heerlijk om de hele dag in de weer te zijn met de beesten, midden in de natuur. Het is perfect.'

'Ik ben nog nooit in mijn leven op zo'n prachtige plek geweest,' zegt Beb. 'Vind je het trouwens erg als ik Nederlands spreek?'

'Nee, hoor.' Ik schud mijn hoofd. 'En hij verstaat het.'

'Iek sprek een klain bietje Nederlands,' zegt Vince, wat de meisjes aan het lachen maakt. 'Mahr iek can baina alles ferstahn.'

'Wat goed!' zegt Beb.

'Kun je...' – de dochtertjes van Galinka kijken elkaar aan – '*poep* zeggen?'

'Poep,' zegt Vince droog.

Ze gieren het uit van het lachen. 'Weet je wat je zegt?' lacht een van hen.

Vince doet alsof hij nadenkt en schudt uiteindelijk zijn hoofd. 'Neej,' zegt hij, expres overduidelijk gearticuleerd. 'Iek wait het niet.'

Ik grinnik hardop.

'Wannier furtrekken joellie wehr?' vraagt Vince.

'Overmorgen, helaas. Maar we gaan sparen om terug te komen. We willen hier de volgende keer graag langer verblijven.'

'Dat ging te snel voor me,' bromt Vince.

'Dat is goed om te horen,' antwoord ik dus maar. 'Dan hebben we waarschijnlijk die cabins omgebouwd tot gastenverblijven en kunnen jullie je eigen huisje huren.' Ik wijs richting de oude cabins van Quinn, Daisy en Lily. Ze zouden volgens de planning allang weg moeten zijn, maar vanwege het overlijden van Miss Dana is dat op de lange baan geschoven. Het hotel en de bak hadden voorrang.

'Dat zou fantastisch zijn,' glundert ze. 'Of niet, meisjes?'

'Mogen we dan onze eigen pony huren?' vraagt een van hen.

'We zullen zorgen dat we tegen die tijd een bergje Shetlanders hebben staan die je tijdens je vakantie mag verzorgen,' zegt Vince vriendelijk, wél in het Engels.

De meisjes beginnen te glimmen van enthousiasme; zij verstaan prima Engels. Dat had ik vandaag al in de gaten.

'Ja!' De jongste klapt in haar handen. 'Mag dat, mam? Please?'

'We gaan heel hard werken om terug te komen, schat,' antwoordt ze. 'Nu moeten jullie slapen, want morgenvroeg staat de laatste les alweer gepland.'

'En we gaan galopperen,' zegt Vince met een gezicht dat spanning en sensatie belooft. Ik moet ervan glimlachen. 'Dus jullie moeten goed uitgerust zijn.'

'Yes! Mogen we dan heel hard?'

'Heel,' knikt hij uiterst serieus.

'Tot morgen,' zeg ik tegen Galinka. Ik leg mijn hand kort op haar schouder, voordat ze met haar man, moeder en dochtertjes verder loopt richting het hotel. 'Fijne avond nog!'

'Fijne avond!' Ze zwaait.

'De reacties zijn altijd positief, hè, sinds we open zijn,' zegt Vince, terwijl we Galinka en haar gezin nakijken. 'Iedereen heeft het naar z'n zin, zelfs met slecht weer.'

'De lessen die je geeft in de binnenbak zijn ook heel erg gaaf, je ziet de gasten echt genieten. Slecht weer of niet.'

'Vlak jezelf niet uit. Je bent een reining-pro geworden, ik kan niet anders zeggen.'

We staan nog steeds midden op het erf en turen naar de lucht. Er lopen nog wat gasten in kleinere groepjes op het erf. Gezinnen, maar ook stelletjes of vrienden. Het komt hier allemaal. Op een fijne herfstavond als deze zijn ze logischerwijs buiten; wie wil er niet genieten van een sterrenhemel als deze? Maar toch. Het blijft ergens een beetje knagen.

'Druk, hm?' mompelt Vince, alsof hij mijn gedachten raadt.

'Ja.' Het komt eruit met een zucht.

'Het was altijd zo. Wij vonden het juist enorm stil na Harry's overlijden, maar het wende ontzettend snel en ik ging het waarderen.'

'Jij lijkt me bij uitstek een persoon die genoot van die rust,' zeg ik, wanneer we richting mijn huisje wandelen.

'Nou... sinds jullie er waren werd het misschien een soort rust waar ik van kon genieten omdat we toen weer een toekomstperspectief kregen. Daarvoor

was die stilte een vervelende voorbode van een overname waar niemand op zat te wachten.' We lopen om mijn huisje heen en gaan op de veranda zitten. 'Het was een treurige en zware stilte van een goedlopend bedrijf waar ineens de stekker uit werd getrokken.'

'Ik kan me voorstellen dat dat niet fijn voelde.' Ik open de schuifdeur naar de keuken. 'Bier? Whisky? Thee –'

We schrikken op van gegil. Gegil van plezier weliswaar, maar desondanks komt het uit het niets. Vince staat op en loopt naar de balustrade om te kijken wat er aan de hand is, maar het zijn gewoon gasten die elkaar nat spatten met water uit de rivier.

'Volgens mij zijn dat die mensen uit Mexico,' zeg ik zacht tegen Vince. 'Ze staan half in het water, dat is niet verstandig.'

'Hallo!' roept Vince. Hij heeft direct hun aandacht. 'Jullie kunnen beter uit het water gaan. De rivier is onvoorspelbaar, met veel onderstroom en draaikolken. Het is niet veilig om erin te gaan!'

De Mexicanen verontschuldigen zich, maar gaan vervolgens aan de oever zitten kletsen en ze zijn luid met hoofdletters. Het gaat gepaard met veel lachen, uithalen en op de een of andere manier blijven ze gillen. Leuk dat ze plezier hebben, maar op de veranda zitten heeft zo geen zin voor ons.

'Jezus christus, wat een herrie,' moppert Vince. 'Ik ga er wat van zeggen.'

Hij wil het trapje al af lopen, maar ik hou hem tegen. 'Nee, schat, hoeft niet. Die mensen mogen daar zitten.'

'Ze kunnen tien meter verderop gaan zitten.' Hij gebaart met platte hand richting de rivier. 'Waarom moeten ze hier zo overdreven hard gaan zitten... weet ik wat ze aan het doen zijn.'

'Het zijn gasten.' Ik zucht diep. 'Weet je wat, we gaan naar jou.'

Vince komt weer naar me toe en knikt, diep in gedachten. 'Ja, beter misschien. Voordat ik uit m'n slof schiet. Ik wilde eigenlijk gewoon even rustig voor me uit staren, de avond was heftig genoeg, of niet?'

'Zeker weten.'

Vince heeft het over de avond bij Winn, waar we spraken over mijn jeugd met m'n ouders en het effect dat dat heeft op mijn volwassen leven en mijn communicatie met Vince. Het ging diep, tot huilen aan toe, maar het leerde ons

zóveel over de dynamiek in onze relatie dat het de teruggekeerde pijn ontzettend waard was.

'Ik pak wat kleren,' mompel ik, met een heel diepe zucht vanwege het gillerige lachen van de vrouw van het stel. Hoe verzin je dit?

'Als zij morgen komen rijden, dan zet ik haar op een driejarige niet-bereden hengst.' Vince ziet er chagrijnig uit. 'Met die kutlach van d'r.'

'Zandhappen,' knik ik, voordat ik naar binnen stap. Die gasten rondom m'n huis... nee. Fijn is het niet. Ik merk dat ik er last van heb, al is het soms ook wel gezellig. Maar ik mis de rust van voorheen, van het gevoel alleen te zijn met de natuur. En terwijl ik mijn spullen in een tasje prop, weet ik wat me te doen staat. Ineens is de keuze niet eng meer, niet spannend. We hebben het er inmiddels vaak genoeg over gehad, we hebben dit probleem uitgediept en het is geen probleem meer. Ik kan dit, samen met Vince.

Wanneer we bij Vinces cabin aankomen lijkt de avond nog mooier dan op het erf. Schilderachtig mooi. Rondom de cabin branden kleine lichtjes die warm afsteken tegen het diepe blauw van de avond. De maan staat hoog en helder aan de hemel, groter dan anders, en werpt haar licht over het water naast de cabin. In het meert glinstert haar spiegelbeeld, rustig en betoverend. Gek, hoe ik hier eerder aan twijfelde. Hoe mijn angst het overnam en ik dacht dat ik het misschien niet zou kunnen, dat het me niet nog een keer zou lukken. Het samenwonen met een man. Volgens Winn stond dat in mijn perceptie gelijk aan het pleasen, het wegcijferen. Want bij het samenwonen met een man hoort het verzorgen van een man. Zoals mijn vader dat verlangde van mijn moeder en wat ze altijd keurig – maar met zichtbare tegenzin – deed. Ik deed hetzelfde bij Luuk, puur en alleen omdat ik dacht dat het zo hoorde en hij dat eigenlijk wel prima vond. Ik dacht dat het normaal was om het huishouden in mijn eentje te draaien, om de boodschappen te doen, altijd te koken en de keuken vervolgens op te ruimen en schoon te maken. Het is wat ik thuis geleerd had, ik was compleet verkeerd geconditioneerd. Nee, misschien niet verkeerd. Ouderwets. Godzijdank leerde ik dat het ook anders kon en zág ik dat het anders kon, ik ben er alleen nog

lang niet. Maar Vince weet van mijn strijd tegen mezelf, tegen het huizenhoge verwachtingspatroon waar ik altijd maar ternauwernood aan kon voldoen. Hij wéét dat het mijn gevecht is, maar dat hij me er wel mee moet helpen om niet in die oude gewoontes te vervallen. Het zou me slopen. We leren nu elkaars grenzen te respecteren en verder te kijken dan onze angst. We leren op een goede manier om te gaan met elkaars verleden. In plaats van elkaar weg te duwen gaan we het gesprek aan en vertellen we elkaar wat het werkelijke gevoel is achter bepaalde keuzes of boosheid, verdriet of stiltes. We hebben in die paar sessies met Winn al zoveel beren van de weg gekregen, simpelweg door ze bij de strot te pakken en recht in hun gezicht aan te kijken. Het bleek verrassend goed te werken.

'Waar denk je aan?' vraagt Vince, terwijl hij tegenover me komt staan. Ik kijk omhoog, hij torent nog altijd een eindje boven me uit.

'Aan hoe mooi het hier is. Aan, eh, de therapie met Winn. Aan... jou. Dat je lang bent.'

'Aah, ja. Logisch,' is zijn droge reactie.

'Hoe zou het eruitzien, denk je? Samenwonen?'

Zijn blik verandert. 'Denk je er toch over na?'

'Ja, zeker.'

Hij lijkt verrast. 'Ik heb je niet gepusht, toch?'

'Helemaal niet. Na die ene keer ben je er niet meer over begonnen, dus dit is iets waar ik zelf over nagedacht heb en waar ik een andere visie op heb gekregen. Sinds Winn, door Winn, eigenlijk.'

'En... nu?' Daar is de onzekerheid weer.

'Hoe zou het eruitzien?' Ik zet mijn tas neer en leg mijn armen rond zijn middel. Duw mijn koude handen onder zijn jas.

Hij observeert mijn gezicht, ik het zijne. Ieder stukje van zijn schitterende, mannelijke gezicht. Die opvallende ogen, die zoveel verschillende kleuren hebben. Donkerblauw wanneer hij kwaad of bezorgd is, tot bijna azuurblauw wanneer hij vrolijk is. In Nederland lopen geen mannen zoals hij, ik ben er nooit een tegengekomen. Zo'n typische man-man, die hele dagen buiten werkt, een hart heeft voor dieren, overzicht heeft en heel goed aan kan sturen, maar die ook oog heeft voor emoties en wil werken aan zichzelf. Een man die gewoonweg de

beste versie van zichzelf wil zijn en daarin kwetsbaar durft te zijn. Ik kende ze niet, tot nu.

'Ik denk dat het fijn wordt,' zegt hij zacht, zoekend naar woorden. 'En ik ben de eerste die ruimte nodig heeft, zo af en toe. Ik zal jou dus nooit in de weg staan als je eventjes rust aan je hoofd wilt. We zijn de hele dag druk en de hele dag samen en ik zou het heel goed begrijpen als je thuis wilt kunnen afschakelen. Even op jezelf wilt zijn. Ik ben lerende, ik kan leren dat dat geen aanval op mij is, geen kritiek op mij. Toch?'

'Nooit.'

'Zelfde naar jou. Zolang we het weten en eerlijk uitspreken, kunnen we samenwonen. Samenleven. We doen het praktisch al, ik denk dat het bij jou meer het idee is van... je plek opgeven. Of niet?'

'Dat was het. En we hebben inmiddels ook geleerd dat dat een uiting van angst is, maar net zoals jij bepaalde gevoelens niet hoeft te hebben, hoef ik bepaalde gevoelens ook niet te hebben. Het is ons verleden dat dan spreekt. We zijn allebei lerende. Dus mijn voorstel is: we gaan het gewoon doen.' Ik hou hem steviger vast. 'En het gaat een succes worden, want als ik er met íémand vertrouwen in heb, dan is het met jou.'

Hij slikt. 'En ik met jou.'

'Weet je nog dat ik dat eerder zei? Dat we onze eigen romcom zijn?'

'Eh, wat was dat ook alweer?'

'Een romantische comedy.'

'Vind je me een comedy?'

Ik lach. 'Nee, jij bent eigenlijk meer een romantisch drama.'

'Hm,' bromt hij.

'Maar in een romantische film of boek eindigt het met dat ze elkaar krijgen. Dat ze samenkomen.'

'En daar stopt het verhaal altijd, toch?'

'Precies. Bij ons niet. We kregen elkaar, we kwamen samen, maar daar hield het niet op. Wij zijn de realiteit en in de realiteit is niet alles perfect. Het verhaal stopt niet op het moment van het aanzoek, dat is pas het begin. Daarna ga je elkaar écht leren kennen, komen er onzekerheden en ruzies, komt er sleur en ga je je uiteindelijk ergeren aan dingen waar je in het begin niet eens aan dacht. Wij

zijn de realiteit en ja, dat is soms moeilijk. Dat is rauw en hard, met beschadigde zielen en complexe persoonlijkheden. We zijn níét perfect.'

'We zijn dus toch geen romcom.'

'Neh, misschien niet, maar we zijn wel héél goed bezig en ik ben trots op ons allebei. Op de stappen die we zetten, op onze groei, ons rotsvaste vertrouwen in elkaar. We kunnen het en we gaan het goed hebben samen, ook als het moeilijk wordt.'

'Dat geloof ik ook. Ik zou met niemand anders mijn leven willen delen dan met jou.' Vince veegt een pluk haar van mijn voorhoofd. 'Want jij hebt mijn hart, lieve Isabelle. En met ieder gesprek, met ieder lief woord, worden de littekens minder, voel ik me minder kapot. Je hebt geen idee hoe helend je bent. Hoe je me helpt. Ik hoop dat ik dat ook kan doen voor jou, want dan kunnen we elkaar beter maken.'

'Je hebt geen idee hoe je dat al doet.' Ik ga zacht met mijn neus langs die van hem, verken zijn huid met mijn lippen, kus zijn wang. 'Je bent een uniek persoon, Vince Campbell. En ik hou van jou. Laten we gaan samenwonen.'

De blik in zijn ogen is onbetaalbaar. Er straalt zoveel dankbaarheid vanuit, zoveel liefde. De afgelopen tijd heb ik veel geleerd, over mezelf, over Vince, over ons. Mijn huisje is mijn huisje, maar het blijft maar een huisje. Het was een gevoel, en dat is veranderd door de gesprekken met Winn. Wat Vince en ik hebben valt niet uit te drukken in woorden, ik wil gewoon bij hem zijn. Een oude wond mag dat niet in de weg staan. Het is de enige juiste keuze.

'Laten we samenwonen,' fluistert hij. 'En dan gaan we er alles aan doen om het een thuis te maken voor jou.'

'Mogen m'n prullen mee?'

Hij grinnikt. 'Je prullen mogen mee.'

'Dat was de enige voorwaarde.' Ik knipoog. 'Mijn prullen én mijn kast.'

'Nou, die is wel perfect op maat gemaakt voor in je huisje. Zullen we een nieuwe bestellen bij Quinn? Ik wilde er eigenlijk ook al eentje, dus dat komt goed uit.'

'Hij kan dan misschien nog wat groter.'

'Precies.'

'En Nora komt mee.'

‘Als ze dat wil, de eigenwijs. Die wil alleen nog maar in de stal wonen. Maar goed, ook Nora krijgt haar plekje.’ Hij grinnikt. ‘Dus... je gaat verhuizen?’

‘Ik ga verhuizen.’ Ik laat hem los en pak zijn handen vast. ‘Maar wanneer?’

‘Laten we een dag of twee prikken en dan kies je van tevoren uit wat je mee wilt nemen. Verder moet je hier maar even rondkijken wat je nog gedaan wilt hebben, qua kleuren of... gordijnen of dat soort onzin. Dat interesseert me allemaal niet.’

Ik krijg een warme kriebel in mijn buik, zeker nu ik langs Vince heen kijk en de prachtige cabin zie staan. Stiekem op een van de mooiste plekken van het hele terrein. Midden in het bos, aan het water, met nóg meer ruimte om in de verte te staren. Hier vind ik de rust terug, hier komen geen gasten, hier kunnen we op adem komen na een drukke dag. Dat ik er zo lang over moest doen om tot dit inzicht te komen is niet erg, het is op deze manier een goed gefundeerde keuze en ik sta er voor honderd procent achter.

‘Kom.’

Vince loopt voor me uit en trekt me achter zich aan richting de cabin, maar in plaats van naar binnen te gaan lopen we over de veranda – die rondom de gehele cabin loopt – naar de achterkant, waar hij me ooit liet staan omdat hij kwaad was. Het is een heerlijke plek, deze veranda. Groot, overdekt, met de fijnste schommelstoelen. Het uitzicht op het meer en het aangrenzende bos is geweldig en in tegenstelling tot bij mijn huisje is het hier écht stil. Bij mij is er altijd het geluid van de dierenbende – en voornamelijk Patrick en Tamara zijn luid –, de ruisende rivier, de paarden en tegenwoordig dus de gasten. Eigenlijk woon ik op een plek waar, hoe rustig het voorheen ook was, veel meer reuring is dan hier.

Ik leun met mijn handen op de houten balustrade, het hout voelt koel onder mijn vingers. Tevreden kijk ik om me heen en adem diep in. Het ruikt zelfs anders hier: minder rivier, minder paard en andere dieren, meer bos.

‘Het is zo fijn hier,’ zeg ik zacht tegen Vince, die achter me is gaan staan en zijn armen om me heen heeft geslagen. ‘Ik zie het ook anders nu.’

‘Zie je het al een beetje als je nieuwe thuis?’

‘Ik denk het. Het gevoel is... goed. Dichterbij. Ik weet niet zo goed hoe ik het moet uitleggen. Eerst voelde het als jouw huis, maar het idee dat dit van ons samen gaat zijn is prettig. Heel erg prettig.’

‘Dat is fijn om te horen.’

Ik sluit heel even mijn ogen. Het is stil hier, maar niet in de zin van leegte of alleen zijn. In de verte kraakt een tak, ergens ruist zacht de wind door de toppen van de bomen. Alles leeft, niets stoort. Het is vredig hier, zó vredig. Als ik mijn ogen weer open, schiet er ineens een streep licht langs de hemel. Heel kort, heel fel en weg.

‘Zag je ’m?’ vraagt Vince.

‘Ja,’ antwoord ik zacht. ‘Hij was groen, zo fel.’

‘Weet je hoe dat komt?’

‘Uiteraard niet. Jij wel natuurlijk.’ Ik grinnik.

‘Inderdaad.’ Zijn stem klinkt veel te trots. ‘Een vallende ster is eigenlijk een meteoor. En terwijl het verbrandt, geeft het licht af. De kleur hangt af van de stoffen waaruit het bestaat én van de gassen in de lucht.’ Hij wijst naar de hemel. ‘Het metaal in de meteoor bestaat uit nikkel, en wanneer nikkel verhit wordt, kan het een groenachtige gloed geven. Daarnaast komt het ook door zuurstof. Op grote hoogte kan zuurstof ook groen licht uitstralen als het wordt aangeslagen door de hitte en energie van de meteoor.’

‘Wandelende encyclopedie.’

‘Het zijn dingen die me interesseren.’

‘Ik zie liever het romantische ervan, in plaats van het… natuurkundige, denk ik.’ Ik leg mijn achterhoofd tegen Vinces schouder. ‘Ik doe graag een wens als ik een vallende ster zie.’

‘Dat kan natuurlijk altijd,’ zegt hij. ‘Een wens doen, maar… luister, zie het zo: je kijkt eigenlijk naar een klein stukje ruimte dat in brand vliegt en even zijn chemische handtekening laat zien. Best magisch eigenlijk, vind ik. Da’s nog beter dan romantisch of een wens doen.’

‘Je hebt gelijk,’ fluister ik. ‘Het is magisch.’

Ik glimlach, zonder precies te weten waarom. Het is de keuze die me warm laat voelen vanbinnen, omdat ik mijn twijfels en angsten heb weten om te zetten in iets moois. Ik ben trots op mezelf en op Vince.

De avond voelt zacht om me heen, de armen van Vince ook. En plots voel ik me zo, zó gelukkig. Zo intens gelukkig. Het maakt me bijna emotioneel.

Ik draai me om en leg mijn armen rond Vinces nek, kijk hem aan. ‘Ik hou van jou, Vince Campbell. Zoveel. En ik hoop dat je dat beseft, dat je het weet én voelt. Ik hou meer van jou dan je ooit zult begrijpen.’

‘Gelukkig maar, want ik zou je ook nooit meer laten gaan.’ Hij tilt zijn hand op naar mijn gezicht, langzaam, bijna aarzelend. Zijn vingers raken mijn wang en blijven daar even rusten. Alsof hij me niet alleen aanraakt, maar mij ook wil onthouden. Iedere seconde van dit moment. Mijn adem stokt een beetje. De wereld om ons heen verdwijnt niet, maar vervaagt langzaam. Het meer achter me, het bos, zelfs de sterren lijken even verder weg. Alles draait om dit kleine stuk ruimte tussen ons en het beneemt me de adem. Ik wil hem, ik wil hem zo graag dat het bijna pijn doet.

Ik trek hem dichter tegen me aan en hij buigt zich iets naar voren, legt zijn voorhoofd tegen het mijne. We blijven zo even staan, stil, adem tegen adem. Het voelt alsof de tijd stilstaat, alsof dit moment veel langer duurt dan normaal. Zijn duim strijkt zacht over mijn wang.

‘We gaan trouwen…’ fluistert hij.

‘We gaan écht trouwen,’ fluister ik terug. ‘En samenwonen. Hier.’

En dan, eindelijk, kust hij me. Eerst rustig, een beetje afwachtend, zoals hij wel vaker doet. Alsof hij altijd weer een beetje moet wennen. Mijn hand schuift omhoog langs zijn borst, ik voel de stevigheid onder de stof van zijn jas, de spieren. Vince klemt zijn armen om me heen, alsof hij bang is dat ik verdwijn als hij loslaat. Hij kluwt zijn vingers in mijn haar, trekt mijn hoofd zacht naar achter en kust mijn hals.

Mijn handen glijden naar zijn schouders, blijven daar even rusten. Daarna vervlecht ik mijn vingers met de grove krullen in zijn nek.

‘Neem me mee naar binnen,’ hijg ik tegen zijn oor. ‘Alsjeblieft.’

Hij komt met tegenzin overeind, kijkt me aan met een enigszins verwilderde blik in zijn ogen en trekt me vervolgens achter zich aan, de achterdeur door. Het is donker in huis, maar Vince vangt me op en neemt me – al zoenend – mee richting de bank. Ik voel die passie weer van die keer in de bloesemvelden, toen hij net had verteld van het misbruik. De noodzaak om elkaar vast te houden, lief te hebben. Het is een oergevoel, dierlijk, iets heel basaals. Het gaat veel verder dan een gewone vrijpartij en ik denk dat dít het is: het weten dat iemand je ware

is, je absolute zielsverwant, je leven. Het is geen wíllen, het is móéten. En ik móét hem.

Hij zet me met een zacht duwtje op de bank, trekt zijn jas uit. Ik doe hetzelfde en ontdoe me snel van mijn laarzen, trui en spijkerbroek. Ik wil hem voelen tegen mijn blote huid, zijn warmte, zijn sterke lichaam. Ik wil vastgehouden worden, bemind worden.

Vince komt boven me hangen en hoewel het enige licht van de maan via de ramen naar binnen valt, zie ik zijn prachtige lijf, de tatoeage op zijn borst en de vurige blik in zijn ogen moeiteloos. De hartstocht daarin is onmiskenbaar. Zijn armen om me heen voelen niet alleen veilig, maar ook beschermend: sterk, betrouwbaar, alsof ze me altijd zullen opvangen als ik ooit val.

Ik sla mijn benen om hem heen en beweeg met hem mee, vind vanzelf zijn ritme. Regelmatig, zeker, doortastend. Toch heeft hij geen haast. Alsof zelfs dit moment alle tijd van de wereld mag nemen, ondanks het feit dat we niet bepaald comfortabel liggen. De bank kraakt protesterend bij iedere beweging, maar daar trekken we ons niets van aan. Het is niet zo dat iemand ons hoort hier.

Vinces adem strijkt warm langs mijn hals. Ik voel zijn handen stevig op mijn huid, de spanning in zijn schouders, de manier waarop hij zich inhoudt en tegelijk helemaal geeft. Alles aan hem voelt intens. Echt.

'Godsamme, shit,' stoot hij dan na een paar minuten uit.

Meteen daarna voel ik aan alles dat het voorbij is. Ik hoor het. Zijn hoofd zakt kort tegen mijn schouder en ik kan een grinnik niet onderdrukken.

'Sorry,' hijgt hij, terwijl hij zich opricht en me met een schuldbewuste blik aankijkt. 'Dat was een beetje snel.'

'Maakt niet uit.' Ik duw een verdwaalde krul van zijn voorhoofd. 'Het was fijn.'

Hij knikt en haalt diep adem. 'Het was... nodig.'

'Heel nodig.'

'Dus.' Hij maakt een ruim armgebaar in het donker, alsof hij me iets groots laat zien. 'Welkom thuis. Mocht je je nog afvragen hoe samenwonen eruit gaat zien: zo dus. Zo beginnen we iedere dag onze thuiskomst, oké?'

Ik schiet in de lach. 'Ja, prima, als jij daarna gaat koken.'

Hij helpt me overeind en grijnst breed. 'Afgesproken.'

Slapen komt er die nacht niet meteen van. Vince heeft een open haard op zijn slaapkamer en dat vind ik veel te romantisch en veel te interessant om mijn ogen voor te sluiten. Ik zit tegen hem aan, kijk naar het vuur dat zacht over de muren danst. We zijn ook nog lang niet klaar met aanraken, voelen, op een of andere manier elkaar opnieuw ontdekken. Alsof de therapie nieuw licht op ons beiden heeft geworpen. Op ons diepste innerlijk, onze leegtes, onze angsten, alles wat we het verst weggestopt hebben. We zíén het en we kiezen – op ons kwetsbaarst – nog steeds en wéér voor elkaar.

Wanneer we, na de zoveelste vrijpartij, tegen elkaar aan liggen en het vuur begint te doven, voel ik iets wat ik lang niet zo overtuigend gevoeld heb. Ik voel me geliefd. Verbonden. Vrij. Samen. Ik voel me thuis, als ik maar bij hem ben. Vince is mijn thuis, en ik ben genoeg voor hem. Meer dan genoeg.

OceanofPDF.com

24

De sneeuw begint te vallen op de ochtend dat ik, totaal oververmoeid, in de spiegel kijk en besef dat het qua looks geen geweldige dag is. Mijn wallen hangen tot op m'n knieën en ook al slaap ik vijftien uur per nacht – wat uiteraard niet zo is, maar hypothetisch gezien – ik word er niet minder vermoeid van. Over twintig dagen trouwen we en ik zou het echt heel erg fantastisch vinden als ik er dan wat beter uit zou zien. Het zou vervelend zijn als ik me op onze huwelijksdag zo uitgeput zou voelen, dat ten eerste, en ten tweede... m'n hoofd. M'n arme, verkreukelde hoofd.

'Dit kan echt niet,' mompel ik tegen mijn spiegelbeeld. 'Waarom. Waarom?'

'Tegen wie praat je?' Vince komt de badkamer in, helemaal knap en alles, in alleen een spijkerbroek. Zijn huid is nog steeds gebruind van het shirtloos buiten werken in de zomer, terwijl ik inmiddels alweer prima als melkpak zou kunnen fungeren.

'Tegen mijn spiegelbeeld.'

'En? Geeft dat prachtige spiegelbeeld antwoord?' Hij buigt zich naar me toe en drukt een kusje op mijn schouder. 'Hallo, decolleté,' mompelt hij erachteraan, waarna hij zijn vinger even snel tussen mijn borsten propt en een friemelbeweging maakt.

'Hallo,' brom ik terug, uit naam van mijn decolleté. 'En ja, het spiegelbeeld geeft antwoord en zegt: meid, je ziet er beroerd uit vandaag.'

'O?' Vince trekt zijn wenkbrauwen op. 'Klopt niks van, je bent nog even mooi als altijd. Beetje bleekjes, dat wel. Gaat het goed?'

'Jawel.'

'Heb je iets?'

'Neh.'

Hij kijkt een beetje verontrust. ‘Dat klinkt niet overtuigend.’

‘Ik ben zó moe…’ Ik kijk hem aan en wil het liefst een potje gaan staan janken. ‘Echt uitgeput moe. Al zeker… een week of zo.’

‘Hoe kan dat dan? Je slaapt goed, toch?’

‘Beter dan ooit.’

‘Hm.’ Hij observeert mijn gezicht. ‘Sinds wanneer precies?’

‘Geen idee. Het sloop erin. Maar het sneeuwt…’ Ik wijs door het raam van de badkamer naar buiten. ‘Dus ik wil hoe dan ook lekker op pad vandaag, genieten van de veranderende omgeving. Iedere keer wanneer het seizoen wisselt kijk ik m’n ogen uit, dus ik laat me niet tegenhouden door een beetje vermoeidheid.’

‘Pre-wedding-stress,’ concludeert Vince, waarschijnlijk terecht. ‘Maar wat mij betreft doe je het een beetje kalm aan vandaag. Wil je mee met de buitenritten die gepland staan? Of wil je liever de reiningles geven?’

‘Ik wil de buitenritten graag doen op Odessa, ik heb geen energie voor Phoenix vandaag.’

‘Check.’ Vince knikt, maar lijkt niet echt gerustgesteld. ‘Dan vraag ik of Paul de les wil geven en doen we de ritten samen, oké?’

‘Goed.’ Ik knik ook, blij dat ik de hele dag in Vinces buurt ben.

Eigenlijk voel ik me veel beroerder dan ik wil toegeven, maar wil het liefst negeren dat er misschien wat aan de hand is. Het is zo’n fijne tijd, alles gaat zo goed. De bruiloft is tot in de puntjes geregeld, de jurk is perfect en hangt stiekem bij Liv in de kast, de houten vloer voor de binnenbak is afgelopen week binnengekomen, alle versiering is binnen, overal staan kerstbomen, hangen lampjes, we toverden deze cabin om tot een prachtige combinatie van Vince en Isabelle en daarnaast is het zó gezellig nu Liv hier ook echt woont. Waarom laat mijn lijf me uitgerekend nu in de steek? De gedachte alleen al dat ik iets onder de leden zou kunnen hebben, jaagt me een soort angst aan die niet in woorden uit te drukken valt. Straks heb ik kanker of zoiets, net als mijn moeder.

‘Bell?’ Vince staat tegenover me, inmiddels met een trui aan. Hij kijkt bezorgd. ‘Gaat het?’

‘Ja!’ roep ik, veel te overdreven. ‘Het gaat perfect. Kom, laten we naar buiten gaan.’

‘Misschien eerst even aankleden.’

‘Ja, goede tip. Laat ik wat aandoen.’

Ik voel dat Vince me nakijkt wanneer ik de warme badkamer uit loop. Broek aan, hemd, longsleeve, trui – inmiddels is het weer voor laagjes – sokken, gevoerde laarzen, dikke jas. Muts. Handschoenen. Kijk, het lukt prima. Vince rommelt nog wat en geeft me een mok thee.

‘We hebben nog even, schat. Zullen we buiten gaan zitten, aangezien je al helemaal in de startblokken staat?’

‘Goed.’

‘Heb je honger?’

‘Ik pik wel wat bij Betty zo.’

‘Ja, dat was mijn idee ook.’

We lopen de veranda op en ik haal diep adem, kijk met een gelukzalig gevoel om me heen. Dit wordt weer een heel nieuwe wereld. Toen we hier kwamen in januari lag de sneeuw er al en was het alles wat we kenden. Daarna volgde zoveel moois. Zoveel kleuren, geuren, kleine en grotere veranderingen door de seizoenen heen. Ik wil nooit meer ergens anders wonen, of in gebieden waar de seizoenen hun stempel minder drukken op de omgeving. Tussen de gebouwen, in een stad. Ik moet er niet aan denken. Het is hier alsof ik in vier verschillende werelddelen woon op één en dezelfde plek. Het is waanzinnig.

‘Ik stond vanochtend hier toen ik het eerste vlokje zag vallen,’ vertelt Vince, terwijl we op het schommelbankje gaan zitten. Hij trekt een kleedje over mijn benen. ‘Het gaat ieder jaar weer hetzelfde. Je ziet zo’n sneeuwvlokje en dan denk je nog dat het een dwarrelend blaadje is, héél klein, maar dan volgt er nog één. En nog één. Binnen een paar minuten vult de lucht zich met traag vallende sneeuw en dan kan ik niet stoppen met kijken. Dan ben ik binnen een paar seconden helemaal gebiologeerd.’

‘Het is zo rustgevend, hè?’ Ik drink mijn thee.

‘Heel erg rustgevend. Tenzij het zo’n thundersnow-storm wordt zoals eerder dit jaar.’

‘Dat was spannend.’

‘Dat was spannend, ja,’ beaamt hij.

Ik sta op. ‘Ik ga even een foto maken aan de voorkant. Ik wil dit niet vergeten, de eerste sneeuw nu ik hier woon.’

‘Goed.’ Vince glimlacht en neemt mijn thee aan.

‘Ik ben zo terug.’

Ik loop over de veranda om de cabin heen en een heel stuk de voortuin door. Of nou ja... voortuin... Het stuk bos voor de cabin. Hier doen we niet aan tuinen, het hele erf is onze tuin. Ik draai me om en slaak een zucht van verwondering. Het is werkelijk een sprookje, die wit wordende wereld. De cabin tussen de bomen, aan het meer, terwijl langzaamaan alles wit wordt. De lampjes branden nog, want het is nog vroeg en net pas een beetje licht aan het worden. Maar het is een plaatje, het zou zo op een ansichtkaart kunnen, of in een brochure over Canada.

‘Wat ben je mooi, cabin van ons,’ fluister ik, terwijl ik wat foto’s maak met mijn telefoon. ‘Zo mooi.’

De cabin ligt erbij alsof ze op de sneeuw heeft gewacht. Het warme licht achter de ramen gloeit zachter nu, bijna goud tegen de grijzende ochtend. Op het dak blijft al een dunne witte laag liggen, en op de houten reling van de veranda verzamelen zich kleine hoopjes sneeuw die iedere minuut dikker worden. Het voelt alsof wereld stiller wordt wanneer het sneeuwt, alsof elk geluid wordt opgevangen door de sneeuw in de lucht. Misschien moet ik eens aan Vince vragen of dat daadwerkelijk zo is, misschien werkt sneeuw geluiddempend. Ik zou het me kunnen voorstellen.

Het meer voor me is donker en glad, met langs de randen een randje wit dat zich langzaam uitbreidt. De vlokken raken het oppervlak en verdwijnen geruisloos. Het bos rondom de cabin verandert voor mijn ogen. De donkere dennen worden wit aan de bovenkant, elke tak krijgt heel zorgvuldig een laagje sneeuw. Waar de herfstkleuren een tijdje geleden nog fel waren, worden het goud en rood nu langzaam gedempt onder een witte sluier. Ik adem diep in. De lucht ruikt schoon, scherp, bijna nieuw. Nog een foto. Het blijft jammer, want je vangt eigenlijk maar zo weinig van alles wat je ziet en ervaart wanneer je er middenin staat. Het is zo groots.

Verderop verdwijnen de bergen half in de vallende sneeuw, alsof ze zich terugtrekken in een soort mist. Alleen hun contouren blijven zichtbaar. Ik trek mijn jas dichter om me heen en glimlach zonder reden. De wereld ziet er ineens anders uit dan gisteren, maar ik h–

‘Ho kut!’ roep ik uit, terwijl ik haastig naar de eerste de beste struik ren en mijn poëtische gedachten worden verstoord door een lading kots van heb ik jou daar. Wat is dit nou! Gadverdamme, ik heb al járen niet zo overgegeven. Ik kom overeind en sta even naar het arme struikje te kijken. Wat was dit nou weer? De thee van net heeft de sneeuw op het struikje volledig ontdooit. Gets, hoe dan?

Eh... was ik de afgelopen dagen niet ook een beetje lamlendig in de ochtend? Was ik niet vaker een beetje misselijk, maar duwde ik het aan de kant omdat er gewoon veel werk te doen is in de ochtenden? Heb ik het onbewust genegeerd?

Ik staar voor me uit en zie Vince naar me zwaaien vanaf de veranda, wanneer het bizarre idee zich aan me opdringt. Ik zwaai terug en forceer een glimlach.

Zou ik...

Nee.

Nee hoor.

Nee zeg. Ik heb een spiraal. Het is godsonmogelijk.

Dat kan toch helemaal niet?

Wanneer moet dat dan...

Ja, het kan feitelijk iedere dag gebeurd zijn.

Maar...

Met een spiraal kun je niet zwanger raken...?

Toch?

Ik moet googelen of ChatGPT raadplegen. Maar... shit, wanneer ga ik dat rustig doen?

Het idee alleen al dat ik zwanger zou kunnen zijn gaat de rest van de ochtend niet meer uit mijn hoofd. Optellend past mijn beroerde gesteldheid perfect in het plaatje, het zou alles verklaren en ik heb liever een zwangerschap dan... nou ja, dan kanker. Maar die spiraal zou het moeten voorkomen en die heb ik begin van de zomer laten plaatsen, toen mijn menstruatie regelmatig werd en Vince en ik... zeer sportief werden. Zeg maar. Volgens ChatGPT is het zeker niet onmogelijk om zwanger te raken wanneer je een spiraal hebt, maar het komt niet vaak voor. Zul je zien, ben ik weer die ene procent.

Zou-ie eruit gevallen zijn? Niet goed geplaatst zijn? Of zou ik toch een enge ziekte hebben en helemaal niet zwanger zijn? Misschien heb ik wel gewoon een buikgriepje te pakken, dat kan natuurlijk ook.

'Blijf hier maar even achter ons, het pad wordt smaller,' zegt Vince tegen niemand in het bijzonder. Gewoon, het complete groepje met wie we buiten rijden. Lieve toeristen van over de hele wereld. Er zit één Nederlandse vrouw bij, Lianne. Ze is hartstikke lief en gezellig, maar paardrijden kan ze niet. Aangezien ze ook nauwelijks Engels spreekt, ben ik degene die haar steeds vertelt wat ze moet doen.

'Laat haar maar niet achteraan rijden,' zeg ik zacht tegen Vince. Hij knikt. Normaal rijdt een van ons voorop en de ander achteraan, maar het is duidelijk dat hij in mijn buurt wil blijven.

'Jason?' roept Vince naar achteren, terwijl hij zich omdraait in het zadel. Jason is een boomlange Amerikaan, een echte cowboy. Hij is niet per se op vakantie hier, maar is op uitzending gestuurd door een ranch in Texas om de paarden te komen beoordelen voor een eventuele verkoopdeal. Hoog bezoek dus. 'Sluit jij de rij?'

'Yes sir!' is zijn simpele reactie, en hij tikt tegen zijn Stetson. Hij is ook de enige gast die geen cap hoeft te dragen van ons, hij rijdt absoluut net zo goed als wij.

Ik kijk om me heen, probeer te parkeren wat er zich in mijn lijf afspeelt momenteel. Of het nou een beginnende zwangerschap is of een legertje buikgriepbacteriën. De sneeuw valt nog steeds langzaam, het zijn trage, zachte vlokjes. Niet de felle sneeuwstormen waar iedereen het steeds over heeft, maar een vriendelijke sneeuw, alsof de winter zich eerst netjes komt voorstellen. Volgens Vince wordt het morgen wel wat heftiger, dus we moeten even kijken of de ritten dan door kunnen gaan.

'Het is prachtig,' hoor ik achter me. 'O, wat is het mooi.'

Vince kijkt me glimlachend aan. Het blijft leuk om te horen hoe de gasten genieten van de omgeving, hoe ze iedere keer weer verwonderd zijn over ons terrein.

De paarden dampen in de kou. Hun adem kringelt wit omhoog en lost meteen weer op. Hun hoeven tikken ritmisch over het halfbevroren pad voordat

we het bos in draaien, waar de geluiden zachter worden en alles meteen stiller is.

'Gaat het goed achter ons?' roept Vince. Hij draait weer iets om de boel goed in de gaten te houden.

'Yes!' klinkt het een aantal keer.

Hij draait terug. 'Mooi.'

Ik trek mijn handschoenen iets strakker aan en kijk opzij. Als ik zwanger ben, dan wordt hij vader, maar gek genoeg vind ik dat minder raar dan toen Quinn vader bleek te worden. Vince is een geboren vader, hij heeft die rust, dat geduld. Bij Quinn moet ik dat nog zien, hij gedraagt zich nog iedere dag als een veulen.

'Je kijkt naar me.'

'Niet.'

'Wel.'

Ik grinnik. 'Betrapt.'

'Ik zag je ogen wel onder de rand van je Stetson uit piepen.'

'Het overkomt me.'

Dat schuine glimlachje maakt het af. Misschien bekijk ik hem nu anders, maar dat weet ik nog niet zeker. Misschien bekijk ik hem met de ogen van een moeder, die naar de vader van haar kind kijkt. Maar het kan ook zijn dat ik kijk naar de man die mij moet gaan verzorgen als de buikgriepbacteriën hun tol gaan eisen en de wc mijn beste vriend wordt. God, wat irritant. Nu wil ik eigenlijk zekerheid. Maar dan moet ik straks naar de apotheek en als ik daar een zwangerschapstest ga halen, dan weet heel Silverlake dat het zover is nog vóórdat Vince het weet.

Ik kijk stiekem weer naar hem. Hij zit rechtop in het zadel, met ontspannen schouders, de teugels losjes in zijn handen. Op zijn jas en Stetson blijven kleine sneeuwvlokken liggen. Hoe zou hij zijn als vader?

'Je kijkt weer.'

'Niet.'

'Ben je oké?'

'Ik denk het.'

'Hm, niet echt een overtuigend antwoord.'

'Het is de waarheid.'

'Heb je het warm genoeg?' vraagt hij dan.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Jij?’

‘Ik krijg het warm als jij naar me kijkt, dus ja. Ik heb het de hele tijd al superheet.’

Ik rol met mijn ogen. Hij grijnst tevreden.

Achter ons rijdt de rest van het groepje in een slinger tussen de bomen door. Gelach waait af en toe onze kant op, gedempt door de sneeuw. Iemand zingt een vals stukje van een kerstliedje en krijgt direct commentaar terug, het klinkt grappig. Ik gok dat het Jason was die Chris Rea nadeed. Ik denk ook dat Lianne hem wel interessant vindt.

‘Misschien krijgt Jason vanavond bezoek op zijn kamer,’ fluister ik.

Vince trekt grappend zijn wenkbrauwen op.

‘Het wordt steeds mooier!’ roept een van de vrouwen achter ons. ‘Het is echt adembenemend!’

‘Dit moet ik zien in de zomer.’

‘En in de herfst!’

‘Kunnen we vast boeken voor de volgende keer?’ klinkt het, deze keer gericht aan ons.

‘Natuurlijk!’ Ik draai me om in het zadel en glimlach vriendelijk naar twee Britse vriendinnen, die al sinds hun aankomst lyrisch zijn over de ranch. En over Guus.

‘Ik vind het zó mooi hier,’ kakelt ze verder, met onvervalst accent. Ik gok dat ze uit Liverpool of die regio komen. ‘Net een kerstfilm.’ Ze pakt haar telefoon en filmt, ik zwaai en draai me daarna terug.

De dennen om ons heen dragen al flinke witte randen op hun takken. Hier en daar hangen nog vergeelde bladeren aan trillende berken, alsof de herfst nog niet helemaal is verdwenen. Als ik nu zwanger zou zijn, dan komt de baby in de zomer, gok ik.

Zou het?

Ik leg onbewust een hand op mijn buik. Stel je voor… Mijn leven én werk zouden er behoorlijk anders uit gaan zien. Ook al is het alleen een stil vermoeden dat zich de afgelopen uren in m’n hoofd heeft genesteld, mijn gedachten draaien erdoor op volle toeren. Vince zou voorzichtig met me zijn, zoveel is zeker.

‘Gaat het echt wel?’ vraagt hij meteen. Natuurlijk ziet hij het. ‘Last van je buik?’

‘Nee hoor.’ Ik glimlach naar hem. ‘Ik zit gewoon te genieten.’

Zijn blik glijdt naar mijn hand op mijn buik en dan terug naar mijn gezicht. Hij zegt niets, maar ik zie dat hij iets opslaat voor later. Hij gelooft me niet.

‘Oooo!’ klinkt het dan achter ons.

We rijden een open plek op en ik hou mijn adem in; dit is het punt waar iedereen iedere keer weer lyrisch over is. Inclusief ikzelf. Voor ons strekt het dal zich uit, wit wordend onder de vallende sneeuw. De bergen rijzen op aan alle kanten, hun toppen half verborgen in laaghangende wolken. Beneden glinstert de Bow, kolkend en glinsterend. Het is werkelijk fenomenaal en ook voor mij de eerste keer dat ik het zie onder een vers laagje sneeuw.

‘Jezus,’ fluistert iemand achter ons.

Ik snap precies wat hij bedoelt. Zelfs nu ik hier vaker ben geweest, blijft dit landschap me overvallen. Schoonheid went nooit hier, iedere keer als we er zijn ziet het er anders uit.

‘Kijk,’ wijst Vince fluisterend. ‘Kijk, allemaal. Daar.’

Aan de rand van de open plek staan drie elanden tussen de bomen. Enorm, onbeweeglijk bijna. Hun donkere lijven steken scherp af tegen de sneeuw. Een van hen draait langzaam zijn kop onze kant op. De paarden voelen hun aanwezigheid ook en spitsen hun oren.

‘Rustig maar,’ mompelt Vince tegen Snowflake, terwijl hij met een hand kalm over haar hals strijkt.

‘Niet normaal,’ fluistert Lianne, die naast mij is komen staan. ‘Zien jullie die beesten vaak?’

‘Niet echt, we hebben geluk.’

‘Zeg dat…’ Ze maakt een paar foto’s en probeert Odessa daarna richting Jason te sturen, maar Odessa blijft lekker naast Phoenix staan. Ik wilde eigenlijk de oudere merrie meenemen, maar toen we erachter kwamen dat Lianne nog nooit had gereden, leek het ons veiliger als zij op Odessa zou gaan.

‘Kom, we rijden verder.’ Vince gebaart richting een volgend pad.

We rijden verder, dieper het bos in. De sneeuw wordt dikker nu. Vlokken blijven hangen op mijn mouwen, op de manen van Phoenix, op de wimpers van

Vince. Mijn wangen tintelen van de kou en toch voel ik me warm vanbinnen. Misschien komt dat door hem. Misschien door wat er mogelijk in mij groeit. Misschien doordat sommige dagen zó fijn zijn en ik nog steeds niet kan geloven dat dit nu mijn werk is.

Wanneer we terugkeren op de ranch begint de schemering al te vallen. En daar is het ineens: kerst. Ik wist dat ze vandaag verder zouden gaan met versieren, maar dit had ik niet verwacht.

Het hele hotel is omgeven door lichtjes. Kransen met rode linten aan alle deuren. Dennenguirlandes langs de hekken. Strengen lampjes in de bomen en alle kerstbomen zijn inmiddels versierd met rode en witte strikken.

'Wauw!' stoot ik uit. 'Wat hebben ze hard gewerkt!'

'Nou,' zegt Vince naast me. 'Als dat geen thuiskomen is.'

Ik kijk weer naar hem. Naar de sneeuw op zijn schouders en Stetson. De kou op zijn wangen. De zachtheid in zijn staalblauwe ogen wanneer hij me aankijkt. Dan weet ik ineens dat ik het hem vanavond moet vertellen, dan kunnen we morgenochtend samen een test doen. Ik wil samen met hem testen, ik wil het eerst met hem delen. Niet met Liv of een van de andere meiden, met hem. En ineens voelt het niet zo gek, ineens voelt het idee wel fijn. Zou het kunnen? Of zie ik spoken? Het maakt me plots enorm gelukkig, maar ook enorm onzeker. Misschien kunnen we beter vanavond testen. Ik ben ook helemaal niet meer ongesteld geworden, bedenk ik me nu. Maar dat zou ook het werk van de spiraal kunnen zijn.

Vince rijdt Snowflake iets dichter naar me toe en legt kort zijn hand op mijn knie. 'Hallo schoonheid, waar denk je aan?'

'Aan niets specifieks, maar... ik kom er straks nog even op terug.'

'Niets ernstigs?' Zijn blik verandert direct.

'Nee, niets ernstigs.'

'Gaat de bruiloft door?'

'Natuurlijk.'

'En straks is...?'

'Vanavond. Ik moet eerst nog even iets regelen.'

OceanofPDF.com

25

'Ik heb je hulp nodig,' zeg ik, wanneer ik eenmaal bij Liv in de keuken van hun rivierwoning sta. Gelukkig is Quinn nog buiten. Ze kijkt me nieuwsgierig aan. 'Maar het moet wel nu, want de winkels gaan bijna sluiten.'

'O? Je maakt me nieuwsgierig.'

Ik haal diep adem. 'Oké. Wil je voor mij bij de apotheek een...' Ik slik. 'Een zwangerschapste–'

Liv gilt zo hard dat ik ervan schrik.

'Jezus, idioot!' bijt ik haar toe. 'Waarom gil je?'

'Omdat, Bell...!' Ze omhelst me en klemt me tegen zich aan. 'Denk je dat je zwanger bent?'

'Geen idee.'

'Wat dan? Heb je symptomen?' Ze laat me weer los. 'Ik heb nog testen liggen trouwens, wel van de Action, maar goed. Die heb ik gewoon ingepakt bij het verhuizen.'

Livs dozen zijn twee weken geleden ingeklaard bij de douane en nu is ze officieel verhuisd. Wat een geluk dat ze de testen in een van de dozen heeft gegooid.

'Zijn die wel goed?'

'Die zijn prima.' Ze gebaart naar de trap. 'Wil je nu testen?'

'Eh, zo met Vince, denk ik.'

'Snap ik. Wacht hier.' Ze hupst naar boven met haar bolle buik en is een minuut later weer beneden, terwijl ik me met de seconde nerveuzer ga voelen. 'Hier.' Ze drukt een doosje in mijn handen. 'Het zijn er twee. Bel je me meteen?'

'Oké.' Ik kijk ernaar. 'Moet ik eroverheen plassen?'

'Ja.' Ze knikt. 'Wat voel je? Je hebt toch een spiraal?'

‘Ja, maar ik voel me gewoon al een tijdje beroerd en zó uitgeput en ik moest vanochtend kotsen in een struik.’

Ze kijkt me onderzoekend aan en denkt na. ‘Ja, je hebt wel wallen, inderdaad.’

‘Dus ja, ik... ik heb geen idee, eigenlijk.’

‘Je weet dat de kans om zwanger te worden terwijl je een spiraal hebt vrij klein is, hè? Bijna nihil.’

‘Ja.’ Ik knik overtuigd, maar ik heb me nog helemaal niet ingelezen op drie minuten ChatGPT na, dus ik zeg maar wat. Het is dan ook echt gebaseerd op een gevoel.

‘Heb je nog bloedingen gehad na de plaatsing?’

‘Twee. Die eerste was echt flink.’ Ik denk terug aan die keer, toen ik in de stallen bezig was en voelde dat het helemaal mis ging. ‘Ik ging op de wc zitten en bleef daar zitten tot ik het idee had dat het ergste voorbij was. Ik kon direct de was aanzetten, alles zat onder. Gelukkig was ik alleen.’

‘Hm,’ peinst Liv. ‘En wat zeiden ze bij de nacontrole?’

Ik staar haar aan. ‘Nacontrole?’

‘Lieverd, je hebt toch wel een nacontrole gehad?’

Ik slik weer. ‘Ik denk het niet?’

‘Ja, hállo, dat weet je toch wel? Waarom heb je dat niet gehad?’

‘Ik heb gebeld en ze zeiden dat het erbij kon horen, zeker na het plaatsen. Ik denk wel dat ik langs had moeten gaan, maar ik denk ook...’ Ik schraap m’n keel. ‘Dat we misschien druk waren of zoiets? De kliniek zit ook niet bepaald om de hoek.’

‘Jezus, Isabelle!’

‘Ik heb het misschien ook gewoon verkeerd begrepen, ik weet het niet! Het was een drukke periode en... ja, ik weet het niet.’ Het klinkt zwak. ‘Ik heb nooit eerder een spiraal gehad, maar dat leek me beter omdat ik er dan vervolgens nooit meer over na hoefde te denken en... god, wat voel ik me achterlijk.’

Liv staart me aan. ‘Ja. Dat is wel achterlijk. Wat zou je van een zwangerschap vinden? Ben je daar al klaar voor? Zijn júllie er klaar voor?’

‘Ik heb er tot vandaag eigenlijk niet bij stilgestaan.’

‘Maar?’

Ik moet nadenken. ‘Ja, ik denk wel dat we er klaar voor zijn,’ antwoord ik uiteindelijk. ‘Het idee maakt me wel… warm vanbinnen denk ik.’

‘Nou, ga testen samen.’ Liv duwt me richting de deur. ‘Zelfs ik heb klamme handen nu. Ik hoop het zó! Dan heeft onze mini-Campbell een neefje of nichtje!’

‘Ja…’ Ik draai me om en omhels haar. ‘Ineens lijkt me dat zo leuk.’

Ze houdt me nog even stevig vast. ‘Go! En bel me.’

Het is al donker wanneer ik het pad langs de rivier omhoog pak richting mijn oude huisje. Het staat nu leeg, maar Guus is van plan er na de kerst in te gaan, wanneer de drukte rondom de feestdagen voorbij is. Het is gek om te zien dat er geen licht brandt, dat het eigenlijk een beetje verlaten is. Toen ik hier wegging voelde ik aan alles dat ik er goed aan deed, maar de daadwerkelijke overtuiging kwam pas nadat ik een aantal weken met Vince samenwoonde. Het werd zo fijn, zo kloppend. Ik voelde aan alles dat ik de juiste stap had gemaakt. Dat wíj de juiste stap hadden gemaakt. Bovendien doet de rust rondom de cabin me goed, het gevoel weer één te zijn met de natuur, zonder constante omgevingsgeluiden. Het doet me eigenlijk denken aan de weken in Pemberton, toen Guus en ik in De Hut verbleven, midden in de woeste natuur.

Het voormanshuis van Vince, dat we liefkozend de cabin noemen, is van oudsher het huis van de voorman, de opzichter van de ranch. Het kreeg daarmee de beste plek, de rustigste plek, de mooiste plek. En ik ben zó blij dat ik er nu woon, maar het is wel zeker vijf minuten lopen en daar ben ik nu te ongeduldig voor. Dus ik pak het golfkarretje dat in de overdekte garage staat en hobbel ermee door de sneeuw over het bospad. Sinds ik ook in de cabin woon hebben Vince, Paul en Quinn lampjes langs het pad geïnstalleerd. Niet alleen omdat Vince dat een prettiger idee voor mij vond – aangezien ik met regelmaat in mijn eentje over het bospad loop – maar voornamelijk omdat het wilde dieren weghoudt van het pad. Ze zullen bij het licht wegblijven en dat maakt het slingerende pad een stuk veiliger.

De cabin komt in beeld, Vince is buiten bezig met kerstlampjes in de dichtstbijzijnde spar te hangen. Hij kijkt verrast op zodra hij het golfkarretje hoort en lacht wanneer hij me ziet.

'Slim,' roept hij, terwijl ik parkeer.

'Ja toch? Ziet er goed uit!' Ik wijs naar de balustrade rondom de veranda, waar ook al lampjes hangen. Aan de deur hangt een grote krans met rode en donkergroene linten. Het maakt het geheel nog gezelliger, nog sprookjesachtiger. De sneeuw maakt het helemaal af, het is een magische kerstsfeer zoals ik die voorheen alleen maar kende uit films. Nu moeten we alleen de kerstboom nog neerzetten binnen, die staat al een weekje op de veranda te wachten.

'Heb je, eh...' Vince stapt achter me aan de cabin in. '... kunnen regelen wat je moest regelen?' Hij is zenuwachtig, merk ik. Ikzelf ook, mijn handen trillen een beetje wanneer ik mijn jas en schoenen uittrek.

'Ja.' Ik knik. 'Dat, eh, is gelukt.'

'Je maakt me een beetje nerveus.'

Hij opent de deur naar de woonkamer en keuken tegelijk, waar we flink wat aan hebben veranderd sinds ik hier woon. Mijn meubels staan er nu – de grote ronde eettafel en de ronde salontafel, gemaakt door Quinn – en de oude meubels van Vince staan in mijn vorige huisje, waar Guus ze graag wilde hebben. Het vuur brandt in de grote haard in de hoek, door de hoge ramen en volledig glazen verandadeuren is het uitzicht bizar fenomenaal, op de hoekbank liggen wollen kleden en de kaarsen en gedimde verlichting maken het een hemelse plek. Een warme, liefdevolle en bijna serene plek. Als je hier mag opgroeien als kind heb je al zo'n geweldige basis. Wat een zegen.

Ik laat Vince het doosje zien dat Liv aan me heeft gegeven; hij kijkt ernaar en fronst zijn wenkbrauwen. Het doosje heeft zowel de Nederlandse als de Engelse omschrijving op de zijkant staan. Twee zwangerschapstesten.

'Huh...' Hij is oprecht verbaasd, maar het is niet het soort verbazing dat ik verwachtte te zien. Het is meer een schok dan iets van positief verrast zijn. Er trekt een grauwe sluier over zijn gezicht. Zijn ogen worden donker, zijn hele houding laat zien dat hij zich afsluit. Ik sta erbij en kijk ernaar, zie het gewoon letterlijk gebeuren. 'Waarom... waarom heb je dit?' Zelfs zijn stem klinkt anders, als een plotselinge onweerswolk.

‘Omdat…’ Ik slik, begrijp zijn reactie niet. ‘Ik…’ Mijn stem sterft weg.

‘Je hebt toch al een hele tijd een spiraal?’ Het klinkt bozig en het laat me schrikken. Ik merk dat ik een beetje achteruitdeins. ‘Wat moet je nu dan met een zwangerschapstest?’

‘Wat is er?’ vraag ik zacht, mijn keel potdicht en mijn hart bonzend in mijn borstkas. ‘Waarom reageer je zo heftig?’

Hij loopt de gang in en smijt met de deur. Loopt hij nou gewoon weg? Mijn hart bonst niet eens meer, het slaat een slag over en roffelt zo hevig dat ik denk dat ik een hartaanval ga krijgen.

‘Vince?’ roep ik hem na, terwijl ik de gang in ren en de voordeur open, die hij net ook met een keiharde bonk heeft dichtgeslagen. Wat overkomt mij nou? ‘Vince? Wat ís er? Wat ga je doen?’ gil ik, beseffend dat ik mijn stem totaal niet meer onder controle heb.

‘Ik hoef dit niet te weten!’ schreeuwt hij terug. En daarmee verdwijnt hij het bospad op, uit mijn zicht.

‘Vince!’ krijs ik. ‘Kom terug!’

Maar het blijft stil, hij komt niet terug.

Tien minuten later zit ik in mijn eentje op de bank, de test ligt omgekeerd voor me op de houten salontafel. De tranen komen niet, ik voel me weer zoals voorheen. Zoals in Nederland. Gesloten, emotieloos. Huilen lukt niet.

Ik trek mijn trui over mijn handen, heb het koud. Zit met mijn gezicht naar het vuur, diep weggedoken onder een wollen deken, maar de kou is in mijn botten getrokken. De wereld buiten is net zo koud, Vince loopt daar ergens rond. Het lieflijke sneeuwen is inmiddels overgegaan in een milde sneeuwstorm en het waait behoorlijk. Het liefst zou ik op de veranda gaan staan en de wind door mijn gedachten laten blazen, maar ik voel me geblokkeerd.

Pak de test en bekijk het resultaat, Isabelle.

Ik durf het niet. Ik ben aan de ene kant heel nieuwsgierig naar het resultaat, aan de andere kant doet het me niks want Vince is er niet bij. Hij is weggelopen en dat is zó pijnlijk dat die hele zwangerschap me momenteel gestolen kan

worden. Als het al om een zwangerschap gaat dan. Misschien is dat wel helemaal niet zo en kan Vince met een gerust hart terugkomen. Wat dat betreft was zijn reactie een beetje voorbarig. Feitelijk was het natuurlijk een bizarre reactie. Maar goed. Eerst duidelijkheid.

Ik buig voorover, haal nog een keer diep adem en draai de test om. Twee donkerpaarse strepen bevestigen mijn vermoeden: hartstikke zwanger. Waar is die spiraal dan?

Holy damn, wat nu?

OceanofPDF.com

26

Vince

Ik dacht dat ik zó ver was gekomen, ik dacht dat ik inmiddels wat stabieler was, gegroeid. Ik dacht dat mijn verleden me niet meer zo achtervolgde en dat ik – inmiddels ouder, wijzer en gelukkiger – door kon met deze volgende fase in mijn leven. De fase van getrouwde man, samenwonende man, liefhebbende man. Een man die het eindelijk aandurfde om zijn hart te delen, zijn hele leven te delen, zijn allergrootste passie te delen.

Godver. Wat bezielde me? Waarom liep ik weg?

Omdat je dit niet kunt, Vince Campbell. Omdat je er nog niet klaar voor bent om vader te zijn. Omdat het idee van zo'n minipersoontje, zó kwetsbaar, jou laat wankelen. Vanwege je breekbare vertrouwen in jezelf en in anderen. Omdat je bang bent dat jouw kind hetzelfde gaat overkomen als jou. Omdat je nu al, nu je nog niet eens zeker weet of er überhaupt een zwangerschap is, gestrest bent omdat je je kind niet altijd kunt beschermen. Het maakt je gespannen en zwak. Labiel zelfs, want de verantwoordelijkheid is te groot. Je bent net gewend aan het feit dat Isabelle in je leven is en zelfs dat is voor jouw doen snel gegaan, ook al ging het eigenlijk heel langzaam. Je bent er net aan gewend dat zij onderdeel is van je leven, dat je ineens liefde voelt voor een vrouw, dat je je ineens niet meer prettig voelt zonder haar. Dat er een persoon is in je leven voor wie je letterlijk álles zou doen. Dat gegeven is voor nu genoeg. Een kind gaat je niet helpen. Je mag dit voelen, want je bent er nog lang niet.

Ik staar voor me uit richting de besneeuwde oevers van de rivier, binnen een dag werd het helemaal wit. Ik wist niet waar ik naartoe moest toen ik het huis uit stormde, maar op de een of andere manier leidde mijn gevoel me naar Snowflake en daarna naar de plek waar Harry ligt. Het begraafplaatsje. Waarom? Geen idee. Misschien omdat Isabelle daar laatst was geweest en zei dat het haar rust bracht.

En nu zit ik hier op die ijskoude steen en wil ik schreeuwen, slaan. Ik wil íéts slaan. De agressie die door mijn lijf raast maakt me bang, want waar de fuck komt het vandaan? Is het boosheid? Angst?

Er gaat zoveel door me heen en ik raak er zó van in de war, en tegelijkertijd vraag ik me af wat ik in godsvredesnaam heb gedaan. Waarom ik ervoor koos om weg te rennen, op een moment dat ik zag dat Isabelle mijn steun heel goed kon gebruiken. Ze zag er zelf ook verward uit.

'Verdomme!' schreeuw ik richting de Bow, die woest kolkend zijn weg zoekt tussen de rotsen en de eerste licht bevroren stukken aan de oevers. Ik ben vreselijk teleurgesteld in mezelf. Weer. Ik lijk echt moeite te hebben met het maken van de juiste keuzes op de momenten dat het moeilijk wordt en daar baal ik van. Het is storend, onvolwassen en... ja. Ik zou zelf niet willen samenzijn met een persoon die constant de verkeerde afwegingen maakt.

Misschien moet je dan gewoon terug naar huis gaan, jongen. En het gesprek aangaan met Isabelle. Een zwangerschap is geen ramp, er is niemand dood. Je kunt dit.

Wie, verdomme, is die bloedirritante stem in mijn hoofd? En waarom hoor ik van die tegengestelde geluiden? Wie vertelt mij dat ik er nog niet klaar voor ben om vader te zijn en wie vertelt mij daarna dat een zwangerschap geen ramp is en dat ik het kan?

Denk na.

Ik kijk om me heen, geëmotioneerd en in de war. Volslagen in de war. 'Wat moet ik doen dan!' schreeuw ik. Mijn stem echoot tussen de bomen. 'Help me dan, als je het zo goed weet, hè!'

Tegen wie ben ik nou eigenlijk aan het schreeuwen? Ik ben knettergek aan het worden en ik weet dat het gebeurt. Gelukkig is er niemand en kan ik me laten gaan, maar ik voel me niet mezelf. Ik voel me klote, zo klote. Met een woest gebaar veeg ik de tranen van mijn wangen.

'Kom me helpen dan!' Ik spreid mijn armen. 'Help me dan!'

Natuurlijk gebeurt er niets. Waar Isabelle zo vaak hulp ziet in vogeltjes en foto's en Grace in de vorm van een stewardess en weet ik het wat allemaal, krijg ik niks. Niemand die mij helpt, niemand die mijn schreeuw om hulp hoort. Ik

was hier al veel langer en ik heb het ook zo nodig, ik heb een teken nodig, een signaal. Ik moet het al jaren alleen doen.

'Harry!' bulder ik. 'Harry! Kom terug! Waar ben je? Zie mij, hier!'

Ik sta aan de rand van de rivier en voel hoe de kou dwars door mijn trui trekt. Het is de theorie, ik wéét dat het koud is. Ik heb niet eens de tijd genomen om mijn jas aan te trekken, maar de kou bereikt me niet. Ik voel me afgesloten, verraderlijk stil vanbinnen. Voor me jaagt het water voorbij, wit en zwart tegelijk in het maanlicht, wild schuimend tussen de donkere rotsen. Het geluid is oorverdovend, een eindeloos bulderen dat nergens begint en nergens ophoudt. Het lawaai is alleen nét niet hard genoeg om het lawaai binnen in me te overstemmen. Het is zo'n chaos in m'n hoofd.

De maan hangt laag tussen rafelige wolken en laat alles zilver oplichten: de besneeuwde oevers, de kale bomen, de wolkjes van mijn adem.

Het wordt me te veel.

Ik bal mijn handen tot vuisten, mijn kaken doen pijn van het klemmen. Ik weet niet eens precies op wie ik boos ben. Op Isabelle. Op mezelf. Op de timing. Op het leven dat blijkbaar denkt dat je ergens klaar voor bent zodra het besluit dat jij dat moet zijn.

Een kind. En ik weet het nog niet eens zeker. Ze had een doosje in haar hand, maar ja, vast niet voor niks.

Een kind.

Een kind.

Ik word misschien vader.

Het woord slaat nog steeds nergens op in mijn hoofd. Het blijft rondzweven zonder ergens te landen. Alsof het over iemand anders gaat, over Quinn of zoiets. Het is alsof ik elk moment wakker kan worden en ontdek dat het moment daarstraks nooit heeft plaatsgevonden. Dat ze me dat doosje, en het vermoeden dat erbij hoorde, niet liet zien.

Maar het heeft wel plaatsgevonden.

Ik zie haar gezicht weer voor me toen ze het doosje met die testen tevoorschijn haalde. Hoopvol. Bang ook. Kwetsbaar op een manier die ik zelden bij haar zie. En ik... ik deed precies waar ik nu misselijk van word.

Ik werd afstandelijk, sloot me af. Ze moet het gezien hebben, want het is iets waar ik goed in ben. Ik verstarde. Ik zei weinig en wat ik zei was vervelend. Daarna liet ik haar achter in een moment dat nooit alleen van haar had mogen zijn. Ik had moeten blijven, haar moeten steunen. Wat een teleurstelling, voor mij, maar vooral voor haar. Wat een gigantische teleurstelling ben ik. Bah, ik walg van mezelf.

De rivier beukt tegen een rots en spat metershoog uiteen. Zo voelt het in mij ook. Ik schop een steen weg, hard, en hoor hem nergens landen.

'Godverdomme,' schreeuw ik nog een keer de nacht in. Mijn stem verdwijnt direct in het geraas van de rivier. Ik adem scherp in en voel hoe paniek onder mijn ribben in het rond klauwt. Ik ben hier niet klaar voor. Ben ik hier klaar voor?

Nee.

Dat is helaas de waarheid waar ik steeds omheen draai. Niet klaar voor een kind. Niet klaar voor de verantwoordelijkheid. Niet klaar om iemands vader te zijn terwijl ik zelf nog dagelijks vecht met stukken in mezelf die nooit volwassen zijn geworden. Winn praat niet voor niets over innerlijk kindwerk. Wat als ik er een vreselijke puinhoop van maak? Wat als Isabelle ziet dat ik het niet in me heb en ze bij me weggaat? Wat als mijn kind mij een afschuwelijk vader vindt? Wat als ik faal? Nee, niet wat als ik faal. Ik gá falen en dat weet ik nu al. De angst gaat me overnemen, het gaat overheersen, en ik word een geflipte freak van een vader die alles verpest.

Dan dringen zich nog meer gedachten aan me op. Wat als ik op mijn eigen vader lijk en mijn kind niet de juiste aandacht kan geven? Of genoeg aandacht? Wat als mijn kind op mij gaat lijken en een onvoorspelbare mafkees blijkt te zijn?

Wat als iemand met z'n graftakken aan mijn kind zit en ik het niet in de gaten heb omdat ik te druk ben met andere dingen?

Ik zou hem slopen.

Ik zou de gevangenis in gaan. Weer.

Ik zou Isabelle kwijtraken. Ik zou de ranch kwijtraken.

Ik raak sowieso alles kwijt want Isabelle gaat me dit nooit vergeven en... Hopeloos vermoeid wrijf ik met beide handen door mijn haar en staar naar het kolkende water. Iedereen doet altijd alsof vaderschap iets vanzelfsprekends is.

Alsof er op magische wijze een rustige, sterke man uit je opstaat zodra je het nieuws hoort. Alsof instinct alle gaten dicht. Maar ik voel geen rust. Ik voel storm. Misschien voel ik ook liefde, ergens diep en onhandig verscholen onder de rest. Liefde voor Isabelle, dat voorop. Dat áltijd voorop. Een rauwe, koppige liefde. Misschien zelfs al voor dat kleine onbekende leven dat nog niets van mij vraagt en me nu al volledig ontregelt. Als het er zit. Verdomme, Vince, je hebt nog geen idee. Het kan maar zo zijn dat die test negatief is.

Maar als-ie wel positief is... en als Isabelle het wil houden? Wat ga ik dan doen? Hóé ga ik dat doen? Hoe ga ik mijn liefde verdelen? Kan ik mijn liefde verdelen? Kan de liefde nóg groter? En juist dat maakt me bang. Want als je veel liefhebt, kun je veel verliezen.

De sneeuwstorm wordt heftiger, en hij was al best heftig toen ik thuis wegging. De sneeuw valt dikker, de stenen langs de oever zijn nu helemaal wit. De maan schuift achter een wolk en de wereld wordt donkerder.

'Harry,' fluister ik. 'Geef een teken. Alsjeblieft, geef een teken. Ik heb al zoveel verloren. Laat me weten dat je me steunt.'

Ik zak door mijn knieën, zit gehurkt langs de rivier, mijn handen hangen slap tussen mijn benen. Misschien ben ik niet boos. Misschien ben ik gewoon héél bang en heb ik daar nooit een fatsoenlijke taal voor geleerd. Gelukkig, hopelijk weet Isabelle wel beter. Maar ik weet niet of ik dit ooit kan goedmaken.

Ik kijk naar het water dat maar doorgaat, ongeacht rotsen, bochten, obstakels. Het stort zich vooruit zonder te weten wat verderop komt. Wellicht is dat alles wat we moeten doen, vooruitgaan ondanks twijfels. Liefhebben terwijl we bang zijn. Blijven terwijl we willen vluchten. Is dat niet volwassen zijn? Toegeven dat je fucked-up en in de war bent, maar wel probeert verder te gaan?

Mijn adem maakt wolkjes in de ijskoude lucht. Ik sluit mijn ogen. 'Harry? Als je me hoort, geef een teken.'

Ik adem een paar keer diep in en uit. Het is fijn om alles even buiten te sluiten, om gewoon alleen met mezelf te zijn. Zou ik hulp krijgen van Grace, nu ik het zo nodig heb? Zou het vogeltje in de buurt zijn? Ik open mijn ogen.

'Grace... ben je hier ergens?' Het komt eruit als een zucht. Ze is er niet. Waarom komt ze altijd als Isabelle hulp nodig heeft? Waarom komt ze niet bij mij? 'Grace!' roep ik 'Alsjeblieft!'

Dan hoor ik een fluitje, maar het is geen fluiten van een vogel. Het is het fluitje van Harry. Hij floot altijd zo wanneer hij me zocht toen ik als kind weer eens te ver het bos in was gelopen. Twee kort, één lang. Nooit andersom. Hij zei dat ik het altijd zou herkennen, zelfs in mijn slaap. Het fluitje klinkt weer. Twee korte tonen. Eén lange. Tegenover me – aan de andere kant van de Bow – zie ik een zwak licht. Een gloed beweegt tussen de bomen, heel even, alsof iemand zich omdraait en verderloopt. Ik zie geen gezicht. Geen lichaam. Alleen licht, warm en onmogelijk echt.

'Harry?' fluister ik. Dit is... god, hoe omschrijf ik mijn gevoel? Het is ongelofelijk. Mijn mond valt halfopen, de kou verdwijnt in één klap uit mijn lichaam. Mijn hart begint te hameren. 'Harry?' roep ik.

Dan steekt er een windvlaag op. Hard genoeg om sneeuw op te tillen van de oevers, de vlokken draaien om me heen in een witte cirkel. Ik sla mijn arm voor mijn gezicht, sluit mijn ogen heel even, en dan is het weg.

Gebeurde dit echt? Ik probeer het te rationaliseren, probeer ergens een verklaring te vinden voor het feit dat mijn wens werd gehoord en werd begrepen. Maar ergens dieper dan mijn verstand weet ik iets anders. Ik voel het zelfs, een bepaalde rust. Dezelfde rust die Harry vroeger had wanneer hij een hand op mijn schouder legde en zei dat ik minder moest denken en meer moest ademen.

Ik slik hard en ineens schieten mijn ogen vol. 'Jezus,' mompel ik schor.

Mijn knieën voelen slap. Ik lach één keer, kort en bijna hysterisch, terwijl er tegelijk tranen over mijn wangen lopen. Het slaat nergens op. Het kan niet. En toch voelt het echter dan alles waar ik het afgelopen uur in vastzat. Alsof iemand dwars door mijn paniek heen heeft gezegd: *ga naar huis, ik ben er voor je*.

Ik kijk naar de rivier, naar de bergen, naar de sneeuw die blijft vallen alsof er niets bijzonders is gebeurd. Maar het was er en ik ben niet gek. Isabelle zou me geloven en ik moet het haar vertellen.

Dan sta ik op. De rivier raast nog steeds. De nacht is nog even koud. Niets is opgelost, maar er is hoop... Ik weet dat Harry er is. En nog belangrijker: Isabelle is er. Zij gaan me helpen mijn gedachten te ordenen. En mocht ze zwanger zijn, dan gaat ze mij de komende maanden zeker steunen in dit proces. Dit complexe proces, van gebroken man zonder enige vorm van toekomstperspectief naar een getrouwde vader.

En dan komen er nog meer tranen. Want ik voel het tot diep in mijn botten en tot in iedere cel van mijn lichaam én hart. De liefde, voor Isabelle en alles wat bij ons hoort. Ook een kind.

Je kunt het, Vince. Je zult een geweldige vader zijn.

OceanofPDF.com

27

Ik sta mijn tanden te poetsen wanneer ik de voordeur open en dicht hoor gaan. Daar zul je 'm hebben, hij is bijna twee uur weggeweest.

'Bell?' klinkt het gedempt.

Ik voel de behoefte niet om naar hem toe te gaan, ben diep gekwetst en boos. Ik kijk in de spiegel, net zoals vanmorgen. Ik zie er zo mogelijk nog beroerder uit, al is er nu duidelijkheid en die had ik vanochtend nog niet. Het heeft de zaken tot zover alleen nog niet beter gemaakt, misschien juist ingewikkelder. Een buikgriepje was makkelijker geweest. Vince komt dichterbij, ik hoor hem door de slaapkamer lopen.

'Schat?' Hij opent de badkamerdeur en stapt naar binnen. 'O, schat... ik weet niet hoe... ik heb...' Hij slikt en zucht diep, ziet er vreselijk uit. Grauw, verdrietig, in de war, met rode ogen van het huilen. Zijn krullen zitten tegen zijn voorhoofd geplakt, waarschijnlijk door de sneeuw. 'Mag ik hier zijn, of wil je dat ik...' Hij kijkt me hulpeloos aan. 'Ik begrijp het namelijk echt als je wilt dat ik oprot. Zeg het maar, ik zou het begrijpen.'

'Rot maar op dan,' mompel ik, met m'n tandenborstel nog in m'n mond. Hij hapt naar adem, heel subtiel, maar ik zag het.

'Echt?' Het komt eruit als een fluistering. Hij is geschrokken.

'Waarom niet? Ik vind het een goed idee.' Dat vind ik niet, ik móét met hem praten, maar hij mag het best even voelen.

'Eh...' Hij kijkt wanhopig achter zich, alsof daar iets of iemand staat die hem hieruit gaat helpen. Hij slikt weer, schraapt zijn keel en besluit toch te blijven staan.

'Heb je de test gedaan?'

‘Interesseert het je?’ Met een bonk zet ik de tandenborstel in de houder en spoel mijn mond.

‘Natuurlijk,’ zegt hij zacht.

‘Ja, ik heb de test gedaan.’ Ik loop langs hem heen de slaapkamer in.

‘En?’

‘Wil je het echt weten? Of ren je dan weer weg?’

‘Ik wil het echt weten.’

Ik ga op bed zitten en leg mijn horloge op het nachtkastje. ‘De test was positief. Als alles goed gaat word ik moeder. Of jij ook vader wordt... geen idee?’

De uitdrukking op zijn gezicht kan ik niet helemaal plaatsen, maar het lijkt, heel voorzichtig, op iets van opluchting. Ik kan er helemaal naast zitten, maar zo ziet het eruit. Hij haalt zijn neus zacht op, de tranen stromen ineens over zijn wangen. Hij gaat tegen de deurpost hangen.

‘Oké.’ Hij klinkt, op een of andere rare manier, gelukkig. Ik frons mijn wenkbrauwen. Zijn reactie is zo anders dan ik had verwacht, dat ik even moet schakelen. Met een diepe zucht blijf ik op de rand van het bed zitten, terwijl ik Vince nauwlettend in de gaten houd.

‘Ik begrijp dit niet,’ mompel ik uiteindelijk. ‘Wat wil je nou?’

Vince wrijft de tranen ruw van zijn wangen en lacht, maar schudt tegelijkertijd zijn hoofd. Hoe langer ik naar hem kijk, hoe minder ik het snap.

‘Ben je gek aan het worden?’ vraag ik dus.

‘Nee!’ Hij lacht nog steeds en huilt ook nog steeds, of opnieuw misschien. ‘Ik heb geen idee. Er... ik weet het niet.’

‘Oké, helder.’

‘Kunnen we praten?’

‘Nee.’

‘Ik heb dat nodig.’

‘Ja, ik had jou daarstraks ook nodig, maar je koos ervoor om weg te lopen. Morgen ben je de eerste.’

‘Alsjeblieft.’

‘Nee. Ik ga slapen. Ga jij lekker de rest van de nacht manisch staan wezen daar, succes ermee.’

Ik knip het bedlampje uit en kruip onder de dekens. Het is meteen donker in de kamer. Natuurlijk kan ik niet slapen, al ben ik kapotdoodmoe, de overtreffende trap van doodmoe, maar Vince moet vooral niet het gevoel krijgen dat hij dit kan doen. Weglopen op zo'n kwetsbaar moment, wegblijven, terugkomen en verwachten dat ik in gesprek kan gaan. Ik weet heus wel dat ik dat eigenlijk wel moet doen en ik wíl het ook, maar ik hoef me niet constant te vormen naar wat comfortabel is voor hém. In ieder geval niet nú meteen. Ik ben er ook nog en hij heeft compleet gemist dat ik huilend op de grond zat daarstraks, geschrokken vanwege zijn reactie.

'Ik ga eerst wel even douchen,' klinkt het ergens in het donker. De badkamerdeur gaat open en dicht en ik hoor de douche aan gaan.

Ik kom overeind en grijp mijn telefoon van het nachtkastje. Liv heeft geappt, nadat we daarstraks al even contact hadden gehad.

Liv
En?
17.58

Zwanger
18.05

Liv
O MOEDER MARIA EN HET KLEINE KINDJE JEZUS ECHT??
18.05

Yes. Zeg niets tegen Quinn.
18.05

Liv
Natuurlijk niet.
Ben je niet blij? :-/ :-)
18.05

Vince is net weggelopen
18.05

Liv
Je maakt een grap? Toch?
18.06

Nee :-)
18.07

Liv
Wij zijn onderweg naar die pufcursus. Kan ik iets voor je doen?
Waarom is hij weggelopen?
18.08

Geen idee, geschrokken denk ik. Terwijl ik alleen het doosje liet zien.
18.10

Liv
Net thuis, ook even ergens wat gegeten. Bereik was beroerd, wilde je nog bellen maar lukte niet.
WTF geschrokken? En dan loopt hij weg? Wat is dat voor iets idioots?
Is hij er nu weer?
21.54

Ja, hij is nu denk ik een kwartiertje thuis. Ik twijfel of hij nog normaal is of zo. Snap er geen reet van. Hij doet gek.
21.55

Liv
Gek? Heeft-ie gezopen?
21.55

Geen idee, zou maar zo kunnen.
Ik rook geen drank eigenlijk…
21.56

Liv
Gesnoven?
21.56

Hier? Coke snuiven? We zijn niet in NL hè!
21.56

Ik grinnik hardop, al ben ik verder totaal niet blij of zoiets. Maar dit beeld is gewoon erg grappig. Ik zie Vince al boven een lijntje hangen.

Liv
Nah, weet het ook niet. Waar is hij nu dan?
21.57

Geen idee, ergens in z'n sopje gaarkoken.
21.57

Liv
Wil hij niet praten?
21.58

Jawel, maar het is moeilijk.
21.58

Liv
Weet ik, maar hoor die man aan, ik ben benieuwd naar zijn verhaal. Gewoon rustig luisteren. Vince kennende is hij gewoon knetterbang dat hij het verknalt. Je kent hem toch?
22.00

Je hebt waarschijnlijk gelijk…
22.00

Liv
Dan nog, weglopen is kansloos. Laat hem dat maar goed weten.
22.01

Dat was heel pijnlijk, ja.
22.01

Liv
Hou me op de hoogte xxx
22.01

Doe ik
22.01

Liv
En lieverd… je staat er NOOIT alleen voor.
22.01

Love you
22.02

Liv
Love you too
22.02

Ik heb mijn telefoon net weggelegd wanneer Vince de slaapkamer weer in stapt. Het licht in de badkamer is nog aan, dus ik heb mijn ogen dichtgedrukt. Ik weet namelijk donders goed hoe hij eruitziet nu en het is beter voor iedereen als ik dat niet zie.

'Mag ik wel naast je komen liggen?' vraagt hij voorzichtig.

'Hm-mm,' hum ik bevestigend.

Hij stapt in bed, ik ruik het heerlijke doucheschuim dat hij altijd gebruikt. Die mannelijke, sportieve geur. Vervolgens ligt hij naast me en blijft hij stil, het

lijkt zelfs alsof hij nauwelijks durft te ademen.

'Waar ben je geweest?' vraag ik uiteindelijk.

'Wil je wel praten?' Het klinkt opgelucht.

Mijn diepe zucht is het antwoord. Ik hoor dat hij gaat verliggen. Echt ook weer iets voor een kerel om het zo letterlijk te nemen dat hij vervolgens ook geen woord meer zegt en niet eens iets probeert uit te leggen.

Winn zou zeggen: *je moet ook niet verwachten dat hij iets gaat uitleggen als jij hem net hebt gezegd dat je dat niet wilt*.

Ik ben tegenwoordig erg op de hoogte van mijn eigen tekortkomingen, wat confronterend is en niet altijd leuk. Maar ik ben lerende, net zoals Vince.

'Ja hoor,' brom ik.

'Het spijt me,' begint hij zacht. 'Het spijt me zo vreselijk. Ik schrok me dood, echt... ik wilde wegrennen voor mezelf. Niet voor jou, voor die baby of de verantwoordelijkheid of wat dan ook. Voor mezelf.'

Ik draai op mijn zij, probeer zijn profiel te ontdekken in het donker. Het gordijn zit niet helemaal goed dicht, en de maan en sterren geven voldoende licht om hem te zien. Hij lijkt naar het plafond te staren.

'Hm.' Het is het enige, zachte geluidje dat ik kan produceren.

'En toen ben ik op Snowflake gestapt en ik kwam bij de begraafplaats uit. Heel random. Of niet, geen idee. Misschien werd ik ernaartoe gehaald. Ik weet even niets meer zeker. Het was zo'n bizarre avond, het was... ik voel me echt fucking gek, dat kan ik je wel vertellen.'

Nu heeft hij mijn volledige aandacht.

'Wat is er gebeurd?' Ik ben helemaal wakker.

Vince haalt diep adem. 'Ik was daar. En het was donker en het sneeuwde en de Bow raasde als een malle, ik voelde me zó klote. Zo fucked-up en in de war, en aan de andere kant voelde ik niks. Geen kou, zeg maar. Dat hele fysieke gedeelte leek wel afgesloten, ik kon er niet bij. En tegelijkertijd... ik hoorde denk ik mijn eigen stem, die me vertelde dat ik het niet kon. Dat ik er niet klaar voor was.'

Ik ga rechtop zitten en besef dat ik dit besprek anders wil voeren, want ik weet denk ik wel zo ongeveer wat hij me gaat vertellen. Ik wil hem dan zien, ik wil de emotie op zijn gezicht zien wanneer hij het me uitlegt.

'Vince, zullen we op de bank gaan zitten?'

Hij zit ook al rechtop en wipt uit bed. ‘Graag.’

Ik trek mijn fleece kamerjas over mijn pyjama aan en loop de donkere woonkamer in, terwijl Vince iets makkelijks aanschiet en vervolgens voor de haard gaat zitten om een vuur te maken. Ik knip wat warme lampjes aan op weg naar de keuken.

‘Ben je boos op me?’ vraagt hij me dan zonder me aan te kijken.

Ik sta bij het bargedeelte van de keuken om thee te zetten en moet heel even nadenken over die vraag.

‘Weet ik niet. Boos is niet het goede woord, denk ik.’ Ik pak twee mokken en hang er een zakje avondthee in. ‘Ik voelde me in de steek gelaten. Nog steeds.’

‘Dat begrijp ik.’ Hij draait iets bij, zet nog een blok tegen het vuur en kijkt me aan. ‘Dat begrijp ik en dat spijt me oprecht.’

‘We hebben het er zo over.’

Hij staat op. ‘Mag ik de test zien?’

‘Ligt op tafel.’ Ik wijs naar de salontafel, waar ik de test heb laten liggen voordat ik naar buiten ging om een partijtje te gaan staan schreeuwen. Krijsen was het meer, een complete oerbrul.

Vince loopt om de tafel heen en bekijkt de test. ‘Zo, die is best donker. Geen vaag streepje of zoiets.’

‘Nee, dit is zeker geen vaag streepje.’

‘Ik weet nog dat Daisy ooit een vaag streepje had op zo’n zwangerschapstest.’ Hij pakt de test op en bekijkt ’m van dichtbij. ‘Ergens in de dagen daarna werd ze gewoon ongesteld.’

‘Was ze verdrietig?’

‘Ja, best wel.’

‘Wie was de vader?’

‘Fernando.’

‘Ah… Argentijnse Fernando.’

‘Als die zwangerschap had doorgezet had hij mogen blijven.’ Vince ploft op de bank. ‘Maar dit ziet er heel anders uit. Deze is nogal overtuigend.’

‘Heel overtuigend.’ Ik zet een mok thee voor hem neer en ga naast hem zitten. ‘Al zegt dat natuurlijk ook niks. Er kan nog van alles gebeuren.’

Ik voel me al stukken beter dan daarstraks. Overduidelijk omdat Vince weer naast me zit, omdat we eindelijk gaan praten, wat eigenlijk uren geleden had moeten gebeuren. Maar misschien nog wel meer omdat juist deze gebeurtenis weer voor bijzondere ontmoetingen heeft gezorgd en ik weet dat Vince er ook mee te maken heeft gehad.

'Vertel eens verder,' zeg ik tegen hem, terwijl ik mijn benen op de bank trek en er een zacht kleedje overheen leg. Ik draai in Vinces richting. Hij zit, zoals altijd, een klein beetje onderuitgezakt, wijdbeens, starend naar het vuur. 'Je hoorde je eigen stem?'

Hij knikt. 'Het was sowieso... die plek, met die sneeuwval en de Bow – die ging echt tekeer en het licht van de maan en zo, het was een beetje beangstigend aan de ene kant en supermagisch aan de andere kant. Ik kan het niet anders omschrijven. Een beetje eng, maar ook mooi.'

'Ik snap het.'

'Ik was over de zeik, echt. En nogmaals, niet vanwege jou of een eventuele baby, maar vanwege mezelf. De twijfels, de angst. Ik zie mezelf gewoon niet als een goede vader, ik denk dat ik veel te...' Hij zucht diep en schudt subtiel zijn hoofd. 'Ik denk dat ik bang ben dat ik hem of haar totaal verpest. Ik weet niet of ik het in me heb, de aandacht, de verantwoordelijkheid. Het is dan wel míjn kind, snap je. Dat is nogal wat. Ik heb net geleerd zeker te zijn van mezelf, en ja, van jou...' Wild wrijft hij over zijn gezicht, door zijn haar, langs zijn nek. Hij lijkt ontzettend met zichzelf in de knoop te zitten. 'Mijn beeld van mezelf is niet heel positief, dus die stem in m'n hoofd was nogal vernietigend. Het maakte me nog meer in de war dan ik al was, en tegelijkertijd vervloekte ik mezelf omdat ik jou alleen had gelaten en was weggegaan. Wat een ontzettende kutstreek. Echt, achterlijk. Walgelijk. Bell, ik hoop écht dat je weet dat ik het meen. Dit gebeurt niet meer.'

Ik knik. 'Oké,' fluister ik.

'En nou ja, ineens hoorde ik ook een andere stem, die gaf rust. Gek, hè, ik lijk wel compleet gestoord nu ik het zo zit te vertellen.'

'Nee hoor,' verzeker ik hem. 'Ga door.'

'Die stem zei dat ik het wel kon. En toen riep ik om Harry en vervolgens zag ik...' Hij drukt zijn vingertoppen tegen zijn ogen en schudt zijn hoofd weer.

‘Compleet gestoord,’ mompelt hij nog een keer. ‘Helemaal in de war.’

‘Wat zag je?’ vraag ik, indringender nu.

‘Licht. Aan de overkant van de Bow.’ Hij haalt diep adem. ‘What the fuck, Bell. Wat gebeurt er hier? Waarom overkomt ons dit? Zijn we behekst of zoiets? Waarom zien we dingen?’

‘Ik kan het ook niet verklaren,’ geef ik eerlijk toe.

‘Het is gestart met jou. Met Grace. Daarvoor was er niks… denk ik.’ Hij fronst en tuurt voor zich uit. ‘En als het er al was, dan was het niet opvallend. Ik heb nooit het gevoel gehad dat er meer was. Had ik dat gevoel maar eens gehad, dan was het gemis op sommige momenten misschien makkelijker.’

‘Vertel eens over dat licht?’

‘Het verscheen ineens, samen met een soort…’ Hij zucht, gebaart met zijn handen. ‘Een soort mini-wervelwindje, ik kan het niet anders omschrijven. En het was net zo plotseling verdwenen als dat het er was en daarna voelde ik me zó rustig. Op dat moment wist ik dat ik het kon. Met jou. Mijn liefde voor jou was allesoverheersend. Ik wist dat je me zou helpen, dat je er voor me zou zijn. Alle angst was verdwenen. Harry leek er te zijn, Grace was er niet en Dana verscheen ook niet.’ Hij kijkt me aan en haalt zijn schouders op. ‘Misschien is ze nog onderweg of zo en komt Grace alleen naar jou,’ mompelt hij erachteraan. Hij reikt naar mijn hand, ik neem ’m aan. ‘Wil je me nu vertellen hoe het hier was? Ik heb je achtergelaten, het was het meest egoïstische wat ik kon doen. Maar hoe… je leek te weten wat ik ging vertellen,’ zegt hij ineens.

‘Dat klopt.’

Hij kijkt me aan, geduldig wachtend tot ik verder ga. ‘Hoe?’

‘Ik stortte in toen je weg was. Voelde me inderdaad achtergelaten en stom, omdat ik dacht dat we het konden en je al wegrende zonder enige reden of duidelijkheid. Ik had alleen het doosje met die testen in mijn hand en je ging gewoon. Hup, weg was je.’

Hij zucht weer, knikt terneergeslagen.

‘Ik heb een hele tijd verdoofd op de bank gezeten en voor me uit zitten staren en toen ben ik maar over die test gaan plassen, want hoe dan ook… ik wilde zelf ook weten wat de stand van zaken was en ik wilde niet op je wachten.’

‘Begrijp ik.’

‘Ik heb ’m op de kop hier op de tafel gelegd en heb gewacht, hopend dat je binnen zou komen, maar dat gebeurde niet. Toen heb ik ’m omgedraaid en zag ik dit.’ Ik wijs naar de twee donkerpaarse streepjes. ‘Daarna ben ik naar buiten gelopen en heb ik keihard staan schreeuwen. Het was…’ Ik ril weer bij de gedachte. ‘De gedachte was intens. De teleurstelling was groot. Jij was vertrokken en voor m’n gevoel stonden we weer op het nulpunt. Ik hing huilend over het hek en toen ik overeind kwam zag ik het.’

‘Grace?’ vraagt hij.

‘Nee, datzelfde licht. Aan de overkant van het water.’

‘Wat?’ stoot hij zacht uit.

Ik knik. ‘Bizar, hè?’ Ik neem een slok thee. ‘Ik wíst instinctief dat het geen… mens was, of hoe leg ik dat uit. Iemand met een zaklamp of zo. Zo’n soort licht was het niet.’

‘Klopt.’ Hij knikt heftig.

‘Ik heb gewoon mijn ogen gesloten en gevraagd om op zoek te gaan naar jou en jou te helpen, als dat nodig was. En als het Grace was in andere… vorm, of entiteit, of ze dan Harry kon sturen, want ik wist zeker dat je om hem zou vragen als je ergens alleen zou zitten.’

‘Je bent echt zo’n… zo’n ontzettende heks,’ fluistert Vince. ‘Hoe wist je dat?’

‘Geen idee. Gevoel.’

‘Hij heeft naar je geluisterd. Als het Harry was. En als het Grace was, dan heeft ze ook geluisterd.’

‘Dat hoopte ik. Toen ik mijn ogen opende was het licht verdwenen, dus ik nam aan dat hij of zij de boodschap had begrepen.’

We zwijgen even. Ondanks het warme vuur, de gezelligheid van de cabin en het kleed over me heen, voel ik de rillingen over mijn lichaam trekken. Geen verkeerde rillingen, het is meer de wonderbaarlijkheid van de situatie. Het overduidelijke contact met de andere zijde. Het bovennatuurlijke. Ik heb dit nog nóóit meegemaakt. Nog nooit. En ik weet niet waarom het ons overkomt, zoals Vince zich net afvroeg. Het is een vraag die voor altijd onbeantwoord zal blijven. Het maakt me niet bang, dat is niet wat het is. Het gevoel is anders, het is meer verwondering en het niet begrijpen hoe dit kan. Mijn brein – en Vince heeft hetzelfde – wil altijd alles rationaliseren. Misschien is dat heel menselijk, we

willen snappen waarom iets gebeurt. Dit is onverklaarbaar, ongrijpbaar, en dat maakt het soms gewoon wat ingewikkeld. Aan de andere kant: waarom zouden we het willen begrijpen?

'Dus, misschien komt er een baby...' stelt Vince dan terecht. Zijn stem klinkt zacht, warm.

Ik knik. 'Als alles goed gaat, ja,' antwoord ik voorzichtig.

'Maar, stomme vraag misschien... waar is je spiraal?'

'Dat is dé vraag. Geen idee.'

'Goed verhaal.'

Ik moet zacht lachen. 'Ik heb een keer een foto gezien op Instagram van een baby die de spiraal tijdens de geboorte in haar hand had.'

'Een strijder dus vanaf letterlijk de eerste seconde.'

'Zoiets.'

Hij staart voor zich uit, is even stil. 'Een baby,' zegt hij dan. 'Holy shit.'

'Wat vind je ervan?'

Hij glimlacht kort, het is een twijfelende glimlach. 'Eerlijk?'

'Graag.'

'Moeilijk.' Het klinkt gemeend. 'Moeilijk en prachtig en doodeng. Ik weet niet, het is... pff, geen idee, Bell. Mijn hoofd krijgt het niet op een rij.'

'En wat zegt je hart?'

'Mijn hart zegt...' Hij sluit zijn ogen even. 'Waar heb ik dit aan verdiend? Jou, dit, een gezin. Ik had nooit voor mogelijk gehouden dat dit voor mij weggelegd zou zijn. Ik had er al rekening mee gehouden dat het nooit zou gebeuren. Het voelt zo geweldig en zo kwetsbaar tegelijk. Mijn hart is ook bang.'

'We doen het samen. Niemand vindt het krijgen van een kind appeltje-eitje. Voor iedereen is het spannend, zeker een eerste.'

Hij slikt en focust zich vervolgens op een los draadje in zijn shirt. 'Bell?'

Ik kijk op, er ligt zoveel spanning in het uitspreken van mijn naam. Zijn gezicht verraadt dat ik dat juist had gehoord.

'Ja?' fluister ik.

'Ik weet niet hoe...'

'Ik weet dat ook niet. Geen enkele ouder weet waar hij of zij aan begi–'

‘Nee.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik bedoel… ik weet niet hoe ik ons kind moet gaan beschermen.’ De blik in zijn ogen breekt mijn hart. ‘Wat als hem of haar iets overkomt… en ik ben er niet?’

Ik duw het kleedje aan de kant en kruip naar hem toe, laat mezelf schrijlings op zijn schoot zakken. Zijn gezicht neem ik tussen mijn handen en ik kijk hem diep in zijn ogen aan. Ik zie de last van de gedachte alleen al en het gevecht om er níét aan te denken, alsof hij het denken letterlijk probeert tegen te houden. Hij is ineens weer een brok zenuwen. De spanning in zijn schouders, de manier waarop zijn adem te hoog zit, de onrust die door hem heen trekt alsof hij het nergens kwijt kan.

‘Lieve schat, luister alsjeblieft goed naar me. We kunnen niet alles controleren. Hoe graag we dat ook zouden willen. En alleen al de zwangerschap – waarin niets te plannen of te controleren valt – is héél ingewikkeld voor veel mensen. En opgroeien, leren loslaten, dat is het moeilijkste wat er is. Maar liefde betekent niet dat we alles kunnen voorkomen. Het betekent dat we er zijn. Dat we blijven. Dat we alles geven wat we hebben, elke dag opnieuw. Op die manier kunnen we ons kind straks beschermen. Door hem of haar weerbaar te maken en dingen te leren waar hij straks wat aan heeft. Of zij.’

‘Mijn vader en moeder hebben dat vast ook geprobeerd, en toch ging het verkeerd.’

‘Misschien is het wijs om daarover in gesprek te gaan met je moeder. Ik denk dat zij dat ook nodig heeft, zeker nu er wellicht nog een kleinkind komt.’

‘Ik wil er altijd zijn voor ons kind, áltijd. Als ik dat niet kan, dan word ik liever geen vader. Ik wil de mogelijkheid hebben om er altijd te zijn. Altijd te kunnen luisteren als er wat is.’

‘Dan ga je dat mogelijk maken. Je hebt wat dat betreft veel bagage waar je wat aan hebt; zet het in. Misschien juist door het anders te doen.’

Hij kijkt op, de frons op zijn voorhoofd maakt hem zo serieus, zo bang.

‘Ik ben ook bang,’ geef ik dus maar toe. Hij zakt met een diepe zucht tegen me aan, ik sla mijn armen om zijn brede schouders. ‘Natuurlijk ben ik dat, ook al weet ik het pas net. De angst sloop er direct in bij het zien van die twee lijntjes. Het idee dat er straks iets van ons rondloopt dat zo kwetsbaar is… dat is

overweldigend. Maar weet je wat ik óók voel?' fluister ik tegen zijn haar. 'Vertrouwen. In ons. In jou. Een heel groot vertrouwen.'

Hij ademt iets dieper in.

'Jij gaat een goede vader zijn,' zeg ik zacht, maar zonder twijfel. 'Niet omdat je alles perfect gaat doen. Maar juist omdat je dit voelt. Omdat je bang bent. Omdat het je iets kan schelen. Omdat je jouw verleden kunt inzetten om het beter te doen.' Mijn hand glijdt naar zijn wang en ik dwing hem voorzichtig om me aan te kijken. 'Ons kind hoeft geen perfecte vader, het heeft jou nodig. Precies zoals je bent. Vince Campbell, de koppige, standvastige, hardwerkende, loyale en meest liefdevolle man die er is.'

Zijn ogen glanzen. Ik zie de twijfel nog, maar ook iets anders. Iets wat voorzichtig opkomt. Lukt het hem? Om uit de angsthoek te komen en naar de andere kant te gaan? De kant van: dit gaat ons gewoon lukken?

'Ik ga dit met je doen,' zeg ik. 'Alles. De angst, de liefde, de onzekerheid. Samen. We hebben elkaar en we hebben een vangnet waar de meeste ouders alleen maar van kunnen dromen. We hebben zóveel liefdevolle mensen om ons heen. Ons kindje groeit hier op met de zoon van Quinn en Liv en al die tantes en al die fantastische mensen, wat een rijkdom. Denk eens na, wat je je kind daar al meegeeft.' Ik druk mijn voorhoofd tegen het zijne. 'We gaan het niet foutloos doen,' fluister ik. 'Ik heb wat dat betreft ook een héél beroerd voorbeeld gehad, maar ik ga dat achter me laten, ik ga het beter doen. We gaan het samen beter doen. En dat is genoeg.'

Hij sluit zijn ogen en dan voel ik hoe hij stopt met vechten; daarna komen de tranen. Ik trek hem tegen me aan, klem mijn armen weer om hem heen. Voel het diepe schokken van zijn rug, alle spanning komt eruit.

En zo zitten we misschien nog wel een halfuur, dicht tegen elkaar aan, soms zwijgend, soms fantaserend over hoe het zou kunnen zijn. Vince begint zelfs al over een grondige renovatie van de volledige cabin, want misschien zitten er wel rotte planken in de balustrade rondom de veranda en dat zou gevaarlijk kunnen zijn. Hij begint over hekjes, stopcontacten en de open haard. O, de open haard! Hij wordt er acuut nerveus van. Ik aanschouw het met een soort plezier in mijn binnenste waar ik eerder op de avond alleen maar op kon hopen. De stress van een toekomstige vader is best wel vermakelijk.

Hij eindigt met een diepe zucht, woelend door zijn haar. ‘Er moet nog zóveel gebeuren.’

Ik kijk hem geamuseerd aan. ‘We hebben de tijd.’

Hij knikt.

‘Gaat het weer?’ vraag ik hem.

‘Ik denk het.’ Hij staat op, dooft de kaarsen en duwt een houtblok weg bij het brandende vuur in de haard. Dan reikt hij naar mijn hand. ‘Zullen we nog wat slaap proberen te pakken? Het was een lijpe avond.’

‘Graag.’ Ik loop achter hem aan naar de slaapkamer en krul me op in de dikke dekens. Hij doet het licht uit en gaat naast me liggen. Al snel ligt zijn zware arm om me heen.

‘Ik kan het nog steeds niet geloven,’ fluistert hij.

‘We wennen vanzelf aan het idee.’

‘Wanneer wil je het gaan vertellen?’

‘Laten we eerst maar eens uitvinden hoelang dat kleine smurfje er al zit, ik heb namelijk geen idee.’

Een korte grinnik klinkt in het donker. ‘O o o, wat een verhaal weer.’

‘Maar misschien is de bruiloft een leuk idee?’ stel ik voor.

Het is even stil, daarna hoor ik dat hij knikt. Zijn stoppels schuren langs de stof van zijn kussen.

‘Oké,’ antwoordt hij, zijn stem klinkt weer warm. ‘Dat lijkt me een fijn plan.’

Ik druk een kus op zijn lippen en sluit mijn ogen. ‘Slaap lekker, mijn liefste.’

‘Slaap lekker, moeder van mijn kleine smurfje.’

OceanofPDF.com

28

Het is 18 december en vandaag ga ik ontvoerd worden voor mijn vrijgezellenfeest. Het wordt een niet al te uitdagende dag, gezien mijn... nou ja, gesteldheid, zeg maar. De meeste dames die meegaan vandaag denken dat ik helemaal niks weet van het programma, maar ik heb natuurlijk allang gesproken met Liv en de ceremoniemeesters – Daisy en Jess plus Lily – want een wilde avond in de kroeg gaat 'm niet worden.

Ik sta over de balustrade van de veranda geleund te wachten tot ik ontvoerd word, een kop thee tussen mijn handen geklemd. De hete damp van de thee kringelt omhoog en maakt een mooi wolkje in de ijskoude lucht. Het is zowaar zonnig vandaag en het welbekende beeld van onze beginweken hier in Silverlake is terug, álles is wit. De sneeuw bleef maar vallen, onophoudelijk en meestal zacht, tot het hele landschap langzaam verdween onder een dikke, witte deken. Soms stormde het en zagen we het pak sneeuw met de minuut dikker en dikker worden. Wat dat betreft zijn de grote ramen en de openslaande verandadeuren aan de achterzijde van de cabin fantastisch, het uitzicht is nergens beter dan hier.

Vanaf de bank kijken we zo het meer over. Langs de oevers strekken dichte bossen zich uit en bijna elke avond ontvouwt zich het indrukwekkende schouwspel van de ondergaande zon achter de Rocky Mountains. Wanneer de lucht van blauw naar lichtroze kleurt, naar goud en paars, naar dieporanje en rood, om uiteindelijk het diepst donkerblauw te worden. Met heel veel geluk komt het noorderlicht ons verrassen, en ik ben de theorie van Vince gaan aanhangen. Wanneer het felgroen de avond en nacht kleurt, langzaam, vloeiend als een ademhaling van de hemel, dan vind ik het fijn om te bedenken dat het de overledenen zijn die met ons proberen te communiceren. Misschien is het mijn moeder die me vertelt dat ze spijt heeft, wanneer de groene sluiers over de hemel

trekken, soms vermengd met een zweem van paars, dansend boven het meer. Dat ze spijt heeft van hoe ze ons heeft behandeld en vooral ook van hoe ze ons níét heeft behandeld. Het zijn magische avonden, waardoor ik altijd een soort nederigheid voel, zo klein en nietig naast zoveel natuurschoon.

'Hé...' klinkt het dan naast me. Vince gaat met zijn rug tegen de veranda geleund staan. Beige Stetson, een gebreide marineblauwe trui, spijkerbroek – een paar handschoenen hangend uit zijn achterzak – en een praktische, maar stiekem best modieuze, lichtbruine winterjas. God, wat is hij schitterend. Bijna, bíjna, en dan mag ik me mevrouw Campbell noemen. 'Wat sta je te mijmeren?'

'Ik sta mijn leven te overdenken op deze plek.'

'O, dat klinkt zwaar.'

'Nee, het is positief. Walgelijk positief. Ik voel me... ik dacht na over hoe fijn het is om zo ver te kunnen kijken vanuit de woonkamer. En de keuken. En eigenlijk ook de slaapkamer, want die grenst natuurlijk ook aan deze veranda.' Ik gebaar achter me naar de slaapkamerdeur, alsof Vince niet weet dat die daar zit. 'Ik geniet er zo van. En met dat noorderlicht... het is... ik voel me rijk hier. Alleen al hierdoor,' fluister ik, wijzend naar het prachtige uitzicht, dat nu helemaal wit is. Het meer ook, want dat is bevroren met een laag sneeuw erop.

'Oké.' Hij kijkt me observerend aan. 'En hoe voel je je verder? Ik kan me voorstellen dat je nerveus bent gezien de naderende ontvoering,' knipoogt hij.

'Hm-mm.' Ik neem een slok thee. 'Enorm nerveus. Vooral omdat ik geen idee heb wat we gaan doen.'

Hij grinnikt. 'Jij gaat tenminste wat doen.'

'O nee, meneer Campbell. Jij had ook wat kunnen doen, het is je eigen saaie keus dat je thuisblijft vandaag en geen vrijgezellenfeest hebt.'

'Genoeg te doen,' zegt hij koppig, terwijl er geen hol te doen is, behalve de hoefsmid uithangen. Hij maakte er een dagtaak van en zorgde ervoor dat niemand hem zou lastigvallen.

'*Yeah, right*.'

'Het hoeft gewoon niet zo.'

'Ben jíj oké?'

'Jazeker. Maar ik hou niet van gedwongen feestjes waarop het per se gezellig moet zijn en ik hou al helemáál niet van het idee dat ik nog één keer mag feesten

voordat ik getrouwd ben. Ik kan niet wachten tot ik getrouwd ben met jou en die laatste keer feesten interesseert me geen ene moer.'

Ik grinnik.

'Ik heb de mannen net wel uitgenodigd hier voor een winterse barbecue bij het vuur. James regelt het. Dat vind ik veel chiller. Maar dat doen we niet vanavond, want Quinn had die pufcursus of zoiets.'

'Ja, wij maken het ook niet laat. Na het eten moet Liv weg.' Ik knijp in zijn hand. 'Leuk, die barbecue. Gezellig. Doe je dat hier?'

'Yep.'

'Heel goed idee en waarschijnlijk honderd keer leuker en gezelliger dan een lamme avond in de kroeg. Ik zal lekker in bed gaan lezen of de avond met Liv doorbrengen.'

'Je mag erbij zijn.'

'Hoeft niet, het is jouw avond.'

'Je begrijpt het niet, hè?'

'Wat niet?' Ik kijk op, zijn helderblauwe ogen staan serieus.

'Ik hoef geen avonden voor mezelf, ik hoef geen avond met de mannen zodat ik dingen met ze kan bespreken die jij niet mag horen. Ik heb niks te verbergen voor jou, ik praat nooit over jou, ik ben het liefst met jou. Ik kies voor jou en daarmee kies ik er ook voor om jou nooit uit te sluiten van iets wat ik doe. En het is gezond en prima dat we dingen apart doen, maar ik zal je nooit zeggen dat je ergens niet bij mag zijn.' Hij kijkt me indringend aan. 'Mijn leven is met jou en je mag overal bij zijn, Isabelle Steenbergen.'

'Vloeiend Nederlands.'

'Alleen je naam.' Hij schraapt zijn keel. 'Nu de laatste zin. Luister.'

'Ik luister,' zeg ik, terwijl ik warm word vanbinnen. Wat een uitspraken doet hij. En dit is geen bezitterigheid, geen *red flag behaviour*, waar we het uitgebreid over hebben gehad met Winn. Dit is gewoon Vince die achter zijn keuze staat en niet inziet waarom ik ergens niet bij zou mogen zijn.

'Mein laivun ies met joe en juh mak ovurall bei sein, Isabelle Steenbergen.'

'O, mijn hart...' fluister ik in het Nederlands, mijn hand op mijn hart.

'O, my heart...' fluistert hij terug. Hij kust me. Warme, volle lippen op de mijne. 'Doe je voorzichtig vandaag?'

‘Natuurlijk.’

‘Ook met onze mini?’

‘Natuurlijk in het kwadraat.’ Ik kijk op omdat ik een grappig toetertje hoor. ‘Daar zul je ze hebben, de ontvoerders. In het golfkarretje.’

‘Hopelijk trekken ze geen zak over je hoofd.’

‘Hihi!’ Een toch wel iets zenuwachtige giechel ontglipt me. ‘Daar gaan we.’

Vince loopt met me mee de veranda over, langs de met lampjes versierde kerstbomen die hij hier heeft neergezet. De kerstsfeer is magisch, ik denk zelfs dat ik me nog nooit zo kerstig heb gevoeld als deze periode. Gelukkig, geliefd, compleet.

‘Whaaaa! Daar is ze!’ schreeuwt Jess. ‘De *bride-to-be*!’ Ze zit achter het stuur van het golfkarretje. ‘Ik mocht dit dingetje besturen!’

‘Te gek, hè!’ Ik ga naast haar zitten. ‘O nee.’ Ik stap weer uit en sla mijn armen om Vince heen, die met zijn handen in zijn zakken naast het karretje staat. ‘Voor wat het waard is,’ fluister ik. ‘Mijn leven is met jou en jij mag ook overal bij zijn, mijn lief.’ Dat laatste stuk ging in het Nederlands, want dat verstaat hij prima. ‘Maar ik denk niet dat je blij wordt van deze dag.’

Hij grinnikt. ‘Als jij maar blij wordt.’ Hij steekt zijn vinger op. ‘Als joe mahr blai is.’

‘Wordt.’

‘Wordt?’ Hij trekt een wenkbrauw op. ‘Wordt?’

‘Jazeker. Als je het wil vertalen zoals jij het wil zeggen. Maar gangbaarder is: als jij maar blij bent.’

‘Als joe mahr blai bint.’

‘Juist.’ Ik kus hem en kus hem nog een keer. ‘Aju.’

‘Ajoe!’

‘Waarom ga je niet even mee?’ Jess gebaart dat hij naar haar toe moet komen en fluistert iets in zijn oor.

‘O ja.’ Hij knikt en gaat op het achterste bankje zitten. ‘*Let’s go*.’

‘Oké.’ Ik ga ook weer zitten en we hobbelen over het bospad naar het erf, terwijl ik omgedraaid op het bankje zit en naar Vince glimlach. Hij heeft zijn telefoon in zijn hand.

‘Heb je een taak gekregen?’

‘Nee.’ Hij kijkt me schuldbewust aan, maar ik kan zien dat hij de camera opent.

‘Heb je er zin in?’ vraagt Jess.

Ik draai me weer om en knik. ‘Ja, enorm! Zeker omdat ik een beetje weet wat we gaan doen.’

‘Ja, toen ik trouwde wist ik het ook. Kom bij mij niet aan met verrassingen. En zeker in jouw geval.’ Ze knikt naar mijn buik. ‘Het smurfje was zich kapot geschrokken van die ene stripper die Silverlake rijk is.’

Ik schiet in de lach. ‘Wie is dé stripper van Silverlake?’

Jess tuit haar lippen en kijkt over haar schouder naar Vince. ‘Wie was dat ook alweer?’

‘De burgemeester. Bob Harris,’ zegt hij droog.

‘Haha!’ Ik schater het uit. ‘Stel je voor. Ik hoor Mariah Carey, trouwens.’

‘Nee, da’s de wind,’ verzekert Jess me.

‘Hm-mm,’ hum ik lachend.

We komen aan op het erf, waar een enorme witte Hummer-limousine op ons staat te wachten. Om de limo heen staan de allerliefste vrouwen die ik ooit in mijn leven heb ontmoet, die me joelend en klappend ontvangen. Ik slaak een gil en druk mijn handen tegen mijn wangen. ‘All I Want for Christmas’ van ‘De Wind’ – zo blijkt – knalt keihard door de speakers.

‘Wat móói!’ roep ik. De Hummer is versierd met lichtjes en kerstslingers.

‘Je kerstthema begint hier,’ gebaart Jess trots. ‘Mijn moeders idee.’

‘O Mia...’ verzucht ik, terwijl ik uit het golfkarretje stap en direct word versierd met een sluier en een sjerp door Daisy en Liv. Achter me staat Vince natuurlijk te filmen, wat met zijn talent waarschijnlijk zal resulteren in een filmpje van de grond, de lucht en een enkele besneeuwde tak.

‘Kijk haar eens prachtig zijn.’ Hij straalt. ‘Helemaal de bruid.’

Ik spreid mijn armen en zwaai om iedereen te begroeten. Wat is het druk! Om de Hummer heen staan Mia, Bridget, Harriet, Elsie, Riet, Betty, Lily, Daisy, Poppy, Rosie en Liv, die al keihard staat te janken. Om hen heen staan enthousiaste gasten nieuwsgierig te kijken waar die commotie vandaan komt. Natuurlijk staan Guus, Paul, Quinn en Chad ook aan de zijkant.

‘O, lieve allemaal!’ roep ik. ‘Wat geweldig! Kijk die auto, hahaha!’

‘We passen er allemaal in,’ zegt Jess. ‘Wat een bak, hè.’

Lily heeft een enorme fles champagne vast en begint te schudden. ‘Komt-ie!’ gilt ze.

Ik kijk ondertussen naar Jess. Lily weet het, maar…

‘We doen de grote wisseltruc,’ fluistert Jess, terwijl haar ogen naar links schieten. ‘Zie je Liv en Daisy?’

De dames staan naast een van de portieren van de Hummer te klooien met iets.

‘Ze hebben een fles alcoholvrij,’ gaat Jess ultrazacht verder. ‘Roep maar even iets leuks, leid de aandacht af.’

Ik knik subtiel en loop naar Poppy toe, ze is de eerste die ik omhels. ‘Wat superleuk dit!’

‘Ik wil die auto ook voor mijn vrijgezellenfeest,’ antwoordt ze bloedserieus. ‘Regel het.’

‘Hierbij.’ Ik kijk haar ernstig aan. ‘Ik regel je Hummer.’

‘Hi lieverd.’ Mia drukt me tegen zich aan. ‘Wat een heerlijk weer voor zo’n fijne dag! Je ziet er blozend en blij uit!’

Blozend en blij, of blozend en… bol? Als in: goh, paar kilootjes aangekomen? Kan zijn. Vijf kilo, inmiddels. Meer voedsel dan kind.

‘Je ziet er stralend uit.’ Harriet pinkt een traantje weg. ‘Wat een bijzondere dag. Hoi, Vince.’

‘Hoi mam,’ klinkt het achter me.

‘Film je nog steeds?’ vraag ik, zonder me om te draaien.

‘Jazeker.’

‘Doe de telefoon iets omhoog dan,’ zegt Harriet. ‘Je filmt de struik.’

Lily komt naar me toe met een gezicht alsof ze op een speciale missie is, wat waarschijnlijk ook het geval is. Ze heeft twee champagneglazen in haar handen. Ik zie haar lippen bewegen. ‘Rechts, rechts, rechts.’ Gelukkig raakt Harriet in gesprek met Mia.

‘De rechter, neem ik aan?’ grijns ik naar Lily, en ik neem het glas aan.

‘Juist. Spannende taak.’ Ze veegt over haar voorhoofd en neemt een slok uit haar eigen glas. ‘Ja, dit is mét.’

Ik neem een slok en proef inderdaad appelsap met prik. ‘Nee, hier ga ik niet bezopen van raken.’

‘Jammer.’ Lily knipoogt.

De andere dames komen me begroeten en ik knuffel ze allemaal uitgebreid, terwijl mijn gedachten afdwalen naar de avond dat ik Guus, Daisy, Lily en Jess vertelde over de zwangerschap.

‘Zullen we dan maar?’ Jess gebaart dat we kunnen instappen. Ik geef Vince een laatste zoen, knuffel Guus en stap de Hummer in. Op naar een gezellig, alcoholvrij vrijgezellenfeest.

We maken een prachtige sightseeing-tour door de bergen, alleen over de brede wegen, anders redt de Hummer de bochten niet, lunchen in de Tavern, gaan aan de slag met keramiek bij een vriendin van Elsie en maken de mooiste schalen, dineren bij de schitterende Sky Bistro in Banff en op de terugweg maken we onder het noorderlicht een groepsfoto bij het enige echte Silverlake-meer.

‘Dat is Dana, die moet er ook weer met haar snufferd op,’ zegt Bridget, wijzend naar het groen, turquoise en paars aan de hemel. En vervolgens staan we allemaal te huilen.

Het is een dag om nooit te vergeten met de allerliefste nieuwe vrienden en familie én Liv, die ook allang in de roedel is opgenomen. Hoe bijzonder, dat we hier terechtkwamen. Dat alles zó klopt, zó past. Alsof we hier misschien in een vorig leven al waren.

OceanofPDF.com

29

Twee weken eerder

Ik hang net de laatste kerstbal in de boom wanneer Vince zijn twee zussen en Jess en Liv binnenlaat. Mijn oudste vriendin en mijn drie nieuwe vriendinnen. Het is heerlijk en ontzettend gezellig dat zij ook goed klikken met Liv. We zijn allemaal van ongeveer dezelfde leeftijd, gaan door ongeveer dezelfde levensfase, zijn allemaal op zoek geweest naar wat ons gelukkig maakt en we hebben allemaal geouwehoer gehad met een man die het ons ergens onderweg ontzettend lastig heeft gemaakt. Het is een heel fijn clubje vrouwen en Vince en ik hebben besloten ze alvast in te lichten over de zwangerschap. Mede omdat Jess, Daisy en Lily mijn vrijgezellenfeest gaan organiseren en Vince zich daar zorgen over maakte. Hij is vre-se-lijk beschermend.

'Mooie boom!' zegt Jess bewonderend.

'Een van de drie.' Daisy kijkt naar de andere hoek en naar de keuken. 'Maar zó sfeervol. Zo krijg ik het niet thuis.'

'Al spijt van je verhuizing?' Liv ploft naast me op de bank, ik kijk uiterst tevreden naar de laatst versierde kerstboom. Het is een donkerrood, donkergroen en witte boom geworden. We kochten de versiering bij een speciale kerstwinkel in de buurt van Banff en eerlijk is eerlijk, het is geen Action-versiering. Dit is écht mooi.

'Prachtig,' verzucht Lily. 'Jouw hand is duidelijk zichtbaar in deze blokhut. Voorheen was het een beetje... mannelijk.'

'Wat is er mis met mannelijk?' Guus verschijnt ineens in ons blikveld. Hij grijnst breeduit en ziet er vrolijk uit, met zijn wilde krullenbos en twinkelende ogen. Hij is enorm op zijn plek hier, zeker nu het hotel echt lekker draait. Ik heb hem nooit eerder zo in zijn element gezien. Gelukkig heeft hij inmiddels wat

restaurantpersoneel aangenomen, anders had hij er niet zo ontspannen bij gestaan.

'Hé schat!' zegt Lily verrast. 'Ik wist niet dat jij ook mocht komen. Je hoort niet bij het bruiloftscomité!'

'Sinds wanneer kom jij zo binnensluipen?' Ik omhels hem. 'Je lijkt wel een inbreker,' vervolg ik in het Nederlands.

'Ihnbrekurr,' herhaalt Vince vanuit de keuken. 'Wat is dat?'

'Een dief,' leg ik uit.

'Vince liet me gewoon binnen, hoor, jullie waren druk met de kerstboom. Mooi, trouwens,' wijst hij.

'Dank, broer.'

Vince zet een dienblad met een pot thee en een fles rode wijn op tafel, dat had ik hem gevraagd te doen. Het zou een bruggetje zijn naar de boodschap van vanavond.

'Oe, gaan we aan de wijn?' Daisy klapt in haar handen. Lily ploft naast ons neer, Guus gaat naast haar zitten.

'Lekker.'

Vince schenkt vijf glazen vol, schenkt voor Liv en mij een kop thee in en gaat in de fauteuil zitten. Het blijft stil en ik merk dat de dames dit gegeven even moeten verwerken. Alleen Liv buigt voorover – voor zover dat kan – om haar thee te pakken.

'Geen wijn vandaag, Bell?' informeert Daisy quasi-laconiek.

'Nou...' Ik kijk snel – en hopelijk niet al te opvallend – richting Vince. Anders hoeven we niets meer te zeggen, dan weten ze het meteen. 'Daarom hebben we jullie uitgenodigd.'

'Het vrijgezellen- en huwelijkscomité. Plus Guus.' Vince gebaart naar zijn zussen, mijn broer en Jess. 'Want de zaken zijn een klein beetje...' Hij kijkt naar mij, minder onopvallend dan ik net deed. 'Veranderd.'

'Ah, ik wist dat er een reden was voor deze uitnodiging.' Guus wrijft verheugd in zijn handen en neemt daarna een slok wijn.

'Veranderd als in...' Lily kijkt onderzoekend mijn kant op. 'Wat extra alcoholvrije drank bestellen voor de bruiloft?'

Daisy zit met ingehouden adem van Vince naar mij te kijken, daarna laat ze haar adem ontsnappen. 'Veranderd als in... geen rood vlees en rauwmelkse kazen bestellen voor de bruiloft?'

Er ontsnapt me een grinnik. 'Zoiets, denk ik.'

'Als in: geen carpaccio?' Jess trekt haar wenkbrauwen op en wiebelt met haar vingers.

'Geen champagne op je bruiloft!' gilt Daisy. 'Geen wijn? Geen bier?'

'Niet racend op een paard richting het altaar?' roept Lily.

'Allemaal niet.' Vince schudt zijn hoofd. 'Ik wel, zij niet. Nee, ik ga ook niet racend op een paard richting het altaar.' Hij fronst. 'Racend op een paard naar het altaar?'

'O my god!' schreeuwt Lily, haar verwarde broer negerend. Daisy grijpt haar arm vast, Jess heeft haar handen voor haar mond geslagen.

'Ben je zwanger?' fluistert ze met grote ogen.

Ik knik verheugd. 'Ja!'

Vervolgens is het een grote chaos van gegil, geknuffel en positief geschokte gezichten. Liv grinnikt mee, zit alles rustig te filmen.

'Niet waar!' schreeuwt Daisy. 'Worden we nog een keer tante?'

Vince pakt mijn hand vast. 'Als alles goed verloopt wel.'

'Niet te gelóven!' roept Jess.

Lily veegt haar wangen droog. 'Godsamme, Vince, dit had je nooit durven dromen, hè?' zegt ze.

Hij schudt zijn hoofd weer. 'Nee,' antwoordt hij zacht.

Haar emoties doen hem echt wel wat. Guus is verdacht stilletjes, maar wanneer ik naar hem kijk, zie ik dat dat een reden heeft. Ook hij is geëmotioneerd en hij kijkt naar me. Hij kijkt naar me met een blik van een broer die dolgelukkig is voor zijn zus, die trots is, maar die ook weet wat er allemaal heeft plaatsgevonden, wat we hebben doorstaan, en daardoor dit fantastische nieuws in heel ander perspectief ziet. Hij staat op en komt naar me toe, en waar ik eerder weinig behoefte voelde om te huilen of om ook maar emotioneel te worden, voel ik het nu ineens wel. De tranen branden in mijn ogen en ik moet drie keer slikken wanneer hij me omhelst en heel stevig vasthoudt. Plots staan we samen te janken.

Ik druk mijn gezicht tegen zijn schouder en sluit mijn ogen. Hij houdt me stevig vast, bijna wanhopig stevig, en dan begrijp ik dat dit hem net zo raakt als mij.

'Je krijgt een baby,' zegt hij schor.

Ik lach zacht door mijn tranen heen. 'Ja.'

Hij laat me niet los, misschien komt dat omdat we allebei weten wat er achter die simpele zin schuilgaat. Niet alleen nieuw leven, niet alleen een kind, maar ook een kans om iets anders door te geven dan wat wij kregen.

Ik voel hoe zijn hand even over mijn rug beweegt, onrustig, alsof hij iets wil zeggen maar de woorden niet kan vinden. Dat had hij vroeger ook al. Wanneer onze moeder dagenlang nauwelijks naar ons omkeek of er spanning in huis was vanwege onze vader. Wanneer stilte weer eens zwaarder voelde dan ruzie. Guus wist nooit goed hoe hij me moest troosten als ik verdriet had, dus bleef hij gewoon dichtbij.

'Je gaat het zo anders doen,' fluistert hij uiteindelijk.

Mijn keel brandt, want hij begrijpt precies waar ik bang voor ben, zonder dat ik het hoef uit te leggen. Niet alleen Vince had zijn angsten geuit de afgelopen tijd, ik voelde ook iedere dag de angst om te falen. Om hetzelfde te worden als onze moeder, om te koud te zijn, te onoplettend, te... weinig. Gelukkig werd het met de dag minder, want we spraken er veel over. Hier en nu, in de armen van mijn lieve broer, voel ik weer dat het kan. Dat we zoveel meer te bieden hebben dan wat we kennen. Warmte. Bescherming. Liefde die ondanks alles toch ergens vandaan is gekomen. Hoe zijn wij toch opgegroeid als fijne volwassenen? Hoe kan het dat we weten wat er nodig is, terwijl het ons altijd aan alles ontbrak? Ik denk er vaak over na de laatste tijd, zeker sinds ik weet dat ik naar alle waarschijnlijkheid moeder ga worden. Het brengt me tot heldere inzichten, en een daarvan is dat ik mijn vader echt niet meer in ons leven wil. Niet op mijn huwelijk, niet als opa van ons kind, niets, nooit meer. De giftige sferen heb ik met veel pijn en moeite uit mijn systeem gebannen en ik laat het niet meer toe. Het boek is gesloten.

'Ik hoop het,' fluister ik tegen zijn trui. 'God, ik hoop het zo.'

Hij trekt zich een klein stukje terug en kijkt me aan. Zijn ogen glanzen. 'Nee,' zegt hij beslist. 'Dat hóóp je niet alleen. Dat doe je nu al. Kijk naar jezelf. Kijk

naar Vince. Kijk naar wat je hebt bereikt, naar wat jullie samen zíjn.' Hij woelt door mijn haar. 'Dit kind gaat opgroeien met liefde,' zegt hij zachter. 'Met aandacht. Met ouders die het vasthouden wanneer het verdrietig is. Die luisteren. Die blijven.'

Ik knik, maar de tranen stromen weer over mijn wangen. Omdat hij gelijk heeft. Omdat het verleden ineens niet meer alleen iets is wat pijn deed, maar ook iets is wat stopt bij ons.

Guus slaat zijn armen opnieuw om me heen en deze keer hou ik hem net zo stevig vast als hij mij. Twee kinderen die ooit zo weinig kregen. Zoals we al vaker zeiden: het stopt hier. Nu krijg ik de kans om het beter te doen. Véél beter.

'Kijk,' hoor ik Vince dan zeggen.

Ik laat Guus los en zie hoe Vince een rijtje echofoto's uit zijn achterzak tevoorschijn tovert. O, daar waren ze dus.

'Dit is hem. Of haar,' verbetert hij zichzelf snel.

'Vince dacht al een piemel te zien.' Ik wijs naar een uitsteekseltje op de echo, dat net zo goed een arm of been zou kunnen zijn.

'Jongens, wat een fantastisch nieuws,' zegt Daisy ademloos wanneer we weer zijn gaan zitten.

Guus veegt overdreven over zijn wangen. 'Ik word oom.' Hij stoot Lily aan.

Ze knikt enthousiast. 'Wat geweldig. Hoelang al? Dit zie je al best goed.' Ze wijst naar de grijze vlek in de zwarte peervormige vlek – mijn baarmoeder.

'Negen weken, veel langer dan ik kon vermoeden.'

'Joh!' stoot Jess uit. 'En dat ging ongemerkt voorbij?'

'Zo goed als.'

'Mazzelpik. Bij Jimmy heb ik gekotst vanaf dag één.'

'Je was wel beroerd.' Lily zwaait met haar vinger. 'Ik heb het gemerkt. Futloos.'

'O, absoluut!' Ik knik heftig. 'Het gaat ietsje beter, al heb ik maar één keertje echt overgegeven. In een struik.' Ik wijs met mijn duim over mijn schouder. 'Die dag gaf Liv me een test die ze nog had liggen. Die was positief.'

'Ik heb heel hard gegild,' zegt Liv.

'Ik was meteen doof.'

‘Dat begrijp ik, samen zwanger, hoe geweldig is dat!’ Daisy wrijft over Livs been.

‘Ongelofelijk!’ Ze kijkt me opgetogen aan. ‘En hoe reageerde jij?’ vraagt ze aan Vince. Het valt stil.

‘Eh...’ Hij gaat ongemakkelijk met zijn hand door zijn haar. ‘Niet zoals zou moeten. Ik was, eh...’

‘Hij nam de benen terwijl ik hem alleen het doosje met testen had laten zien,’ antwoord ik met een verveeld gezicht. ‘Gelukkig konden we het die avond al uitpraten, maar het was geen leuk moment.’

‘Jezus, kerel,’ mompelt Guus.

‘Oeps,’ fluistert Jess.

‘Vince!’ stoot Daisy ontsteld uit.

‘Idioot,’ bromt Lily. ‘Waar slaat dat op?’

‘Verwarring, angst, het was mijn allerslechtste moment van de laatste jaren. Echt, valt niks aan goed te praten. Ging nergens over. Het is de vergevingsgezindheid van Isabelle geweest waardoor het snel goedkwam. Ik had het ook volledig verpest kunnen hebben.’

Daisy kijkt me zuchtend aan met een vermoeide blik die alles zegt. Ze heeft er heel lang alles aan gedaan om Vince te helpen, toch liet hij weer een flinke steek vallen.

‘Uiteindelijk kwam het dus weer goed en konden we er fijn over praten.’ Ik kijk naar Vince. ‘Het was even schrikken en wennen, voor ons allebei. Hè?’

Hij knikt, zit zich – weer – kapot te schamen. Nu tegenover zijn zussen en mijn broer. ‘Het was dom. Maar hoe langer ik erover nadacht, hoe blijer ik werd. Zeker toen we op die echo zagen dat er echt iets in haar buik zat en bewoog. Ik vond dat zo’n wonderlijk moment.’

‘Dat is bizar wonderlijk,’ zegt Jess zacht.

‘Ik hoop het ooit mee te maken.’ Er lijkt een zweem van teleurstelling over Daisy’s gezicht te flitsen, maar ze herpakt zich snel. ‘Hoe voel je je nu?’

‘Goed,’ antwoord ik oprecht. ‘Zo leuk dat de kindjes van Quinn en Vince hier samen kunnen opgroeien.’

‘Dat is zo’n zegen.’ Lily glimlacht. ‘Hopelijk...’ Ze zwijgt en kijkt voorzichtig opzij. Ik kijk haar bemoedigend aan. ‘Hopelijk wil Guus ook kinde–’

‘Ja!’ zeg ik meteen, nog voordat ze haar zin heeft kunnen afmaken. ‘Dat wil Guus. Toch?’

‘Uiteraard.’ Hij knikt, oprecht gemeend. Lily’s lach wordt breder.

‘Wie weet, ooit.’

‘Maar Bell…’ Daisy lijkt zich ineens iets te herinneren. ‘Jij had toch een spiraal?’

‘Hád is het goede woord, inderdaad. Ik denk dat die na het zetten met de eerste bloeding in de plee is verdwenen. Foetsie. Hij was nergens te bekennen. De echoscopist heeft ’m niet gezien.’

‘Eh, nacontrole?’ Jess spreidt haar armen. ‘Heb je daar geen afspraak voor gemaakt?’

‘Het was mijn eerste spiraal ooit, ik dacht dat het goed zat zo,’ verklaar ik sullig. ‘Dus ja, ik ben die ene procent bij wie het verkeerd gaat.’

‘Da’s ook wat…’ fluistert Daisy. ‘Ik wist niet eens dat dat kon.’

‘Verrassing,’ grijnst Lily. ‘Wel dus.’

‘We moeten dus rekening houden met twee zwangeren tijdens het vrijgezellenfeest,’ zegt Liv. ‘Wat wil je doen, Bell?’

‘Iets wat niet te gek is.’

‘Geen strippers,’ mompelt Vince.

‘Een stripper dus,’ reageert Daisy droog. ‘We verzinnen wel iets leuks waarbij we rekening houden met de intensiteit en de aanwezigheid van alcohol.’

‘Weet mam het al?’ vraagt Lily aan Vince.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Jullie zijn de enigen.’

‘We voelen ons vereerd.’ Daisy staat op en heft het glas, de anderen volgen snel, Vince en ik ook. ‘Lieve Vince en Isabelle… godsamme, ik word emotioneel.’ Ze kijkt naar haar broer en veegt langs haar ogen. ‘Wat een nieuws. Ik moet even… ik wil even speechen.’

We moeten allemaal zachtjes lachen. Daisy schraapt haar keel.

‘Oké, Vince,’ zegt ze, ‘ik denk niet dat jij ooit helemaal hebt beseft hoeveel liefde er eigenlijk in jou zit. Omdat je altijd degene was die sterk moest zijn. Die alles oploste. Die doorging.’ Ze schudt subtiel haar hoofd. ‘Ondanks wat je hebt meegemaakt, staat er hier een man waar je u tegen zegt. En de manier waarop jij

naar Isabelle kijkt... hoe je naar die echofoto's kijkt, er spreekt zóveel liefde uit. Jij gaat een fantastische vader worden. Honderd procent zeker.'

Hij haalt zacht zijn neus op, knippert kort met zijn ogen en heft zijn glas richting haar. 'Dank je wel,' fluistert hij.

Dan kijkt ze naar mij. 'En jij, lieve Isabelle, mijn nieuwe zus en vriendin,' zegt ze zacht, 'jij bracht een soort rust in hem zoals niemand anders ooit heeft gekund. Niet omdat je hem hebt veranderd, maar omdat hij eindelijk zichzelf mocht zijn bij jou. Ik weet zeker dat Vince vader durft te worden omdat jíj aan zijn zijde staat, omdat jíj er bent. Ik heb mijn broer nooit gelukkiger gezien en we hadden allemaal nooit verwacht of gehoopt dat dit hem mocht overkomen.'

Mijn keel wordt meteen weer dik. 'Godsamme.' Ik veeg langs mijn ogen, daarna zie ik dat we allemaal emotioneel staan te wezen. 'Dank je wel, lieve Dais.'

'En nu komt er een baby.' Ze lacht opnieuw, deze keer met tranen in haar ogen. 'Een klein mensje dat opgroeit in warmte. Veiligheid. Zachtheid.' Ze ademt diep in. 'Dat vind ik misschien nog wel het mooiste hieraan. Niet alleen dát er een kindje komt, maar in wat voor liefde het terecht gaat komen. Jullie worden de beste ouders, net zoals Quinn en Liv, en wat een zégen inderdaad. Samen opgroeien. God, wat een geluk.' Ze heft haar glas iets hoger. 'Op jullie. Op een nieuw begin. En op een kindje dat ongelooflijk geliefd gaat zijn vanaf de eerste seconde.'

'Proost,' klinkt het zacht om de tafel heen. En terwijl onze glazen – wijn en thee – tegen elkaar tikken, voel ik Vinces hand de mijne zoeken. We kijken elkaar aan, ik leg mijn wang tegen zijn schouder.

'Ik hou van jou,' fluistert hij in mijn haar.

'En ik van jou.'

OceanofPDF.com

30

Ik word wakker nog voordat de wekker gaat, maar ben ontzettend uitgerust. Heel even blijf ik liggen, heel stil, verward door de rust in mijn lichaam. Ik heb gewoon goed geslapen, wat ik nooit had verwacht. Niet alleen omdat mijn baarmoeder begint te groeien en ik daardoor vaker moet plassen, maar ook vanwege de lichte kriebels. De ieniemienie zenuwen. Gelukkig geen bonzend hart, geen paniek, geen chaos in mijn hoofd. Alleen een vreemd soort lichtheid. Vandaag is de dag, vandaag trouwen we. Een glimlach verschijnt vanzelf op mijn gezicht terwijl ik naar het plafond kijk. Het is nog heel vroeg, zie ik op het klokje op mijn nachtkastje. Net zes uur. De wereld bevindt zich ergens tussen de nacht en de ochtend in. Ik rek me uit en kijk opzij. Vince ligt met zijn rug naar me toe, zijn donkerblonde haar piept boven de deken uit. Vandaag wordt hij mijn man, nu wordt het echt.

Ik schuif voorzichtig onder de dekens vandaan en trek een dikke trui over mijn pyjama aan. De houten vloer voelt koud onder mijn voeten. Ik pluk een paar sokken van een stoel en glip de slaapkamer uit. Om Vince niet wakker te maken doe ik mijn plas op de wc in de badkamer boven en loop vervolgens door naar de keuken om een kop thee te zetten. Wat heerlijk om de dag zo te beginnen, alleen met mezelf, in alle rust. Niet dat ik niet met Vince had willen opstaan, maar toch is dit... prettig. Geen interactie. Alleen ik.

Ik pak de mok thee, loop richting de hal en trek m'n dikke laarzen en jas aan. Dan open ik de voordeur en loop de veranda op. De winterlucht komt me meteen tegemoet. Fris, scherp en helder. Ik adem diep in en voel hoe de kou mijn longen vult. Het is nog schemerig, maar ik weet dat er in het oosten, aan deze kant van de cabin, zo meteen een prachtig kleurenspektakel zal verschijnen en vandaag wil ik dat zien. Ik wil mijn dag daarmee beginnen.

Ik zak op een van de schommelstoelen en trek het dekentje dat eroverheen ligt over mijn benen. Als een bejaarde, dat besef ik, maar het is ver beneden het vriespunt. Het complete terrein ligt er stil bij onder een dikke laag sneeuw. Elk hek, elk blaadje, elke dennenboom is bedekt met wit dat zachtroze kleurt in de allereerste straaltjes ochtendlicht. Nog heel even en dan start de dag, dan wordt het een drukte van jewelste. Daarom geniet ik zo van dit moment, alleen met de natuur. De zonsopkomst bekijken en verder niets.

Ik trek mijn muts iets verder over mijn oren en kijk rustig om me heen. Verderop scharrelt een hertje door de bossen, gevolgd door nog vier herten. Het is niets geks meer, maar ik blijf het bijzonder vinden. De lucht verandert met iedere minuut van kleur. Donkerblauw wordt lila, daarna zacht goud en roze. De zon schuift langzaam boven de bergen uit en laat het hele landschap oplichten alsof iemand een lamp aandoet. Zo'n ouderwetse gloeilamp, dat warme, goudoranje licht. Ik hou mijn adem in en kijk als gebiologeerd naar het uitzicht. Wat een prachtige dag.

En dan voel ik het, kleine geluksdeeltjes, ze vliegen door mijn buik. Het besef dat over een paar uur alles verandert en tegelijkertijd precies is hoe het moest zijn, hoe het was voorbestemd voor mij. Ik ga trouwen met de man van wie ik hou, op de plek waar ik van hou. Die gedachte voelt nog steeds een beetje onwerkelijk.

Ik denk aan Vince. Aan zijn diepe, lage stem. Aan zijn scheve glimlachje. Aan de manier waarop hij me soms aankijkt, alsof hij nog steeds verbaasd is dat ik er ben. Mijn borst wordt warm ondanks de kou. Mijn liefde voor hem is zo groot, zó allesomvattend. Hier zijn de huwelijksgeloften een ding, dus ik heb de afgelopen weken geprobeerd mijn gevoel in woorden te vangen. Het resulteerde in een kladje van drie woorden, ik zal het uit mijn hoofd moeten doen. Vanuit mijn hart.

Ik glimlach naar het bos, naar de bergen, naar de hemel die nu volledig goud kleurt boven de ranch. En terwijl de zon langzaam hoger klimt en ik achter me hoor dat Vince inmiddels wakker is, weet ik heel zeker dat dit een fantastische dag gaat worden. De dag van onze kerstbruiloft.

‘Oké, waar gaan we mee beginnen?’

Rosie zit voor me en kijkt naar mijn gezicht. We zitten aan de keukentafel in de rivierwoning van Liv, waar mijn jurk ook hangt en vanuit waar ik straks naar de binnenbak zal lopen met alle bruidsmeisjes en Guus. Niet zo lang geleden hadden we het met het groepje dames gehad over de kapster en visagiste voor mijn haar en make-up, toen Rosie vroeg of zij het eens mocht proberen. Het resultaat was zo mooi dat ik besloot dat zij het mocht doen en ik wilde haar daar ook voor betalen, maar dat sloeg ze af.

‘Je ziet er goed uit, trouwens. Goed geslapen?’ gaat ze verder.

‘Ik heb heerlijk geslapen.’

‘Je huid straalt. Dat is mijn eerlijke mening.’

Ik grinnik. ‘Je zou het ook zeggen als het niet zo was, hè?’

‘Zeker. Het was niet sociaal wenselijk. Het was eerlijk.’

‘Zeg Rosie…’ Ik kijk even snel opzij naar Daisy, die enthousiast knikt. ‘Ik heb het laatst met Guus gehad over iets leuks in het hotel. En ik heb het idee dat jij dat ook leuk vindt.’

‘Drank? Komt er een groep knappe, vrijgezelle mannen?’

‘Nee.’ Ik rol met mijn ogen. ‘Wat heb jij voor opleiding gedaan in Calgary?’

‘Ik heb mijn opleiding niet afgemaakt.’

‘Maar wat heb je gedaan?’

Ze zucht. ‘Schoonheidsspecialiste en kapper. Maar ja, wie gaat dat nou studeren en vervolgens terugkeren naar een dorp waar geen enkele vrouw iets geeft om haar uiterlijk of kapsel? Ik dus. Ik blijf wel het manusje-van-alles in het hotel.’

‘Ik heb het met Guus gehad over een spa in het hotel…’ zeg ik voorzichtig. ‘Als jij het laatste jaar van je opleiding nog weet af te ronden, mag jij die gaan draaien.’

Haar mond valt open. ‘W-wat?’ stamelt ze.

Daisy glimlacht. ‘Of is dat niks voor jou?’

‘Jawel!’ roept Rosie snel. ‘Jawel!’ Ze kijkt me met grote ogen aan. ‘Een spa? Ben je serieus?’

‘Jazeker. We merken dat gasten daar wel behoefte aan hebben. Even bubbelen, een sauna, wellness, een fijne massage na een lange dag buiten. Toeristen geven wél om hun uiterlijk en haar.’

‘O my god...’ fluistert ze. ‘Dat zou geweldig zijn.’

‘Daarom. Nu eerst je allerbeste best doen op Isabelle,’ zegt Daisy, ‘en dan gaan we eens kijken naar die opleiding op afstand. Goed?’

‘Hell yeah!’ Ze klapt in haar handen en grijnst. ‘Wat een topidee. Ik weet zeker dat de gasten dat heerlijk zullen vinden.’

‘Dat denken wij ook.’ Lily leunt over de tafel en kijkt naar de uitgebreide make-upverzameling van haar zusje. ‘En je zult het fantastisch doen.’

‘Ik word je eerste gast,’ zegt Liv, die haar voeten op de stoel voor zich heeft gelegd. ‘Op mij mag je alles oefenen.’

‘Op mij ook,’ zeg ik snel.

Vervolgens zit ik een klein halfuurtje in de make-up, tegenover een zeer gefocuste Rosie. Ze is, wanneer ze bezig is met wat ze schijnbaar het allerleukst vindt om te doen, op haar best. Helemaal in haar element, en ze wil mij oprecht de allermooiste bruid ooit maken. Ik kende deze kant van Rosie niet tot Daisy er niet zo lang geleden over begon, nadat ze hoorde over de plannen voor de spa. Guus blijft wat dat betreft de beste baas die je kunt hebben; hij ziet het als zijn missie om werkelijk iedereen in zijn of haar kracht te zetten.

‘Zo, nu je haar.’ Rosie gaat aan de kant en laat mij in de spiegel kijken. ‘Wat vind je ervan?’

Ik adem diep in, ontroerd en verrast tegelijkertijd. ‘O Rosie,’ fluister ik. ‘Ik herken mezelf, maar ik ben gewoon de mooiere versie van mezelf. Wat heb je dit prachtig subtiel gedaan.’

‘Een glow-up,’ zegt ze trots. ‘Het is alles wat jij nodig hebt. Je bent al zo mooi van jezelf.’

‘Helemaal Isabelle,’ zegt Jess. Ze leunt over de tafel en observeert mijn gezicht. ‘Schitterend. Heel puur, Rosie. Goed gedaan.’

‘Vince houdt niet van dikke make-up,’ zegt ze. ‘Dit is perfect zo.’

Daisy geeft haar zusje een schouderklopje. ‘Wil je mij zo ook doen?’

‘Tuurlijk,’ knikt ze.

‘En mij?’ vraagt Lily.

‘En mij?’ Jess grijnst haar tanden bloot.

‘Als Isabelle klaar is, *sure*.’

‘Kijk, we hebben de aan-knop gevonden,’ zegt Lily tegen Daisy. ‘Wat leuk, Rosie!’

De jonge vrouw straalt. Wat jammer dat we dit niet eerder wisten. We hadden de spa al kunnen laten realiseren toen we bezig waren met de grote verbouwing deze zomer. Rosie had direct aan de slag gekund. Waarschijnlijk sprak niemand erover omdat niemand ervan uitging dat het überhaupt een optie was. Maar bij Guus is álles een optie.

Rosie krult mijn haar en borstelt het vervolgens uit tot waves, daarna zet ze de voorste plukken vast op mijn achterhoofd, waar straks de sluier overheen zal vallen. Het is chic, simpel en stijlvol tegelijkertijd.

‘Prachtig,’ zegt Jess zacht. ‘Als ik had geweten dat je hier zó goed in was…’

Rosie bekijkt het resultaat en knikt. ‘Wat vind je ervan, Bell?’

‘Ik vind dat je ge-wel-dig werk hebt geleverd.’ Ik ga staan en pak haar handen vast. ‘Dank je wel, ik meen het. Je hebt het zo knap gedaan, want ik zie er goed uit terwijl ik nog wel helemaal mezelf ben. *I feel like a million dollars*. Dank je.’

Ze straalt. ‘Graag gedaan. En wie nu?’

Wanneer ik eenmaal voor de spiegel sta, alleen met Liv, in haar slaapkamer, en zij mijn jurk dichtritst, krijg ik het even te kwaad. De tranen branden in mijn ogen, maar ik wil niet huilen vanwege Rosies harde werk.

‘O Bell,’ fluistert ze, ‘kijk jou nou eens, eindelijk ben je de bruid, en wat voor een.’

Ik haal zacht mijn neus op. ‘Gelukkig zit de jurk nog steeds goed.’

‘Je bent dan ook nog steeds heel slank.’ Ze gaat zacht over mijn iets bollende buik. ‘Alsof je gewoon twee pizza’s op hebt.’

‘Ik kan niet geloven dat het zover is,’ fluister ik. Mijn adem hapert opnieuw, alsof mijn brein nog steeds niet helemaal registreert wat het ziet in de spiegel.

Het ivoorkleurige satijn vormt zich prachtig rond mijn lichaam. De lange mouwen, de fijne details, de elegante eenvoud erin, alles ademt haar.

Grace.

Voor een moment kan ik alleen maar kijken. Niet naar mezelf, maar naar alles wat in deze jurk verweven zit. Het hele verhaal, het verleden van de ranch, van de stichters, van degene die het eigenlijk moest overnemen. Liefde. Verlies. Hoop. Een geschiedenis waar ik eerst alleen naar luisterde, maar waar ik nu ineens middenin sta. Letterlijk.

'Hier, de sluier. Zal ik 'm vastmaken?'

'Graag.' Ik knik en zak op een kruk, zodat Liv er goed bij kan.

'Ja, hij zit.'

Ik sta op. Liv kijkt met me mee in de spiegel, haar hand rust alleen zacht tegen haar borst terwijl ze me aankijkt met glanzende ogen.

'Bell,' fluistert ze uiteindelijk. 'Je bent echt prachtig.'

Ik lach zacht, maar meteen voel ik de emotie alweer omhoogkomen. Het is wel een goede emotie, het is dankbaarheid. Geluk.

'Het voelt alsof ik haar draag,' geef ik toe. 'Alsof ze hier ergens een beetje aanwezig is.'

En dan valt het kwartje. *Jij draagt Gracie*. Zou ze dit bedoeld hebben voordat ze stierf? Zou Miss Dana het over de jurk hebben gehad?

Liv komt dichterbij en strijkt voorzichtig een los plukje haar achter mijn oor. 'Dat is ze ook,' zegt ze zacht. 'Alsof Grace via jou weer aanwezig is op de ranch.'

Ik kijk weer naar de jurk. Het is niet exact dezelfde jurk als die van Grace – dat wilde ik ook niet – maar het komt dichtbij genoeg om haar te voelen in ieder detail. Een eerbetoon, geen kopie. Mijn vingers glijden trillend over de stof bij mijn middel. Ik slik moeizaam.

'Het voelt nog steeds alsof ik hier terecht moest komen. Dat idee is zo gek. En ik kan het niet goed uitleggen, maar ik weet dat Grace er voor ons is. Onverklaarbaar, vreemd. Het is een gevoel.' Mijn stem breekt op de laatste woorden.

'Het is een wonder,' fluistert Liv, die haar kin op mijn schouder heeft gelegd en met mij meekijkt naar mijn spiegelbeeld. 'En Bell, ik zie niet alleen een mooie bruid. Ik zie jou als...' Ze slikt. 'Die sterke marketingdame, die thuis een dood vogeltje was. Het contrast zal ik nooit vergeten.'

Ik haal mijn neus op en knik. 'Zo ongelukkig. Zo in de knoop met alles.'

Liv knikt. ‘Dat stille meisje dat zichzelf altijd wegcijferde. Dat zich nooit durfde uit te spreken. Dat altijd het gevoel had dat ze te veel was. Nooit echt gekozen door de mensen die haar hadden moeten kiezen. Kijk eens hoever je gekomen bent met jouw achtergrond. Kijk eens hoe goed je het doet. Alles is nu veel meer in balans. Gelukkig op het werk, gelukkig thuis...’

Ik moet even slikken. ‘En nu sta ik hier.’

‘In een prachtige jurk. Op een ranch in Canada. Op het punt om te gaan trouwen met de man van wie je houdt.’

‘Mijn beste vriend en de liefde van mijn leven.’

Buiten zie ik sneeuw langzaam langs het raam dwarrelen. De bergen verdwijnen half in wit licht en ergens beneden de rivierwoning klinkt gelach. Ik denk dat het Paul, Quinn en Vince zijn. Herkende ik zijn lach, ook al klonk het ver weg en gedempt? Mijn hart bonst ineens harder.

‘Ik ga echt met hem trouwen,’ fluister ik ongelovig.

Liv begint te glimlachen. ‘Ja, schat. Dat ga je doen.’

Ik kijk nog één keer naar mezelf in de spiegel. En voor het eerst zie ik niet iemand die zich afvraagt of ze liefde waard is. Ik zie een vrouw die eindelijk gelooft dat ze heeft gekregen wat ze verdiende.

Wanneer ik de trap af loop en mijn bruidsmeisjes Daisy, Lily, Poppy, Rosie en Jess in hun matching donkergroene jurken op me staan te wachten, breken de tranen wel door. Ook bij hen. Liv, die natuurlijk mijn ere-bruidsmeisje is, helpt me met de sleep en de sluier en loopt achter me op de trap.

‘God, ik wíst dat dit ging gebeuren,’ snottert ze.

‘Bell, wat ben je schitterend,’ snift Daisy. ‘Godsamme, m’n make-up.’

‘Ik werk iedereen zo wel bij!’ roept Poppy. ‘En mezelf. Kijk ons allemaal nou.’

‘Mijn broer is zo’n geluksvogel.’ Lily omhelst me en laat me een rondje draaien. ‘Mijn hemel, wat schitterend. En kijk dat lieve buikje!’

‘Jullie zien er ook práchtig uit!’ Ik kijk naar de allerliefste groep dames om me heen, allemaal even mooi in het donkergroen. Een kleur die we samen uitzochten gezien het kerstthema. ‘O, niet te doen. Ik blijf janken zo.’

‘Stoppen, hoor,’ gebiedt Liv me. ‘En niet alleen omdat het je make-up verneukt, maar ook omdat we moeten gaan.’

‘Er staat iemand op je te wachten.’ Daisy snikt hardop. ‘En die houdt niet van wachten.’

Ik lach door mijn tranen heen. ‘Dat kun je wel zeggen!’

We staan vervolgens collectief onze tranen te deppen met de tissues die Lily ons aanreikt, waarna Poppy snel de ergste traansporen van onze wangen veegt met haar professionele kwastjes.

‘Eh?’ klinkt het dan. Een knap, ultrablond mannenhoofd verschijnt om het hoekje van de voordeur. ‘Weet iemand hier waar Guus is? Hé, Bell! De bruid!’

‘Thijs!’ schreeuw ik bijna. Ik huppel naar hem toe en omhels de man die járen bij ons over de vloer kwam. Hij is een van Guus’ vrienden vanaf de basisschool. ‘Welkom op de ranch! Ben je net aangekomen?’

‘Nee, daarstraks al. Wow, je ziet er fantastisch uit!’

‘Dank je! Wat goed dat je er bent! Dit zijn de liefste dames.’ Ik gebaar achter me en kijk daarna trots om. Alle gezusters Campbell staan onbeschaamd naar dit leuke, oer-Hollandse exemplaar te staren. ‘Ik ga je straks kennis laten maken met iedereen. Je hebt je al omgekleed, zie ik.’

‘Ja, even snel.’

‘Guus staat denk ik op het erf op mij te wachten, als het goed is. Waar kom je nu vandaan dan?’

‘Ik mocht van Guus dat leuke huisje daar gebruiken voor mijn verblijf.’ Hij wijst opzij, richting mijn oude huisje. ‘En hij zei inderdaad dat hij op het erf zou zijn, maar ik zag hem niet. Toen zag ik hier wat mannen voorbijkomen en die dachten dat hij hier zou zijn, bij jou.’

‘Guus zou toch niet kwijt zijn, hè?’ Daisy komt naast me staan en geeft Thijs een hand. ‘Hoi Thais… Thies, hoe spreek ik het uit?’

Ik giechel.

‘Thijs,’ zegt hij, heel duidelijk gearticuleerd. ‘Een erg Nederlandse naam.’

‘Net zo Nederlands als Guus,’ vul ik aan.

‘Thijs.’ Ze articuleert nog duidelijker dan hij en glimlacht naar hem; hij glimlacht naar haar. ‘Welkom op de ranch.’

‘Dank je wel…?

‘Daisy.’

‘Daisy. Word jij mijn begeleider vandaag? Ik ken nog niemand en ik gok dat Guus en Isabelle geen tijd hebben.’

‘Met alle liefde,’ zegt ze charmant.

Ik kijk met opgetrokken wenkbrauwen om naar de andere dames. Liv lacht hardop, Poppy en Rosie staan te balen, Jess grinnikt.

‘Daisy staat al te lang droog,’ moppert Poppy. ‘Ze heeft gewoon binnen drie seconden haar klauwen in hem geslagen, wij hadden niet eens een kans.’

‘Ik hoor je, Poppy,’ zegt Daisy, die nog steeds de hand van Thijs vastheeft. Dat is een lange kennismaking.

‘Hi Liv,’ zegt hij droog, hij zwaait naar haar.

‘Hé Thijsje. Het is gewoon een reünie hier vandaag.’

‘Zo leuk!’ Ik sla verheugd mijn handen voor mijn mond. ‘Heb je gelijk een date, lieve Dais.’

‘*Lucky me*,’ grijnst ze.

‘Zijn we klaar om te gaan?’ vraagt Jess dan. ‘Dais, kom even.’

Daisy loopt weer naar binnen, Thijs wacht in de deuropening. We staan midden in de woonkamer, automatisch maken we een cirkel. Jess is de eerste die haar handen uitsteekt naar Lily en Liv, die naast haar staan. Zij pakken Poppy en Rosie vast en zij Daisy en mij.

‘Liv wilde nog wat zeggen, toch? Liv?’ vraagt Jess.

‘Jazeker,’ zegt ze. ‘Dit is een mooi moment om nog even kort een woordje aan mijn oudste vriendin te wijden, mijn bijna-zus. Want zo voelt het. Je bent mijn familie, Isabelle. Mijn enige familie. Ik hou van je en ik wil je bedanken voor het veranderen van mijn leven door jóúw leven te veranderen. Ik ben zó trots op je, zó zó trots. Dit is jouw dag, lieve schat, en ik hoop dat het je mooiste dag ooit gaat worden. Ik hou van je.’

Ik haal mijn neus op. ‘Ik ook van jou.’

‘Amen,’ zegt Jess.

‘En over een halfuurtje ben je ook onze zus.’ Lily kijkt me hoopvol aan.

‘Maar dan moeten we nu wél gaan.’ Daisy wijst naar de klok. ‘Klaar om te trouwen, mevrouw Steenbergen?’

OceanofPDF.com

31

Het hele erf is ondergedompeld in kerstsfeer. Overal hangen warme lichtjes die goud oplichten tegen de besneeuwde bomen, slingers van dennengroen kronkelen langs hekken, veranda's en houten balken, en op iedere hoek lijken kaarsen of lantaarns te branden. Grote kerstbomen staan verspreid over het terrein, rijk versierd maar stijlvol en eenvoudig, perfect passend bij de natuur eromheen. Hun lichtjes weerspiegelen zacht in de sneeuw. Hier en daar knetteren kampvuren in grote vuurkorven. Dwars over het erf loopt een lange rode loper richting de binnenbak, het is net alsof hij rechtstreeks een kerstfilm in leidt. Aan weerszijden branden fakkels, waarvan de vlammen zacht bewegen in de koude winterlucht.

O, wat is dit toch prachtig werk van iedereen die hieraan meewerkte vandaag. Alles straalt warmte uit. Liefde. Kerst. De hele ranch heeft zich speciaal voor vanavond in haar allermooiste vorm gehuld. Het is met recht een bruiloft in het kerstthema.

De fotograaf en iets wat lijkt op een halve filmcrew – ingehuurd door Jess – bewegen zich professioneel om ons heen. Op afstand, maar dichtbij genoeg om alles vast te leggen. Het is een waar sprookje, een Disneysprookje. Mijn eigen *eind goed al goed* en *ze leefden nog lang en gelukkig*. Wie had dat gedacht?

Er klinkt zachte muziek en geroezemoes vanuit de bak, maar verder is het stil op het erf. Iedereen zit binnen. Zelfs mijn dierenbende is stil, zélfs Patrick en Tamara. Da's ook voor het eerst. Aan het begin van de rode loper staat Guus – godzijdank – helemaal knap te wezen in zijn witte pak. Hij koos voor het sneeuwthema, zei hij van de week. Hij staat me overduidelijk op te wachten en krijgt tranen in zijn ogen wanneer hij me ziet.

‘God, Bell,’ fluistert hij wanneer hij me omhelst en tegen zich aandrukt. ‘Wat zie je er mooi uit. Niet normaal…’ Daarna laat hij me los, laat zijn handen op mijn schouders liggen en bekijkt me nog een keer goed. ‘Dit is alles wat ik wenste voor je. Simpelweg geluk. De allergrootste vorm van geluk.’

Ik slik. ‘Jouw schuld.’

‘Het spijt me zo.’ Hij lacht door zijn emoties heen.

‘Ik vergeef je.’

‘Godzijdank.’

‘We dachten trouwens even dat je kwijt was. Thijs zocht je, hij kwam bij ons terecht.’

‘Ik was pissen.’ Guus kijkt langs me heen. ‘Eh… Thijs en Daisy?’ fluistert hij héél zacht. Het is meer mime dan wat anders. Ik draai snel even om en zie ze lachend aan komen lopen. Ik knik.

‘Volgens mij was het liefde op het eerste gezicht.’

‘Te gek!’ zegt hij, ook fluisterend, maar met fonkelende ogen van plezier. ‘Dat zou een leuk setje zijn.’

‘Ik gun het Daisy zo.’

‘Ik gun het mezelf ook om mijn maat hier te hebben, net zoals jij Liv hier hebt.’

‘Echte rijkdom.’ Ik knik. ‘Zij zijn onze familie.’

‘Zeg tegen Daisy dat ze haar best doet. Hopelijk haakt hij aan, we hebben genoeg werk voor hem hier.’

‘Ik zal zeggen dat ze al haar charmes in de strijd moet gooien.’

‘Ik hoor dé muziek,’ fluistert Lily, die langsloopt en Guus snel een kus geeft. ‘Dus wij gaan.’

Ik glimlach naar de meiden, die langs ons heen lopen over de rode loper. Precies zoals we het hadden geoefend. Lily naast Daisy, Poppy naast Rosie, Liv naast Jess. Ze dragen alle zes een klein kerstboeketje in hun handen. Thijs spreidt vragend zijn armen en loopt vervolgens maar achter ze aan, wat me laat grinniken.

‘Mijn bruidsjongetje!’ roep ik hem na. ‘Waar is je boeketje?’

Hij lacht hardop.

Ik frons wanneer ik de zachte klanken van een viool hoor. Ik wist dat Ilse DeLange helaas niet kon en daar liet ik het bij; ik ging ervan uit dat de dames wel iets anders moois zouden regelen qua muziek. Het opkomstlied – 'Where The Heart Is' van de Nederlandse band HAEVN – zouden we dan afspelen door de speakers, maar dit klinkt live. Fronsend kijk ik naar Guus.

'Dit is "Where The Heart Is".' Het klinkt als een fluistering, mijn stem vol verbazing. 'Maar dan live...'

'Verrassing.' Hij grijnst geëmotioneerd. Ik sla mijn handen voor mijn mond, hoor het klikken van de camera ergens aan de zijkant.

'Zijn ze hier?' Mijn fluistering is overgegaan in een soort schreeuwende fluistering. 'Is HAEVN hier?'

'Ja. Speciaal voor jullie.'

'O godver, ga ik weer.' Ik dep snel met mijn wijsvingers onder mijn ogen en haal mijn neus een keer of drie op. 'Dit is nu al een van de mooiste dagen van mijn leven.'

Guus steekt zijn arm uit, ik haak mijn arm door de zijne. 'Dan ga ik je nu weggeven, zusje. Ben je er klaar voor?'

'Meer dan,' knik ik. 'Misschien al wel sinds ik hem hier voor het eerst zag.'

Guus glimlacht. 'Goed zo...'

We lopen gearmd richting de ingang van de binnenbak, volgen een flauwe bocht in de rode loper. Twee ingehuurde medewerkers staan aan weerszijden van de grote schuifdeuren om te voorkomen dat het te koud wordt binnen. Zij hebben maar één taak vandaag en dat is voor iedereen de deuren openen en weer sluiten. Nu staan de deuren op een kier, zodat wij – de bruid en haar gevolg – de muziek konden horen en op het juiste moment konden gaan lopen. Nu is het zover. Ik geef een knikje richting de jongens en met een ferme ruk aan beide deuren schuiven ze tegelijkertijd langzaam open. Meteen voel ik hoe alle lucht uit mijn longen verdwijnt.

Warm licht stroomt me tegemoet, samen met het zachte geluid van de viool die de intro van 'Where The Heart Is' speelt. Ik zie tientallen mensen die abrupt stilvallen zodra ik verschijn. Ze zitten aan weerszijden van de rode loper, die helemaal doorloopt tot aan het provisorische altaar, en iedereen draait zich om.

Een collectief 'ooohhhh' galmt zacht door de bak. Mijn hand klemt zich steviger om mijn kerstboeket. En dan zie ik hem, een meter of twintig verderop.

Vince.

Alles om me heen vervaagt een beetje op het moment dat mijn blik de zijne vindt. Hij staat helemaal aan het einde van het pad, groot en breedgeschouderd in zijn donkere pak. Het licht van tientallen kaarsen, lantaarns en lampjes vangt de zachte krul in zijn donkerblonde haar, en zelfs vanaf deze afstand zie ik de emotie in zijn staalblauwe ogen. Hij kijkt naar me alsof hij vergeten is dat er nog andere mensen bestaan. Alsof ik het enige ben wat hij ziet. Mijn hart bonkt zo luid dat ik het bijna in mijn keel voel. Dan dringt de rest van de ruimte langzaam tot me door.

De binnenbak is onherkenbaar veranderd. Over het zand is de houten vloer gelegd, de rode loper wordt aan beide kanten warm verlicht door eindeloze rijen kaarsen en lantaarns. Langs de balken hangen dikke strengen van dennengroen met kleine gouden lichtjes die fonkelen als sterren. Hoge kerstbomen staan verspreid door de ruimte, versierd met lampjes en strikken.

Aan weerszijden van het pad zitten onze gasten. Familie van Vince, alle vrienden uit Silverlake, zelfs Winn met zijn pleinvrees. Het zijn mensen die ons liefhebben. Sommigen glimlachen breed, anderen hebben hun hand al voor hun mond geslagen omdat ze huilen. Ik zie glinsterende ogen, warme blikken, trotse gezichten. Maar steeds opnieuw wordt mijn blik weer naar Vince getrokken. Hij haalt zichtbaar adem wanneer ik begin te lopen, precies op het moment dat de viool de muziek overdraagt aan de piano en het daadwerkelijke 'Where The Heart Is' begint. God, niet huilen. Níét huilen Isabelle, ook al heb je járen van dit moment gedroomd.

Guus houdt me goed vast terwijl we langzaam dichterbij komen. De kaarsen flakkeren naast me, de sneeuw is buiten zichtbaar door de hoge ramen van de binnenbak, en achter alles tekenen de besneeuwde Rocky Mountains zich af tegen de winterse middag. Het voelt alsof ik een droom binnenloop die iemand speciaal voor ons gebouwd heeft, het sprookje gaat maar door en door.

Ik zwaai kort naar de bandleden, die me zien en plechtig hun hoofd buigen, breed glimlachend. Halverwege zie ik Vince even slikken. Hij lacht kort, ongelovig bijna, terwijl hij zijn hoofd schudt. Alsof hij me mooi vindt op een

manier die hem een beetje overvalt. En god, die blik alleen al maakt dat ik hem nu meteen in zijn armen wil vallen.

Nog een paar stappen. Nog een paar seconden. Dan sta ik eindelijk voor hem.

'*High above the tallest trees, Courage will come your way, It's the need that burns, the trust that shines, When you climb out of the shade, Your high awakes the things you want to be, Where the air is thin and sweeps you off your feet*...'

De tekst van dit lied beschrijft onze beide situaties zo mooi, en Vince was het er compleet mee eens toen ik dit opperde voor de bruiloft. *Where the heart is*. Mijn hart is hier, net als het zijne.

Guus pakt mijn handen vast en draagt ze letterlijk over aan Vince. 'Ze is alles voor me,' zegt hij met een dikke keel. 'Ze is de enige familie die ik heb. De persoon van wie ik het meest hou in deze wereld.' Hij kijkt even naar mij voordat hij zijn blik weer op Vince richt. 'Dus alsjeblieft... wees goed voor haar. Bescherm haar, hou van haar met alles wat je hebt en laat haar nooit twijfelen.' Zijn stem breekt. 'Alleen dan kan ik haar met een gerust hart aan je toevertrouwen.'

'Altijd,' fluistert Vince geëmotioneerd. 'Altijd, broer.' Hij laat me kort los en omhelst Guus, ze kloppen elkaar op de rug en daarna gaat Guus op de eerste rij zitten, tussen Harriet en Lily.

Vince pakt mijn handen weer vast, alsof hij bang is dat dit moment anders niet echt blijft bestaan. Alsof ik ga weglopen als hij me niet goed vasthoudt.

Where the heart is, when the light's at your side, when the faith is ready. No more guidance, take the leap of your life, As the ground is shaking...

Vince kijkt me aan met zoveel liefde in zijn ogen, zóveel liefde. 'Ik weet niet meer hoe ik moet ademen,' fluistert hij, terwijl zijn ogen langzaam over mijn gezicht en mijn jurk glijden en daarna weer terug naar mijn ogen. 'Je bent schitterend.' Hij slikt en trekt me daarna in zijn armen voor een kus. 'Zo, zó prachtig mooi.' Nog een kus.

'Nog niet, jongens,' klinkt het gedempt achter hem. Hij kijkt om; Quinn schudt zijn hoofd en gebaart dat we kalm aan moeten doen. Er klinkt zacht gelach. Ik zie Quinn ook nu pas, hij was me helemaal niet opgevallen.

'Maar... je jurk.' Vince staart me aan, fronst licht. En dan ineens zie ik het gebeuren, het moment waarop het kwartje valt. Maar welk kwartje, dat weet ik niet. Hij kijkt schuin achter me, dan weer naar mijn jurk en dan weer achter me.

Zijn adem stokt zichtbaar. 'Jezus,' fluistert hij schor, waarna hij weer langs me heen kijkt.

Ik kijk mee in dezelfde richting, waar het enorme portret van Grace en Dale op een grote schildersezel staat. Het is een uitvergrote versie van de foto die ik kreeg van Miss Dana. Dat is voor mij ook een verrassing en het ontroert me diep. Ik vroeg me al af waar hij naar keek.

'Is dat... Grace?' fluistert hij.

Ik knik. 'Dat is Grace.'

'Hoe...' Hij schudt zijn hoofd. 'Hoe?'

Ik lach zenuwachtig door de brok in mijn keel heen. 'Het is een eerbetoon. Ik kreeg de foto van Miss Dana en heb aan haar beloofd dat ik zo'n zelfde jurk zou zoeken en dragen. De afspraak was dan wel dat ze erbij zou zijn om het te zien.' Ik haal mijn neus op en glimlach. 'Maar dat mocht helaas niet zo zijn.'

Vince slikt. 'Ze is erbij.' Hij wijst naar de andere kant, ik draai me weer om. Een grote foto van Miss Dana staat op een stoel op de eerste rij, naast Bridget.

'Ze vindt je práchtig!' roept Bridget.

Ik grinnik en veeg een verdwaalde traan weg. Vince blijft naar me kijken alsof hij zich volledig heeft afgesloten van de rest van de wereld.

'Je bent zó mooi,' zegt hij nog een keer. Zacht. Eerlijk. Bijna verbaasd.

'Jij ook... zó knap.'

'Zullen we beginnen?' vraagt de ambtenaar van de burgerlijke stand van Silverlake, Miss Mallory grijnzend. 'Of hadden jullie nog even nodig?'

Het klinkt grappend, waarschijnlijk omdat we gewoon een heel gesprek aan het voeren zijn terwijl iedereen zit te wachten. Er wordt weer gelachen.

'Nee, begin alsjeblieft.' Vince verplaatst zich iets en draait mij mee, zodat ik niet meer met mijn rug naar de gasten sta. 'Zo,' zegt hij zacht. 'Zo hoort het, toch?'

'Hm-mm.'

Ik weet mijn blik even van hem los te maken en kijk kort om me heen. Ik wil deze dag ten volste beleven, alles in me opnemen en alles onthouden. Vanuit mijn ooghoeken zie ik al die lieve mensen zitten, verwachtingsvol, emotioneel. Liv, die al huilt voordat de ceremonie goed en wel begonnen is. Lily, die glimlacht met vochtige ogen. Mia en Chad, hand in hand. Winn op de tweede

rij, die zijn duim snel naar me opsteekt. En ineens dringt het tot me door hoeveel liefde hier samenkomt. Hoeveel mensen ons hiernaartoe hebben gedragen, naar dit moment. Wat bijzonder.

Vince streelt met zijn duim langzaam over mijn vingers. Een klein gebaar, bijna onzichtbaar voor anderen, maar genoeg om me weer te laten landen.

'Je bent echt hier,' mompelt hij zacht, meer tegen zichzelf dan tegen mij.

'Waar zou ik anders zijn?' fluister ik terug.

'Waar het hart is...'

'Mijn hart is hier.'

Langzaam gaat de muziek over in de instrumentale versie, die een stuk zachter wordt gespeeld nu Miss Mallory op punt van beginnen staat. Steeds zachter, tot het stil is.

'Vince Campbell en...' Ze kijkt mijn kant op. 'En... god, Nederlands. Isabelle Steehnburken. Zei ik het goed?'

Mensen lachen hardop.

'Bijna,' grijns ik. Quinn fluistert iets in haar oor.

'Stonemountains?' vraagt ze met opgetrokken wenkbrauwen. Harder gelach.

'Prima.' Ik wapper met mijn hand. 'Steinberken, Stonemountains, Steenbergen, het wordt toch Campbell.'

Gejoel klinkt. Vince glimlacht trots.

Daarna luisteren we naar de eerste zinnen van Miss Mallory, die kort vertelt hoe onze ontmoeting verliep en waar we het over hadden tijdens de gesprekken met haar. Anekdotes, grapjes. Het is leuk om naar te luisteren, maar mijn gedachten dwalen soms af. Naar het begin, naar bijzondere momenten, naar ons. Hoe wij werden wie we nu zijn. Toen ik net terug was uit Nederland bijvoorbeeld, en we voor het eerst dansten in de Tavern.

'*Zullen we één keer dansen?' stel ik voor aan Vince. 'Ik bedoel, daarna zijn we professionele collega's en dan dansen we waarschijnlijk nooit meer*.'

'*Nee,' zegt hij kortaf. 'Ik kan niet dansen*.'

'*Je liegt*.'

‘Ik lieg?’ roept hij verontwaardigd. ‘Lekker is dat.’

‘Je kunt wél dansen, dat heb ik net gezien. Je wilt het misschien niet, met mij, nu, maar je kunt het wél.’

Hij bromt wat en kijkt voor zich uit. Ik wacht een paar seconden en haal mijn schouders op.

‘Oké, dan niet.’

We zwijgen allebei. Quinn komt ondertussen de Tavern binnen met Rosie, ze lopen naar de bar. Vince zucht weer, heel diep.

‘Nou, goed dan. Dit is dan meteen de laatste keer, onthoud dat heel goed.’

‘Ik wist wel dat je het stiekem toch wilde.’

Hij maakt een ‘hou maar op’-gebaar en loopt al naar de dansvloer. ‘Eén keer!’ waarschuwt hij me tijdens het lopen. ‘Eén!’

‘Helder. Compleet helder.’

‘Je bent dronken.’ Hij neemt me in zijn armen. ‘En vervelend.’

‘Vervelend?’ Mijn lichaam raakt dat van hem, ik voel zijn warmte, zijn armen voelen veilig en sterk.

‘Ja.’

‘Hoezo?’

‘Omdat je...’ Hij kijkt me aan en staart vervolgens langs me heen. ‘Niks, laat maar.’

‘Je vindt me vervelend en wilt vervolgens niet zeggen waarom? Als vrienden en collega’s moet je elkaar wel gedegen feedback kunnen geven en al helemaal wanneer het kritisch is.’

‘Laat. Het. Gaan. Isabelle.’

‘Oké, oké,’ mompel ik, terwijl ik mijn ogen sluit en – een beetje zweverig, bezopen en wiebelig – ontzettend geniet van het moment. De mooie muziek en Vinces nabijheid zorgen voor kippenvel, het overkomt me. Dat hij zich ineens niet meer wil uiten, of het misschien niet kan, interesseert me op dit moment weinig. Misschien komt het nog, misschien niet. Hij houdt me iets steviger vast, ik merk het.

‘Je laat me dingen voelen,’ zegt hij zacht. ‘En dat wil ik niet.’

En toen hij me kwam halen voor het noorderlicht... toen wist ik dat ik verliefd was.

Ik durf mijn gezicht heel kort zijn kant op te draaien, hij kijkt ook naar mij. O, de chemie, de aantrekkingskracht. Ik voel de kou nauwelijks, eigenlijk bijna niet. Alles in mij is warm, geladen. Niet vanwege het zien van het noorderlicht, maar door hem. Vince. Zijn hand raakt de mijne, niet helemaal per ongeluk. Ik laat het gebeuren, trek mijn hand niet weg. Ik wil hem aanraken, voelen. Zijn huid tegen die van mij. Mijn hart bonkt rustig, maar krachtig. En terwijl de hemel in groene vlammen boven ons danst, weet ik het: hij voelt dit ook, dat moet. De manier waarop hij naar me kijkt, de blik die hij me vanmiddag gaf toen ik vertelde dat Quinn en ik niet samen zijn. De chemie tussen ons hing al in de lucht toen ik hier het erf op kwam scheuren met Snowflake, als elektriciteit, als magnetisme, als het noorderlicht zelf. Onverklaarbaar en adembenemend echt. Het is er gewoon, alsof we door een onzichtbare kracht naar elkaar toe geduwd worden.

En toen hij voor het eerst zei dat hij van me hield, tussen de bloesem in de vallei.

'*Wat kun je nog meer?' fluister ik naast zijn oor. 'Heb je geoefend?'*

Hij knikt, zijn gezicht begraven in de boog van mijn hals, alsof hij daar even wil blijven schuilen.

'*Ik hou van jou,' zegt hij dan zacht, maar duidelijk én in accentloos Nederlands. Het is alsof de tijd even stilstaat, alsof de wereld vanaf dit specifieke moment in slow motion draait. De bloesemblaadjes dwarrelen langzaam door de lucht, met duizenden tegelijk, als bloesemregen. De zon feloranje, de stralen die gefilterd door de bomen op het gras terechtkomen. Ik adem in en niet meer uit, durf het niet, bang om het moment te verpesten. Het lukt me godzijdank heel goed om in het moment te zijn, om de vervelende gedachten aan vroeger achter me te*

laten. De plots opstekende wind blaast mijn haar uit mijn gezicht en neemt de vervelende woorden van mijn vader mee. De kwetsende dingen die hij zei, de vernederende en soms gevaarlijke dingen die hij ons liet doen. Het waait weg, hier tussen de bloesems van Blossom Valley. Ik ben het kwijt, ik ben verlost. Net zoals Vince. Ik mag er zijn, ik ben goed genoeg. Hij houdt van mij.

En nu wordt hij mijn man, eindelijk. We kijken elkaar aan en ik pieker er niet meer over om mijn blik af te wenden. Want zijn ogen, o, die ogen. Hij ziet er zo intens verliefd uit. Zo gelukkig.

'Wil jij je geloften voorlezen, Vince?' vraagt Miss Mallory.

Ik kijk op, schrik toch een beetje wakker. De geloften, ik heb er lang over nagedacht en Vince was er ook druk mee, maar vertelde me wel dat de woorden als vanzelf kwamen.

Hij knikt en trekt een brief uit de binnenzak van zijn jasje, vouwt 'm open en schraapt zijn keel.

'Isabelle...' begint hij, zijn lage stem vol emotie, kwetsbaar. 'Mijn allerliefste Isabelle. Ik heb vaak geprobeerd woorden te vinden voor wat jij voor mij bent, maar iedere keer kom ik tot dezelfde conclusie: er bestaan geen woorden die groot of belangrijk genoeg zijn. Er is niets wat in de buurt komt van wat ik voel voor jou. Het is veel, zoveel, en vaak kan ik het je alleen maar laten zien. Merken. Voelen. Dat is ook hoe ik ben en wie ik ben, *actions speak louder than words*. Maar ik ga het toch proberen.'

Mijn adem stokt. Hij glimlacht klein, nerveus bijna.

'Voordat jij in mijn leven kwam, dacht ik dat overleven hetzelfde was als leven. Gewoon doorgaan. Werken. Problemen oplossen. Niet te veel voelen, want dat maakte alles alleen maar ingewikkeld.' Hij schudt zacht zijn hoofd. 'En toen kwam jij.' Zijn ogen glanzen. 'Racend op Snowflake kwam je het terrein op en ik wist op dat moment dat mijn leven drastisch zou gaan veranderen, alleen hóé, daar had ik op dat moment nog geen enkel benul van. Ik heb me ertegen verzet, geloof me, want ik voorzag niets dan problemen, maar ineens voelde alles anders. Beter, sterker, liefdevoller. Alsof ik voor het eerst begreep wat verliefd zijn

betekent, wat van iemand houden betekent. En dat nam ook veel moeilijke gevoelens met zich mee, dat weet je inmiddels.'

Ik voel tranen branden achter mijn ogen en haal zacht mijn neus op. Zijn linkerhand vindt de mijne, in zijn rechterhand houdt hij de brief vast. Hij trilt een beetje.

'Jij ziet me,' vervolgt hij zacht. 'Niet alleen de makkelijke delen. Ook de vervelende, getekende, ingewikkelde delen. De delen waarvan ik dacht dat ik ze moest verbergen om ooit geliefd te kunnen worden.' Zijn stem hapert een beetje. 'Maar jij bleef.' Hij haalt kort adem en lacht schor door zijn emoties heen. 'God, ik had ook nooit verwacht zo sentimenteel te klinken.'

'Ik ook niet,' mompelt Quinn achter ons. Er klinkt zacht gelach in de ruimte, maar ik kan alleen nog naar hem kijken.

'Ik beloof je dat ik blijf kiezen voor ons,' zegt hij vervolgens, serieuzer nu. 'Ook op moeilijke dagen. Ook wanneer het leven pijn doet of ingewikkeld wordt. Ik beloof je dat ik je bescherm, ook al sta jij je mannetje écht wel.'

Ik glimlach en knik beamend.

'Dat ik naar je luister, dat ik je vrijheid geef én een plek waar je altijd veilig bent. Ik beloof dat ik van je hou op manieren die je niet hoeft te verdienen. Niet alleen wanneer je sterk bent, niet alleen wanneer je vrolijk bent, maar altijd. Ook op dagen dat je twijfelt aan jezelf.'

Een zachte snik ontsnapt ergens tussen de gasten. Het is Harriet. Het wordt al snel een iets hardere huil, wat weer gelach oplevert.

'Mam, alsjeblieft...' Vince glimlacht heel even, maar zijn ogen blijven op die van mij gericht. 'Isabelle Steenbergen,' zegt hij, weer in perfect Nederlands, 'Je bent de eerste, de laatste, de enige. Je bent de liefde van mijn leven.' Dan tilt hij mijn hand op naar zijn lippen en drukt er een zachte kus op. 'En nu het moeilijkste gedeelte.' Hij schraapt zijn keel weer en vouwt zijn brief dicht, pakt mijn beide handen en kijkt me aan. 'Niet lachen. Daar komt-ie: Isabelle, jai bent main thuis,' zegt hij, in héél goed verstaanbaar Nederlands. 'Main beste friend. En wanneehr we oud zain en grijze hahr haben en hiehr zamen nahr de bergen en de bloessoms kaiken, wil iek dat je weht dat jai het mooiste bent wat mai ooit is overkohmen. Ik wil hiehr oud worhden met jai. Iek hou van jou. Zohveel. Ik kies jai. Vondaag, morghen, en iedere dag dahrna.'

‘Ja hoor, daar ga ik.’ Ik barst in een snik uit. ‘O god, schat, dit was waanzinnig goed!’

‘Ik heb mezelf onsterfelijk belachelijk gemaakt…’ Hij lacht wanneer hij een plotselinge staande ovatie krijgt, die Chad begint.

‘Helemaal niet!’ Ik sla mijn armen om hem heen en druk een kus op zijn lippen. ‘Het was geweldig, dank je wel.’

‘Lekker man!’ roept Guus.

‘Wat knap!’ roept Liv, hard klappend. ‘Wauw!’

‘Ik hou zoveel van je,’ fluister ik. ‘Wat een prachtige woorden.’

Wanneer iedereen weer zit en het applaus voorbij is, voel ik de zenuwen al een beetje kriebelen. Mijn beurt.

‘Prachtig gedaan, Vince. Jij spreekt een goed woordje Nederlands, zeg,’ knikt Miss Mallory verwonderd. ‘Isabelle, wil jij nu jouw geloften voorlezen aan Vince?’

‘Ja.’ Ik trek het kladje uit mijn beha – wat natuurlijk gegrinnik oplevert – en vouw het open. ‘Heel graag.’

‘Wauw, drie woorden.’ Vince schiet in de lach wanneer hij mijn papiertje ziet. De gasten lachen mee. Ik glimlach ook, maar vouw het papiertje op en geef het aan hem.

‘Hier. Het zit in mijn hoofd.’

‘Het is haar marketingverleden,’ fluistert Liv. ‘Geen spiekbriefjes!’

‘Precies.’ Ik glimlach naar Vince. Hij staat voor me met glimmende ogen en mijn handen stevig in de zijne. ‘Lieve, lieve schat. Mijn rots in de branding. Mijn held, mijn vriend, mijn zakenpartner, mijn wereld, mijn leven, mijn redder, mijn spiegel, mijn allerknapste, mijn cowboy…’

Er klinkt gegiechel.

‘Mijn liefde, Vince James Daniel Campbell…’ Ik haal diep adem. ‘Jij was nooit het plan,’ ga ik zacht verder. ‘En misschien is dat precies waarom je het mooiste bent wat me ooit is overkomen. Toen ik jou ontmoette, dacht ik dat liefde vooral betekende dat ik mezelf opofferde voor die persoon. Dat ik – Isabelle – niet bestond. Alleen wat de ander nodig had, was belangrijk., álles was belangrijker dan ik. Mijn liefde bestond uit mezelf wegcijferen, uit alleen maar geven, uit nooit aan mezelf denken. Het was altijd ongezond, altijd uit balans,

het was nooit liefde. Het was wat ik kende, maar dat betekende niet dat het goed was. Het was uitputtend, het was verdrietig, het was ongelukkig.' Mijn stem trilt licht. 'Maar jij liet me zien dat liefde zoveel groter is dan wat ik kende. Jij liet me zien dat ik ook mocht bestaan in de relatie, dat ik telde, dat ik ertoe deed. Je hielp me groeien, je gaf me vertrouwen, je stelde je open en vroeg er niets voor terug.' Ik slik moeizaam. 'Ik leerde dat liefde zit in de manier waarop jij me aankijkt, alsof ik iets kostbaars ben. In hoe jij het altijd merkt wanneer ik stil word en dan bezorgd raakt. In hoe fijn en geborgen ik me voel zodra jij in de buurt bent.' Ik glimlach. 'Jij bent mijn veilige haven, bij jou leerde ik hoe het moet zijn. Liefde, geluk. En ik wéét dat ik jou dat ook heb geleerd; wat dat betreft begonnen we samen aan iets heel nieuws. We waren allebei pioniers, want we kenden het niet. Iets fijns. Iets moois. We kenden geen goed, we kenden alleen moeilijk, ingewikkeld, onbetrouwbaar. Maar samen konden we het, ik denk dat dat komt omdat we misschien altijd al voor elkaar bestemd waren en we daarom op elkaars pad kwamen. We weten allebei dat ik een beetje hulp kreeg onderweg hiernaartoe...' Ik dwaal kort af naar de foto van Grace, maar kijk daarna snel naar Mia, die trots lacht. Laat iedereen maar denken dat zij het was. 'En kijk ons hier nu staan; wie had dat verwacht een jaar geleden?'

'Ik niet,' zegt Harriet zacht. Er wordt gegrinnikt, maar ook zacht gesnikt. Vince lacht door zijn emoties heen en schudt kort zijn hoofd.

'Ik ook niet.'

'Bij jou hoef ik de liefde niet te verdienen,' vervolg ik zacht. Jij geeft liefde alsof het vanzelfsprekend is, terwijl ik mijn hele leven dacht dat het iets was waar je hard voor moest werken.' Mijn ogen vullen zich opnieuw. 'Jij hebt me geleerd hoe thuis voelt. Dat thuis niet alleen een plek is, een huis, maar ook een gevoel. Ik kwam er hier pas achter dat ik me nooit ergens echt thuis heb gevoeld, maar hier, op de ranch, in jouw armen ben ik thuis. En dat is het allergrootste geluk dat iemand kan vinden in het leven.'

Ik haal even diep adem.

'Ik beloof je dat ik altijd naast je blijf staan, dat ik je eraan herinner wie je bent wanneer jij het even niet meer weet, ik beloof dat ik je altijd zal steunen, dat ik altijd op je zal wachten.' Ik haal zacht mijn neus op. 'Ik beloof dat ik je liefheb in alle versies van jou: de sterke, de bange, de koppige en de beschadigde. Want ik

hou van jou, ik hou zoveel van jou dat het soms pijn doet. Ik heb nog nooit zoveel liefde gevoeld, nog nooit met zo'n positief gevoel naar de toekomst gekeken, en nooit eerder...' – ik slik – 'gunde ik het mezelf. Vond ik mezelf waardig genoeg. Maar in jouw armen voel ik dat.'

Vince veegt snel langs zijn ogen en ik voel mijn hart breken van liefde voor hem, wetende dat ik nu de bom ga droppen. We hadden het min of meer afgesproken. De kriebels vliegen door mijn buik, door mijn hele lijf.

'Jij bent mijn rust. Mijn veiligste plek. Mijn beste vriend. Ik hou zielsveel van jou en daarom... ben ik meer dan trots dat wij in juli ouders mogen worden van ons eerste kindje.'

Vince omhelst me en drukt me tegen zich aan, terwijl er luid gejuich losbarst onder de gasten. Gegil zelfs. Volgens mij waren het Harriet en Mia. HAEVN zet 'Where The Heart Is' op prachtige instrumentale wijze in, er klinkt een hard applaus en Vince kust me.

'God, ik hou van je,' zegt hij geëmotioneerd. 'Ik hou van je.'

'En ik van jou!'

Daarna draaien we ons naar de gasten toe en legt Vince zijn hand onder mijn buik, waardoor er een mini-bolling te zien is. Hij lacht breeduit naar iedereen, trots, vrolijk. En ik kijk naar hem. Wat een verschil met een jaar geleden, wat is hij veranderd, wat ziet hij er ineens jong uit. Onbezorgd, onbevangen, gelukkig.

Harriet is opgesprongen om hem kort te omhelzen. 'Mijn lieve, lieve jongen,' zegt ze, hartstikke emotioneel. 'Ik ben zo gelukkig voor je.'

'Dank je wel, mama.'

Ze neemt zijn gezicht in haar handen en wil volgens mij nog zoveel zeggen, maar in plaats daarvan omhelst ze mij, drukt een kus op mijn wang en gaat weer zitten. Ik wéét wat ze tegen Vince wilde zeggen, maar haar blik zei het ook. *Het spijt me, van alles wat ik níét heb gedaan*.

Miss Mallory glimlacht ontroerd voordat ze haar handen in elkaar vouwt. 'Lieve Vince en Isabelle,' zegt ze zacht, haar stem verrassend vast ondanks de emotie in haar ogen. 'We zijn hier vandaag samengekomen op deze prachtige ranch, midden in de Rocky Mountains, met de mensen die van jullie houden, om getuige te zijn van iets heel bijzonders.'

Ik voel Vince' duim langzaam over mijn huid bewegen.

‘Een huwelijk gaat niet alleen over liefde,’ vervolgt ze. ‘Het gaat over kiezen. Opnieuw en opnieuw. Voor elkaar blijven kiezen op mooie dagen, maar vooral ook op lastige dagen. En als ik naar jullie kijk, zie ik twee mensen die elkaar niet alleen liefhebben, maar elkaar ook hebben gevonden op momenten dat het leven ingewikkeld was. Volgens mij waren jullie allebei niet bezig met de liefde toen jullie elkaar voor het eerst zagen, maar hier staan we dan.’

Mijn keel brandt meteen weer, die hormonen werken ook niet mee vandaag. Ik probeer het weg te slikken.

‘Jullie hebben elkaar geen perfect leven beloofd. Jullie hebben elkaar iets veel waardevollers beloofd: trouw, steun, eerlijkheid en een thuis.’

Ik glimlach terwijl ik naar Vince opkijk. Zijn staalblauwe ogen verlaten die van mij geen seconde.

‘Dan gaan we dit maar eens officieel maken.’ Miss Mallory verandert iets van houding, formeler nu. ‘Want volgens mij zijn jullie daaraan toe.’

We knikken allebei.

‘Vince James Daniel Campbell,’ zegt ze rustig. ‘Neem jij Isabelle Elisabeth Steenbergen tot jouw wettige echtgenote, en beloof je haar lief te hebben, te respecteren en trouw te blijven in goede en slechte tijden, zolang jullie beiden leven?’

Vince haalt diep adem. Ik zie zijn kaak aanspannen. ‘Ja,’ zegt hij luid, zonder enige twijfel. ‘Duizend keer ja.’

Er klinkt zacht gejoel vanuit de gasten. Ik knijp keihard in zijn handen.

Miss Mallory kijkt naar mij. ‘Isabelle Elisabeth Steenbergen, neem jij Vince James Daniel Campbell tot jouw wettige echtgenoot, en beloof je hem lief te hebben, te respecteren en trouw te blijven in goede en slechte tijden, zolang jullie beiden leven?’

Ik kijk naar Vince. Naar de man die me leerde wat liefde is. Naar de man die me aankijkt alsof ik het waard ben. Het leven, de liefde. En ineens voelt het antwoord kleiner dan alles wat ik voel, die *ja* is in de verste verte niet genoeg. Maar het ís genoeg. Het is alles wat ik hoef te zeggen, het is veelomvattender dan wat dan ook. Simpelweg *ja*. Ik glimlach door mijn tranen heen.

‘Ja,’ fluister ik eerst, en dan steviger: ‘Já. Altijd.’

Vince sluit heel even zijn ogen, alsof die woorden hem raken. Alsof dat ene woordje hem raakt. Ja.

Miss Mallory glimlacht breed nu. ‘Dan verklaar ik jullie, namens de wet en iedereen die vandaag getuige mag zijn van jullie liefde, tot man en vrouw.’

Mijn adem stokt. Het is zover. Het is eindelijk zover.

Miss Mallory kijkt Vince glimlachend aan. ‘Je mag je vrouw kussen.’

Vince beweegt meteen, wat een enorm lachsalvo oplevert. Zijn handen glijden naar mijn gezicht alsof hij me voorzichtig wil vasthouden in dit moment, en dan kust hij me onder het warme licht van duizenden kleine lampjes, terwijl rondom ons applaus losbarst. Ik hoor mensen juichen. Iemand huilt luid. Er wordt gelachen, de band speelt, maar ik hoor het allemaal ver weg. Want Vince kust me alsof alles in hem eindelijk op zijn plek valt, alsof mijn *ja*, zijn *ja* en dit moment samenkomen in een explosie van liefde en opluchting. Het is geen voorzichtige kus, geen nette ceremoniekus voor de gasten. Het is een kus vol hartstocht, vol verlangen, vol alles wat we onderweg naar elkaar hebben gevoeld. Alsof hij me met die ene kus duidelijk wil maken dat ik nu écht van hem ben en hij van mij. De wereld verdwijnt volledig naar de achtergrond. Er bestaat alleen wij, alleen deze allesomvattende kus. Het is passie met hoofdletters, het is dé kus der kussen.

Wanneer hij zich uiteindelijk iets terugtrekt, rust zijn voorhoofd tegen het mijne. Ik ben er bijna buiten adem van.

‘Dat was me nogal een kus, meneer Campbell.’

Hij komt overeind en kijkt me trots en zelfverzekerd aan, wat hem onmogelijk aantrekkelijk maakt.

‘Wen er maar aan,’ zegt hij met een knipoog. ‘Mevrouw Campbell. Want zo gaat het de rest van je leven zijn.’

OceanofPDF.com

32

'Aan tafel!' klinkt het, terwijl we nog staan te kletsen na een supergezellige receptie, waarbij iedereen ons kon feliciteren en hun donatie kon overhandigen in plaats van een cadeau. Vince was erover begonnen tijdens het eten, een maand geleden. Ik maakte het idee af.

'*Er zijn zoveel paarden die naar de slacht worden gebracht hier, het is misselijkmakend. Ik wil een plek inrichten waar we dat soort paarden kunnen onderbrengen. Ik wil meer paarden helpen, weghalen uit die afschuwelijke omstandigheden*.'

'*Een soort opvang, bedoel je?*'

'*Ja, maar geen rusthuis. Er gaan ook genoeg veulens naar de slacht*.'

'*Ja, bah. En wat is je plan dan?*'

'*En dan geven we ze een fijn thuis, een laatste forever home. Een veilige, liefdevolle plek*.'

'*Ik vind dat een heel mooi idee, laten we zoiets beginnen.' Ik kijk hem aan. 'Of had je een concreter plan?*'

'*Nou, ik dacht...' Hij kijkt snel terug, maar richt zich weer op zijn eten. Alsof hij niet zeker weet of hij kan zeggen wat hij wil zeggen. 'Wat wil je vragen voor de bruiloft? Heb je al een idee? Servies of zoiets?*'

Ik frons. 'Servies?'

'*Ja of... weet ik het, wat willen vrouwen?*'

'*Servies.' Ik moet stiekem lachen. 'Ik geef geen hol om servies*.'

'*Iets anders?*'

'*Wat dacht je van...' Ik reik naar zijn hand. 'Donaties voor je idee?*

Dan starten we een stichting op en gaan we zoveel mogelijk paarden redden.'

Hij staart me aan. 'Jij wilt voor je bruiloft aan de gasten donaties vragen voor dit... ding dat ik zojuist op tafel heb gegooid?'

'*Ja, natuurlijk.*'

'*Echt? Meen je dat? Wil je dat? Als in... wíl je dat?*'

'*Ja.*'

Hij slikt en knijpt zacht in mijn hand. 'Je bent een uitzonderlijke vrouw, Isabelle.'

'*En jij een uitzonderlijke man, Vince.*'

En dat was dat. Quinn heeft een mager paardje gemaakt van hout – waar we, heel eerlijk, vreselijk om hebben gelachen – en dat staat nu boven op de brievenbus waar iedereen een envelop in heeft gestopt.

'Hij raakt aardig vol, hè?' Quinn legt zijn hand op de brievenbus, kijkt me trots aan. 'Iedereen vindt dat paardje zo zielig.'

Ik grinnik hardop en ga met mijn vinger over het houten beeldje. 'Hij heeft zelfs uitstekende ribbetjes.'

'Ik ben een man van details.'

'Dat ben je absoluut,' zeg ik zacht, terwijl ik naar Quinn kijk. Knappe, jonge Quinn. Wat is hij blij met Liv en wat is zij blij met hem. Zij zijn een véél leuker stel dan Quinn en ik ooit hadden kunnen worden.

'Kijk ze eens stressen.' Quinn knikt met zijn hoofd opzij. Jess staat als een ware dirigent te wijzen waar iedereen moet gaan zitten, wat heel komische taferelen oplevert, want er zijn al wat drankjes gedronken.

'Chad! Chad, je moet naast mij zitten!'

'Nee, lief, ik wil eens een keer níét naast jou zitten.'

'Dat staat hier toch en het moet van Jess!'

'Mia! Ik wil naast Victor zitten! Jess kan m'n rug op!'

'Wil iemand met mij ruilen? Ik zit naast Quinn.'

'Ga gewoon zitten, Rosie.'

‘Nee, mam, ik heb geen zin om naast Quinn te zitten.’

‘Ik wil ook niet naast Rosie.’

‘Jezus, jongens. Jullie lijken wel weer vijf jaar!’

‘Sorry, Harriet.’ Jess haast zich tussen de gasten door. ‘Mam, als jij op Rosies plek gaat zitten, dan kun je aan papa’s andere kant zitten. Jimmy, wil jij naast mama?’

‘Nee.’

Vince staat te praten met Edward, Liv staat bij de bar en Quinn staat nog steeds naast me.

‘Je moet aan tafel.’ Ik geef een zacht stootje tegen zijn arm.

Hij zucht. ‘Ja, zo.’ Daarna observeert hij me. ‘Ik ga je weer dezelfde vraag als altijd stellen: ben je gelukkig, Stonemountains?’

Ik knik. Niet om hem te overtuigen, niet om mezelf te overtuigen. Het is geen uitbundige knik. Het is een compleet oprechte en liefdevolle knik.

‘Ik ben heel gelukkig. Dit is met afstand hét jaar van mijn leven geweest. Dit is dé dag van mijn leven.’ Ik kijk op, hij knikt berustend, zo lijkt het. ‘En ik ga je weer dezelfde vraag terugstellen: jij ook?’

Tot mijn verbazing lijkt hij even na te denken. ‘Ja,’ zegt hij uiteindelijk, terwijl hij zijn bier laat ronddraaien in zijn glas. ‘Maar dat heeft toch wel even geduurd, in alle eerlijkheid.’

‘O...’ mompel ik zacht. Dat was wel heel eerlijk. ‘Waarom?’

Hij slikt, neemt een slok bier. ‘Zoals ik al eerder vertelde... omdat ik ontzettend verliefd was op jou en dat niet acuut over was. Ook niet toen Liv er uiteindelijk was. Ik dacht het wel, maar het gebeurde maar niet. Hoe verder jij buiten bereik raakte, hoe moeilijker het werd. Daarom.’

‘Jezus, Quinn.’

‘Je vroeg waarom en volgens mij wist je prima dat ik meer dan een oogje op je had. Ik had allebei m’n ogen op jou. En m’n oren, m’n neus, m’n hele hoo–’

‘Ja, dat vroeg ik. Maar mijn beste vriendin draagt jouw kind. Jullie wonen samen.’

‘Ik ben ontzettend veel van Liv gaan houden en ik ben inmiddels ook heel erg verliefd, maak je geen zorgen. Maar het had even tijd nodig voordat ik die liefde

voor haar écht voelde, dat was gewoon zo. Ik moest volwassen worden, groeien. En...'

'En?'

'Ik wil je nog één ding zeggen.'

'Wil ik het horen?'

'Vast niet.'

Ik kijk hem aan, rol met mijn ogen. 'Wat, Q?'

'Weet je nog dat ik in dat hol lag, met die beer ervoor?'

'Hoe zou ik dat ooit kunnen vergeten?'

'Toen...' Hij kijkt snel om zich heen, schichtig, misschien. 'Toen dacht ik dat ik doodging. Ik lag daar met mijn ogen dicht en dacht aan jou. Dat hield me overeind. Ik dacht aan onze kus, voordat die andere beer ons kwam storen. Kutberen. Wie weet wat er was gebeurd als dat beest niet de stal in was komen wandelen.'

'Vrij weinig, denk ik.'

'Of niet.' Hij grijnst.

Ik zwijg, het lukt me om een diepe zucht te onderdrukken. Ik weet niet of ik dit gesprek zo leuk vind, maar ik kan het nu al niet meer terugdraaien. Aan de andere kant, het is Quinn. Hij ouwehoert áltijd.

'Maar daarna kwam Liv en vergat ik je compleet.'

'Gelukkig.'

'Misschien niet honderd procent compleet, maar toch zeker veertig procent.'

'Hou op met klieren!'

'Echt!'

'Stop, klein kind.' Ik geef hem een zetje. 'Het enige positieve – maar dan ook écht positieve – is dat Thijs er nu is om naar aanleiding van jóúw ongeluk samen met Guus een app te ontwikkelen én een tag die inmiddels gepatenteerd is. Dat wordt een dik succes en maakt het werken en recreatief bezig zijn met gasten een stuk veiliger.'

'Kijk aan! Ik was met alle liefde de aanleiding voor dat succes, ook al moest ik er uren voor in een donker hol liggen. En hopelijk levert het ook succes op voor mijn zuster.' Hij wijst met zijn duim over zijn schouder richting Daisy en Thijs

en grinnikt, maar is daarna serieuzer. ‘Maar ik meen het, je blijft bijzonder voor me, en dat is mijn verhaal, lieve Stonemountains.’

‘Jij blijft ook bijzonder voor mij.’

‘We zijn tenslotte familie nu. Maar Vince en jij zijn vandaag de hoofdpersonen, mijn verhaal maakt niet uit. Zullen we gaan zitten?’

‘Niet te snel. Jouw verhaal is net zo belangrijk, maar jouw verhaal is met Liv.’

‘Mijn verhaal is met Liv en onze zoon.’ Hij omhelst me. ‘Ik hou van jou, gekke Nederlandse. Omdat je Liv in mijn leven bracht en omdat je zo jezelf bent en altijd goed bent geweest voor iedereen. Voor mij, voor Liv, voor alle mensen hier, maar voornamelijk voor mijn broer. Hij had dat heel erg nodig. Dank je wel.’

‘Ben je oké, Q?’

‘Ja!’ Hij slikt even, maar klinkt overtuigd, gelukkig. ‘En dit is echt een fantastische dag. Jullie horen absoluut bij elkaar, en uiteindelijk durf ik hardop te zeggen dat jullie beter bij elkaar passen en dat Liv en ik beter bij elkaar passen.’

‘Kijk!’ roep ik opgelucht. ‘Dat klinkt véél beter!’

‘Liv is inmiddels mijn favoriete persoon in de wereld.’ Hij zoekt haar met zijn ogen en begint te stralen zodra hij haar ziet. ‘En ze weet niet dat het even tijd nodig had, maar dat hoeft ook niet. Het is niet erg, denk ik. Het was een proces.’

‘Een proces doormaken is goed.’ Ik knijp zacht in zijn arm.

‘Aan tafel!’ roept Jess weer.

Liv komt naar ons toe. ‘Ik heb trek!’ roept ze. ‘Ook al heb ik twee stukken taart op.’

Quinn slaat zijn arm om haar middel. ‘Kom, schoonheid. Je zit tegenover mij. Kan ik fijn naar je decolleté staren.’

Ik lach, zwaai naar ze en ga op zoek naar Vince.

We zitten naast elkaar, dat vind ik in deze situatie ook fijner dan tegenover elkaar. Nu kunnen we zachtjes praten en elkaar makkelijker aanraken. Tegenover ons zitten Guus en Lily, naast hen zitten Thijs en Daisy. Er is absoluut geschoven

met de tafelindeling – hoogstwaarschijnlijk door Daisy zelf – want zij zat níét naast hem. Ze hebben de grootste lol, wat geweldig.

'We hebben nog één rivierwoning over,' hoor ik haar tegen Thijs zeggen. 'Die kunnen we inrichten en dan kun je daar verblijven, want Guus gaat in het nieuwe jaar naar het huisje waar jij nu je spullen hebt neergezet. De app moet nog helemaal ontwikkeld worden, toch? Blijf je even? Of moet je terug voor je werk of... je vriendin?'

'Ik kan mijn werk overal doen en ik heb geen vriendin,' antwoordt hij grijnzend. 'Dus ik weet niet hoelang ik hier mag blijven, maar ik hoef nergens voor terug naar Nederland.'

Ik stoot Vince aan, hij hoorde het ook.

'En daar gaan we,' fluistert hij grijnzend.

Ik grijns terug; wat een feest voor Daisy.

De twee lange, houten tafels vullen bijna de volledige breedte van de bak. Over de tafels liggen witte linnen tafelkleden en gouden lopers, waar lange takken eucalyptus op liggen en hulst met donkerrode bessen. Tientallen kaarsen branden in glazen windlichten en laten het goudkleurige licht dansen over glazen, bestek en flessen wijn. Overal klinkt geluid. Gelach. Stoelen die schuiven. Glazen die tegen elkaar tikken. Een zee van stemmen. En midden in dat alles zit ik naast mijn man, die mijn hand de hele tijd zoekt onder de tafel.

'Eén grote familie,' zeg ik zacht, genietend van alle bedrijvigheid. Het team van James beweegt rustig tussen de tafels door, terwijl buiten de sneeuw blijft vallen.

'Moet je kijken, het gaat hard nu,' wijs ik. 'We hadden geen beter moment kunnen kiezen om te trouwen dan vandaag. Een winterbruiloft is zó gezellig.'

'Het aller-gezelligst,' beaamt Vince, terwijl hij een wit bontje rond mijn schouders trekt. 'Heb je het niet koud?'

'O nee, die heaters werken perfect.'

'Mooi zo. Kijk,' wijst hij. 'Daar komt ons kerstdiner, precies zoals we het graag wilden.'

Het voorgerecht verschijnt op grote, donkere borden. Romige pompoensoep met geroosterde kastanjes, een hartje van kruidenroom en knapperig brood dat nog warm is van de oven. De geur alleen al maakt dat iedereen even stilvalt.

Verderop hoor ik iemand zacht kreunen van tevredenheid, wat direct gelach veroorzaakt. Volgens mij was het Paul.

'Dit is absurd lekker,' mompelt Vince naast me, nadat hij een hap heeft genomen.

'Je klinkt emotioneel.'

'Dat bén ik.' Hij grijnst. 'Ik word altijd emotioneel van lekker eten.'

Ik lach terwijl ik een stuk brood in de soep doop. De warmte ervan trekt meteen door me heen. Wat een genot.

Na de soep volgt een tussengerecht van wildcarpaccio met dunne schilfers Parmezaan, geroosterde pijnboompitten en een dressing met cranberry en sinaasappel. Alles smaakt naar winter. Naar Canada. Naar deze plek. Helaas kan ik de carpaccio niet eten, dus ik heb een kipsalade gekregen, met walnoot, mandarijn en een cocktailsausje.

'Wat een menu, zeg!' roept Elsie onze kant op.

Ik wijs naar James, die iets verderop zit. 'Alle credits naar James, die heeft dit bedacht. Samen met Betty en Riet.'

'Het is verrukkelijk!' roept Mia.

'Ik denk dat ik wel vermoedens had gekregen, hoor.' Harriet wijst naar mijn andere hapje. 'Als jullie het nog niet hadden verteld.'

'Daarom besloten we dat vóór het eten te vertellen.' Vince glimlacht. 'Het was anders inderdaad opgevallen.'

'En al helemaal omdat Liv hetzelfde schaaltje kipsalade heeft.' Ik knik met mijn kin in Livs richting, maar ze zit net te ver weg om ons gesprek mee te krijgen.

Tussen de gangen door worden speeches gehouden. Daisy moet halverwege stoppen omdat ze begint te huilen. Liv krijgt beide tafels aan het lachen met verhalen over mij van vroeger, waar ik haar later absoluut voor terugpak wanneer zij trouwt met Quinn. Harriet vertelt een emotioneel verhaal over Vince, en Guus sluit af met een Oscarwaardige speech over onze emigratie en ontvangst hier. Over hoe hij me altijd de liefde gunde en het zag opbloeien tussen Vince en mij. Uiteraard zit iedereen te janken. Vince zit tussendoor regelmatig naar me te kijken zonder iets te zeggen. Zijn blik zegt genoeg; hij lijkt nog niet helemaal te bevatten dat hij nu iemands echtgenoot is.

Het hoofdgerecht verschijnt onder luid enthousiasme van de mannen aan de andere tafel. Chester, Winn, Kirk, Victor, Bob Harris, Danny Jones, agent John en ranchhouder Edward. Hoe zij allemaal bij elkaar terecht zijn gekomen weet ik niet, volgens mij zijn ze gewoon gaan zitten. Tot zover de tafelindeling, niemand houdt zich eraan.

Het hoofdgerecht bestaat uit malse biefstukken en spareribs, die uren hebben gegaard in rode wijn. Hertenmedaillons met een saus van jeneverbessen en rozemarijn. Romige aardappelpuree, geroosterde wintergroenten met honing en tijm en grote schalen warme *maple-glazed* wortelen, die over tafel worden doorgegeven. De geur is ongelooflijk.

'James, Betty en Riet hebben zichzelf enorm overtroffen,' zegt Vince, kijkend naar zijn bord. 'Ik vind het echt heel tof om te zeggen dat ik nog nooit zo lekker heb gegeten als vanavond.'

'Da's inderdaad echt tof, om dat over je eigen bruiloft te kunnen zeggen.' Ik heb alles goed doorbakken gekregen en daardoor duurde het iets langer. 'Ik vind het ook héérlijk, de combinaties zijn geweldig. Heel niet-Nederlands en juist daarom ontzettend leuk.'

Kaarslicht weerspiegelt in wijnglazen terwijl iedereen praat, eet, proost en geniet. Buiten zwelt de sneeuwstorm aan, maar hierbinnen voelt alles levendig en warm. Ik leun even achterover en laat mijn blik door de binnenbak glijden. De kerstbomen, de lampjes, de prachtige versiering, al onze geliefden in hun mooiste – maar comfortabele – outfit, de enorme gezelligheid. Mensen die hardop lachen, serieus in gesprek zijn of stilletjes bijpraten. Mijn borst voelt de hele tijd al vol van geluk. Niet het uitbundige, hysterische soort geluk, maar iets diepers.

Vince merkt het en kijkt opzij. 'Wat is er? Voel je je goed?'

Ik glimlach alleen maar. 'Er is niets. Ik ben gewoon gelukkig. Heel erg gelukkig.'

Zijn blik verzacht onmiddellijk. Onder tafel pakt hij mijn hand vast en drukt er één rustige kneep in.

'Ik ook.'

Dan verschijnt het dessert. Warme sticky-toffeepudding met bourbonkaramel, kleine tartelettes met cranberry en witte chocolade, Irish coffee

en dampende mokken chocolademelk met slagroom voor wie geen koffie meer wil.

'Hoe kan iemand dit ooit nog overtreffen,' hoor ik ergens naast ons, volgens mij was het Poppy. Ik glimlach en stort me op het dessert. Ik denk dat niemand dit ooit kan overtreffen, want het is perfect.

Wanneer het diner is afgeruimd en iedereen, behalve Liv en ik, aan een drankje zit, staat Quinn op. Hij heeft een glas whisky in zijn hand en een blik in zijn ogen die onmiddellijk onrust veroorzaakt aan tafel. Vince zucht al voordat Quinn überhaupt begint te praten.

'Nee, ga weer zitten,' mompelt hij. 'Die blik betekent problemen. Of in ieder geval domme verhalen.'

'O, absoluut,' zegt Quinn tevreden. 'En ik ga niet zitten.'

Gelach klinkt door de binnenbak, terwijl hij langzaam naar het midden van de ruimte loopt, waar het kaarslicht hem precies genoeg verlicht om eruit te zien als iemand die veel te veel vertrouwen heeft in zijn eigen verhaal. Hij heft zijn glas.

'Dames en heren,' begint hij plechtig. 'Aangezien het kerstavond is én mijn broer vandaag officieel onder toezicht van zijn vrouw is geplaatst, leek het me gepast om een moderne kerstvertelling te delen.'

Ik voel Vince naast me onderuit zakken en nog een heel lange zucht volgt. 'Really?' mompelt hij.

'Stilte, Jozef.' Quinn houdt theatraal zijn hand omhoog.

Vince kijkt me droogjes aan.

'Jozef,' herhaalt hij. De hele tafel schiet in de lach, inclusief ik. Quinn schraapt overdreven zijn keel. 'Lang geleden, in een afgelegen gebied genaamd Silverlake, leefde een bijzonder koppige boer genaamd Vince-Jozef.'

'Ik ben geen boer,' bromt Vince.

'In gedachten ben je dat honderd procent.'

Nog meer gelach. Quinn wijst dramatisch mijn kant op.

'Op een dag verscheen Isabelle-Maria. Een arme, verdwaalde vrouw uit het verre Nederland, die emotioneel waarschijnlijk gewoon een beetje moe was en per ongeluk dacht: weet je wat mijn leven beter maakt? Een chagrijnige boer met

woedeproblemen, met als enige hobby's de weersvoorspellingen en zielige paarden.'

Ik sla lachend een hand voor mijn gezicht, terwijl Vince zijn whisky drinkt alsof hij zich mentaal voorbereidt.

'Maar Isabelle-Maria zag iets bijzonders in deze ruige boer,' gaat Quinn verder. 'Misschien was het 't stockholmsyndroom, misschien liefde. Dat onderscheid blijft vaag.'

'Ja hoor,' mompelt Vince.

'Ik hou echt van je,' zeg ik snel, en stiekem lachend. 'Aangezien je me niet gijzelt.'

Quinn begint langzaam heen en weer te lopen, alsof hij daadwerkelijk een kampvuurverhaal vertelt.

'Maar ze vonden elkaar leuk, en dus reisden Vince-Jozef en Isabelle-Maria samen door sneeuwstormen, emotionele breakdowns en aan aantal relatiecrisissen richting hun lotsbestemming: de ranch.' Hij kijkt de zaal serieus rond. 'Maar er was geen plaats in de herberg,' gaat hij verder. 'De ranch was vól. Eigenaar Guus, toevallig ook een Dutchman, zei: er is geen plek voor deze bazige, chagrijnige boer en zijn oververmoeide vrouw. Helaas pindahkahs...'

Hij zegt het in het Nederlands, zoals ik hem geleerd heb, en ik pies bijna in m'n jurk van het lachen. Mijn lange, harde uithaal laat iedereen meelachen, al hebben ze waarschijnlijk geen idee wat het betekent of waar ze plezier om hebben. Alleen Guus, Thijs en Liv snappen het, en ook Riet slaat op haar knieën van het lachen.

'Hoe weet jij dat nou?' giert Liv.

'Ik onthoud de belangrijke dingen,' zegt Quinn snel.

'Maar... waarom zou Guus dat zeggen?' vraagt Vince serieus. 'Er is overal ruimte op de ranch, ze pasten er met gemak bij. De cabi–'

'Vince-Jozef, stop nou eens je te bemoeien met dit moderne kerstverhaal.'

Ik huil inmiddels bijna van het lachen. Vince neemt dit véél te letterlijk.

'Er was geen ruimte, dus verbleven zij in een stal,' vervolgt Quinn dramatisch. 'Samen met hun onverwerkte jeugdtrauma's, de slachtpaarden, een goeie thundersnow-storm, en... Patrick en Tamara. Wat een gezelligheid.'

Vince laat zijn hoofd in zijn hand zakken, ik veeg langs mijn ogen en zie Guus ook hikken van het lachen.

'En daar,' zegt Quinn, terwijl hij doet alsof hij richting de poolster kijkt, 'gebeurde het wonder.' Hij wijst nadrukkelijk naar mijn buik. 'De verwekking van het kindje Jezus.'

De hele tafel begint direct te joelen en te applaudisseren. Daisy valt bijna van haar stoel van het lachen.

'Maar ze besloten het kind geen Jezus te noemen, want dat was ook weer zo afgezaagd. Het werd een combinatie tussen een Canadese en een Nederlandse naam, en dus werd het kindje Hank-Henk genoemd.'

'Háháháá!' Ik gil van het lachen, terugdenkend aan die keer dat ik hem vertelde over het paardje waar Liv altijd op reed. Henk.

'Het was eigenlijk een meisje,' gaat Quinn serieus verder, waardoor ik nog harder lach. 'Maar dat maakte niet uit. Ze heette Hank-Henk.'

Vince schudt zijn hoofd en verbergt een glimlach. 'Hank-Henk,' fluistert hij. 'Idioot.'

Quinn grijnst breed en gaat onverstoorbaar verder. 'Vanuit alle windstreken kwamen mensen aangesneld om het wonderkind te aanschouwen. Medewerkers van de ranch, familieleden en de drie wijzen.' Hij wijst naar de drie oudere mannen achterin. Victor, Edward en Chester. 'Die overigens geen goud, wierook of mirre meenamen, maar whisky, een geit en een *to-good-to-go* tasje uit de supermarkt, met producten die bijna over datum waren.'

Een van de mannen steekt trots zijn glas omhoog. Ik lach zo hard dat mijn mascara waarschijnlijk niet meer te redden is.

Quinn eindigt uiteindelijk door weer serieus naar Vince te kijken. Zijn grijns verzacht een beetje.

'Alle gekheid op een stokje...' zegt hij. 'Ik heb mijn broer lang niet gelukkig gezien. Echt gelukkig. Maar sinds Isabelle-Maria hier is, lacht hij weer. Hij leeft weer. En vandaag...' – hij kijkt even de ruimte rond – 'vandaag voelt deze plek anders door jullie. Het enige juiste woord is denk ik: liefdevoller. Bah, wat een gezwijmel de hele dag.'

Iedereen moet lachen, maar de sfeer verandert wel, want hij zegt ook mooie dingen. Quinn heft opnieuw zijn glas. 'Dus op Vince en Isabelle, die vanavond

kerstliefdesgeschiedenis hebben geschreven.'

'Proost!' klinkt het luid door de hele binnenbak.

Vince slaat een arm om me heen en trekt me tegen zich aan, terwijl hij Quinn hoofdschuddend aankijkt. 'Ik vermoord je later.'

Quinn lacht breeduit. 'Dat is niet erg kerstig van je, vader van Hank-Henk.'

OceanofPDF.com

33

Het is de meest magische avond van mijn leven, gewoonweg perfect. Ik zal een avond niet snel perfect noemen, maar ik heb er geen ander woord voor.

HAEVN heeft per vandaag ook een club trouwe fans in Silverlake en gelukkig hadden ze wat merchandise mee, want hun platen vinden gretig aftrek onder onze vrienden. De binnenbak is vanavond het decor van een romantische film, en de liefde, o, de liefde. Het is een avond waarop alle aanwezigen de liefde vieren. Vince en ik praten met iedereen, maar we schenken vooral tijd en aandacht aan elkaar. Dat was dé tip die we van een paar getrouwde stellen kregen. Chad en Mia bijvoorbeeld, die vertelden dat ze op hun bruiloft zoveel aan het socializen waren dat ze aan het eind van de avond tegen elkaar zeiden: *goh, was jij er ook?* Dat wilden we niet, dus hier zijn we. Dansend, lachend, genietend. We beleven alles samen, het is ónze avond. We proeven alle hapjes die James' team serveert, zitten even rond het kampvuur bij de grote deur aan de zijkant, we kletsen met de band en verliezen elkaar geen moment uit het oog. Het is oprecht de mooiste dag van mijn leven, met stip bovenaan.

'Kijk eens...' wijst Vince, wanneer we rond halfelf 's avonds bij een statafel staan, een eindje bij de dansvloer vandaan. We hebben expres wat afstand hebben genomen, om vanuit een soort helicopterview te genieten van alles wat er gaande is. 'Kijk eens naar Riet en Winn.'

Ik volg zijn blik en zie ze inderdaad zitten, samen aan een tafeltje bij een vuur in de buurt. Ze zitten heel geanimeerd met elkaar te kletsen, lachend, vrolijk.

'O...' fluister ik. 'Die zien er leuk uit samen!'

'Ik hoop dat hij het zichzelf gunt.' Vince glimlacht. 'Ze zouden inderdaad een fijn setje zijn. Allebei al even alleen...'

‘Met de pijn van het gemis van hun partner.’ Ik zet mijn kin op mijn hand. ‘Ze zijn ook ongeveer even oud, denk ik.’

‘Zal niet veel schelen.’

‘En kijk Quinn en Liv.’ Ik wijs naar het ultrablije koppel, die zwierend over de dansvloer gaan.

Vince grinnikt. ‘O, o, o, blije kuikens.’ Hij wijst. ‘En kijk mijn moeder het gezellig hebben met Chester. Dat is…’ Hij schraapt zijn keel. ‘Nieuw.’

Ik giechel. ‘Je moeder en Chester. Dan krijg je er ook nog een supermarkt-imperium bij in je familie.’

‘Ja joh, één Farmers Market. Joehoe.’

‘En kijk, kijk daar!’

‘Thijs en Daisy.’ Hij schudt lachend zijn hoofd, kijkend naar zijn zus, die midden op de dansvloer staat te zoenen met onze Thijs. ‘Die zal ook wel blijven hangen. Een ware Nederlandse invasie.’

‘Beter kun je niet krijgen. Goed volk.’

‘Zeg dat,’ grinnikt hij.

‘Ik gun het iedereen hier.’ Ik haak mijn arm door die van hem en leg mijn wang tegen zijn schouder. ‘Liefde, wat wij hebben, gewoon geluk.’

‘Geluk is niet iets heel gewoons, mevrouw Campbell.’

‘Je hebt gelijk. Dat is eigenlijk helemaal niet gewoon.’

Vince kijkt even opzij en laat zijn blik rusten op de foto van Grace. ‘Zij heeft het gevonden en is daarna overleden. Ik heb het eerlijk gezegd nooit echt gekend. En jij… jij dacht volgens mij ook dat het iets was dat voor anderen was weggelegd. Het is niet iedereen gegund om geluk echt te voelen. En het is ook geen constant gevoel, gok ik.’

‘Nee,’ zeg ik zacht. ‘Geluk zit in momenten. Je herkent het pas als je er middenin zit, dan word je warm vanbinnen. Maar dan moeten wel alle ingrediënten kloppen.’

Vince knikt langzaam en zucht tevreden. Hij drukt een zachte kus in mijn haar.

‘Weinig zorgen,’ mompelt hij.

‘Lieve mensen.’

‘Een fijne plek om te wonen.’

‘Voldoening halen uit wat je doet en waar je hart ligt. Iets hebben waar je ’s ochtends voor opstaat,’ vul ik aan. Ik denk even na en kijk naar hem op. ‘En iemand bij wie je thuiskomt,’ zeg ik zacht.

Hij glimlacht. ‘Ja,’ fluistert hij. ‘Dat.’

En heel even is het stil. In die paar zinnen omschreven we wat wij hebben, omschreven we óns geluk.

‘Het is feitelijk zó simpel maar ook zó zeldzaam. En dan ook nog op deze plek, met deze mensen, het is werkelijk een lot uit de loterij.’

‘Je kwam hier door een lot uit de loterij,’ helpt Vince me herinneren.

Ik frons en staar naar de vuurkorf, een paar meter verderop.

‘Nee,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Dat lot had ons overal kunnen brengen. We kwamen híér, uitgerekend híér. Guus kwam bij Lily, Liv kwam bij Quinn, ik kwam bij jou, misschien komt Thijs bij Daisy, het past allemaal als puzzelstukjes in elkaar. Het was meer dan die dertig miljoen, het moest zo zijn. Wíj moesten hier zijn.’

Vince knikt. ‘En moet je zien...’ fluistert hij. ‘Moet je eens zien wat jullie komst teweeg heeft gebracht.’

Hij maakt een simpel, maar doeltreffend gebaar met zijn hand. Er wordt gelachen, gedanst, gefeest, gezongen. Glazen worden opnieuw gevuld, mensen blijven proosten, op van alles en nog wat, inmiddels al honderd keer. Toch wordt er steeds weer ergens een glas geheven en telkens klinkt er opnieuw dat zachte getinkel van glas op glas, gevolgd door gelach of gejuich. Het is een warme mix van stemmen die van alle kanten komen, vals gezang, kerstmuziek die net iets te hard staat en de bijna tastbare liefde die er hangt, van oude verhalen die worden opgehaald en nieuwe herinneringen die al worden gemaakt terwijl ze nog bezig zijn. Het is zo’n enorm feest, zo’n schitterend mooi feest.

‘Bijna precies een jaar geleden liepen wij er hier heel anders bij met kerst. Toen dachten we dat het einde verhaal was, dat we deze plek kwijt waren. Nu draait het beter dan ooit en we zijn er werkelijk op álle fronten op vooruitgegaan. Allemaal.’ Hij draait zijn gezicht opzij. ‘Dát is ook geluk, rijkdom. Dit samenzijn. Dit zijn ónze mensen, dit is ónze grond. Ik vind het geweldig dat we iedereen hier kunnen samenbrengen. Dat we de gemeenschap hier hebben geholpen het afgelopen jaar. Dat doet veel met me.’

Ik glimlach naar hem, neem zijn mooie gezicht in me op. De norsheid is verdwenen, van een chagrijnige boer is geen sprake meer. Hij is een ontspannen, gelukkige man. Zo anders dan toen we elkaar leerden kennen. Misschien kijkt hij ook wel zo naar mij, want ik was ook allesbehalve ontspannen toen ik net in Canada aankwam. We hebben zoveel geleerd onderweg, van elkaar, van het leven. We zijn gegroeid, opgebloeid. Samen. En hij had gelijk, net. Ik dacht inderdaad dat geluk voor anderen was weggelegd. Misschien dacht ik ooit dat ik iets had, een flintertje geluk, maar mijn leven was leeg. Nu is het vol, op alle mogelijke manieren, en ik weet heel goed aan wie ik dat te danken heb.

'It's the Most Wonderful Time of the Year' van Andy Williams schalt door de speaker. Vince steekt zijn hand uit.

'Dansen, schoonheid?'

Dit jaar was het meest bewogen jaar van mijn leven, met alleen Guus als bloedverwant. Maar hier vonden we onze familie, onze rust, onze toekomst. Misschien zelfs een verleden, maar dat is nog te vaag om uit te leggen. Te vroeg. Zelfs Vince weet dit nog niet, want ik moet het nog een paar keer ervaren voordat ik er daadwerkelijk woorden aan kan geven. Sinds ik zwanger ben heb ik namelijk dromen. En eerst dacht ik dat het een gewone, fijne droom was. Eén droom. Maar ze gaan verder, iedere nacht. Het zijn heel levendige dromen, van vroeger. Van deze ranch. En iedere nacht zie ik een nieuw stukje, als een volgend hoofdstuk. Ik voel ook wie ik ben en ik voel wie mijn ouders zijn. Ik weet mijn naam en ik weet hoe ik eruitzie, want in mijn droom ren ik langs de spiegel in de lobby, richting de living. Daarvoor heb ik over het erf gerend, bloemen geplukt, langs de rivier gelopen en ben ik in de stallen geweest. Ik zie alles in de mooiste kleuren, ik ruik de zomer, ik voel de warmte op mijn huid en de zomerbries door mijn haren. Vannacht was het 12 juli 1960, dat zag ik op de kalender in de lobby, en ik heb vakantie.

'*Gracie!' roept mama. 'Tijd om aan tafel te gaan. Staat Bixie op stal?*'

'*Ja!*'

'*Roep jij papa?*'

‘*Oké, mama!*’

Iedere avond ga ik naar bed in de wetenschap dat ik de geschiedenis in ga, dat ik weer wat meer te weten kom. De laatste keer zag ik zelfs mijn vader verschijnen. Harry, een jonge Sir Harry. Hij tilt me op en zwiept me over zijn schouder. Ik ben vrolijk, zó vrolijk. Ik ben bijna jarig, het leven is fijn. Ik voel me geliefd, vrij, bijzonder. De ranch is mijn thuis en ik zal nooit ergens anders wonen, hier liggen mijn roots. Ik hoor híér.

De dromen zijn geen toeval. Het was háár leven en ze laat het aan me zien. Ik draag haar, ik draag Gracie. Miss Dana wist het al toen ze ging overlijden. In mijn dromen leef ik het leven dat mijn dochter al heeft geleefd. Zij gaat niet nieuw zijn op deze wereld, zij is hier al geweest, en ze maakt me met iedere droom wijzer over wie ze was. We hebben een band, een connectie, waarvan ik geen idee had hoe diepgaand die was toen ik hier net kwam. Toen ik simpelweg dacht een aardige stewardess te hebben ontmoet, een vriendelijke aanwezigheid op een plek die ik nog niet kende. Maar ze stuurde me hierheen om het leven voort te zetten, ze zorgde ervoor dat ze op de ranch bleef. Daarom verscheen ze niet meer de afgelopen maanden, daarom bleef de felblauwe blue jay weg. Haar ziel was al die tijd hier, bij mij.

Het is een verbinding die verder gaat dan logica of ratio, verder dan tijd, geschiedenis of toekomst, verder dan het aardse en het eeuwige. Ze bleek mijn gids, mijn engel, mijn lotsbestemming. Ze is onze dochter.

Grace.

OceanofPDF.com

Nawoord

‘Maar Ellen, was dit het dan?’

Nee, zeker niet! Nu je *Onder de sterren* van Silverlake hebt gelezen, weet je dat het verhaal van Isabelle klaar is. Alle seizoenen zijn voorbijgekomen, het jaar is rond. Ik denk dat het zo goed was voor Isabelle en Vince. Maar ik heb fijn nieuws, want er komt een deel vier! En een deel vijf! Mochten jullie dit boek straks dichtslaan en denken; ik wil zo graag terug naar de Blossom Valley Ranch, ik wil terug naar Silverlake, weet dat ik daar hard aan werk. Er is nog zoveel te vertellen! En willen jullie weten wie er in deel vier centraal staan? Dat zijn onze lieve vrienden Quinn en Liv. Deel vier is hún verhaal.

Ik zie jullie hopelijk terug op de ranch in deel vier, lieve allemaal. Tot dan!

OceanofPDF.com

Woord van dank

Wat valt er nog te zeggen, zou je denken, wanneer je in relatief korte tijd drie boeken schrijft? Het antwoord is; genoeg.

Want jullie, lieve lezers, zorgen nog iedere dag voor een grote lach op mijn gezicht. De ontelbare berichtjes die ik krijg zijn werkelijk fantastisch. Enorm lief, motiverend. Vaak zitten er heel persoonlijke berichtjes tussen en dan ben ik daar nog best lang mee bezig. Gewoon, het feit dat iemand zich heeft herkend in een personage en mijn boek helend heeft gewerkt. Dat is een compliment van het hoogste niveau, dat míjn boek iemand heeft geholpen. Dat blijft heel bijzonder en ik waardeer het enorm dat jullie mij laten weten wat de boeken met jullie hebben gedaan. Weet dat het mij oprecht raakt. Het maakt me gelukkig. Het maakt dat ik me betekenisvol voel als auteur.

Ik hoop dat jullie dit blijven doen. Want ik kan jullie alvast melden: ik reageer áltijd en vind het geweldig om contact te hebben met jullie. Wanneer ik jullie spreek op events word ik daar echt blij van, het geeft me een energieboost van ongekende hoogte. Toen ik op het Zin in feelgood-event (september 2026) een workshop mocht geven over het gebruik van tropes (ik... *of all people*, de not-queen-of-tropes), stond er een rij. ER STOND EEN RIJ. Voor míjn workshop. Ik ben het gaan filmen want mijn lieve schatten thuis zouden het anders niet geloofd hebben. Mensen in een rij. Voor mij. Bizar.

Lieve lezers, jullie brengen me zoveel extra's in mijn leven; jullie hebben geen idee. Duizendmaal dank. Voor het omarmen van mijn boeken, voor jullie woorden, voor het volgen, voor jullie support. Dank!

Lieve Nils, mijn schat. Dank dat je *Isabelles Vlucht* inmiddels hebt gelezen. Je hebt er maar een jaar over gedaan. Twee maanden geleden begon je in *Zomervuur* en je bent nog steeds op bladzijde drie. Zet 'm op, je kunt het! Ik denk dat je dit boek in 2045 wel uit hebt. Dan ben ik bejaard.

Heel veel dank aan:
Mijn kinderen, voor het vertragen van mijn schrijfproces. Jullie zijn de liefsten!
Mijn zussen. Dit boek is voor jullie, en niet zonder reden. We hebben elkaar, altijd.
Mijn papa en mama, voor alles. Ik hou van jullie.
Irmgard, voor het promoten van mijn boeken en omdat je zo'n lieve oma bent voor de kinderen.
Martin en Sheila, omdat jullie huis iedere keer weer een bron van inspiratie is, en tante als trouwe lezer!

En tot slot bedank ik de dames van uitgeverij De Fontein weer. Voor het vertrouwen in deze serie. En Arend, onze directeur, sorry dat je een koe bent in deel twee. Toen ik je afgelopen keer sprak heb ik alleen gezegd: 'Weet je dat je een rol hebt?' Toen zei je nee, en daar heb ik het maar bij gelaten. Je leest het vanzelf. En dan natuurlijk mijn rotsen in de branding: Claudia, Jeannette, Anne, Emma, Jill, Ester en Kelly. Bedankt!

OceanofPDF.com

Eerder verschenen van Ellen Rink:

Blossom Valley-serie
Isabelles vlucht
Zomervuur

OceanofPDF.com

Eerste druk oktober 2026

Copyright © 2026 Ellen Rink
Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Omslagontwerp Bij Barbara
Omslagillustratie Shutterstock
Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Weesp
ISBN 978 90 261 8239 6
ISBN e-book 978 90 261 8240 2
ISBN luisterboek 978 90 261 8241 9
NUR 301

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

OceanofPDF.com